

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

The New York Times Çoksatır Yazarı

MAGGIE STIEFVATER

CEBUR

Sevdiğiniz her şeyi kurtarmak için sadece
bir yılınız olsaydı ne yapardınız?

BYOU

AİLESİNİ KURTARMAK İÇİN HER ZAMANKİNDEN ÇOK DAHA CESUR OLMALI...

BİR PRENSES.

DunBroch'lu Merida'nın değişime ihtiyacı vardı. Ailesini –neşeli Kral Fergus'u, görgülü Kraliçe Elinor'u, yaramaz üçüzleri– ve barış dolu krallığını çok seviyordu. Ama krallığın durağanlığı onu hayal kırıklığına uğrattıyordu; her gün birbirinin aynı geçip gidiyordu. Merida ise, macera, amaç ve meydan okumaya –ve hatta belki bir gün aşka– özlem duyuyordu.

İKİ TANRI.

Tüm bunlara rağmen atılğan Prenses, içindeki huzursuzluğun, kötüye giden ve durağanlaşan her şeyin kökünü kazılamakla görevlendirilmiş Feradach'ta vücut bulacağını asla tahmin etmedi. Doğaüstü Feradach, krallığı ve içindeki herkesi yok etmek niyetiyle Noel arifesinde DunBroch'ta belirdi. Merida'nın tek umudu, yaratımın kadim tanrısı Cailleach'ın müdahalesiydi. Bir anlaşma yapıldı. Merida, ya bir yıl içerisinde ailesini değiştirmeye ikna edecek ya da anlaşmanın ebedi sonuçlarına katlanacaktı.

ÜÇ YOLCULUK.

Tanrılar onu dikkatle izlerken, Merida ailesindeki köklü değişikliklere ilham olması için yakın ve uzak krallıklara bir dizi destansı yolculuk gerçekleştirmek için yola koyuldu. Peki, sevdiklerini mahvolmaktan kurtarmaya çalışırken, ailenin en değişmeyen üyesini –kendisini– gözden kaçırmış olabilir miydi?

DÖRT MEVSİM.

Merida'ya tanınan dört mevsim, ya DunBroch'un geleceğini güvence altına alacak ya da onu tamamen yok edecekti.

FOTOĞRAF: WILLIAM STIEFVATER

MAGGIE STIEFVATER, *The New York Times*'in çoksatarlar listesinde 1 numaraya yerleşen *The Raven Cycle* ve *Ürperti* üçlemelerinin de aralarında bulunduğu, genç ve yetişkin okurlara yönelik romanlarıyla tanınıyor. Aynı zamanda ressam, otomobil tutkunu ve gaydacı olan yazar; kocası, iki çocuğu ve birçok cinsten miyotonik keçileriyle birlikte Shenandoah Vadisi'ndeki bir çiftlikte yaşıyor.

Ayısığı Kitaplığı

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından
yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır.
Lütfen pdf'lere para vermeyin ve daha fazla
yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin.
<https://t.me/ayisigikitaap>

CESUR

Disney Cesur

Kitabın özgün adı: *Disney Bravely*

1. baskı: Nisan 2023

ISBN: 978-625-423-379-1

Lisanslı ürünler yayın yönetmeni: Gökçe Demir

Çeviren: Canan Sipahi

Editör: Sibel Doğru

Tasarım uygulama: E. Bahar Düzen

Baskı ve cilt: Keskin Color Kartpostalcılık A.Ş.

Sertifika no: 49470

Kavaklı Mah. Selanik Cad. No: 30 34596 Silivri-İstanbul

Tel: (0212) 651 48 22

web: www.keskincolor.com

© 2023 Disney Enterprises, Inc.

Türkçe yayın hakları Beta Basım Yayım Dağıtım A.Ş.'ye aittir.

Beta Basım Yayım Dağıtım A.Ş.

Sertifika no: 49286

Narlıbahçe Sokak No:11 Cağaloğlu-İstanbul

Tel: (0212) 511 54 32 Faks: (0212) 513 87 05

www.betayayincilik.com

Yayın hakları ve izinler ile ilgili her türlü soru için:

bilgi@betayayincilik.com

Tüm hakları saklıdır. Tamamının ya da herhangi bir bölümünün yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılması yasaktır.

ADALILARA

**Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından
yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır.
Lütfen pdflere para vermeyin ve daha fazla
yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin.
<https://t.me/ayisigikitap>**

ÖN SÖZ

BU hikâye, iki tanrı ve bir kızın hikâyesidir. Oldukça uzun bir zaman önce, İskoçya adıyla anılmaya henüz yeni başlamış ülkenin, DunBroch diye bilinen bir kalesinde geçer.

Öyküdeki ilk tanrı Cailleach çok yaşlıydı. Bir diğer adı İskoçya'nın Yaşlı Kadını olsa da onu şimdiye kadar insan formunda gören kimse olmamıştı. Fakat Durugörü'ye sahip olanlar, hoyrat fırtınalarda, gürül gürül akan şelalelerde, hatta yeni sürülmüş tarlalara dolan erimiş kar birikintilerinde onun görünmez varlığını hissederlerdi. Cailleach yaratım tanrıçasıydı. Ağaçların tomurcuklanmasını sağlardı. Çimleri güçlendirirdi. İneklerin rahmindeki buzağları büyütürdü. Asmaların üzerindeki meyveleri olgunlaştırırdı. Onun işi, en kadim mesleklerden olan yaratma ve yenileme işiydi.

Ama o aynı zamanda kurnaz bir yaşlı kadındı.

Kuralları esneten, şekil değiştiren, hile yapan, gerçekleri çarpıtan, istediğini elde etmek için her şeyi yapabilen bir kocakarıydı.

Diğer tanrı Feradach ise çok gençti. Bunun sebebi Cailleach kadar uzun bir süredir yaşamış olmaması değildi; zira o kendince hep vardı. Ancak, görünür olduğu zaman hep aynı fiziksel görünüşe bürünen Cailleach'ın aksine, Feradach ona bakan her insana farklı görünürdü. Bu da, daima kendini yeniden yaratması anlamına geliyordu; devamlı ve hiç durmadan. Bir çeşit ebedî gençlikti onun-kisi.

Feradach yıkımın tanrısıydı. Onun işi en kadim mesleklerden biri olan imha etme işiydi. Onun gözetimi altında yangınlar arazileri kavurur, salgın hastalıklar halkları kırıp geçer ve seller uygarlıkları yeryüzünden silerdi.

Feradach eskimiş olanı yıkar, Cailleach yenilenmenin kıvılcımını ateşlerdi.

Birlikte dengeyi korurlardı.

Ne yazık ki *denge'yi* korumak için ne yapılması gerektiği konusunda her zaman aynı fikirde olmazlardı. Daha doğrusu aynı fikirde olmayan genellikle Cailleach'tı. Genç Feradach sarsılmaz derecede adildi, çünkü bir şeyler içinden çıkılmaz bir noktaya gelmeden önce kesin bir karar almış olmak her zaman daha kolaydı. Diğer taraftan Cailleach, bazı tercihlere sahip olabilecek kadar yaşlıydı. Önyargıları vardı. Sevdikleri. Bu da demek oluyordu ki, bazı şeyler yok edilmeyi kesinlikle hak etse bile, o yine de *kendi* sevdiği tarafın kazanmasını isterdi.

İşte böyle zamanlarda genellikle hile yapardı. Feradach'ı asırlardır kandırıyordu.

Bazı yıllar, bir savaşçıyı, aileyi ya da bütün bir köyü ondan kurtardığı olurdu. Bazı yıllarsa hepsini kaybederdi.

Bazı yıllar, hileleri işe yaramadığında, bir mucizeye başvururdu. Gerçi elinde kullanabileceği çok fazla mucize yoktu. Cailleach yaşlıydı, fakat bu mucizeler ondan daha eskiydiler. İskoçya'nın en ücra köşelerinden, şifanın ve yaratımın hüküm sürdüğü yerlerden geliyorlardı. Mucizenin görüldüğü yıllar nadirdi.

Bu hikâye işte o mucize yıllarından birinde geçer.

Hikâyenin başladığı gün, parıldayan gölün üzerindeki tepede konuşlanmış DunBroch Kalesi her günden daha muhteşem görünüyordu. O keskin kış havasında, yeşil ve kırmızı renkli olmayan her şey âdeta siyah ve beyazdı. Suyun rengi siyah, kıyı beyazdı. Kaleye giden yol siyah, yolun her iki yamacındaki eğrelti otları beyazdı. Duvarlar siyah, mazgal kapakları beyazdı. Avludaki buzlu çimenlerin üzeri, pudra şekeri serpilmiş gibi pürüzsüz kar taneleriyle kaplıydı. Çobanpüskülü dallarının üzerinde parlak kırmızı dutlar açmıştı ve her kapı eşliğinden defne yaprakları sarkıyordu. Yeşil renkli, tarihi flamalar, yüksek kulelerin tepelerinde zarifçe dalgalanıyordu.

DunBroch bir Noel düğününe hazırlanıyordu. Evet, o zamanlar da Noel kutlanırdı ve tabii düğünler de olurdu. Gerçi hiçbiri tam olarak şimdikilere benzemezdi. Bugünlerde düğünlerin en önemli parçaları sayılan şeyler —gelin ve damat, çiçek seçimleri ve kıyafetlerin uyumu, hediyeler ve bekârlığa veda partileri, çiçek taşıyan küçük nedimeler ve yüzükleri tutan oğlanlar, öpüşmeler— o zamanlar işin büyük bir kısmını oluşturmazdı. Bir DunBroch düğün töreni, çiftlerin rahibin huzurunda birbirlerine çabucak birer yüzük ya da broş vermesi ve tüm bunlarla yetinmesi

demekti. Öpüşme yoktu. Romantizm yoktu. Formalite gereği yapılması gereken bir işti sadece. Ama asıl kutlama bundan sonra gelirdi ve işte bu, gerçekten kayda değer bir şeydi. Kutlamalar günlerce sürebilirdi. Pantomim gösterileri, saray dansları, güç gösterileri, uçarı oyunlar ve tabii ki yemekler. Yemekler, ah o yemekler! Bugün bakıldığında, düğünden çok festivale benzerdi.

Bir DunBroch Noel'i ise, modern zamanlardaki Noel'e biraz daha fazla benzerdi. Noel hindisi yerine büyük ihtimalle bir yaban domuzu ya da kuğu olurdu ve şömine önünde oynanan oyunlar, uzun zaman önce nesli tükenmiş olanlardı; ancak sezonluk süslemeler aynıydı. Minik çelenkler ve sarmaşıklar, hınzır ökseotu ve neşeli Noel şarkıları, on iki kısa kış günü boyunca verilen hediyeler, yirmi uzun kış gecesi ikramları ve baharatlı şaraplar... Tüm bunlar, düğün ziyafeti ve eğlencesi için de gayet uygundu.

Bu Leezie'nin Noel düğünüydü. Şaşkın, cana yakın genç Leezie'nin. O kadar uzun zamandır DunBroch hane halkının bir çalışanıydı ki artık aileden sayılırdı. Ritüelleri ve kutsal törenleri severdi. Hristiyanlar, Kelt rahipleri, Yahudiler, cadılar, manastır rahibeleri, Orman Tanrısı kardeşliği, Morrigan Tanrıçaları, Tironensian keşişleri, Cluniac birliği... Hepsini incelemişti. Kısa bir süre önce kendini bilgelik ve sanatın Romalı tanrıçası Minerva'ya adanmış, haftalarca baykuş desenleri dokumuş ve onlar hakkında şarkılar yazmıştı. Zor bir dönemdi. Neyse ki daha sonra astrolojiye merak salmış ve sonra da evlilik hazırlıklarına geçiş yapmıştı. Leezie her zaman bir Noel düğünü –ritüeller ve kutsal törenlerin mükemmel bir bi-

leşimi— istemişti. Ve şimdi nihayet ona eşlik edecek bir adam bulmuştu. DunBroch ahalisi ona Lahana derdi.

Lahana insanı heyecanlandırmaz ama besin değeri yüksektir. O da öyle biriydi.

Gelin görün ki, bu hikâyenin asıl kızı Leezie değil. Bu hikâye, bir diğer DunBroch kızı ile ilgili.

Hikâyemizde üç DunBroch'un adı geçiyor: tepeden dik-
katle ormanlık yamaçlara bakan Dunbroch *Kalesi*. Gölleri
ve ırmakları, dümdüz ovaları ve dağlık arazilerdeki me-
raları, tepeleri karla kaplı dağ öbekleri ve kıyı şeridi sim-
siyah kıvrılan denizi ile DunBroch *Krallığı*. Ve DunBroch
Ailesi; Kral Fergus, Kraliçe Elinor, Prenses Merida ve üçüz
prensler Hubert, Harris ve Hamish.

Bu hikâye Prenses Merida'nın hikâyesi.

Merida sandığınız gibi yapmacık bir soylu olmaktan çok,
alev alev yanan bir kibrit gibiydi; her ne kadar o zaman-
lar henüz kibrit icat edilmemiş olsa da. Kırmızı saçları,
keskin gözleri ve kıvrak zekâsıyla, ateşi söndürmek için de-
ğil harlamak için yaratılmıştı. Yay ve ok kullanırken tam
bir büyücüydü. Küçük, yaramaz üçüz prensler doğmadan
önce, on yılı aşkın bir süre ailenin tek çocuğuydu ve diğer
çocuklar o yaşlarda arkadaş edinmeye başlarken, Meri-
da'nın yanında yayı vardı. Annesinin onun için planla-
dığı nakış, müzik ve okuma derslerinden arta kalan her
anında, ok atma becerisini geliştirmek için kendiliğinden
ve durmaksızın çalışırdı. Okçulukta, başka hiçbir yerde
bulamadığı bir dinginlik vardı. Ne zaman çözemediği bir
sorunu olsa, antrenman yapmaya giderdi. Ne zaman an-
lam veremediği hislere kapılsa, yine antrenman yapardı.

Çalıştığı saatler arttıkça parmak uçlarındaki nasırlar, kollarındaki morluklar artardı. Geceleri rüyalarında bile dağlık arazinin sert rüzgârına göre pozisyonunu ayarlayıp ağaçların arasında nişan alıyordu.

Düğünden önceki aylarda, Merida yayını alıp tüm krallığı gezmişti. Baharda, köylüler ve onların sürüleriyle birlikte tepelere çıkıp meralardaki geçici kulübelerde kalmıştı. Yaz sonunda ise, rahibelerle birlikte edebiyat ve coğrafya çalışmak için aşağıya, Morventon'a inmişti. Sonbahar boyunca ise, DunBroch krallığının detaylı haritasını çıkarmayı görev edinmiş babasının birkaç yoldaşı ile seyahat etmişti.

Kış mevsimi geldiğinde ise, Leezie'nin düğünü için geri döndü. Yayını duvara astı. Aylarca gezip dolaştıktan sonra, DunBroch Kalesi'ni güvende ve hiç değişmemiş olarak bulmuştu.

Feradach'ın –yani felaketlerin– yaklaşmakta olduğunu bilmiyordu.

Ama Cailleach biliyordu. O kurnaz, yaşlı tanrıça.

Aynı zamanda, DunBroch'un Feradach'ın yıkımını hak ettiğinin de farkındaydı. Ama Cailleach yaşlıydı ve taraf tutuyordu; üstelik DunBroch Klanı'ndan bir çıkarı da vardı.

Bu yüzden hile yaptı.

İşte bu, o hilenin hikâyesi.

1. BÖLÜM

KIŞ

KAPI ÜÇ KEZ ÇALDI

KAPI ilk kez çaldığında, Merida neredeyse bir saat-tir küçük yuvarlak ekmeklerden yiyordu.

Ekmekler nefisti. Taze pişmişlerdi. Dışları çıtır, içleri sıcak ve yumuşacıktı. Merida yamru yumru görünen bütün ekmekleri bitirmiş, şimdi de mükemmel şekil almış olanlara geçmişti.

Kabaca yontulmuş mutfak masasının üzerinde daha yüz-lercesi vardı; Noel ziyafetine katılması planlanan misafirler-den sayıca çok daha fazlaydılar. Ekmeklerin bu kadar fazla olmasının sebebi, saçma bir düğün geleneği yüzündendi. Lee-zie ve Lahana'nın ekmeklerden oluşan bir duvarın üzerinden uzanıp birbirlerini öpmeleri gerekiyordu. Merida bu duvarı birazcık daha kısaltarak onlara bir iyilik yapıyordu.

Leezie evleniyordu! Merida buna bir türlü inanamıyordu.

Mutfağın loş ışığında oturmuş ekmek çiğnerken, taş zemi-nin üzerine ince bir toz hâlinde yayılmış unun üzerine çıplak ayağı ile ismini yazdı. Ayağının altında zeminin soğukluğunu hissederken aynı zamanda için için yanan fırının sıcaklığını

duyumsamak ne kadar hoş bir duyguydu. Ekmeğin yumuşak içini damağında ve çıtır çıtır kabuğunu dilinde hissetmek ne kadar güzeldi. Annesi Elinor'un dediği gibi, zihninin böyle çocukça şeylerle meşgul olmasına izin veriyordu. Adının ters-ten yazılışının Adirem olması gibi saçma şeyleri düşünmek ne kadar keyifliydi. Adirem ismi de hiç fena sayılmazdı aslında. DunBroch'lu Adirem. Onun ayna benliği diye düşündü. Gölgede kalan benliği. Merida ne kadar neşeli ve hareketliyse, o da o kadar karamsar ve endişeliydi.

Merida bu kez de zemine *DunBroch* yazdı. Ters okunuşu Heorbnud pek o kadar cazip görünmüyordu.

İşte ilk vuruş sesi o zaman geldi.

Tak-tak-tak.

Merida çiğnemeyi bıraktı.

Dinledi.

Üçüzlerden biri olabilir miydi? Merida onları uykuya yatırıp mumu söndürürken, Hubert'in gözlerinde hınzır bir bakış vardı.

Ama kale, ancak kalelerin olabileceği gibi sessizdi. Taş duvarlar seslerin büyük bir kısmını keser ve duvar halıları geri kalanını emerdi. Merida'nın dışında herkes rüyasında Leezie'nin düğününü ve ardından gelecek Noel ziyafetini görüyordu. Ses büyük ihtimalle çatırdayan bir şömineden gelmişti.

Merida ekmeğini bitirdi. Başka bir tane seçmek için acele etmedi; tıpkı üçüzlerin yaramazlıkları gibi, içindeki belli belirsiz dürtüye, ekmeğin öbeğinin en altından bir tane çekip hepsinin yere yıkılışını izleme isteğine direndi. Kusursuz yuvarlaklıktaki birini seçip, içindeki kıvrımları ve detayları hayranlıkla incelemek için ekmeği ikiye böldü. Son birkaç aydır epeyce ekmeğin yemişti ama hiçbir Aileen'kilerle kıyas-

lanamazdı. Ailenin aşçısı Aileen; asabi, despot ve küfürbazdı ama İskoç mutfağında ondan iyisi yoktu. Merida'nın annesi Elinor, Aileen'e en modern tarifleri bulmak için çok uğraşmıştı; genellikle ta Fransa'dan gelirlerdi ve ne zaman bir ulak ya da posta güvercini ile yeni bir tane gelse, Aileen kendini günlerce mutfağa kapatır, kraliyet ailesinden herhangi birinin tatmasına razı olmadan önce tarifi defalarca denerdi. Aslında hemen hemen tüm kraliyet ailesinin.

Bu, Merida'nın, Aileen'in muhteşem yemeklerini tatmak için ilk kez gizlice aşağı inişi değildi.

Ekmeğini yerken o sabah eve döndüğü anı hatırladı. Kucaklaşmış, gözyaşları dökülmüş; tüm o şeylerin hepsi yaşanmıştı. DunBroch'takiler efsaneler hakkındaki hikâyeleri dinlemeye can atardı, Merida da Ana Salon'daki sandalyelerden birinin tepesine çıkıp, etrafı Noel süslemeleri ile çevrili hâlde, *Merida'nın Bir Yılının Hikâyesi*'ni yüksek sesle anlatmıştı. Üçüzler, babası ve Leezie onu tezahüratlar eşliğinde, hayranlıkla dinlemiş, annesi ise duyduklarını tasvip etmiyor gibi görünmüştü.

Ah, ev! DunBroch'un konforuna tekrar kavuşmuş olmak çok güzeldi: gürül gürül yanan şömineler ve sayısız mumlar, kurtsuz yiyecekler ve kapalı tuvaletler, piresiz battaniyeler ve konforlu yatak odaları. Küçük şeylerin değişmediğini görmek de güzeldi; mesela mutfaktaki ot kokusu. Üçüz kardeşlerinin koridorlarda haykırarak yarattıkları karmaşa. Ateşin yanındaki sandalyesinde oturan babasının boğazını temizlerken çıkardığı ses. Annesi Elinor günün olaylarını günlüğüne yazarken, yanına gidip yanağına iyi geceler öpücüğü kondurma ritüeli.

Tak-tak-tak.

Bu ikinci vuruş muydu?

Öyle görünüyordu. Daha önce duyduğunu sandığı gibi, üç yumuşak vuruş.

“Hubert seni duyabiliyorum,” diye fısıldadı.

Ama bu Hubert değil gibiydi. Bu ses kapıdan mı geliyordu? Akşam vaktinde şatonun kapısı demir parmaklıklarla kapatılırdı, bu yüzden kimse avluya giremezdi ve girebilse bile, en yakın yerleşim yeri küçük bir baraka köyüydü. Orası da yirmi beş dakikalık bir yürüme mesafesindeydi, tabii o da eğer her Noel arifesinde olduğu gibi yol kar ve buzdan kapanmamışsa.

Merida bekledi. Dinledi. Hiçbir şey yoktu.

Bir ekmek daha aldı.

Yatağından kalkmasına sebep olan o tuhaf huzursuzluğu tekrar hissetmeye başlamıştı.

Neden böyle hissediyordu ki?

Harika hissetmesi gerekirdi. Ailesini seviyordu. Evini seviyordu. Kelimelere dökemeyecek kadar çok seviyordu. Eve dönmek ve her şeyi neredeyse bıraktığı gibi bulmak şahaneydi.

Ama kuledeki yatak odasında, pencereyi süsleyen örtünün arasından sızan parlak ay ışığı altında uzanırken uymamış ve dışarının karanlık olmaması için derin bir arzu duymuştu; böylece çıkıp antrenman alanına gidebilir, zihni ve bedeni tamamen sakinleşene kadar yayı ile atış yapabildi. Bunun yerine, olduğu yerde huzursuzca kıpırdandı. Ayakları onu tekrar maceralı bir yolculuğa çıkartmak için can atıyordu.

Tıpkı aylar önce, yolculuğa çıkmadan önceki gece hissettiği gibi.

Ama o yolculuğa zaten çıkmıştı. Bir şeylerin değişmiş olması gerekirdi. Onun değişmiş olması gerekirdi.

Ve sonra üçüncü vuruş duyuldu.

Tak-tak-tak.

Bu seferki kesinlikle şömineden gelmiyordu. Kapıdan geliyordu. Ana kapıdan değil, malzeme taşıyan at arabalarının çimleri ezmemek için kullandıkları arka taraftaki küçük biçimsiz kapıdan geliyordu. Ama böyle bir gecede dışarıdaki kim olabilirdi?

Merida birdenbire, dışarıdaki kişinin üçüzlerden biri olabileceğine dair korkunç bir fikre kapıldı. Bir şekilde saatlerce dışarıda kalmıştı ve şu an tek yapabildiği, güçsüzce kapıya vurmaktı. Ayağa fırlayıp mutfak kapısının diğer tarafına koştu ve kilidin üzerindeki büyük anahtarı çevirip, ağır kapıyı iterek açtı.

Dışarıda avlu beklediğinden çok daha aydınlıktı. Büyük ay, kalenin arka tarafında kalmış olmasına rağmen kar örtüsünü pırıl pırıl parlatarak günışığı gibi aydınlatmıştı. Dondurucu havayı kaplayan odun dumanının kokusu Merida'nın etrafından dolanarak mutfak kapısından içeri süzülüyordu. Yıldızlar o kadar parlaktı ki, sanki ıslakmış gibi görünüyordu, titrek ışıklar saçıyorlardı.

Kapı eşiğinde kimse yoktu. Karın üzerinde ayak izi bile yoktu. Ama Merida, vuruşları kafasından uydurmadığını biliyordu.

İçinde çok tuhaf ve olağan dışı bir kıpırtı vardı. Bu his, sanki başından beri, hissettiği diğer huzursuzluğun içinde gizlenmiş hâldeydi; ancak şimdi giderek büyümüş ve Merida onun inkâr edilemez varlığını daha güçlü hissetmeye başlamıştı. Başının üzerindeki yıldızların ıslak ve keskin titreşimlerini göğüs kafesinde hissediyor gibiydi.

Sihir, diye fısıldadı bir ses. Sihir çok yakında.

Bu çağrışı duymayalı çok uzun zaman olmuştu.

İşte tam o anda onu gördü.

Kale duvarının koyu mavi gölgesinde, kambur bir karaltı vardı ama yine de kapıyı çalan kişi o olamazdı — onun tarafından kapıya doğru gelen bir ayak izi yoktu. Eldivenlerinden birini çekiştirir vaziyette donakalmıştı, tamamen hareketsizdi ve Merida'nın onu fark etmemesini umuyordu.

Bu ziyaretçi değildi. Bu davetsiz bir misafirdi.

“Hey!” diye seslendi Merida. “Seni görebiliyorum!”

Gölge hareket etmedi.

Merida yay ve okunun yanında olmasını tercih ederdi. Öylesi çok daha etkili olurdu ama bu durumda hâlihazırda elinde olanı kullandı: ekmek. Karşısındakinin kafasına doğru kusursuz bir nişan aldı.

“Hey!” dedi tekrar. “Kendini tanıt yabancı!”

Yabancı kafasını çevirdi. Yüzünde nasıl bir ifade vardı? Gölgenin içinde gizlendiği için Merida hiçbir şey göremiyordu.

Merida silah niyetine, eline en yakın olan yerden bir şömine küreği kaptı. Birkaç uzun adım atarak avlunun diğer tarafına geçti. “Sana kendini tanıttım!”

Yabancı'nın sesi alaycıydı. “Sen bana zara veremezsin... Ah!”

Merida, yabancıyı dizlerinin arkasından vurmuştu. Bu hamleyi dövüş eğitimlerinden değil, kurnaz erkek kardeşi Hubert'ten öğrenmişti. Hubert haftalarca Ana Salon'daki masanın altında gizlenmiş, Merida'nın ve etrafında dola-
nacak kadar şaşkın herkesin üzerinde deneyerek tekniğini mükemmel hâle getirmişti.

Bu hamle gizemli yabancıların üzerinde de gayet güzel işe yarıyordu. Adam dizlerinin üzerine çökmüştü. Eldivenli el-

leri bileklerine kadar kara gömülmüştü. Afallamış bir ifadeyle Merida'ya baktı.

“Beni durduramazsın,” dedi Merida'ya.

Bu, kesinlikle Merida'nın duymayı beklediği cevap değildi. “Seni ne için durduramam?”

Fakat yabancı koşarak kaçmaya başladı.

DunBroch civarında Merida, çabuk sinirlenen biri olarak bilinirdi. Sadece kız olduğu için onu böyle tanımlıyor olmaları haksızlıktı; oysa kızıl saçlı üçüzler ondan çok daha fazla öfkeleniyor olmalarına rağmen onlara hiçbir zaman sinirli denmezdi. Aslında o kendisini, içinde olduğu durumu çabuk kavrayan biri olarak görüyordu. Tepki vermek için fazla zaman kaybetmiyordu. Elbette bazen biraz patavatsız davrandığı olurdu ama çoğu zaman bunlar tam da hak edilmiş tepkilerdi. Örneğin, bazen gecenin karanlığında beliren bir yabancıydınız ve dizlerinizin arkasına bir şömine küreği yemeniz ve kovalanmanız gerekiyordu.

Zihninin derinliklerinde, annesinin sözlerini fısıldayan ufacık bir ses duydu: *Merida, prensesler gecenin bir yarısı çıplak ayakla yabancıları kovalamaz!*

Merida gözlerini kısıtı.

Kovalamaya başladı.

KARA KUZGUN

MERIDA, çok geçmeden bunun sıradan bir kovalamaca olmadığını anladı.

Bir an için, pelerini dalgalanan bir adamı kovalıyordu. Sonra kovaladığı şey bir geyik oldu.

Ya da geyiğe benzer bir şey; eğretili otlarının üzerinden atlayıp, kar ışığıyla aydınlanmış ormana doğru sekerken yıldızların aydınlattığı kanatları gümüş pırıltılar saçıyordu.

Hayır, diye düşündü Merida, yanılıyordu. Bu kesinlikle bir tilkiydi. Kırsalın siyah beyaz renklerinin arasından geçen gri kuyruğunu gördü.

Bir dereyi geçerken kulakları dikilen bir kurt.

Gergin kaslı, uzun bacaklı, oldukça çevik bir yaban tavşanı.

Dişleri ay ışığıyla parlayan, güçlü bir vizon.

Çalıların arasından zıplayan tombul bir tavşan.

Ah, diye düşündü. Gerçekten de sihir.

İskoç sihrinin, İskoç yaban kedisinden pek bir farkı yoktu; ikisi de çok az bulunurdu ve bir insan hayatı boyunca ikisinden biriyle hiç karşılaşamayabilirdi, tabii eğer yeterince dikkat etmezse. Çoğu insan sihre (ve vahşi kedilere), ötücü kuşlara ya da acayip şekilli meyvelere gösterdiklerinden daha fazla ilgi göstermezdi; dikkat edilmesi gereken daha somut şeyler vardı. Bazı insanlar sihre (ya da vahşi kedilere) inanmazdı bile.

Merida inanırdı. İnanmak zorundaydı. Birkaç yıl önce sihir onu çağırmış, o bu çağrıya uymuş, bir sürü bela ortaya çıkmış, dersler alınmıştı. Olaylar iyi bir şekilde sonuçlanmış olsa da nihayetinde Merida insanların dünyası ile sihir dünyasının birbirinden ayrı olmasının haklı bir sebebi olduğunu anlamıştı. İki dünyanın kuralları farklıydı. Annesi ona, Durugörü'ye sahip insanların ikiye ayrıldığını anlatmıştı: sihre ilgi duyanlar ve sihrin ilgi duyduğu insanlar. Yaşadığı son tecrübeden sonra, Merida kesinlikle birincisi olmadığını karar vermişti.

Gel gör ki işte şimdi yine ağaçların arasında sihir kovalıyordu.

Geri dönebilir miydi?

Beni durduramazsın, demişti yabancı.

Gecenin bir yarısı avluda ne yaptığını öğrenmek zorundaydı.

Ama sadece peşinden koşarak onu yakalayamayacağı çok açıktı; bu yüzden ona nasıl tuzak kurabileceğini düşündü. Burası onun DunBroch'uydu. Sığ bataklıkları ve gizli tümsekleri bilirdi. Yosun tutmuş kayalıkların aşılabilir olduğu ve ağaçların hızlı hareket etmeye müsaade etmeyecek kadar sıklaştığı yerleri bilirdi. Nehrin süratle akarak araziye boy-

dan boya kestiği ve insanın gözünün yaşına bakmayan dik ve sarp kıyıların olduğu tehlikeli bölgelere giden yolu bilirdi. Geçilemezlerdi.

İyi bir tuzak.

Her ikisi de keskin dönüşler yaptı, daireler çizdi, engelleri aştı, yön değiştirdi. Merida'nın devamlı şekil değiştiren avı, takip edildiğini düşünüyordu. Ama aslında bir yöne doğru sürülüyordu. Avı doğrudan nehir kenarındaki sarp bölgeye doğru kaçmıştı ve bu tam zamanında olmuştu çünkü Merida'nın ciğerleri soğuk hava yüzünden patlayacak gibiydi ve sert zeminde koşmaktan ayakları sızlıyordu.

Merida, durdu ve elini sancıyan böğrüne bastırdı. Önündeki arazide sıçrayarak uzaklaşan ve şimdi de av köpeğine benzer bir şekle bürünmüş olan yabancıya baktı. Kalbinin kulaklarına vuran gümbürtüsüyle birlikte, ilerideki dereye doğru hızla akan ırmağın coşkulu sesini belli belirsiz de olsa duyabiliyordu. Kuru otların arasında ilerleyen yabancının da bu sesi duyabileceğinden şüphelendi.

Ve elbette, dere kenarı yabancıyı gafil avladı.

Birden kaydı, kaydı, kaydı, bacaklarını döndürdü ve durdu. Tam zamanında, yamacın tam kenarında.

Yavaşça yüzünü Merida'ya döndü.

Şimdi ne bir geyik ne bir tilki, ne küçük ne de büyük bir tavşan, ne bir vizon ne de bir kurttu. Vahşi tayların gür ve uzun yelelerine benzeyen sarı saçlarıyla, çekici, genç bir adamdı. Karla kaplı kalm pelerini, üzeri hem dalları hem de kökleri görünen ağaç şeklinde oyulmuş bir broşla tutturulmuştu. Görünürde herhangi bir silahı yoktu.

"Se-sen köşeye sıkıştın," dedi Merida soluk soluğa. Hâlâ nefes nefese olduğu için sesi buyurgan bir tonda çıkmamıştı

ama yine de elindeki şömine küreğini tehditkâr bir şekilde salladı. “Bu nehirde iki ineğin boğulduğuna şahit oldum, üstelik onları aşağı çekecek bir pelerin de giymiyorlardı. Söyle bakalım; kimsin sen?”

Yabancı'nın gözleri, önce Merida'nın soğuktan kıpkırmızı olmuş çıplak ayaklarına, sonra da elindeki uyduruk silaha çevrildi.

“Ben senin dövüşebileceğin bir şey değilim,” dedi. “Bunu başarabileceğini nasıl düşünürsün?”

“Neden bizim avlumuzdaydın?” diye karşılık verdi Merida.

“Orada olduğumu nereden biliyorsun?”

“Kapıya vurdun!”

“Vurmak mı? Kesinlikle vurmadım.”

“Birileri vurdu!”

“O ben değildim!”

“Neden benden kaçtın?”

“Sen neden *peşimden* geldin?”

“Senin vurduğunu sandım!”

“Vurmazdım! Beni işimi yaparken görmemen gerekirdi.”

“Ne işi?”

Cevap vermedi.

Merida, elindeki küreğin tepesini donmuş kayaya vurarak daha sivri ucu açığa çıkardı. Küreğin sivri ucunu ona doğrulttu. Kılıç gibi değil de geriye doğru çekilip Merida'nın omzuna dayanmış, dosdoğru yabancı'nın gözlerini hedef alan ve yayı olmayan bir ok gibi. “Sana Dunbroch'ta ne işin olduğunu söylemeni emrediyorum.”

Yabancı, sanki kafasındaki örümcek ağlarını silkeliyor gibi başını iki yana salladı. “Hayır. Hayır, bu bir oyala-

maca. Bir hile." Merida'yla konuşuyor gibi görünmüyordu. "Daha akıllı olacağıma dair kendime söz vermiştim."

Yamacın kenarından ustalıkla sıçrayarak gürül gürül akan dereye atladı.

Her şey birdenbire olmuş, bir an bile tereddüt etmemişti; aslında tuzığa düşmüş falan değildi. O sadece kendisinin durdurulmasına izin vermişti – peki ama neden, meraktan mı? Ve şimdi de gitmişti.

Belki de Merida sadece dönüp eve gitmeliydi. Belki her şey yoluna girecekti.

Ama o vuruş, diye düşündü.

Söylediğine göre kapıya vuran bu yabancı değildi ve Merida, onun bu konuda yalan söylemesini gerektirecek bir neden düşünemiyordu. Peki, eğer o değilse, kimdi? Merida'nın dışarı çıkıp o yabancıyı görmesini isteyen biriydi; onu yaptığı şey her neyse onu yaparken yakalamasını isteyen biri. Ama yaptığı neydi? *Beni durduramazsın*, demişti. Öğrenmek zorundaydı. Başka bir seçeneği yoktu.

Merida onun arkasından atladı.

Tabii ki bu delilikti. Kış mevsiminin coşturduğu nehir sanki köprüleri yıkıp yok etmek ister gibiydi ve üzerini kaplayan molozlara bakılırsa bunu çoktan yapmıştı. Merida yüzdü ve suda taklalar attı. Büyük kayalara çarptı. Bir ağaç parçası gelip ona çarptı. Şömine küreği elinden kurtuldu ve başka bir yerde kendi macerasını yaşamak üzere uzaklara doğru yüzdü.

"Peşini bırakmayacağım!" diye bağırdı Merida buz gibi sular ağzının içine dolarken. Yabancıнын bunları duyup duymadığını kim bilebilirdi ki? Muhtemelen kendini balığa dönüştürmüştü. İri bir kaya parçası dizini sıyırdı. "O yüzden şimdi bundan hemen vazgeç ve sorularıma cevap ver!"

Birdenbire, *uçmaya* başladı.

Merida düştü —

düştü —

düştü —

Havadayken bir şelaleden düşmekte olduğunu fark etti. Bu şelaleyi biliyordu! Gün boyunca burayı birçok kez görmüş, gözüne küçük, ilginç ve tıpkı bir tablo gibi güzel görünmüştü. Ama şimdi üzerinden düşerken hiç de öyle görünmüyordu. Birkaç saniye boyunca düştü ve şelalenin dibindeki sığ birikintiye hızla çarpıp omuzunu sertçe çakıl zemine vurdu. Onu su birikintisinin kenarına kadar sürükleyecek bir akıntı vardı. Ağzının içi nehir suyundan pütür pütürdü. Cığerleri buz parçalarıyla delinmiş gibiydi. Soğuktan bütün uzuvları uyuşmuştu.

Başının yanındaki narin sazlar, yaklaşan ayak sesleriyle çatırdadı.

Yabancı birkaç santim ötesinde dikilmiş, önceki asaletinden eser kalmamış bir şekilde karnının üzerine yatan Merida'ya bakıyordu. “Tam da ölümlüleri anlamaya başladığımı düşünüyordum. Tüm bunları yapmaktaki amacın nedir?”

Ölümlüler! Tüm bu kovalamacadan sonra onun sıradan bir insan olamayacağını çoktan anlamış olmasına rağmen, bunu söylediğini duymak çok şaşırtıcıydı.

Konuşabilmek için donmuş dudaklarını yalayarak biraz ısıttı. “Bir cevap istiyorum. Seni *yakaladım*,” dedi buz gibi incecik çıkan sesiyle.

“Sen beni yakalamadın,” dedi yabancı.

Merida onu bileğinden yakalamak için ileriye doğru uzandı.

Yabancı geriye sıçradı.

Yakalanmamak için yapılan planlı bir hareket değildi; daha çok zehirli bir yilandan kaçır gibi, istem dışı bir sıçrayıştı. “Bunu yapmak istemezsin Prenses,” dedi sertçe.

Prenses! Tıpkı ölümlü kelimesini duymak kadar şaşırtıcıydı.

“Nedenmiş o?” diye sordu Merida. Ayğa kalktı, düşündüğünden çok daha yavaş hareket edebilmişti. Çıplak ayakları hâlâ tamamen uyuşmuş hâldeydi ve renkleri biraz endişe verici görünüyordu. “Yoksa bu da cevabını veremeyeceğin bir soru mu? Senin bildiğin tek şey sadece kaçmak mı?”

“Cevapları duymak istediğinden nasıl bu kadar emin-sin?” diye karşılık verdi. “Avinı ele geçirmeyi istediğinden emin misin? Senin bildiğin tek şey sadece kovalamak mı?”

“Daha fazla soru öyle mi? Ve hâlâ hiç cevap yok,” dedi Merida. Ama bunu söylerken belki de yabancının bu soruları istese de *cevaplayamayacağını* düşündü. Meralardayken tanıştığı bazı kadınların söylediğine göre, sihir denen şey bazen çok tuhaf olabiliyordu. Geceleri ateşin etrafında toplandıklarında, ona büyülü canavarlar ve krallıkta gezinen tekinsiz varlıklar hakkında birçok inanılması güç hikâyeye anlatmışlardı. Bu efsanelerde, büyülü yaratıkların üzerinde her zaman bir kısıtlama olurdu, özellikle de insan şeklinde olanların. Konuşabilirlerdi ama sadece insanları onlara söyledikleri sözcükleri tekrarlarlardı, ya da son derece güzel görünür ama çirkin bir fare kuyruğuna sahip olurlardı. Ya da toza dönüşecekleri korkusu ile suya ya da gün ışığına temas etmezlerdi. İnsan görünümünde olmanın daima sonuçları olurdu. Belki de amacının ne olduğunu itiraf etmesi sihirle yasaklanmıştı. Ya da belki de amacı yoktu. “Muhtemelen sadece aptalca oyunlar oynayan bir cinsin,” dedi düşünceli bir şekilde.

“Bir cin olduğumu mu düşünüyorsun?” dedi yabancı hayretle.

“Ya da *peri*?”

“*Peri* mi?”

Merida, bunun yabancıyı sinirlendirdiğini fark etmişti, bu yüzden devam etti. “Bir taklitçi cin, bir öcü.” Bildiği insan şekline bürünebilen yaratıkların sayısı azalıyordu. Dişleri takırdamaya başladı. “Bir... bir... gulyabani.”

Yabancı dudaklarını büzdü. “Bir cevap istiyorsun. İşte sana cevap.”

Yabancı bu sözlerinden hemen sonra ona ellerini gösterdiğinde, Merida çok şaşırdı. Ellerini saran eldivenler mükemmeldi, koyu kırmızı iplikle dikilmiş, tıpkı ikinci bir deri gibi ince ve yumuşaktı.

Bir tekini çıkarmaya başladı. Yavaşça. Dikkatlice. Merida, onu ilk gördüğü zaman da eldivenlerini çıkarmakta olduğunu hatırladı.

“Bakışlarını kaçırma Prenses,” diye emretti. Çıplak kalmış eliyle yakınındaki körpe bir fidanın ince gövdesini tuttu. Teni ağacın gövdesine değdiğinde, parmakları acı soğukla anında pembeleşti. Kuvvetle sıktı.

Merida, *Bir dakika, belki de cevap istemiyorum*, diye düşünmeye ancak zaman bulabilmişti ki aniden omzunun üzerinden sert bir rüzgâr esti.

Rüzgâr besbelli doğruca fidana doğru gidiyordu.

Sivri uçlu beyaz buzlar yerden yukarı doğru yükseldi; renksiz otlara benziyorlardı. Buzlanma bu kadar çabuk gerçekleşmezdi ama öyle olmuştu — üstelik sadece bu küçük ağacın çevresinde. Buz, ağacın hassas kabuğunu oymuştu. Ve en kötüsü, etraflarını berbat ve vahşi bir korku sarmıştı.

Sihir, sihir, sihir.

Fidan ölmeye başladı.

Kabuk önce matlaştı, ardından kurudu ve sonra en ufak bir yeşil parça kalmadan tüm rengi soldu. Dalları, sanki en uç kısımlarından kıvrılarak içe doğru büzüşmüştü.

Merida, ince gövdesine en ufak bir baskı uyguladığı takdirde fidanın çit diye kırılacağını anlamıştı.

Fidan ölmüştü.

Buzlar yok oldu. Sert rüzgâr dindi. Geride sadece korku kaldı.

Yabancı eldivenini tekrar giydi. Tüm bu süre boyunca bilge gözlerini Merida'dan ayırmamıştı.

Sihir, sihir, sihir.

Olamaz, diye düşündü Merida, ama böyle düşünmesinin nedeni tam olarak neydi o da bilmiyordu. Titremesine engel olmaya çalıştı. Korkmuş gibi görünmek istemiyordu, öyle olmuş olsa bile. *Olamaz, olamaz.*

Yabancı sırtını dikleştirdi. Konuşmaya başladığında, sesindeki o belli belirsiz gizem kaybolmuştu: “Ben ne cin, ne peri, ne gulyabani ne de öcüyüm. Ben Feradach’ım ve buraya DunBroch’u yok etmeye geldim. Çürümenin olduğu yere gelir ve onu bulup yerinden sökerim, böylece yaşam tekrar başlar. Yeniliklere yer açmak için, durağanlaşmaya başlayanı yok ederim. Toprak çırılçıplak kalana kadar kemikleri ve üzerindeki her şeyi temizlerim, böylece Cailleach işini yapıp her şeyi yenileyebilir. Anlıyor musun?”

Merida hem anlamış hem de anlamamıştı. Sihir denen şeyin tekinsiz dokunuşlarına alışık olan tarafı her şeyi çok iyi anlamış gibi görünüyordu. Yabancıнын söylediklerini kabul edemeyen ise, daha sıradan olan insani tarafıydı. Yıllardır

DunBroch'u tehdit eden kimse olmamıştı. Tehlike, Merida'nın arayıp bulduğu bir şeydi, kendiliğinden evine kadar gelen bir şey değil.

"DunBroch çürümüş hâlde," dedi Feradach.

"Se-sen yanılıyorsun."

Feradach omuzunun üzerinden DunBroch'u işaret etti. Bulundukları yerden DunBroch, kayalıkların üzerinden yükselen belli belirsiz bir gölgeydi. Gecenin karanlığı ve aradaki mesafe bütün ince detayları silikleştirdiğinden, görünenler sadece yıpranmış sancakları, çökmeye yüz tutmuş çatıları ve ufalanmış siperleriydi. Merida, orayı bir yabancıнын gözünden gördü. Feradach'ın gözünden. Çoktan mahvolmuş görünüyordu.

"Ah, ama işin aslı öyle değil," diye itiraz etti Merida hursuzlanarak. "Sadece biraz ilgiye ihtiyacı var, hepsi bu. Babam havalar biraz daha güzelleşip ısındığında çatıların üzerinde çalışacağını söyledi ve annem de yağmurlar başlayıp dışarıya daha fazla bitki dikemez olduğumuzda sancakları onaracak. Hem zaten bu sadece bir yapı. İnsanlar, mesela üçüzler, hızla büyüyor. Leezie evleniyor. Bunlar büyük değişimler."

"Değişim, boy atmak ya da kafanın üzerindeki çatıyı onarmak değildir. Değişim kalbinde olur; düşünme biçiminde, yaşam standartlarında. Ve eğer tüm bunlar DunBroch'ta olsaydı, ben buraya çağrılmazdım. Pervaneler aleve, martılar denize, somonlar doğdukları yere doğru giderler; o onların doğasıdır, bu da benim doğam."

"Yanılıyorsun," dedi Merida tekrar.

"Ben yanılmış olamam," dedi küçümseyerek. "Hem şu hâline bak."

“Ben mi?”

“Sen kralların, kraliçelerin soyundansın. Kendine layık gördüğün şeyler bunlar mı?”

Merida telaşla söze girdi: “Aylardır bir sürü şey yapıyorum! Neler yaptığımı tahmin bile...”

“Çiftçilerle meralara çıktın. Morventon’daki rahibelerle okumalar yaptın. Haritacılarla arazilerde at sürdün,” dedi Feradach sabırla. “Evet, bunların hepsini biliyorum. Bunları yapmaya başlamadan önceki hâlinden ne kadar farklısın peki? Buradan ayrılmadan önce de bunları yapacak biriydin. Şimdi geri döndün ve tüm bunları yapmış bir insansın. Bunları yine olsa yine yapardın. Peki, bunları yapmış olmak senin yüreğinde ya da dünyada nasıl bir iz bıraktı? Bütün hayatın boyunca, yeni beceriler kazandın ve orada burada at bindin.” Omuz şilkti. “Bazı fırtınalar çok gürültü çıkarır ama tek bir çatı bile kıpırdatmazlar.”

Merida ağzını açtı. Sonra kapadı. Ömründe ilk kez biri ona böyle bir şey söylüyordu. Aslında genellikle insanlar bunun *tam tersini* söylerdi; çok hızlı hareket ettiğini, her şeyi devamlı farklı yapmak istediğini.

“Bu ülke çok uzun zamandır nadasa bırakılmış hâlde,” dedi Feradach. “Şimdi yeni bir yaşam döngüsüne şans verme zamanı. Şimdi buraya kadar gelmişken kimse beni durduramaz.”

İkisi birden ortalarında duran ölü fidana baktı. Merida hepsini tekrar inkâr etmek istedi ama aslında o da gitmeden önceki hissettikleriyle şimdiki durumunun tamamen aynı olduğunu düşünmüyor muydu?

Düşün Merida, düşün. Aklını kullan.

DunBroch’ta oynadıkları, *Brandubh* adında bir masa oyunu vardı. Bu oyunun amacı kuleyi ele geçirip içerideki tut-

sakları serbest bırakmaktı. Genellikle bunun yolu oyunda asker görevi gören taşları doğru bir kombinasyonla hareket ettirmektir, ama bazen bir oyuncu riskli bir strateji benimseyerek kendi kuralları ile hareket eden Kara Kuzgun'u, diğer adıyla Brandubh taşını ele geçirmeye çalışabilirdi. Bu taşın sahip olmak zordu ama bir kez oyuna dâhil oldu mu, diğer oyuncunun işi zordu.

DunBroch, bir zamanlar şahane görünen bir Brandubh setine sahipti: avuç içinde rahatlıkla tutulan ideal boyda asker taşları, koyu renkli, etkileyici bir mor-kahverengi tonuna sahip, akik Brandubh taşı, hatta üzerine karmaşık bir şekilde oyundaki hamlelerin yönleri kazınmış arduaz taşından tahtası. Elinor bir keresinde bu setin komşu kralıklardan birinin hediyesi olduğunu söylemişti Merida'ya ve gerçekten de insanların birilerine hediye olarak vereceği ve hediye alan tarafın da başına kötü bir şey gelmesin diye alıp yüksek bir rafa kaldıracağı türden bir şeye benziyordu. Ne var ki bu yüksek bir rafa konmamıştı ve başına *sahiden de* kötü şeyler gelmişti. Üçüzlerden biri, boya ve keskiyle üzerine ne olduğu tam anlaşılamayan bir resim yapmıştı. (Merida Hubert'den şüpheleniyordu, buna ancak o cesaret edebilirdi.) Şu anda hâlâ oynanabilir durumdaydı, ancak sadece kuralları çok iyi biliyorsanız, ki Merida biliyordu.

Uzunca bir süre, Brandubh oyununda çok kötü olmuştu. Ama sonra, birdenbire, alışıldık yollarla kazanmak yerine, Kara Kuzgun'u nasıl devreye sokacağını çözmek için çalışmaya başladı. Her oynadığında, Brandubh'u ortaya çıkarmadan hemen önce içinde bir karıncalanma hissetmeye başladı. Sonrasında devamlı kazanmaya başladı, ta ki ailesi

oynamasını tamamen yasaklayana kadar. Ona göre bu tamamen haksızlıktı.

Brandubh, Brandubh.

Su birikintisinin kenarında durmuş bu güvenilmez tanıya bakarken, Merida Brandubh'ı nasıl devreye sokacağını çözmeden hemen önce hissettiği karıncalanmayı hissetti. Bu oyunun kurallarını biliyordu. Feradach esrarengiz ve güçlüydü. O ise sadece bir ölümlüydü. Şu anda yenilmiş sayılması ve ölmek üzere evine, kaleye dönmesi gerektiğini biliyordu.

Ama bir şey o kapıyı tıklatmış, onu dışarı çıkarıp buraya getirmişti ve bunu yapan Feradach değildi. Feradach'ın onu öldürmesi gerekiyordu ve henüz bunu yapmamıştı. Büyümenin ve yıkımın dengesi bozulmuştu ve düzelene kadar yabancı buradan gitmeyecekti. Şimdiye dek yapılan hamlelerin hepsi buydu.

Düşün Merida, düşün, diye geçirdi içinden. Bu oyundaki Kara Kuzgun ne?

Ve sonra, buldu.

“Birkaç saniye önce neden benden hızlıca kaçtın? Çünkü dokunuşunun beni öldüreceğini düşündün, değil mi?” Soğuk elini uzatarak ona doğru cüretkâr bir adım attı. “Eğer ölmem gerekiyorsa neden bunu hemen yapmadın? Neden hemen şimdi yapmıyorsun?”

Feradach hızla onun ulaşamayacağı kadar geri çekildi. “Bu-bunun bu şekilde olmaması gerekiyor.”

“Peki ya şu fidan?” diye sordu Merida.

“Fidan mı?”

“O minicik ağacı sadece bir şeyleri ispatlayabilmek için öldürdün. Etrafta dolaşıp bir şeyleri öldürmeye iznin var

mı? Bu şekilde mi olması gerekiyor?” Feradach’ın sıkıntılı suratına bakılırsa, doğru bir yol izliyordu. “Sen de dengeyi bozdun. Yani bunun karşılığında olumlu bir şey olması gerekiyor.”

“Bu fidan karşılığında bütün DunBroch’u bağışlamamı isteyemezsin benden,” dedi Feradach. “Bu dengeyi sağlamaz.”

“Hayır, senden bizi bağışlamamı istemiyorum,” dedi Merida. “Ben anlaşma yapmak istiyorum.”

“Ben anlaşma yapmam. Denge...”

Ancak, Feradach düşündüklerini söyleyemeden, şelale ve su birikintisi şekil değiştirmeye başladı.

ANLAŞMA

ÜNDÜZ vakti burası güzel ve sıra dışıydı; sığ sular mavi yeşil yansımalarla mücevher gibi parlardı. Geceleri ise, genellikle gölgelerle kaplı manzaranın içine gizlenmiş, gizemli ve durgun bir karaltı gibi görünürdü.

Ama Merida anlaşmadan söz ettikten sonra sular parıldamaya başladı; sanki sözleri başka bir soruymuş ve bu da ona verilen başka bir cevapmış gibi. Sanki gölcükler göründüklerinden çok daha derinmiş gibi, yüzeyin altından maviye çalan ışık hüzmeleri yükseliyordu. Hayalet ışıklar, diye düşündü Merida, yolcuları mucizelere ya da felaketlere doğru çeken o uğursuz işaretler. Bunların gerçek olamayacakları düşüncesi aklından tamamen silinmişti. Mum ışığından ya da güneş ışığından ne kadar farklıydılar.

Sihir, sihir, sihir.

Berrak ve siyah gökyüzü de değişiyordu. Soğuk ama dokunsan yakacakmış gibi duran, keskin, yeşil bir şerit, yıl-

dızların arasında dans etmeye başladı. *Na Fir-Chlis!* Çevik Adamlar. DunBroch'ta bu doğa olayına verdikleri isim buydu. Merida bu ışıkları, hem mor hem de yeşil olanlarını, daha önce de görmüştü ama hiç bu kadar yakın olmamışlardı. Gökyüzündeki bu parıldayan iz, bir kuşun üzerinden uçabileceği kadar alçak görünüyordu.

Kayalıklardaki boşluktan esen rüzgâra benzeyen, alçak, melodik bir uğultu duyuldu. Ses, tıpkı bir ağıt gibi, yukarıdan ve aşağıdan yükseldi; sanki gökyüzü ve nehir şarkı söylüyordu.

Birdenbire her şey kutsal bir havaya büründü.

Feradach ve Merida artık yalnız değildi.

Karşı kıyıda yaşlı bir kadın duruyordu. Kadim bir ağaç, ya da etrafındaki büyük, eski kayalıklar gibi eğrilmiş ve buruşmuştu. Kış beyazı saçları keçeleşmiş; kocaman, tuhaf şekillere bürünmüştü. Ağırlığını, elindeki koyu renkli, ateşten kararıp bükülmüş bir dal gibi duran değneğe veriyordu. Sadece tek bir gözü vardı ve rengi yukardaki yıldızlı gökyüzü gibi içinde yeşil ışıkların yanıp söndüğü koyu bir siyahtı.

Merida'nın heyecandan yüreği ağzına gelmişti. Feradach'ı önemsiz bir hortlak ya da cin zannetmiş olabilirdi ama bu suret hakkında yanılmasına imkân yoktu.

DunBroch'taki hangi çocuk o hikâyeleri bilmezdi ki? Soğuk kış rüzgârlarına onun nefesinin adı verilmişti. Kırışmış suratı, kararmış değneği ve içinde rengârenk yıldızlar yanıp sönen gözü... Hepsi Dunbroch'taki Ana Salon'un duvarındaki halıya işlenmişti. Yağmur, hayat ve adalet getiren.

"Cailleach," diye fısıldadı Merida takırdayan dişlerinin arasından. Onun yüceliği karşısında neredeyse ayakta duramayacak gibiydi. Kış Tanrıçası. *Ískoçya*'nın Tanrıçası. Bu,

Merida'nın hayatı boyunca karşılaşabileceğini düşündüğünden çok daha büyük bir sihirdi. İskoçya'daki herkesin genelde karşılaşabileceğinden çok daha büyük bir sihir.

Ancak Feradach'ın sesi çok sinirliydi. "Ah, hadi ama."

Feradach, dedi Cailleach, beni böyle mi selamlıyorsun?

Sesi hâlâ, Merida'nın Tanrıça ortaya çıktığında duyduğu gibi uğultulu ve şarkı söyler tondaydı. Hem saf hem de vahşiydi; Feradach'inkine hiç benzemiyordu.

Feradach'ın sesi, şikâyet etmeye başladığında daha insani çıkıyordu: "Bunda senin parmağın olduğunu tahmin etmeliydim. Kapı vuruşu. O sendin."

Bu aileyi riske atamayacağımdan haberdarsın.

"Beni kandıramayacaksın," dedi Feradach.

Elbette kanmayacaksın. Ama Cailleach'ın sesi keyifliydi. DunBroch'lu Merida, görüyorum ki bu gece geç saatlerde dışarıdasın.

Merida ona ne diyeceğini bilemedi. Annesi yirmi yıldır ona nasıl saygılı görüneceğini öğretmeye çalışıyordu ama Tanrıça'yı karşısında görmek ona tüm bildiklerini unutturmuştu. Dişleri takırdayarak konuşmayı denedi: "M-m-m-m-mutlu Noeller?"

Ben Noel'den bile daha eskiyim, dedi Cailleach ama bunu duyduğuna memnun olmuş gibiydi. Karşılığında, değneğini Merida'ya doğru kaldırdı. Merida bunun sadece bir selamlama olduğunu düşünmüştü, ta ki tüm vücuduna tatlı bir sıcaklığın yayıldığını fark edene kadar. Daha fazla sihir! Mucizevi bir rüzgâr Merida'nın ıslak elbisesini ve saçını kuruttu. Soğuktan uyuşmuş burnu ve ayakları ısınarak pembeleşti. Düşünceleri bile çözülmüştü; ne kadar perişan bir hâlde olduklarını daha önce fark etmemişti.

Merida nihayet reverans yapmayı akıl etti. "Teşekkür ederim."

Feradach, bu gece burada ne işin var?

"Burada olmamı hak ettiklerini biliyor olmalısın Yaşlı Kadın," dedi Feradach sikkın bir sesle. "Denge bunu gerektiriyor."

Denge! Dengeden bahsediyorsun. O zaman o ağacı keyfine göre yok ederek benim buraya gelmeme sebep olduğunu biliyor olmalısın Genç Adam. Nasıl bir anlaşma öneriyorsun DunBroch'lu Merida?

"Kelimelerini dikkatli seç," diye fısıldadı Feradach Merida'ya. "Onları elinden gelirse çarpıtacaktır; o kurnaz, yaşlı bir varlık."

"Az önce beni öldürmek istiyordun! Şimdi de tavsiye mi veriyorsun?" dedi Merida alay ederek.

"Ben seni öldürmek istemedim," dedi Feradach sertçe. "Bu benim görevim."

"Benim görevim de erken yaşta evlenip, uysal bir eş olmak ve kocam için bir sürü prens doğurmaktır ama ben bunu yapmadım."

"Ve şimdi nerede olduğuna bak!"

Hazırcevap Merida bir anda öfkeli Merida'ya dönüştü. "Eğer kocam olsaydı sen burada olmaz mıydın, bunu mu demek istiyorsun?"

"Aslında demek istediğim bu değildi..."

"Kesinlikle kulağa öyle geliyordu!"

"Eğer diğer seçeneklerin hakkında biraz daha iyi düşünmüş olsaydın, belki..." dedi Feradach, Merida anında ona karşılık verirken: "Sen diğer seçenekler hakkında düşünmeye pek istekli değildin ama..."

Sessizlik!

Cailleach'ın buyruğu duyulduğunda, suyun yüzeyi boydan boya parıldadı. *Teklifini yap DunBroch'lu Merida.*

Merida Feradach'ın tavsiyesine uymak istemiyordu, ama daha önce sihirle bir anlaşma yaptığında az kalsın işleri batırmak üzere olduğu doğrudu; çünkü kendi sözlerinin ve arzularının ona karşı nasıl kullanabileceğini düşünmemişti. Asıl istediği neydi?

“Zaman,” dedi Merida. “Tek istediğim bu. Onları değiştirebilirim. O her şeyi yıkmadan, dengeyi sağlayabilmem için bana bir şans verin.”

“Çok fazla zamanları vardı,” diye araya girdi Feradach. “Etraflarındaki dünya devamlı değişiyordu ve onlar, bu değişimde ayak uydurmamak için her şeyi yaptılar. Ellerine ne geçerse geçsin, onu gelişmek için kullanacakları yerde özlerrinde hep aynı kaldılar. Yok edilmeleri gerekiyor. Onlar...”

“Niyetini yeterince açık ettin!” diye cevapladı Merida.

Bu ağız dalaşını bölen, Cailleach'ın sesi oldu. *Feradach haklı olarak bu gece DunBroch Klanı'nı yok edebilir, ama Merida da çok haksız sayılmaz. Anlaşma yapılmasına razıyım.*

“Ben hiçbir zaman anlaşma yapmadım,” dedi Feradach. Biraz durup düşündükten sonra, “Anlaşma yapılmasına hiç gerek olmadı,” diye ifade etti.

O zaman belki de bir değişiklik yapmanın zamanı gelmiştir, diye belirtti Cailleach. Anlaşmanız şu olacak: Merida haklı olduğunu kanıtlamaya çalışacak: Değişimin yolu yıkım değildir. Feradach ise kendi fikrini ispat etmeye çalışacak: Yıkım şarttır.

“Kim karar verecek?” diye sordu Feradach. “Sen mi?”

Küstahlığına bir yere kadar tahammül edebilirim Genç Adam.

Feradach başını öne eğdi.

Anlaşma süresince Feradach, Merida'ya değişim adına gerçekleştirdiği yıkımlardan örnekler gösterecek. Merida, Feradach'a yıkımı önlemek için yaptığı değişiklikleri gösterecek. Pazarlığın sonunda kazananın kim olduğuna kanıtlara bakarak ben karar vereceğim, sonra doğa gerekeni yapacaktır. Bu anlaşma hakkında sadece birbirinizle konuşabilirsiniz.

Merida ve Feradach birbirlerine bakmadılar, ikisinin de birbirleriyle mümkün olduğunca az konuşmaya niyetli olduğu gün gibi ortadaydı.

“Ne kadar zamanım var?” diye sordu Merida.

Bir yıl.

Bir yıl! Bir yıl içerisinde, sadece bir aile değil bütün dünya bile değişebilirdi. “Ah, teşekkür ederim,” dedi Merida.

Bana teşekkür etme. Bu anlaşmadan galip ayrılman için ailedeki herkesin değişmesi gerekli. Elinor, Fergus, Harris, Hamish, Hubert ve hatta Leezie Muireall. Ya hep ya hiç.

Feradach homurdanınca Merida onun itiraz edeceğini düşündü ama o sadece, “Ayrıca daha fazla hile yok. Kapılara vurmamak yok,” diye ekledi. Bunlar Merida'ya değil, Cailleach'a yönelik sözlerdi. Küstah bir cevap sayılırdı ama Cailleach bu uyarıyı ılımlı karşılamış görünüyordu.

Hile yapmayacağım. Bu pazarlığı kabul ediyor musun?

“Evet,” dedi Merida hiç beklemeden.

Feradach pek mutlu görünmüyordu ama, “Eğer yapmam gereken buysa, evet yapacağım,” dedi.

Biraz değişiklik yapmak sana zarar vermez, dedi Cailleach, sesinden keyifli olduğu anlaşılıyordu. Şimdi...

Kararmış asasını havaya kaldırdı ve yıldızların arasında kıvrılan yeşil ışığa doğrulttu. Gözündeki yıldızlar da tıpkı gökyüzündekiler gibi yanıp sönmeye ve parıldamaya başladı.

Sihir bir kez daha etkisini göstermeye başlamıştı.

Merida'nın yüreğindeki korku bir anda uçup gitti. Işık küreleri tekrar suların derinliklerine gömülmeye başladı. Yıldızların arasında dolaşan yeşil ışık soldu. Feradach iç çekerek Merida ve DunBroch'a arkasını dönüp uzaklaştı.

Şafakta yok olan yıldızlar gibi, Merida'nın gözleri önünde yavaş yavaş gözden kaybolan Cailleach'ın kurumuş dudaklarında kurnaz bir gülümseme belirdi. Tanrılar tamamen çekip gitmeden önce Merida Cailleach'ın duyurusunu işitti: *Öyleyse, anlaşma sağlanmıştır.*

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır. Lütfen pdf'lere para vermeyin ve daha fazla yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin. <https://t.me/ayisigikitap>

DEVE DİKENİ

N

OEL günü Merida, bir kurt sürüsü tarafından uyandırıldı.

Noel! Daha bir gece önce doğaüstü varlıklarla görüşmeler yapmışken, Noel'in hiçbir şey olmamış gibi tam zamanında gelişi Merida'ya tuhaf geliyordu. Her zaman olduğu gibi, üçüzlerin şafak sökerken yaptığı gülünç bir şakayla gelmesi ise durumu daha da tuhaflıyordu.

Kurtlar!

Elbette gerçek kurt değillerdi. Merida tamamen uyandığında, onların köpek olduğunu idrak etmişti. Tam bir sürü gibiydiler ve hepsi de Merida'nın midesinin üzerine atlayıp kulaklarını yalamak için can atıyordu. Merida'nın babasının çok sevdiği üç av köpeğinin evin içinde yaşamasına izin verilmişti, annesinin de iki köpeği vardı ve tabii bir de kalede yaşayan, kimsenin üzerinde hak iddia etmediği ve tek yaptığı kusmak ve az önce kustuğunu tekrar yemek olan bir köpek daha vardı. Merida sonuncu köpeğin kalenin içinde

yaşamamasına nasıl izin verildiğini hiç anlamıyordu, ama her iki ebeveyni de köpeğe tanınan bu ayrıcalık konusunda son derece kararlıydı.

“İnin aşağı!” diye uludu Merida, ama bu ağzına bir köpek dilinin girmesine ve odanın içinde bir yerlerden gelen oğlan çocuğu kıkırdamalarına engel olamadı. Üçüzler. Merida’nın küçük erkek kardeşleri tam birer şeytandılar, özellikle de bir araya geldiklerinde. Hubert içlerinden gözü kara olanıydı. Hamish biraz daha sinsiydi. Ve Harris de grubun beyniydi.

Bu küçük canavarlardan nefret ediyorum! demişti bir kez babasına, ama söyler söylemez bunun doğru olmadığını anlamıştı.

Deve dikenleri gibisiniz, diye cevap vermişti babası neşeyle. Hepiniz dikenlerle kaplısınız, bu yüzden arada sırada sırada dikenlerinizi batırırsanız da birbirinizden ayrılamıyorsunuz. Gençliğimizde ben ve kardeşlerim de böyleydik.

Gerçekten deve dikeniydiler! Üçüzler neden daha güzel bir Noel geleneği bulmamışlardı ki? Geçen yıl başından aşağı bir kova un dökülmüştü – Aileen’e yakalanmadan onu nasıl almışlardı kim bilir. Ondan önceki yıl, en az Merida kadar çılgın üç kaz vardı – onları merdivenlerden yukarı nasıl çıkartmışlardı acaba? Ve gelecek yıl – kim bilir gelecek yıl nasıl bir şaka olacaktı.

Tabii eğer gelecek yıl diye bir şey olursa.

Ama kusan köpek yatağının bir köşesinde değişik kusma sesleri çıkarırken, dün gece neler olduğunu kafasında toparlayabilmek güçtü. Sallanan bir kuyruğun baş ucundaki komodinin üzerinden bir şeyi devirdiğini duydu. Köpekler aşağı yukarı zıplarken üzerindeki yorgan kıvrıldı. Merida yorganı sıkıca kavradı. Eğer köpekler onu üzerinden çekerse, bu kez gerçekten üçüzlere gününü gösterirdi, çünkü dün gece

karda ıslanan elbisesini kuruması için şöminenin önüne asmıştı ve şu anda örtünün altındaki kıyafetsiz bir Merida'ydı.

Köpeklerden biri saçına sertçe basınca kafası da saçıyla birlikte döndü ve tam o anda, kapı eşiğinde durmuş pis pis sırıtan kızıl saçlı üç yaramazı gördü.

Bu, bardağı taşıran son damlaydı.

Merida bağırmaya başladı. Sözsüz bir uluma olarak başlayan bu haykırış, sonradan şu sözcüklere dönüştü: “Ayyyy-
yyyyyyyyyyiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiii umarım hediye olarak size kugu
gübresi vermişlerdir sizi küçük kurtçuklar!”

Üçüzler tabanları yağlarken çocukça kıkırdayışları koca kahkahalara dönüştü. İçlerinden biri “Mutlu Noeller!” diye bağırdı. Bu Hamish olmalıydı, çünkü Hubert hâlâ gülüyordu ve Harris asla *Mutlu Noeller!* gibi duygusal bir şey söylemezdi.

Merida söylene söylene yataktan çıktı, yorganı etrafına sarıp köpeklerin arasından güçlkle ilerledi. O evden ayrıldıktan sonra sürüye yeni bir üyenin katılmış olduğunu fark etti: Uzun bacaklı, sert tüylü, seyrek sakallarıyla dost canlısı görünen, kahverengi çizgileri olan ve bir şeye tamamen odaklanamayan küçük koyu gözlere sahip bir av köpeği. Diğer köpeklerin aksine, o Merida'yı yalamaya çalışmıyordu, çünkü zaten ağzında tuttuğu küçük bir şey vardı.

“Sen de kimsin şimdi? Ve o ağzındaki nedir?” diye sordu Merida.

Kahverengi köpek ağzındaki şeyi ona göstermek istiyor, ama bir yandan da onu Merida'ya vermemek için büyük bir yaygara koparıyordu.

“Bunun *sana ait* bir Noel hediyesi olduğunu sanmıyorum,” dedi Merida köpeğin ağzındakini çekip alırken. Köpek için değerli olan bu şey, süs olarak kullanılan tahta bir kaşıktan

geriye kalanlardı; sap kısmına karmaşık bir şekilde oyulmuş yaprakların arasında *Merida* yazdığını fark etti. Daha doğrusu: *Merid*. A harfi çiğnenmişti. “Tabii eğer senin de adın *Merida* değilse.”

Köpek havlamaya başladı; haksızlığa uğradığını hisseden genç bir av köpeğinin yüksek sesli, kesik kesik havlayışıydı bu.

Merida iç çekti. Bir oymalı kaşık daha istediğinden değildi; (anne ve babası nedense bir şekilde onun kaşık koleksiyonu yaptığı fikrine kapılmıştı, ama yapmıyordu ve ona o kadar fazla kaşık vermişlerdi ki hepsini şömine rafının üzerine dizmek zorunda kaldı, böylece gerçekten onları biriktiriyormuş gibi göründü, bu da hiç bitmeyen bir kaşık döngüsüne sebebiyet verdi) bunun yerine, kaşık isteyip istemediğine karar verme seçeneğine sahip olmayı tercih ederdi.

Normalde, Noel gününün bu zamanı, üçüzlerden alacağı intikamı planlamaya başladığı zaman olurdu; tatilin çılğın hengâmesi bittikten sonra yürürlüğe girecek bir plan. O güne dek yapılan aile içi şenliklerin aksine, Noel günü halka açık bir kutlamaydı. Güneş doğmadan pişirme, temizlik ve süsleme işleri başlar, kalenin içinde hummalı bir hareketlilik olurdu. Güneş battıktan sonra kalenin kapısı köylülere, çiftçilere, tüccarlara ve göçebelere açılır; tıka basa doyana kadar yemek yer ve ayakta duramayacak hâle gelene kadar dans ederlerdi. *DunBroch* hanedanındakiler hikâyeler anlatarak insanları keyiflendirir ve bir geceliğine de olsa hep birlikte o şatoda yaşıyorlar gibi davranıp, herkesin iyi vakit geçirmesini sağlarlardı. Bu, zaten başlı başına büyük bir işken şimdi bir de üstüne *Leezie*’nin Noel düğünü eklenmişti.

Ancak bugün, *Merida*’nın kurtarması gereken bir ailesi vardı. İntikam için vakti yoktu.

“Dışarı kurtlar, dışarı!” Köpekleri dışarıdaki sarmal merdivene doğru ittirdi ve kapıyı çarparak kapattı. “Ya sabır!”

Üstüne üstlük giyecek bir şeyi de yoktu.

Elbisesini hızlıca gözden geçirdi; hâlâ ıslaktı. Leezie üzerine düşeni yapıp sabah erkenden gelerek ateşi yakmaya zahmet etmemişti (ona ait görevlerin çoğunu umursamıyordu), bu yüzden sönmeye yüz tutmuş cılız ateş elbisenin sadece arka tarafını ısıtmıştı. Üstelik elbise çok kirliydi. Ormandaki kovalamacada kuru çalılar ve dikenler kırık beyaz kumaşı delmişti. Merida’nın başka elbisesi yoktu. Tıpkı annesi ve Leezie gibi o da her gün aynı giysiyi giyerdi; resmî kıyafetleri ise bu giysinin üzerine daha süslü bir katman geçirmelerinden ibaretti. Kıyafetini yıkamak zorundaydı.

Ama tabii ki ibriği kayıptı ve raflarda yakacak odun yoktu. Tüm bunları temin etmek Leezie’nin göreviydi, ama Leezie bunu yapmamıştı.

Merida uzun bir süre orada öylece durdu. İbrik bulmak, son banyosundan kalan bir parça sabunun nerede olduğunu hatırlamak, ateşi harlamak ve annesi ona ipek eşarbının altında güzel duracak, düğüne uygun bir topuz yapabilsin diye saçındaki dalları ayıklamak için çabalamak ona çok zor geliyordu. Yardım da isteyemezdi ki; elbisenin bu hâle nasıl geldiğini açıklaması anlaşmanın şartları gereği imkânsızdı. Ne saçma! Üstelik bu dün geceki anlaşmanın sadece basit olan kısmı, diye düşündü.

Merida, aniden çok sinirlendi. Görevlerini asla doğru düzgün yerine getirmediği için Leezie’ye. Merida’nın işleri savsaklamasına asla müsaade etmezken Leezie’nin hep paçayı sıyırmasına göz yumduğu için annesine. Elinor onla-

rı yola sokmak için çok fazla enerji harcadığından, şeytani üçüzlere. Üçüzleri azarlamayıp annesinin üzerindeki yükü hafifletmediği ve annesine Leezie'ye çıkışmak için yeterli zaman bırakmadığı için babası Fergus'a. Ve yapması gereken tek şeyi yapmayı beceremediği için ateşe. Yan! Yan! Bu ne kadar zor olabilirdi ki? Merida'nın yanakları gayet güzel yanıyordu oysa.

"Hanımım, şöminenizi harlamamı ister misiniz?"

Merida sıçradı.

Ses tam arkasından, odanın içinden gelmişti.

Arkasını döndüğünde, sade bir hizmetli elbisesi giymiş, küçük ve zarif bir kız gördü. Kolları odunlarla ve temizlik malzemeleriyle doluydu.

"Sen buraya nasıl girdin?" diye sordu Merida.

"Köpeklerle birlikte girdim hanımım."

Bu kız tüm bu süre boyunca odasında mıydı? Sanki bir sihirbazlık numarasıydı. Cailleach'ın dün gece kapıyı tıklatması gibi bir sihir değildi tabii, ama yine de biraz tedirgin ediciydi. "Sen de *kimsin*?" diye sordu Merida.

"Benim adım Ila hanımım." Kız, eli kolu dolu olmasına rağmen, dikkatlice, kıvrak bir reverans yapmayı başardı. "Leezie'nin yerine geçmekle görevlendirildim."

Leezie'nin.

Yerine.

Geçmek.

Merida bu cümleyi duyar duymaz, içinde neredeyse fiziksel bir acının belirlediğini hissetti; sanki bir el iç organlarını sıkıyor gibi midesinin ortasında bir ezilme hissi vardı. Aklı ona ihanet etmişti. Onu kirli elbisesi için, yanmayan şömine ve hatta inatlaşan tanrılar için üzgün olması gerektiğine

ikna etmişti ama onu asıl olduğu yere mihlayan bugünün Leezie'nin düğün günü olduğunu idrak etmesiydi. Leezie! Evleniyordu! *Leezie! Lahana* ile! Elinor'un Leezie'yi şatonun işlerini yapmaya davet edişinin üzerinden tam dört yıl geçmişti. Leezie'nin ev işleri ile ilgili her şeyde tamamen başarısız olmasının ama bunun yerine DunBroch ahalisinin kalbine girmeyi başarmasının üzerinden geçen dört yıl. Artık Merida için bir kız kardeş gibiydi. Sinir bozucu, müphem, şapşal bir kız kardeşti ama yine de kız kardeşiydi işte; onun en yakın arkadaşıydı. Sadece bir mil ötedeki, taş evler köyüne taşınıyordu, ama tüm aileniz şatoda yaşarken konu fiziksel mesafe değildi.

“Hanımım?” dedi Ila kibarca. “Bir sorun mu var?”

Merida yüzünü endişeyle buruşturup boşluğa dalıp gittiğinin farkındaydı ve bu durumdan rahatsız olmuştu. Durumu toparlayıp biraz daha soylu bir tavır takınmaya çalıştı ve battaniyesine sıkıca sarındı. “İyiyim. İyi! İyi. Seni annem mi işe aldı? Bir dakika, o elindeki sabun mu?”

“Evet ve bir de cımbız hanımım. Elbisenizi gördüm ve üzerindeki dikenler için onlara ihtiyacınız olabileceğini düşündüm. Başka bir isteğiniz var mı hanımım?”

Gerçekten hizmet eden bir hizmetliye hiç alışık olmayan Merida'nın ne istemesi gerektiğine dair bir fikri yoktu. “Yıkanmak için biraz su alabilir miyim? Kovayı merdivenlerden yukarı taşıyabilecek kadar kuvvetli misin?”

“Göründüğümden daha güçlüyümdür,” dedi Ila. Şu genç yaşına kadar hep bu işleri yapmış gibi kollarındakileri düzgün bir şekilde ocağın üzerine koydu. Muhtemelen yapmıştı da. Leezie ise iş yapmaya annesi vefat ettikten sonra baş-

lamıştı; ama diğer tüm köylüler doğdukları andan itibaren ileride ne iş yapacaklarını bilirlerdi. “Ve daha büyüğüm.”

“Ve çok daha akıllısıdır sanırım,” dedi Merida.

“Evet hanımım.” Ila’nın yüzünde bunun bir şaka olduğunu anlayıp anlamadığını gösterecek ufacık bir gülümse dahi yoktu. Gerçekten tam bir kediye benziyordu. Cingözdü. Ağzı sıkı. Kedilerin yaptığı gibi gizli saklı düşünen Harris’in aksine, küçük hesaplar peşinde olmayan biri.

“Elbette öylesin,” dedi Merida sönmekte olan ateşi ustalıkla canlandıran Ila’yı izlerken. Bir miktar iyi odunun insanı bu kadar neşelendirebilmesi inanılmazdı. Aslında, Leezie’nin düğünü olması iyi bir şeydi. Dün gece Cailleach’ın sunduğu bir yıllık süre çok cömert bir teklifti. Haddinden fazlaydı. Ama şimdi, parlak ve çıplak sabah ışığının altında açıkça görülüyordu ki, tanrıların ona bir yıllık süre bağışlaması demek, Merida’nın ilk başta hayal ettiğinden çok daha radikal değişiklikler bekliyor olmaları demekti. Leezie’nin düğünü gibi bir değişiklik. Leezie ev halkının o kadar ayrılmaz bir parçasıydı ki, evliliğinin diğer aile üyelerinin hayatlarında değişikliklere yol açması mümkündü. Bu düğün Merida’nın yapması gereken işin büyük bir kısmını halledebilirdi.

Evet, artık kendini daha iyi hissetmeye başlamıştı. “Ila... Ila’ydı değil mi? Öyleyse sen bugün şölene ve düğüne de yardım ediyorsun, öyle mi?”

“Evet, hanımım ama...”

“Bana hanımım diye hitap etmek zorunda değilsin. Sadece elbisemi temizlemek için ne kadar sürem olduğunu bilmem lazım,” dedi Merida. “Acaba onu kaynatabilir miyim? Bu kulağa mantıklı geliyor mu? Leezie’nin yatak çarşafla-

rını kaynatmak hakkında bir şeyler söylediğini duymuştum sanki ama onun fikirleri her zaman pek de iyi olmuyor.”

“Ama hanımım...”

“Bana Merida de. Anneme hanımım diyebilirsiniz. O bundan hoşlanır. Sanırım elbisemin o kadar da temiz olmasına gerek yoktur, değil mi? Hışırdamasın yeter. Cüppenin altından sarkan kısmın temiz olması gerekiyor, o kadar. Dikkatim dağılmamalı! Düğünden, şölenden, üçüzlerden intikam almadan ve diğer her şeyden önce yapacak çok iş var.”

“Ama Merida,” dedi İla, Merida derken bir şekilde hâlâ hanımım diyormuş gibi görünmeyi başararak. “Siz duydunuz mı?”

“Neyi duymadım mı?”

İla sanki özür diler gibiydi. “Leezie bu sabah ilk iş düğünü iptal etti.”

ZİYAFETİ MAHVETTİLER

ANINDA. Leezie anında iptal etmişti. Başka bir tarihe ertelememişti. Hazırlanmak için daha fazla zamana ihtiyacı olduğunu söylememişti. Düğünü derhâl iptal etmişti.

Gerçekten bu, tam da Leezie'ye özgü bir davranıştı. Leezie çoğu zaman hoşlanmadığına karar verdiği ya da fazla zor olduğunu düşündüğü şeyleri yapmazdı. Merida onun yarım bıraktığı projeleri, yarım yamalak yaptığı işleri, tamamlanamayan bulmacalarını ve evlenilmeyen Lahana-lar'ını düşünecek olsa uykuları kaçırdı. Ama Leezie bunları düşünmezdi. Leezie çoğu insan gibi, yaptığı işlere çok fazla kendini kaptırmazdı. Çeşitli uğraşların arasında kelebek gibi keyifle uçuşur; hiçbir yükümlülük hissetmezdi. Görevler, eğitim, hobiler. Ve Elinor onun tüm bunlardan paçayı sıyrmasına her defasında göz yumardı! *Leezie işte*, derdi. Leezie işte! Merida'nın işleri her zaman doğru düzgün ve layıkıyla yapması beklenirdi; onu sinir eden işler olsa bile. Hatta aslında o işler, Leezie'ye ait olsa bile. O bir işi tamamlayama-

dığında kimse, *Merida işte!* demezdi.

Hayır, bunu ona sadece sinirden küplere bindiği zaman söylerlerdi, sanki öfkelenmek Merida'nın en önemli özelliğiymiş gibi.

Çok sık küplere *binmezdi*. Sadece insanlar sinirli olduğu zamanları ona asla unutturmazlardı.

Düğünle ilgili haberleri duyduktan sonra biraz küplere binmişti. Daha az önce bu düğünün anlaşma için ne kadar iyi bir fırsat olabileceğini düşünmüştü ve şimdi işe sıfırdan başlamak zorundaydı.

İla, Merida'nın hayal kırıklığına uğrayacağını sezmiş gibi görünüyordu; bu yüzden Merida "haberleri sindirirken", onun elbisesi ile ilgilenme işini gönüllü olarak üzerine almıştı. Hatta elbise kuruyana kadar Merida'ya giyecek başka bir şey bile bulmuştu: hizmetlilerin odasından araklanmış bir erkek geceliği. Ardından Merida'nın kirli elbisesi ile ilgilenmeye başlamıştı. Merida ise bu yardımı minnetle kabul etmiş, yayını almış ve kafa dağıtabilmek için dışarıya, biraz ok atma antrenmanı yapmaya çıkmıştı.

Yüksekteki antrenman sahası güneşin altındayken bile çok soğuktu ve rüzgâr isabetli bir atış yapmaya müsaade etmeyecek kadar acımasızdı. Ama Merida, hedeflerin üzerindeki karı silkelemek için karla kaplı sahanın üzerinde kuvvetli adımlarla yürürken bile bu ritüelin ona çok iyi geldiğini hissedebiliyordu. Mesafeyi adımlarıyla ölçtü, hızla geriye dönerek sırtındaki kılıftan bir ok çekti ve nişan almak için fazla oyalanmadı. Okun ucu hedef tahtasına saplanırken tatminkâr bir *tak* sesi çıkartarak merkezin tam yanına isabet etti. Merida ilk atışlarının en iyileri olacağını bilirdi. Yay gevşettiğinde parmakları onları hissedemeyecek kadar üşüyecek, kolu atış mesafesini iyi ayarlayamayacak kadar

yorulacak ve zihni rüzgârın durumunu tekrar tekrar hesap etmekten yorulacaktı.

Ama okçuluğun onu sakinleştirmesinin sebebi tam da buydu. Zihnini öfkeye yenik düşemeyecek kadar çalıştırarak boşaltıyordu. Ve o dingin boşluğun içinde bir yerlerdeyken, aklına birden birtakım fikirler geliverirdi. Sadece yeterince beklemesi gerekirdi.

Bu yüzden kar üzerinde hedef tahtalarına doğru bir ileri bir geri yürüyerek, ok üstüne ok attı. Atış yapmak için fazla hasarlı olanları bir tarafa, biraz tamirle tekrar kullanılabilir olanları bir tarafa yığdı. Bu hedef tahtalarını tekrar boyaması gerektiğini düşündü. O gittiğinden beri kimse onlara elini sürmemiş, paslandıkları ve güneş altında kaldıkları için renkleri solmuştu. Yine de bu kısa kış gününde, bu çok da önemli değildi. Brandubh tahtasını nasıl biliyorsa, hedef tahtalarını da öyle biliyordu; oynamak için üzerindeki işaretlere ihtiyacı yoktu. Ve başardı da. Antrenman sırasında dikkatini dağıtan tek şey, uzaktaki kaleden gelen kokular-
dı; oradan bile akşamki ziyafet için pişen yemeklerin güzel, aromalı kokuları çok net duyuluyordu. Dün gece yediği ekmeği düşündü ve midesi guruldadı.

DunBroch'taki yemeklerin kıymetini bilmesi için neredeyse bir yıl süren bir yolculuğa çıkmış olmak gibisi yoktu sahiden.

İşte bu! diye düşündü Merida.

Ailesini kalenin dışına çıkarmalıydı. Sonsuza kadar değil. Kısa bir süreliğine. Üçüzler daha önce hiç yolculuğa çıkmamıştı. Leezie gelip onlarla yaşamaya başladığından beri yolculuk etmemişti ve ebelik yapan annesinin köylerin ve çiftçi kulübelerinin olduğu yerlerden ötesini görmüş olması

muhtemel değildi. Belki de Merida onu rahibeleri görmeye götürürdü! Elinor uzun zamandır Leezie okumayı öğrensin diye uğraşıyordu ve bu Leezie'yi hiç cezbetmiyordu, ama belki rahibeler onu bu işe ikna edebilirdi. Belki Leezie manastırın kendisinden bile hoşlanırdı; dinleri öğrenmeyi nasıl da severdi.

Cesur Hubert haritacılarından hoşlanırdı herhâlde. Onlarla yolculuk etmek zordu çünkü her gece farklı bir yerde kamp kurmaları gerekirdi, ama Hubert bütün o gürültü ve hareketten hoşlanırdı. Utangaç Hamish çiftçi kulübelerini ve onların neşeyle zıplayan bebek buzağılarını severdi. Farklı yaşam biçimlerini ve yeni yerleri görmek, yolculuğun eğlenceli ve zor kısımlarını yaşamak bir şekilde hepsinin değişmesini sağlayacaktı elbette. Harris'e gelince... Pekâlâ. Harris hangi yolculuğu çok fazla küçümsemeyecekse ona dâhil olabilirdi. Fark etmezdi. Şu an tüm ayrıntıları planlamak zorunda değildi, sadece ilk adımları düşünmeliydi. Bunu haritacılarından öğrenmişti. Bu gölün en kuzeydeki noktasına gidildi mi? Gidildi. Son teftiştten bu yana köprülerin sele kapılıp gitmedikleri kontrol edildi mi? Edildi. Bol içki için tam zamanında barda olundu mu? Olundu. Önce bir adım sonra diğer adım.

Şimdiden alçalmaya başlayan kış güneşinin altında Merida bir ok daha attı.

Tam isabet.

“Merida, demek buradasın,” dedi Elinor Merida kısa bir süre sonra onlara katılınca. “Gille Peter bana doğru ola-

mayacağına *emin olduğum* çok garip bir şey söyledi. Dedi ki sana çok benzeyen birini görmüş, ama bir erkek geceliği ve eski bir avcı pelerini giyiyormuş ve dışarıda karların içinde atış yapıyormuş. Sen olmadığını biliyorum çünkü bir prenses şölen gününde böyle bir davranışta bulunmaz ama çok komik değil mi?"

DunBroch Kraliçesi'nin dudakları birazcık büzülmüştü. Eskiden bu büyük bir kavgaya sebep olabilecek bir şeydi ama bugünlerde Elinor ve Merida orta yolu bulmak için ellerinden geleni yapıyorlardı. Elinor, Merida'nın daha ağırbaşlı olmasını sağlayamazdı; Merida da Elinor'un daha şen şakrak olmasını.

"Çok komik," diye onayladı Merida. "Eminim hayal görmüştür."

Elinor daha fazla üstelemedi ve yanındaki sandalyeye eliyle hafifçe vurdu. Merida üzerinde hâlâ biraz nemli ve sabun kokan elbisesiyle, daha fazla açıklama yapmadan oturdu.

Gelenek olduğu üzere, tüm DunBroch Ailesi şu anda, dumanlı salonda toplanmıştı. Müzik odası da en az salon kadar sıcaktı ve orada duman yoktu, ama Merida'nın annesi bu salondaki sandalyeleri ve ışıkları daha çok beğeniyordu; bu da demek oluyordu ki her Noel, halka açık resmî ziyafetten önce, romantik ve dumanlı bir ortamda gözleri sulanarak, aileye özel ziyafetin tadını çıkarıyorlardı. Bu yıl Merida sofrada domuz pastırması dilimleri, ıtır soslu poşe yumurta, iptal edilen düğün için hazırlanmış tereyağlı çörekler, soğanlı sıcak et suyu ile servis edilen yaban domuzu gördü. Altın sarısı, mis gibi peynir kokan turtalar ve çeşitli hamur işleri, et suyunda kaynatılmış ve kaz yağında pırasa ile kızartılmış mantarlar. Kâselerde sunulan konserve ar-

mutlar, viskiye batırılmış incirler ve hatta üzerinde tavşan şekilleri olan küçük bisküviler.

Ailenin ziyafet yemeği halka açık ziyafet için hazırlananlardan arta kalan ufak tefek şeyler ve birtakım başarısız denemelerden oluşurdu her zaman. Eğer bunlar ıvır zıvırsa, sonraki asıl ziyafetin nasıl olacağını Merida hayal bile edemiyordu. Huysuz Aileen bir harikaydı.

Üçüzler Merida için bir tabak hazırlayıp birkaç parçası eksik Kamçılar ve Tazılar oyununu oynamaya ve Leezie'yi kızdırmaya devam ettiler. Eğer düğün işi araya girmemiş olsaydı, tüm bunlar sıradan bir Noel gününden farksızdı.

“Leezie,” dedi Merida. “O çok üzüldü mü?”

Leezie kendi diktiği tiril tiril dökümlü bir elbise giymişti. Leezie ona el koymadan önce bir perde ya da at örtüsüymüş gibi duruyordu. Ayrıca kafasına sık defne yapraklarından yapılmış, kurumuş çiçekler ve kırmızı meyveler ile süslenmiş garip bir taç takmıştı. Saçlarını kendi başına toplamayı neredeyse başarmış gibiydi –örgüleri kurallara uygundu ki Leezie kurallara uymakta pek iyi değildi–, sadece belli belirsiz birkaç bukle dağınık ama hoş bir şekilde örgülerden kurtulmuştu. Leezie her zaman yardıma ihtiyacı varmış gibi görünürdü ve bu da bir şekilde insanların sürekli ona yardım etmesine sebep olurdu, o bunu hiç talep etmemiş ya da yardıma ihtiyacı olduğunu fark etmemiş olsa bile. Tüm bunlar Leezie'nin karakterinin bir parçasıydı. Tıpkı süslü bir masa gibi, kullanışlı olmaktan çok dekoratifti.

Leezie işte.

“Kim?” diye sordu Leezie. “Ha, John mu?”

“Evet, John!” diye yanıtladı Merida. “Lahana! Müstakbel kocan! Leezie'nin Aşkı! Başka kim olabilir? Üzgün olmalı değil mi?”

“Lahana iyi,” diye gürledi Merida’nın babası Fergus keyifle. “Sıkıntısına karşılık ona iki genç inek verdim, çok memnun oldu.”

“İki genç inek mi?” diye tekrarladı Merida. “Bildiğimiz inek mi?”

“Bir tane vermek ayıp olurdu,” dedi babası.

Merida’nın babası, en az kendi cüssesi kadar büyük sandalyesine yayılmış, büyük tahta bacağını bir tarafa, etten kemikten bacağını diğer tarafa sarkıtmıştı. Daha şimdiden kafasına kırmızı yılbaşı çiçekleriyle süslü kocaman yeşil bir Noel tacı takmıştı. İri bir adamdı. Kocaman bir sakal, kocaman bir gövde, etkili bir kişilik, bir sürü hikâye. DunBroch’lu Fergus’u tanımak demek, onu bütün azametiyle tanımak demektir. *Zayıf olursan kral olamazsın*, demeyi severdi. Elinde, kış festivallerinin en güzel geleneği olan, bir sürü yumurta, şeker, rom ve krema ile yapılan bir kupa *whipkull* vardı ve sakalı yediği bisküvilerden birinin kırıntılarıyla kaplıydı. O da tıpkı Merida gibi, sadece Elinor ona söylendiği zaman nasıl görüldüğüne dikkat ederdi.

“Bence iki adet inek gayet adil, özellikle kış ortasında,” dedi Elinor. Kraliçe, şömineye yakın bir sandalyeye oturmuştu; kraliçesinin arzu ettiği her şeyi temin eden Fergus tarafından ona alınmış bir sandalyeye. Kızıl saçlı çocukları ve kızıl saçlı kocasının aksine, Elinor’un düz saçları griye çalan bir kahverengiydi. Fergus’un tam tersiydi; narin ve kusursuzdu, olması gerekenden ne bir nebze daha gürültülü ne de kabaydı. Bu açıdan bakınca, Merida’nın da tam tersiydi tabii. Mükemmellik timsaliydi; hangi yönünün değişmesi gerektiğini bulmak Merida için zordu.

"Sizce ben kaç inek ederim?" diye sordu Merida gergin bir ses tonuyla.

Elinor kraliçelere layık bir azametle elindeki bir parça ekmeği yumurtaya batırdı. "Umarım hiçbir zaman bunun cevabını öğrenmek zorunda kalmayız."

"Onu almamak için muhtemelen onlar bize inek verirler." Merida hangisi olduğunu anlayamasa da bu fısıltı üçüzlerin birinden gelmişti. Sesleri hâlâ birbirlerinin aynı kalsa da görünüşleri farklılaşmaya başlamıştı. Kişilikleri de öyle. Aileen daha yeni onları birbirinden ayırmanın imkânsız olduğunu söyleyerek şikâyet etmişti ama Merida'ya göre, birbirlerinden daha önce hiç olmadığı kadar farklı görünüyordular.

Hubert'in kocaman bir kalbi, güçlü duyguları ve Fergus gibi okkalı bir sesi vardı. Merida üç mevsim süren yolculuğuna çıktığından beri, Hubert neredeyse bir el boyu uzamış, parlak kırmızı saçlarını tıpkı Vikingler gibi örmüştü. Döndüğünde Merida'ya tıpkı Vikingler gibi kocaman bir sakal bırakıp onu da örmeyi planladığını söylemişti. Merida'nın kuşkulu bakışlarına karşılık, örgülerin ucuna takmayı düşündüğü iki mavi boncuğu çoktan seçtiğini söyleyerek onu inandırmaya çalışmıştı.

Öte yandan Hamish, ufak tefek kalmıştı. Parmakları ince, örümceğimsi ve ölü bir adamınki kadar renksizdi ve kışın eğer Merida görmeden parmaklarını onun ensesine koyarsa, o soğukluk Merida'nın çılgılık atmasına sebep olurdu. Hubert ve Hamish'inkilerden daha seyrek olan saçları, tüylü tohumlar gibi yumuşacık ve kabarıktı. Tüm bu yönleriyle, hassas bir insandı ve Merida onun kalbinin kırılmasıyla ilgili anormal sayıda kâbus görürdü; bu ikisinin ortak bir özelliği idi.

Harris ne büyük ne de küçük görünüyordu; o yaşlı görünüyordu. Olgun. Bunun sebebi her zaman dik oturması ve uzun kırmızı saçlarını alnından geriye doğru inek yalamış gibi arkaya yatırmasıydı; bu da kafasını olduğundan daha küçük gösteriyordu. Bunlara bir de sivri hatları ve zayıf omuzları eklenince sarılmaya hazır tatlı küçük bir oğlandan çok, yoksulluk vergisi niyetine akşam yemeğinizi ağzınızdan almaya gelmiş, otuz yaşında, sinsî bir mal sahibine benziyordu. Aynı zamanda çok ukalaydı ki bu hiçbir zaman iyi bir karakter özelliği değildir, özellikle de bir insan Harris'in sıklıkla yaptığı gibi her şeyi bildiğini zannediyorsa. Bir zamanlar o ve Merida uzun ve anlamlı sohbetler ederlerdi ama dün, Merida döndüğünde, Harris onun sohbet başlatma girişimlerini küçümseyen bir tavır takınmıştı.

Gerçekten üçüzlerin sahip olduğu ortak noktalar sadece kızıl saçları ve haylazlıkları, diye düşündü Merida.

"Adil bir alışverişti," diye fısıldadı Harris şimdi de gayet ona özgü bir üslupla, taşını oyun tahtasının üzerinde sessizce hareket ettirirken. Bu kazanmasını sağlayacak bir hamleydi ama her iki kardeşi de henüz bunu fark etmemişti. "Kızgın olsaydı bu kendini beğenmişlik olurdu."

Tüm bu sözler Merida'nın Lahana için biraz üzülmesine sebep oldu. Hantal ya da değil, tüm bunlar biraz acımasızcaydı. "Peki ya aşk?"

"Evet!" diye onayladı Leezie hülyalı bir sesle. "Peki ya aşk?"

"Benim söylediklerimi tekrarlayamazsın," dedi Merida.

"Sinirlenmene gerek yok," diye yanıtladı Leezie elbisesinin kolunu neredeyse sosun içine sokarak. Hubert son dakikada hızlıca onu yukarı çekmişti (Leezie'ye yardım etme dürtüsü o kadar güçlüydü ki, bu duygu üçüzlere bile sirayet

etmişti). “Seninle aynı fikirdeyim. Neden aşkı beklemedim?”

“Lahana’ya âşık değil miydin?” diye haykırdı üçüzler hep birlikte, hatta Harris bile.

Leezie, belli belirsiz bir gülümsemeyle düğün çöreklerinden birini ezerek çiçek şeklini verdi. “Galiba biraz sıkılmıştım ve bu yüzden aklıma evlenmek geldi.”

“Eminim doğru genç adam gelip ayaklarını yerden kesecek. Sadece zamanı değildi,” dedi Elinor ve Merida bu sözleri duyduğunda, Kraliçe’nin Leezie’nin bu düğünü yapmayacağını başından beri bildiğini fark etti.

Ne saçmalık! diye düşündü Merida. Yıllar önce Merida henüz evlenmek istemediğini söylediğinde bu çok büyük bir kavgaya neden olmuştu; hatta bu annesiyle o ana kadar ettikleri en büyük kavgaydı ve gün boyu süren bir kızgınlık, sihirli lanet okumalar ve nihayetinde de barışmayla sonuçlanmıştı. Merida, annesiyle önceden gergin olan ilişkilerini büyük ölçüde düzelttiği için tüm bunların olmasına üzülmemişti, ama Leezie’nin bu karmaşanın olumlu sonuçlarından faydalandığını görmek hiç adil değildi. Üstelik o bu karmaşayı tecrübe etmemişti bile.

“O iki yavru inek kesinlikle Lahana’nın ayaklarını yerden kesecek,” dedi üçüzlerden biri kıs kıs gülerek. Diğer ikisi de onunla birlikte kıkırdadı.

“Çocuklar,” dedi Fergus ama sesinden onun da gülmek istediği anlaşılıyordu.

Köpekler, kalenin derinliklerinde bir yerden havlamaya başladı.

“Neden böyle kıyameti koparıyorlar?” dedi Elinor hayretle.

Bu Merida'ya sabahki köpeği hatırlattı. “Bu arada, o yeni köpek de kim? Benim Noel hediye mi yiyen,” diye sordu.

“Harris!” dedi Elinor çocuğu azarlar tonda. “Sana defalarca söyledim, o köpeğin disipline ihtiyacı var! Baban o kaşık için bir koyun verdi!”

Merida tüyleri kırpılarak üzerine MERİDA yazılmış bir koyunu başka bir oymalı kaşığa tercih ederdi; ama uygun şekilde davranmış olmak için, üzölmüş gibi görünmeye çalıştı.

“Onu eğitmeye çalıştım,” dedi Harris sızlanarak. “Brionn eğitilemez.”

“Brionn çok iyi bir cins!” dedi Fergus. “Comgeall dedi ki, Sneachda'nın yavrularının en iyisiymiş ve ondan daha sadık bir av köpeği olamazmış.” Merida'ya dönerek, “Comgeall, Harris üç yıl önce onu ziyaret ettiğinde, oradaki av köpeklerini ne kadar çok sevdiğini hatırlamış, buna inanabiliyor musun? Ne kadar iyi bir hafızası var, keskin bir zekâ! Brionn'u bu yaz gönderdi. Ne adam ama,” diye ekledi.

Harris Merida'ya, bu hikâyenin bazı kısımlarına katılmıyormuş gibi sıkıntılı bir bakış attı; bu onların kardeşlere özgü, eski, gizli iletişimlerinin bir parçasıydı.

“Sana başka bir kaşık alırım,” dedi Fergus.

“Ah, almak zorunda değilsin,” diye çabucak müdahale etti Merida. “O kadar fazla çiğnenmemişt i. Sadece birazcık...”

“Hanımım, beyim,” diye araya girdi tanıdık bir ses. Yeni kız, İla, salon kapısının eşiğinde durmuş, gözlerini Elinor ve Fergus'un üzerine dikmişti. Hâlâ bir kediye benziyordu, ancak şimdi daha çok kulaklarını geriye yatırmış ve kuyruğunu dikkatle sallayan bir kediye benziyordu.

“Burada sizinle konuşmak isteyen bazı adamlar var. Çok ısrarcılar hanımım.”

"İsrarcılar mı?" Merida'nın annesi tek kaşını havaya kaldırdı. "Avludaki şenlik ateşinin önünde bekleyebilirler ve biz de ziyafetten önce onlarla görüşürüz."

"Ziyafeti mahvettiler." Bu ses Ila'dan değil, onun yanına gelip kapı eşiğinde duran Aileen'den gelmişti. Mutfak dışına çıkmak Aileen'in en sevmediği şeydi, bu yüzden durum pek de iyi görünmüyordu. Elindeki mutfak bezini gergin bir şekilde büküp düzeltiyordu. "Yiyecekleri alıp köpeklerine fırlattılar. Gille Peter kavga çıkmasın diye kalenin köpeklerini silah deposuna soktu."

Merida, Leezie, ve üçüzler birbirlerine baktılar. Hubert ve Leezie'nin suratları, iki ayrı şaşkınlık ifadesi örneği gibiydi. Hamish dehşet içindeydi elbette. Harris ise Merida'yı şaşkınlık içinde bırakarak sadece endişeli görünüyordu.

Şaşırtıcı olan şiddetin kendisi değildi, krallık tüm güzelliklerine rağmen, çetin koşullara sahip tüm kırsal yerler gibi tehlikeli bir yerdi. Ama kalenin içinde şiddet? Duyulmamış şeydi.

Merida düşündü. *Önce Feradach, sonra Leezie'nin düğünü ve şimdi de bu! Bu değişiklikten sayılmaz mı?*

Ama Feradach'ın ne dediğini biliyordu. Dıştan gelen değişim içten gelen değişim ile aynı şey değildi.

Fergus oturduğu yerden kalktı. "Onları kimin gönderdiğini söylediler mi?"

"Dásachtach efendim," dedi Aileen. "Şey hakkında..."

Elinor elini savurarak onun sözünü kesti. "Onları Ana Salon'a buyur edelim. Aileen, lütfen çocukları nakış odasına götür. Ila ve Leezie, lütfen diğer hizmetlilere nerede olacağımızı bildirin ve bizden başka kimseden emir almamalarını söyleyin."

Dásachtach mı? Kulağa uğursuz bir sözcük gibi geliyor, diye düşündü Merida. *Deli Adam*.

“Hadi gelin,” dedi Aileen haşın bir sesle, Elinor ve Fergus bir tarafa, Leezie ve Ila diğer bir tarafa giderken. “Yukarı çıkıyoruz.”

Merida’nın, onu da “çocuklardan biri” olarak gördüklerini anlaması bir dakikasını aldı. Bu kadar zamandır gezip dolaşmış olmasına rağmen, hâlâ bebeklerle aynı kefeye konuyordu. Belki de Feradach’ın durağanlıktan kastının ne olduğunu anlamaya başlıyordu; kurdukları düzenden şaşmıyorlardı. Leezie düğününü iptal ederek her zamanki düzenine dönmüş; Merida ise buraya geri gelerek tekrar çocuk olmuştu.

Merida koridora doğru ilerleyerek yeni bir yol seçti.

“Peki, sen nereye gittiğini sanıyorsun?” dedi Aileen buyurgan bir edayla.

“Tabii ki onları gizlice dinlemeye,” dedi Merida.

GEÇİTLER

D

UNBROCH'LA ilgili en harika şeylerden biri de bir sürü gizli geçitle dolu olmasıydı.

Duvarların içindeydiler. Tavanlardaydılar. Zeminlerdeydiler. Bazılarından sürünerek geçmek zorundaydınız. Bazılarına tırmanmanız gerekirdi. Bazıları, gizli rafların arkasında olanlar, belli ki kale henüz inşa edilirken yapılmıştı ve diğerleri de onyıllar içinde kalenin bazı bölümlerinin genişletilmesi gerektiğinde eklenmişti. Bazıları öylesine gelişigüzel ve küçüktü ki, gizli geçit, hatta sıradan bir geçit olduklarını bile söylemek çok zordu, ama her şeye rağmen, eğer biri yüksekten ve dar yerlerden korkmuyorsa duvarların dışına çıkmadan DunBroch'un neredeyse her köşesine güvenle ulaşabilirdi. Merida eskiden, tüm bir öğleden sonrayı geçitlerin içinde dolanarak geçirdiğinde, üçüzlerin şu anki yaşından daha büyük değildi; günün geç saatlerinde ancak ortaya çıkar, kaleden ayrılmadığı hâlde bu kadar kirlenmeyi nasıl başarabildiğini bir türlü anlayamayan annesinden azar işitirdi. Merida üçüzlerin henüz geçitlerden birini bulup

bulmadıklarını merak ediyordu. Harris gizli geçitleri sever gibi görünüyordu, ama Hamish bir şeylerin gizlenip üzerine atlayabileceği yerlerden korkardı ve Hubert, onun için açılmamış bir kapının farkına bile varmazdı.

Merida, salonun arkasındaki duvara gizlice girmek için pis kokulu ve fareli geçitlerden birini kullandı ve nihayet Ana Salon'un üçüncü kattaki balkonuna ulaştı.

Ana Salon, DunBroch Kalesi'nin en önemli bölümüydü; kraliyet dostlarının ağırlandığı, büyük ziyafetlerin düzenlendiği, yüksek tavanlı ve çok büyük bir alandı. Merida salona giderken oradan geçmiş ve halka açık kutlama için hemen hemen hazır olduğunu görmüştü. Şömineler yanıp keyifle parlamak için hazırды, heybetli avizelerdeki bütün mumlar da öyle. Masaların ortasında renkli süslemeler, artık kabuk ve kemikleri koymak için kâseler vardı. Ekmekler ve etler ustalıkla dizilmişti ve hizmetliler, köpekler herhangi bir şeyi aşırmasın diye tetikte bekliyordu. Elinor'un arpa müzik odasından aşağı getirilip köşeye konulmuştu ve diğer müzisyenlerin gelmesini bekliyordu. Her şey kontrol altında ve gece ziyafetlerinin olması gerektiği gibiydi. Tüm bunlar Merida'yı oldukça hüzünlendirmişti; o da her şeyin kontrol altında ve olması gerektiği gibi olmasını isterdi, ama bu yıl Cailleach'ın uğuldayan sesi ve Feradach'ın koyu kırmızı dikili eldivenleri yüzünden mahvolmuştu.

Ana Salon şimdi çok farklı görünüyordu. Sandalyelerin düzeni bozulmuştu. Bazıları ters dönmüştü. Yiyecekler halının üzerine dağılmış ve taş zemine bulaşmıştı. Eğlenen bir oda dolusu insan yerine, gergin bir anlaşmazlık ortamı vardı. Bir tarafta, tahtlarında oturan ebeveynleri ve üniformaları hâlâ Noel çiçekleri ile süslü kraliyet muhafızları vardı.

Diğer tarafta ise Dásachtach'tan gelen, yepyeni zırhları ve çizmeleriyle son derece iyi giyimli görünen, silahlı altı yabancı duruyordu.

Davetsiz misafirlerin büyük, kalın derili köpekleri nefis Noel domuzunu şöminelerden birinin önünde gürültüyle parçalara ayırdı; şöminenin içinde ise bir duvar kilimi yanmaktaydı. Annesinin kış kilimlerinden bir tanesiydi bu, hatta üzerine Cailleach'ın işli olduğu kilimdi.

Merida bu adamlar hakkında hiçbir şey bilmiyordu ama şimdiden onlardan nefret etmişti.

"Bu adamların *korkunç* bir enerjisi var," diye belirtti Leezie.

"Leezie!" Merida aşağıdaki manzaraya kendini o kadar kaptırmıştı ki, Leezie'nin gelip tam yanına çömelmiş olduğunu fark edince şaşkınlıkla irkildi. Bu Noel daha kaç kişi ona arkadan sinsice yaklaşacaktı? "Burada ne işin var? Hem buraya nasıl geldin?"

Leezie tekniğini göstermek için parmaklarıyla yerde sürünme hareketi yaptı. Sürünürken kafasındaki süslü başlık yamulmuştu; Merida elinde olmadan onu düzeltti. Böyle anlarda bile Merida'nın ona yardım etmesi gerektiğini düşünmeden edemiyor olması çok saçmaydı. Böyle anlarda bile Leezie'nin kendini bir çeşit parfüme bulamayı başarmış olduğunu fark etmesi saçmaydı; parfümün kokusu o kadar ağırdı ki tek başına gizlendikleri yeri ele verebilirdi. Böyle anlarda bile Merida'nın Leezie'nin evlenmemiş olmasına ve bir balkonun kenarında, birlikte, omuz omuza şu gaspçıları izlemelerine seviniyor olması saçmaydı.

"Tam da Noel zamanı gelmiş olmaları ne kadar feci," diye fısıldadı Leezie.

Ama Merida bunun kasıtlı olduğunun farkındaydı. Bu adamlar, Noel'de DunBroch'un bir ziyafete ev sahipliği ya-

pacağını biliyordu. Kutlamanın mahvedilmesi de bir çeşit silahtı.

“Lord mac Alpin’e bağlılığınızı gösterdiğinizi görmeden buradan gitmiyoruz,” dedi aşağıdan bir ses sertçe. Dásachtach’ın adamlarından sadece biri konuşuyor, diğerleri sadece onu izliyordu. Sözcünün üzerinde tamamı kurt kuyruğundan yapılmış gösterişli bir pelerin vardı, bu da onu en az Merida’nın babası kadar iri ve neredeyse pelerin için öldürülen kurtlar kadar vahşi gösteriyordu. Sesi hırılıyor gibi çıkıyordu. “İşlerin tatsız bir hâle gelmesini istemiyoruz.”

“Daha tatsız bir hâle,” diye mırıldandı Elinor. “Eminim bunun daha medeni bir yolu bulunabilirdi.”

Elinor azametli ve kendine hâkim görünüyordu; sanki bu adamlar buraya paldır küldür dalmamış da davet edilmişler gibi. Merida’nın annesi, yıllar önceki büyü ve aylarla ilgili hadiseden beri öfkesine yenik düşmemişti, ama bu Merida’nın onun adamlara bağırmasını istemesine engel olmuyordu. Noel domuzunu köpeklerin elinden almasını. Hepsini dışarı atmasını. Ama bunun imkânsız olduğunu biliyordu. DunBroch savaşta değildi ve düzenli bir orduları yoktu. Acilen toplanabilecek olanlar muhtemelen sadece Ana Salon’daki bu muhafızlardı ve şölen günü sebebiyle onlar bile yarı sarhoştular.

“Lord mac Alpin aylardır gayet medeni bir şekilde taleplerini iletiyor,” dedi Kurtkuyruk. “Cevap vermeyerek onu buna mecbur eden sizsiniz.”

“Sen bununla ilgili bir şey duymuş muydun?” diye fısıldadı Merida Leezie’ye.

Leezie sevimli bir şekilde dudağını büktü. Yanakları kızardı. Felaketin içinde bile çekici görünüyordu, tıpkı kirli

şeyler giymişken bile çekici görüldüğü gibi. “Annenin odasını temizlerken bir iki tane mektup gördüm. Onları ‘Dásachtach’ diye imzalamamıştı. Gerçek ismiyle imzalamıştı, Domnall mac Alpin diye. Çok süslü bir imzaydı. Domnall çok güzel bir isim, sence de öyle değil mi?”

“Leezie.”

Leezie alçak sesle anlatmaya devam etti: “Bütün mektuplar güneyden gelmekte olan çok kötü bir şey ile ilgiliydi, bir tehdit ve tüm istediği, bilirsin işte, onu durdurmaktı. Kurduğu orduyu ve herkesin, her klanın oğullarını göndererek sadakatlerini kanıtlamalarını istediğini anlatıp duruyordu.”

Merida midisinin gerilip sıkıştığını hissetti. “Yani üçüzleri.”

Üçüzlerin muharebe eğitimi çok azdı, o da sadece eğlence içindi, ama Merida yolculukları sırasında onlardan çok daha küçük çocuklarını dövüş eğitimine gönderen aileler tanımıştı. Kendisinden daha genç ve tam eğitim almış askerlerle karşılaşmıştı; derileri ve kemikleri çoktan çelik ve taşa dönüşmüş genç çocuklarla. Hubert ve Harris’i o hâlde düşünmek yeterince kötüydü ama zaten sakın yaradılışlı Hamish’i de o hâlde hayal edince içi daraldı ve midesi altüst oldu.

“Evet,” dedi Leezie. “Ya da seni. Demek istediğim, mektupta kız çocuklarından da bahsediyordu. Ordu için değil ama tüm klanların birbirleriyle dost olduğundan emin olmak adına diğer klanlara gelin gitmeleri için, sanırım. Güneyden gelen bu kötü şeye karşı birleşmek için.” Leezie bu onu daha kısık sesli yapıyormuş gibi konuşurken eliyle ağzını örtüyordu, ama bu sadece biraz daha zor anlaşılmasına sebep oluyordu. “Yani mektuplar oğlanları ve seni soruyordu ve de annenle babanın neden cevap vermediklerini.”

Aşağıdan gelen hırıltılı sesler hâlâ bir alçalıp bir yükseliyordu. "Söylediği doğru mu? Annemin onlara cevap vermediği?" diye sordu Merida.

"Bilmiyorum. Onları bulduğum yere geri koydum, ama daha sonra hepsinin şöminede yakılmış olduğunu gördüm."

Merida, anne ve babasının tatsız durumlardan kaçınmayı huy edindiklerini çoktandır bildiğini istemeden de olsa kabul etmek zorundaydı. Her zaman böyle olduklarından değildi. Merida küçükken annesi daha tez canlıydı; daha çabuk karar verir, daha çabuk harekete geçerdi. Ve babası detaylara daha çok dikkat ederdi; şaka yapmak ve kırgınlıkları örtbas etmek konusunda çok aceleci davranmazdı. Daha çok kavga ederlerdi ama aynı zamanda daha fazla aksiyon olurdu. O zamanlar, DunBroch'ta her şeyi çözmenin tek yolu olaylara mümkün olduğunca çabuk ve kesin tepki vermektir; birinin ne kadar kafa ya da ne kadar kalp kıracağına önemi yoktu.

Ama bir zaman sonra, DunBroch'ta problemleri çözmenin yolu mümkün olduğunca az patırtı çıkarmak ve sorunun kendiliğinden ortadan kalkmasını ummak olmuştur. Aslında şu anda bile Merida tünedikleri yerden klasik bir DunBroch çözümünü görebiliyordu: Daha kolay çekiştirilebilmesi için eski bir halının üzerine yerleştirilmiş devasa sandık, cephanelik kapısının önünü kapatmıştı. Eskiden orada daha düzgün bir kapı vardı ama eriyen karlar ve damdaki sızıntılar birleşip hem kapıyı hem de menteşeleri tamamen çürütmüştü. Dikim mevsimi yoğun geçtiği ve geceleri köpekleri cephanelikten uzak tutabilmek dışında yeni bir kapıya acil ihtiyaç duyulmadığı için, DunBroch Ailesi basit bir çözüm bulmuş, daha uygun bir zamana kadar kapının önünü ağır bir sandıkla kapatmıştı. Bu yıllar önce olmuştu.

Şimdi de anlaşılan o ki, bölgenin güçlü savaş beyleri bile DunBroch çözümlerinden nasibini almıştı.

Merida endişeyle Feradach'ın bir gece önceki ithamlarını hatırladı.

“Bir dakika,” dedi aklına aniden gelen bir düşünceyle. “Mektuplarda ne yazdığını nasıl anladın? Ve *sen* annemin odasını gerçekten *temizliyordun*, öyle mi?”

“Onları Harris'e okuttum,” diye itiraf etti Leezie. “En heyecanlı görünen kısımların bazılarını biraz heceledikten sonra. Ben de çizimlerim için mürekkep arıyordum.”

Demek bu yüzden Harris davetsiz misafirlere fazla şaşır-mış görünmüyordu. Eski günlerde, Merida buradan ayrıl-madan önce, ona bunları çoktan anlatmış olurdu. Bu, tam da eskiden yaptıkları uzun kardeş konuşmalarında çözmeye çalışacakları türden bir meseleydi.

Aşağıda, Fergus'un sesi yükselmeye başlıyordu. “Mutfağı-mıza giren altı adam ve çoktan mahvolan Noel domuzumuz adil bir bedel sayılabilirdi ama şimdi şansınızı zorlamaya devam ederseniz, başınıza gelecekleri görmeyi isteyeceğinizi hiç sanmıyorum.”

“Şu anda sizinle savaşmaya niyetimiz yok,” dedi Kurtkuyruk rahatsız edici, hırıltılı sesiyle. “Eğer biz buradan mem-nun ayrılmazsak, altı kişiden çok daha fazlası yerimize ge-lir.”

“O zaman buradan memnun ayrılamayacaksınız demek ki,” diye kükredi Fergus.

Kurtkuyruk'un dudağı büküldü, şimdi yüzü bile sırtına giydiği kurtlara benzemişti. “Diğer tüm komşularınızla barış, sadakat, güvenlik, akrabalık ve dostluk adına anlaşmış-ken, sizden bu tavrı görmüş olduğumuza inanamıyorum.”

“Köpekleriniz benim Noel domuzumu yiyor ve halkım için hazırlanan ziyafet ayaklarınızın altında, ne adına? Barış adına mı? Kibir adına!” dedi Fergus.

Bağrıışmaları bölen Elinor'un sesi oldu, üstelik sesini yükseltmiş gibi de görünmüyordu. "Bize bu konuyu tartışmamız için bir müddet süre vermeye ne dersiniz? Havalar düzeldiğinde neye karar verdiğimizize dair size haber göndeririz."

"Bu kabul edilemez," diye tısladı Kurtkuyruk. "Bu gece buradan ya oğullarınızı ya da kızınızın başka klandan biri ile evleneceğinin sözünü alıp gideriz ya da bir dahaki sefer bizi gördüğünüzde yanımızda ordunun geri kalanı olur. Bunları söylüyor olmaktan hiç hazzetmiyoruz."

Merida, Elinor ve Fergus'un birbirlerine attığı bakışı gördü; çok iyi bildiği o bakışı. Ziyafetin mahvedilmiş olmasına rağmen, ebeveynleri bu işi ciddiye almıyordu; adamların sadece tehditler savurduğunu, karlı, uzun ve tehlikeli eve dönüş yolculukları sırasında DunBroch ile ilgili her şeyi unuttuklarını sanıyorlardı.

Bir DunBroch çözümü.

Tüm bunlar Merida'ya, kendi yolculuğuna çıkmaya karar vermesine sebep olan başka bir DunBroch çözümünü hatırlattı: İspanya olayı! İspanya, okyanus ötesindeki uzak bir ülkedi; söylenenlere göre o kadar sıcak ve kuraktı ki, oradaki bütün ağaçlar, hayvanlar ve insanlar farklı görünürdü, günlük alışkanlıkları bile kızgın güneşin etkisine göre değişiklik gösterirdi. Elinor orayı ziyaret etmeye karar vermişti. Henüz genç bir kraliçeyken, onlarla krallığın iç ticaret rotalarını düzene koymuştu; lahana tedariki hâlâ oradan sağlanıyordu. Hatta Lahana da oralıydı. Ama şimdi, orta yaşlarını sürerken, daha dünyevi özlemleri vardı. Tüm yolu boydan boya katedip İspanya'ya seyahat etmeye ve dönerken İskoçya hakkında daha fazla bilgi sahibi olmaları için, çeşitli bölgelerden seçilen kızları himayesine alıp getirmeye karar verdi.

İşte benim azimli kraliçem! diye kükremişti Fergus.

Elinor planlar yaptı. Haritalar üzerinde çalıştı. Seyyahların ve gemilerin rotaları ve bu denli kapsamlı bir seyahat için gerekli erzak ile ilgili tüccarlarla, askerlerle ve Fergus'la fikir alışverişinde bulundu. Merida bu seyahat için çok heyecanlanmıştı çünkü elbette o da annesine eşlik edecekti. Ne macera ama.

Sonra, haftalarca süren bu planlamalarla aylar geçti, ta ki Merida nihayet anlayana kadar: Elinor gitmiyordu. Sadece gitmekten bahsediyordu. Merida bir hiç uğruna heyecanlanmıştı.

Bunca senedir şahit olduğu DunBroch çözümlerinin ardından, bu bardağı taşıran son damla olmuştu.

Ve şimdi Merida, anne babasının birbirlerine attığı o tanıdık bakışı gördüğünde, Feradach'ın aile ile ilgili yanılmamış olduğunu anladı. O haklıydı. Sadece bir gün içinde bunu defalarca kanıtlamış olduklarına inanamıyordu.

Ama bunun nasıl düzeltilebileceği hakkında hâlâ yanılıyordu.

Merida yumruklarını sıktı.

"Ah Merida," diyerek iç çekti Leezie. Daha Merida söylemeden onun bir şey yapmak üzere olduğunu anlardı ve onun "Merida'lık" yapmasını kabullenmeyi öğrenmişti; tıpkı Merida'nın onun "Leezie'lik" yapmasını kabullenmesi gibi.

Merida ayağa kalktı.

Yüksek sesle konuştu ki sesi Ana Salon'un her yerinden duyulabilsin. "Ben bir öneride bulunmak isterim."

Bütün yüzler yukarı, ona doğru döndü. Elinor'un yüzü anında endişeye büründü. Fergus ise sanki biri pelerini- nin içine arı doldurmuş gibi görünüyordu. Dásachtach'ın

adamları ise, pelerininin içi arı dolu birini izliyormuşçasına şaşkındılar.

Kurtkuyruk elini gözüne siper edip yukarı baktı. “Kim var orada?”

“Ben DunBroch’lu Merida,” diye aşağı doğru seslendi Merida. En asil ve özgüvenli ses tonunu kullanmıştı. “Evli görmeyi istediğiniz Prenses. Annemle babamın beni evlendirmeye neden razı olmadıklarını size açıklayabilirim; üstelik bu onların hayatını daha kolaylaştıracak olmasına rağmen. Yıllar önce, kendi seçimimi yapacağıma dair anlaştık, bu yüzden benden rızam olmadan evlenmemi isteyemezler. Ve üçüzler de henüz savaşa hazır değiller, bu da oldukça bariz. Ama eğer siz gerçekten baskı kurmak için değil de bağlılık sözü için buradaysanız, o zaman hemfikiriz! Göreceğiniz üzere, DunBroch dostluğa inanır.”

Yüzlerindeki donuk, doldurulmuş hayvan ifadesini düzelterip, şimdi daha çok kraliyet mensubu gibi görünen anne ve babasına işaret etti. Onlar da başlarını zarifçe yana eğdiler.

Kurtkuyruk şimdi başını indirmiş, tüyleri yele gibi kabarmış pelerininin omuzlarının üzerine toplamıştı. “Peki, karşı teklifiniz mi var?”

“Hedef kardeşlik birliği, değil mi? Aile olmak?” dedi. “Ben bu yıl DunBroch’un her yerini dolaştım ve birliğimiz adına daha fazla seyahat etmeye dünden razıyım! Eğer sizin için de uygunsa, komşularımızla ilişkilerimizi geliştirmek için diplomatik yollarla üç ülkeye gidebilirim.”

Günün erken saatlerinde yaptığı planın aynısıydı. Bir çözümlü her iki sorun için de kullanmak ne kadar harika olurdu. Kızgın savaş beyini bir listeden, korkutucu tanrıları da diğer listeden çıkarmış olurdu.

“Bu Lord mac Alpin’i memnun etmez. Seyahat etmek yetmez. Nihayetinde *biz de* buraya diplomatik yollarla geldik ve göreceğiniz üzere DunBroch’la dostluğumuz, ilk zamanlarla karşılaştırıldığında güçlenmiş sayılmaz, değil mi?” diye hırladı Kurtkuyruk.

Merida sözlerine devam etti: “Ama hepsi bu değil. Yolculukların sonunda, aralarına katılmak için krallıklardan bir tanesini seçeceğim. Bir eş olarak değil ama unutmayın, aile olarak. Hısım olarak.”

Elinor asaletini bozmadı ama şaşkınlıktan ağzı bir karış açıldı. Fergus daha da kızardı. Leezie tekrar, “Ah Merida!” dedi. Dásachtach’ın adamları kendi aralarında fısıldaştılar.

En sonunda, Kurtkuyruk konuştu. “Lord mac Alpin bunun evlilikten daha güçlü bir bağ olabileceğine asla inanmaz.”

“Ayağa kalk Leezie,” diye fısıldadı Merida.

Leezie ayağa kalktı. Aniden başka bir kız daha ortaya çıkınca adamlar şaşkınlıkla gözlerini kırptırdılar ve Leezie onlara el salladığında şaşkınlıkları bir kat daha arttı. Diğer insanlar gibi onlar da onun “Leezie’liği” karşısında afallamışlardı. Kafasında hâlâ süslü festival başlığı vardı ve yine biraz yardıma ihtiyacı varmış gibi görünüyordu.

Merida, kolunu sıkıca Leezie’nin beline doladı. “Bu Leezie Muireall, Jonet’in kızı. Annesi öldüğünden beri, sadece dört yıldır bizimle beraber. Ama o benim kız kardeşim. Kan bağı ile değil, ama diğer her şekilde öyle. Onun evleneceğini öğrendiğimde neredeyse kalbim kırıldı diyebilirim, çünkü birbirimize o kadar yakınız. Tıpkı diğer kardeşlerim için olduğu gibi, onun için de canımı veririm.”

“Gerçekten mi?” dedi Leezie. “Ah, teşekkürler.”

Merida sözlerine devam etti. “Akrabalık bağları sadece sözle olmaz, aynı zamanda kazanılmalıdır da. Yoksa kolayca kopabilirler. Benim hangi aileye ve hangi ailenin de bana uygun olabileceğini görmem için bana bir şans verin.”

Adamlar Leezie ve Merida’ya baktı. Onlar da Fergus ve Elinor’a. Ve onlar da Kurtkuyruk’a. Arka tarafta, Harris’in köpeği Brionn’un, genç köpeklerle has sesiyle havlayışını, sızlanışını ve sandığın yan tarafını kaşıyışını duyuyorlardı. Kapının önünü tutan barikatın perişanlığı karşısında Merida’nın yanakları utançla kızardı, ama onların bunu yaptığı teklifin heyecanına bağlamalarını umuyordu.

“Peki, gelişmeleri nasıl takip edeceğiz?” diye sordu Kurtkuyruk en sonunda.

İşe yarıyordu. Teklifini değerlendiriyorlardı. “Her bölgeden size haber yollayacağım, böylece beyiniz istediği kanıtı görmüş olacak.”

Kurtkuyruk’un öfkesi dinmeye başlamıştı. “Burası çok tuhaf bir yer,” diye homurdandı.

“Merida’nın önerisi fazlasıyla adil,” dedi Elinor. Tekrar eski, sakin ve özgüvenli hâline geri dönmüştü; sanki bugüne kadar kızıyla hiç fikir ayrılığına düşmemişti. “Kabul ediyor musunuz?”

“Kabul etmemesi için tamamen çıldırmış olması gerekir,” dedi Fergus. “Bütün bunlar barış adına, yoksa öyle değil mi?”

Kurtkuyruk omuz silkti. “Evet. Anlaşma sağlanmıştır.”

DUNBROCH AİLESİ

KURTKUYRUK ve adamları çirkin kavgacı köpekleri ve yaban domuzunun geri kalanıyla birlikte çekip gittikten sonra, Aileen'in elemanları etrafı temizlemek için çabucak Ana Salon'a koşturdular. Merida elleri balkonun tırabzanına sımsıkı yapışmış hâlde balkonda kalmıştı; kalbi konuşması boyunca atmadığı kadar hızlı atıyordu. Leezie sanki onları ısıtmak istermiş gibi, istemsizce ellerini yanaklarına sürüyordu, iri gözleri dalgın ama endişeliydi. Merida, Ana Salon'un karşı tarafındaki balkonda duran üçüzleri gördü; aşağıda işlerini yapan kale hizmetlilerini izliyorlardı. Hamish solgun görünüyordu. Hubert elindeki tahta kılıcı balkonu destekleyen sütunlara sağlam sollu vurup duruyordu. Harris ise sadece Merida'ya bakıyordu.

İşte bu onların bu seneki Noel'iydi. Merida'nın içi boşalmış gibiydi. Anne ve babasının bu kez de tüm bunları hafife alıp örtbas etmesine katlanabileceğini düşünmüyordu. Dün gece ve bugün yaşananlardan sonra olmazdı.

“Bırakın!” diye aniden kükredi Fergus.

Ana Salon’daki herkes bir anda durdu. Merida’nın babası tüm o dağınıklığın ortasında duruyordu, büyük iri kolları, büyük iri gövdesinin iki yanından aşağı sallanıyordu.

“Fergus ne yapıyorsun?” diye sordu Elinor.

Fergus iri yumruğunu, diğer iri avucuna vurdu. “Bunu kabul etmiyorum. Bugün Noel. Bugün Noel ve ben bu züppelerin herkesin Noel’ini mahvetmesini kabullenmiyorum. Bütün yiyecekler döküldü nü?”

“Başlangıç yemekleri döküldü efendim,” dedi Aileen. “Ve de etlerin yarısı. Birazını bir sonraki tabaklar için ayırmıştım.”

Fergus, bir sihir numarası yapar gibi elini Aileen’e doğru uzattı. “Birazını sonraki tabaklar için ayırmış. Hâlâ bir ziyafet var. Gördünüz mü?”

“Evet, efendim ama tüm köylüler uzaklaştırıldı,” dedi Aileen. “Ve geriye kalan şey sadece karışık türlü yemeği, masaya koymak için uygun değil...”

Ancak Elinor’un yüzü aydınlanmıştı; tüm kafa karışıklığı geçmişti. Başlığının etrafındaki saçlarını yatıştırdı ve elbisesindeki görünmeyen kırışıklıkları düzeltti. “Fergus hayatım, haklısın tabii. Aileen, biliyorum hayal ettiğin ziyafet bu değildi. Ama lütfen elemanlarını alıp mutfağa dön ve kalan her şeyi paketleyip seyahat için hazırla.”

“Peki hanımım.”

“Gille Peter atları hazırla!” diye bağırdı Fergus.

Merida ve Leezie bakiştılar.

“Savaşa mı gidiyoruz?” diye sordu Leezie.

“Bisküvilerle mi?” dedi Merida. Gerçi bunu söyler söylemez, DunBroch’u savaşıırken hayal edebilmenin tek yolunun bisküvilerle savaşması olduğunu fark etti.

“Kızlar!” diye bağırdı Fergus yukarıya doğru. “Çene çalmayı kesin! Aşağıya gelin! Çocuklar! Aşağı! Dışarıya çıkıyoruz!”

Kısa süre sonra, DunBroch sanki daha yeni bir savaş beyinin adamlarıyla uğraşmamış gibi, çok soğuk ve rüzgârlı kış akşamında büyük bir şenlikle dışarı çıkmış ve yola koyulmuştu. Atlar, şatonun tahrip edilen dekorasyonundan seçilip kurtarılmış tüm ziller ve dallarla süslenmişti, attıkları her adımda tıngırıyor ve şıngırıyorlardı. Arkalarından salına salına yürüyen bir grup midillinin sırtında erzak sepetleri vardı. Üçüzler, birbirlerine benzeyen beygirlerini sürerken Noel şarkıları söylüyorlardı; bir kereliğine de olsa enerjilerini kargaşa yaratmak yerine, birbirlerine güzellikle uyum sağlamaya harcamışlardı. Hatta Fergus, Leezie’nin küçük parçalar hâlinde kestiği kokina dallarıyla sakalını süslemesine bile izin vermişti; küçük meyveler kızıl kahve sakalının arasından kırmızı kırmızı parlıyordu. (“Bu meyveler bu mevsimde şansın simgesidirler,” demişti ona Leezie. “Şu anda şans getiriyorlar mıdır?” diye sormuştu Fergus. “Muhtemelen,” diye yanıtlamıştı Leezie.) Dört taraflarında Fergus’un silahlı adamları ellerinde geceyi aydınlatan meşaleler ve fenerler taşıyordu.

Noel ziyafetini taş evler köyüne götürüyorlardı. Potansiyel misafirlerin tümü, Dásachtach’ın adamlarının yaratabileceği potansiyel beladan kaçmıştı ve şimdi Kral ve Kraliçe, yurttaşlarına tehlikenin geçtiğine dair güven verecek, dört gözle bekledikleri kutlamanın gerçekleşeceğini ispatlayacaktı.

Merida, gecenin şu an hissettirdiklerinin bir saat önce hissettirdiklerine nazaran ne kadar farklı olduğuna inanamıyordu; yirmi dört saat önceki gecenin ne kadar farklı hissettirmiş olduğuna da inanamıyordu. Zifirî karanlığı saran o vahşi korku ve felaket hissi yoktu. Onun yerine soğuğa meydan okuyan samimi ve neşeli bir parti havası vardı.

Atlarını sürerken Elinor Merida'nın yanına gelerek, "Benim cesur, fevri Merida'm. Ne kadar da çılgınca bir plan. Yine de gidip o yerlerde yaşamak zorunda kalmayacaksın. Öncesinde baban ve ben bu zorbaya bir çözüm bulacağız," dedi.

Merida annesinin sözlerinin tadını çıkardı, keşke buna inanabilseydi.

"Ardbarrach," dedi Fergus büyük savaş atı Sirist'i ikisinin yanına doğru sürerken; zırhındaki süsler neşeyle cıngırdıyordu. "Benim önerim bu. Sadece bir günlük at sürme mesafesinde. Colban orada eğitim aldı ve küçük bir ziyaret için oraya yeniden gitmekten mutluluk duyar. Orayı çok iyi yönetiyorlar, Ardbarrach'ı yani ve işleri nasıl kotardıklarını sana göstermekten onur duyarlar. Hatta yeterince becerikliysen, havalar değişmeden oradan ayrılabilirsin de bu karanlık aylarda da yapacak bir şeylerin olur."

Güzel, diye düşündü Merida. Ne kadar erken başlarsa o kadar iyiydi.

"Üçüzlerden birini yanımda götürmeyi düşünüyorum," dedi. "Bilirsiniz işte, bir tanesini kısa süreliğine başınızdan almış olurum."

Elinor uyum içinde şarkı söylerken bile atlarını birbirlerine sürtmeyi başarabilen üçüzlere baktı. "Ne kadar ince bir düşünce! Hubert, Ardbarrach'ı sevecektir."

"Evet, sever," diye gürledi Fergus. "Sonrası için Caithness'e ne dersiniz?"

"Ah hayır," dedi Elinor. "Caithness çok geri kalmış bir yer. Peki ya Kinlochy?"

"Ah Kinlochy!" diye tekrarladı Fergus. "Güzel Kinlochy şehri, nasıl özledim seni, aylar oldu görmeyeli... Tam Merida'nın yaşlarında yakışıklı bir oğulları var. İyi bir eşleşme olabilir!"

"Fergus," diye uyardı Elinor.

"Bu kısmı duymamış gibi davranacağım," dedi Merida.
"Uzak mı?"

"Birkaç günlük mesafede, ama bu senin koca baban saygıdeğer Kinlochy'ye giderken sana eşlik etmekten ve gidip eski arkadaşlarını görmekten mutluluk duyar," dedi Fergus.

Bu tam da Merida'nın duymak istediği şeydi. "Peki, üçüncü yolculuk nereye olacak o hâlde?"

Fergus ve Elinor bir müddet karşılıklı atıştılar. *Strathclyde? Carrick? Buchan? Fife? Lennox? Mull?*

Merida bu işten keyif aldıklarını söyleyebilirdi; tüm bu olası yolculukların hayalini kurmaktan. Sadece heveslerini tatmin ettiklerini ve işin sonunu getiremeyeceklerini de çok iyi biliyordu. Yine de bu önemli değildi. Bu onun işiydi. İlk başta ihtiyacı olan tek şey iş birliği yapmalarıydı.

"Peki ya Eilean Glan?" diye sordu Fergus.

Elinor sessizliğe büründü.

Birkaç adım boyunca bir kraliçe heykeli gibi durdu, yüzünde tek bir kıpırtı dahi yoktu. Merida gözlerini ona dikti, çünkü annesinin iki lafı bir araya getirip mantıklı bir cevap veremeyişini görmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Eilean Glan. *Berrak ada*. Merida burayı daha önce hiç duymamıştı ama annesi için bir şeyler ifade ettiği çok açıktı.

"Bu gece karar vermek zorunda değiliz," dedi Elinor sonunda ve başka uzun bir sessizlikten sonra, kibar gülümseyişini tekrar takındı. "Hızlı düşünmen çok işimize yaradı Merida. Ve senin fikirlerin de benim koca ayım." Fergus'un koluna hafifçe vurdu. "DunBroch Klanı! Hâlâ şanslı ve neşeli olduğumuz için çok mutluyum!"

Başka bir şey söylemeden atını üçüzlerin yanına sürdü. Merida, Elinor'un üçüzlere uyum sağlamak için sesini

yükselttiğini duydu, taş evler köyüne doğru at sürerken bu uyumu devam ettirdiler. Atlar, tepelerin ardına saklanmış alçak taş evlere kıyasla kule gibi yükseliyorlardı. Köy neredeyse tamamen terk edilmiş gibiydi, minik pencerelerin ve kapıların her biri rüzgâra karşı sımsıkı kapatılmıştı; ama Fergus, her şeye rağmen ailesi ile birlikte dışarıda olmanın sevinci ve bayramın coşkusuyla o koca kahkahasını patlattı. “Hediyelerinizi almak için dışarı çıkın, hediyelerinizi almak için dışarı çıkın!” diye bağırdı buz gibi havaya doğru.

Köylüler yavaş yavaş ortaya çıkmaya başladı. İlk başta, ellerinde silahları vardı —demek ki Kurtkuyruk onlardan önce buraya uğramış, diye düşündü Merida— ancak gelenlerin DunBroch Ailesi olduğunu anladıklarında, silahlar yerine kucaklarında bebekleriyle belirdiler.

“Sizi korkuttuğumuz için özür dileriz,” dedi Elinor annelere kibarca, sepetlerdeki kek ve etleri onlara uzatırken.

“Hizmetlerinizden ötürü çok teşekkürler,” dedi Fergus papazlara, onlara yulaf, tuz ve mumları uzatırken.

“Bunlar en sevdiklerim,” diye ekledi Merida çocuklara Aileen’in zencefilli bisküvilerini verirken. “Onlar da sizden ısırık alıyor.”

Tüm bunlar olurken, üçüzler coşkuyla şarkı söyleyerek diğer oğlanlara şeker fırlatmaya devam ediyorlardı ve nihayetinde köylüler de bilindik eski şarkılarda onlara katıldı. Gökyüzünde yıldızlar kuvvetli ve keskin bir şekilde parlar-ken, Gille Peter ve diğerleri odunları dizerek, ana yolun ortasında parlayan büyük bir Noel ateşi yaktılar. Şenlik ateşinin kışın geç söken şafağına kadar yanmasına yetecek kadar tomruk getirmişlerdi ve kısa bir süre sonra ateşin etrafında şarkı söyleyen ve gülen düzinelerce insan toplandı. Neşey-

le yükselen sesler; karanlığa, soğuğa, kedere ve şiddete karşı bir siperdi.

Sihir, sihir, sihir.

Cailleach'ın ya da Feradach'ın sihrinden çok daha farklı bir sihir. Merida'nın çok ama çok sevdiği bir sihir. Ailesinin yarattığı cömert ve dünyevi bir sihir.

Onları çok ama çok seviyordu.

Tüm o şikâyet ve hayal kırıklıklarına rağmen, birbirlerine ve dünyaya karşı duydukları o karmaşık ve tutkulu sevgileriyle, onlar hâlâ muhteşem DunBroch Ailesi'ydiler. Yabancı diyarlara üç yolculuk mu? Onları kurtarmak için gereken buysa Merida üç yüz yolculuk bile yapardı. Her zamanki gibi kudretli Noel ateşinin etrafında toplansalar da bu kez bu deneyim farklı bir yerde yaşanıyordu ve Merida gelecek yıl durağanlık ve gelenek arasındaki farkı nasıl anlayacağını merak etti. Kötü olan tarafları değiştirmek ve olmayanları muhafaza edebilmek mümkün müydü? Ailesini farklı yollara sokarak bunun gibi anları kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya mı kalıyordu?

Ama doğrusu, gelecek ile ilgili hissettiği her korku, bu hararetli ateş ve uğuldayan sesler karşısında çok cılız kalıyordu. Belirsizlik endişesi yanıp kül oldu ve bu ahenk içinde kaybolup gitti.

Bu kutlamaların da amacı buydu, değil mi?

Umut.

İLK YOLCULUK

“**B**ENCE Ardbarrach’a Hogmanay¹ zamanı gitmeliyiz,” diye belirtti Merida ertesi sabah iptal edilen düğünün hâlâ bitmeyen çörekleri ile kahvaltı yaparlarken. Üçüzler dumanı tüten ateşe çalı çırpı atıp daha fazla duman çıkarırken, Elinor da küçük günlüğüne bir şeyler yazıp duruyordu. Yaptığı iki anlaşma kafasında dönüp dururken Merida’nın gözüne gece boyu bir gıdım uyku girmemişti, bu yüzden planını olabildiğince çabuk hayata geçirmeye kararlıydı. “Hokkabazlar gibi kostüm giyebiliriz!”

Daha az önemli bir şey uğruna Hogmanay geleneğinden vazgeçerse keyfi kaçardı. DunBroch’ta Hogmanay zamanı muhteşem geçerdi; Noel dönemi için eğlenceli bir sondu. Tıpkı Noel’de olduğu gibi, Hogmanay döneminde de bazen hediyeler verilirdi; ama aynı zamanda ateş küreleri yakılır

1 Hogmanay, İskoç kültürüne özgü bir yeni yıl kutlamasıdır. İskoçya’da toplum tarafından her yıl aralık ayının 31. günü, yani yılın son gününde kutlanır –çn.

ve etrafta kocaman maskeler ya da geyik boynuzları takmış, ellerindeki borazanları üfleyerek aniden kapıların önüne fırlayan, şarkılar söyleyerek fakirler için ya da akşam yemekleri için para isteyen hokkabazlar olurdu. Bazı insanlar Hogmanay zamanını Noel gününe tercih ederdi, özellikle de başkalarının “*Odaleyy odaleyy odaleyy!*” diye seslenerek üzerlerine atlamasını sevenler.

“Evet!” dedi Hubert. O da genellikle birilerinin üzerine atlayıp *odaleyy odaleyy odaleyy* diyenlerdendi.

“Hayır!” dedi Elinor. “Sen bir *prinsessin* Merida. Oraya kostüm giymiş bir *soytarı* gibi gitmeyeceksin. Ayrıca, bugünden itibaren sadece dört günümüz var, bu da senin ziyaretini haber veren, neden orada olduğunu ve seni neden kabul etmeleri gerektiğini anlatan mektubu hazırlamak için ancak yeter. Güzel, samimi bir mektup olmalı. Her işin bir adabı vardır. Çocuklar, dışarı çıkın, beni deli ediyorsunuz. Gidip babanızı bulun.”

Çocuklar *odaleyy odaleyy odaleyy* diye bağırarak odadan dışarı fırladılar (elinde olsa hiçbir zaman bağırmayacak olan Harris hariç). Merida, onların çok fazla gürültü yaptıklarını düşünmemiş olsa da birkaç dakika önceki kıyasla salonun şimdi çok daha sessiz olduğu bir gerçektir.

“Eğer güvercinle gidecekse yeterli zaman var,” diye ısrar etti Merida. “Eğer şimdi gidersek, hava büyük ihtimalle açık olur. Biliyorsun, birkaç hafta içerisinde hava tekrar yağmurlu ve karlı olacak. Ve sonra da buzlar eriyecek. Ne kadar erken olursa kesinlikle o kadar iyi olur.”

“Ah Merida, bu geziler o kadar çabuk planlanmıyor!” dedi Elinor, İla odaya girip önündeki tabağı alırken. “Teşekkürler İla.”

“Elbette hanımım,” diye cevapladı İla. “El yazınız çok güzel hanımım.”

“Ah, bu sadece küçük bir liste,” dedi Elinor ama bu iltifat onu memnun etmiş gibi görünüyordu. “Sadece düşüncelerimi toplamak için. Eğer istersen bir ara alıştırma yapmana yardım edebilirim.”

“Minnettar olurum hanımım, eğer uygunsuz kaçmazsa tabii.”

Merida hayli kızgındı. Annesinin tüm planı ele geçirmeye çalıştığını görebiliyordu. Elinor’un bir plan ile ilişkisi tıpkı bir köpeğin olgunlaşmış bir artığı keşfetmesi gibiydi. Elinor onu alır, önüne koyar, tüm parçalarını inceler ve küçük bir çukur kazarak sanki onu gömecekmiş gibi içeri doğru iteler ve sonra da belki biraz daha gün ışığı görmesi için tekrar geri çekerdi. Sanki hayır Merida ona dokunma, o benim, benim, der gibi.

“Anne,” diye araya girdi Merida. “Dört bir yana seyahat ettim. İşler için gereken süreyi biliyorum.”

“Kraliyet adına değil! Sen DunBroch’u temsil ediyorsun. Bu da demek oluyor ki işleri baştan savma bir şekilde halledemezsin! Her şey doğru düzgün yapılmalı!”

İla hâlâ hayranlıkla Elinor’un el yazısına bakıyordu, bu da Merida’ya bir fikir verdi. “Bize listelerinden birini hazırlayabilirsin. Yola çıkmadan önce yapmamız ve götürmemiz gereken her şey için. Başından sonuna kadar her şeyi yaptığımıza emin oluruz. Aceleci olan ben, işleri düzgün yapan sen olursun ve birlikte işleri aceleyle ama düzgün yapmış oluruz,” dedi kurnazca.

Elinor iç çekti. “Tamam Merida, seninle baş etmek mümkün değil. Ama mektubu bana dikte etmesi için babana ihtiyacım olacak; oranın beyini tanıyan o. Eğer bir prenses

olarak gideceksen, özel hizmetçin olması gerekecek; bunu Leezie yapmalı. Ve oraya hokkabaz kılığında *gitmeyeceksin*. Ayrıca etrafımda dolaşıp durmayı bırak. İşe koyulmadan önce kahvaltımı bitirmeye çalışıyorum. Eğer aklını meşgul edecek bir şey arıyorsan belki de gidip neredeyse bir yıldır elini sürmediğin işleme üzerinde çalışmalısın.”

Bu çok uzak bir ihtimaldi. Merida nakış odasında bekleyen kahrolası işlemedense kendi parmaklarını dikmeyi tercih ederdi. Bunun yerine, yayını aldı ve hedefleri vurmak için tepedeki sahaya çıktı. Kafasında dönüp duran bir sürü şey vardı. Bu yolculuklar gerçekten hayata geçiyordu ve dahası sadece birer maceradan ibaret değildiler. Evet, annesi iş oralara gelmeden Deli Adam'ın isteklerine bir çözüm bulacaklarını söylemişti ama Merida o kadar saf değildi. En kötüsüne hazır olması gerektiğini biliyordu. Başka bir kralığa taşınma konusunda ciddi miydi? Öyle olmalıydı. *Bazı fırtınalar tek bir çatı bile kıpırdatmazlar.*

Öf! Nasıl oluyordu da söylendikten çok sonra bile Fera-dach'ın sözleri dönüp dolaşıp onu buluyordu? O çatıları kıpırdatıyordu. O harekete geçiyordu.

Atış talimini yarılammıştı ki, Fergus onunla birlikte atış yapmak için yanına geldi. Atış yapma konusunda Merida'dan çok daha beceriksizdi, çünkü onun güçlü yönü kılıç ve mızraktı; ama onun varlığı Merida'yı duygulandırdı. Kışın kısa süren gün geceye koşarken epey bir zaman sessizlik içinde, yan yana alıştırma yaptılar.

“Demek Hogmanay zamanı Ardbarrach ha?” dedi Fergus en sonunda gayet sıradan bir şekilde, sanki havadan sudan konuşuyorlarmış gibi.

“Plan bu,” diye cevap verdi Merida aynı sıradanlıkla. Eilean Glan'den bahsettiğinde Elinor'un neden o kadar

sessizleştğini sormak istiyordu ama bunu sorarsa babasının doğruca şatoya geri döneceğini de biliyordu. O ve babası bugünlerde anlamlı konuşmalar yapmıyorlardı, gerçek duygularına ne kadar yaklaşırlarsa ikisi de kendini o kadar rahatsız hissediyordu. Bu yüzden bunun yerine, “Mektubu gönderdin mi?” diye sordu.

“Annene dikte ettirdim,” dedi. “Onlardan seni almalarını istediğimi çünkü ele avuca sığmayan biri olduğunu ve hem dışarıda hem de evde bizi tükettiğini söyledim.”

“Baba.”

“Tabii bir de ‘lütfen’ dedim.”

“Bu daha iyi.”

Merida çaresizce onun bir şeyler daha söylemesini diledi, o şeylerin tam olarak ne olduğunu bilmese de. Onunla konuşmak istediği, tanrılarla ve Deli Adam’la yapılan iki anlaşmanın ortak yükü ve gerginliğiydi; ama sihrin kuralları gereği ilk konudan bahsetmesi yasaktı ve baba-kız kuralları gereği de ikinci konudan bahsedemezdi. Bu yüzden sadece, “Ardbarrach’ı sever miyim?” diye sordu.

Fergus, akşam karanlığı çöken çalılara doğru birkaç atış daha yaptı. Bir tanesi bile hedefin yakınından geçmedi. Nihayet, doğrudan cevap vermek yerine, “DunBroch gibi değil. Ama aslına bakarsan neresi öyle ki? Hubert oraya bayılacaktır, eminim. Bu yay bir işe yaramıyor. Baksana kafasına göre iş yapıyor. Sanırım yamulmuş. Bir şekilde kırılmış, belli ki,” dedi.

Merida yaya uzandı ve babası yüzünde hüzünlü bir gülümsemeyle ona teslim etti. Güzel bir yaydı, az kullanıldığı için Merida’nınkinden çok daha iyi durumdaydı. Üzerindeki oymaları aşınıp silikleşen kendi yayının aksine, babası-

nın yayı hâlâ boydan boya çiçek ve ayı desenleriyle süslüydü. Babasının uzun boyuna göre ayarlanmıştı, ona göre değildi; bu yüzden yüksekliği ayarlayabilmek için bir ağaç kökünün üzerine çıktı. Sonra yayın kirişine bir ok yerleştirdi.

“Öyleyse okun nereye gideceğine dair bahse girmeye var mısın baba?” diye sordu kurnazca gülümseyip yayın gerginliğini kontrol ederken.

“Ben aptal değilim,” dedi Fergus. “Nereye gideceğini biliyorum.”

“Böyle bir rüzgâr varken hiçbir şeyi kesin olarak bilemezsin,” dedi Merida. Az kalsın, böyle bir rüzgâr yerine, *Cailleach*’ın bu nefesiyle diyecekti ve sonra fark etti ki daha önce yüzlerce kez söylediği bu sözcükler, anlaşılmayı ağzından kaçırabileceği için artık tehlikeliydiler.

Gülümsemesi kayboldu. Yüzüne tekrar bir gülümseme kondursa da Fergus’un bunu fark ettiğini biliyordu.

“Konu sen olduğunda, hedefini vuracağını biliyorum,” dedi Fergus. “Rüzgâr olsun ya da olmasın. Zavallı hedef. Onun adına üzülüyorum.”

Merida yanaklarındaki ve okun ucundaki esintiyi hissetti, sahanın sonundaki kel dalları nasıl salladığını izledi ve esinti biraz dinene kadar bekledi. Ardından oku fırlattı.

Tak!

“Tam isabet,” dedi Fergus. Sonra duraksadı. “Yaptığın şey çok cesurca Merida. Tüm bunların hepsi.”

Merida ona doğru baktı, kalbi küt küt atıyordu. İsteddiği şey buydu. Yani istediği şeyin bir kısmıydı. Babasının, Merida’nın olanlara nasıl karşı çıktığından ve onun yerine ayağa kalkıp karşı teklifte bulunduğundan bahsetmesini istiyordu. Eilean Glan konusu açıldığı zaman Elinor’un nasıl sessizli-

ğe büründüğünden bahsetmesini istiyordu. Onun kendisine eğer istemiyorsa hiçbir yere gitmek zorunda olmadığını sözünü vermesini istiyordu. Onun, *Sen ölüm tanrısıyla bir anlaşma mı yaptın?* diye sormasını istiyordu, böylece, cevap veremeyecek olsa bile, ona sadece kederli bir şekilde bakar ve babası da önümüzdeki bir yıl boyunca Merida'nın nelere katlanmak zorunda olduğunu anlardı.

Ama Fergus sadece homurdandı. "Şimdi senden öğrendiklerini unutmadan yayımı bana geri ver."

Ve işte böylece, anlamlı sohbetleri sona ermişti. Ancak Merida, daha sonra kolayca aklına getirebilmek için, babasının yüzündeki sevecen ifadeyi zihnine kazımişti.

Sadece birkaç gün sonra, programın azıcık gerisinde olsalar da Ardbarrach için yola koyuldular. Ocak ayının hem güzel hem de aydınlık günlerinden biriydi. Başlarının üzerindeki güzel gökyüzü, balıksırtı gibi birbirinin içine geçmiş, ince, soğuk bulutlarla kaplıydı. Tabiat donmuştu, bu yüzden her şey kıpırtısızdı. Bütün dallar buzla kaplandıkları için ıslıl ıslıl parlıyorlardı. Atlar toynaklarını yere her bastığında, ince buzun üzerinden hoş bir çıtırtı geliyordu.

Karanlıktan önce oraya varmayı umuyorlardı. Kurtların en tehlikeli olduğu mevsim olmasa da uykuya dalıp donarak ölme ihtimali olduğu için tehlikeli bir dönemdi. Sadece zayıf kış güneşi tepedeyken seyahat etmek ve kış akşamlarının hoyrat rüzgârı gücünü arttırmadan önce saklanıp korunmak önemliydi.

Şatonun dışında olmak muhteşem bir histi. Merida, bu hissin nihayet anlaşma ile ilgili bir şeyler yapıyor olmasın-

dan mı yoksa sadece, seyahat etmeye çok alıştığı için tek bir yerde kalmanın tuhaf gelmeye başlamasından mı kaynaklandığını anlayamıyordu. Her iki durumda da tekrar yolda olmak şaşırtıcı derecede tatmin ediciydi.

Ne yazık ki, çok yavaş ilerliyorlardı.

At sırtında olanlar, Merida (geçen ilkbaharda seyahatlerine başlarken ona hediye edilen genç kısrak Midge'in üzerindeydi) ve Fergus'un en eski muhafızlarından Gille Peter idi (Merida'nın eski atı Angus'un üzerindeydi, emekliliği iptal edilmişti çünkü diğer hiçbir at Gille Peter için yeterince uzun değildi). Elinor'un iki midillisi Neşeli ve Cesur, içerisinde Hubert, Leezie ve Fergus'un diğer muhafızlarından Colban'ın olduğu, Sevimli Kutucuk'u çekiyordu (üçüzler DunBroch'ın eski iki koltuklu at arabasına bu ismi takmışlardı). Arkalarından bağırıp durduğu ve defalarca çağırmalarına rağmen asla avluya geri dönmediği için Harris'in kaşık yiyici korkunç köpeği Brionn da peşlerinden gidiyordu.

Midge yeterince hızlıydı. Yüksek hızda koştuğunda Merida'nın ve kendisinin başını belaya sokacak ya da beladan kurtaracak kadar hızlı. Epey yaşlı olmasına rağmen, Angus da hiç fena sayılmazdı. Gerektiğinde uzun bacaklarıyla çok fazla yol katediyordu.

Asıl sorun Sevimli Kutucuk'tu. Kuru yollar için tasarlanmıştı, karlı patikalar için değil. Çamurlu kara saplandığı zaman onu itmek için sık sık durmak ya da donmuş dereleri geçmek için daha uzun bir rota kullanmak zorunda kalıyorlardı. Ama Colban yüzünden bu at arabasına ihtiyaçları vardı; o kadar yaşlı ve kırılmandı ki, yaşlı İskoç kemiklerinin un ufak olmaması için korunmaya ihtiyacı vardı. Refakat edebilecek onca insan arasından o seçilmişti! "O yolu biliyor," demişti Fergus, "çünkü orada eğitim aldı."

("Onyıllar önce," diye fısıldamıştı Hubert.

"Yüzyıllar," diye düzeltmişti Merida.)

Gille Peter, Colban'dan biraz daha gençti, ama yine de çok yaşlıydı, öyle ki konuştuğunda sanki kullandığı sözcükler çoktan ölmüş de onların hayaletleri dudaklarından dökülüyor gibiydi. Gel gör ki, orada olmasının nedeni hitabet becerisi değildi. Fergus, onları koruyacak en iyi refakatçinin o olacağına karar vermişti.

("Neyden korumak?" diye sormuştu Hubert.

"Şaklabanlıktan," diye yanıtlamıştı Merida.)

Son günlerdeki tüm DunBroch çözümleri gibi, bunlar da işe yarar olmaktan çok, zahmetsiz ve duygusal çözümlerdi.

Bu hızda giderlerse oraya asla gece karanlığından önce varamazlardı. Merida daha yeni donarak ölmenin kıyısından dönmüştü ve bunu tekrar yapmaya hiç de hevesli değildi ama kimse onun gibi aceleci davranmıyordu. Gille Peter aşırı uzun boylu olan insanlara özgü hantal bir zarafetle hareket ediyordu. Leezie ada azizlerinin hikâyelerini ve günlük ritüellerini anlatarak Hubert'i eğlendiriyor, Hubert de süt kovalarındaki şeytanlar ve fiçılardaki keşişler hakkındaki eski zaman hikâyelerini dinleyerek iyi vakit geçiriyordu. Colban zamanın nasıl geçtiğini bile anlamıyordu; yön sormak için sarsılarak uyandırılması gerekiyordu.

Sadece Merida ve Midge yolculuğun bu kısa kış gününü bitirip tüketmesinden endişe duyuyorlardı.

En sonunda, Merida'nın sabrı tükendi ve diğerlerine önden gidip yolu keşfedeceğini söyleyerek Midge'in adımlarını hızlandırmasına izin verdi.

Karlı ağaçların derinliklerinden gelen sesi duyduğunda çok da uzağa gitmiş sayılmazdı.

"İşe yaramayacak."

Midge bu sesten fazlasıyla ürktü. Merida biraz çabayla, düşmeden atının üzerindeki yerini korudu ve omzunun üzerinden geriye doğru baktı.

Feradach.

Feradach, simsiyah pelerini, parlak ve gür saçlarıyla ağaçların arasında duruyordu. Eldivenleri ölümcül ellerini sımsıkı sarmıştı. Daha önce ay ışığı altında görüldüğü kadar tekinsiz görünmüyordu. Sıradan bir ölümlü gibi yanakları soğuktan kızarmıştı ve soluk alıp verdikçe nefesi tıpkı Merida'nınki gibi görünür buhar bulutları hâlinde çıkıyordu. Bu belirgin ışıktaki, pelerininin geniş, kürklü omuzlarının tozlanmış olduğunu ve sanki buraya sıradan yollarla gelmiş gibi karda bıraktığı ayak izlerini gördü. İlk karşılaşmalarında Merida onu bambaşka bir ortamda görmemiş olsaydı, tıpkı onlar gibi yolculuğa çıkmış bir genç adam olduğunu düşünecekti sadece. Ama yine de kalbi kaburgalarının içinde dans edercesine, deli gibi atıyordu.

Sadece görüntüsünün bile vücudunun anlaşma gecesinde verdiği tepkilerin aynısını vermesine sebep olması haksızlıktı. Dehşet ve korku arasında gidip gelen bir his. Bu sihir değildi. Sadece sıradan bir korkuydu. Merida, bu beklenmeyen müdahale karşısında çok sinirlenmişti; kendini sakinleştirmeye çalıştı. Ama sakinleşmedi, tam tersine Feradach'a: "Bu çok kaba! Böyle aniden... belirivermek!" dedi.

Feradach özür dilercesine kafasını eğdi. "Geldiğimi haber vermeliydim. Tünaydın."

"Ne kadar zamandır bizi takip ediyorsun?" Merida, Midge'in huzursuzlanarak yana doğru birkaç adım atmasına

müdahale etmedi; böylece Feradach'tan gözlerini ayırmadan aralarına biraz mesafe koymuş oldu. "Cailleach'a hile yapmamasını söyledin, o yüzden sen de hile yapamazsın."

"Buraya hile yapmaya gelmedim. Sadece ne yaptığını görmek istedim."

"Güzel bir yürüyüşe çıktık." Dedğini kanıtlamak için Midge'i yolun aşağısında duran diğerlerine doğru çevirdi.

Feradach ikisinin etrafında yürüdü. "Erkek kardeşin ve üvey kız kardeşin ile evden uzakta güzel bir yürüyüş."

Merida, onun Leezie'yi kastettiğini anlamadan önce biraz düşünmek zorunda kaldı. "Uzak dediğin aslında nedir ki? Hem, işe yaramayacak derken neyi kastediyorsun?"

"Diğer insanları değiştirmeyi. Sen sadece kendini değiştirebilirsin." Feradach, Midge'in yere düşen birkaç dala takılıp tökezlediğini gözlemledi; at ürktü ve bacakları tekrar serbest kalana kadar ufak bir öfke nöbeti geçirdi. "Ve bunu yapmalısın. Kendin üzerinde çalışmalısın. Kendini kurtarmalısın."

Merida, titreyip duran Midge'in üzerinde dengesini sağlamak için, elinden geldiğince soylu bir tavır takınmaya çalıştı. "Her zaman verecek bir sürü nasihatın var."

"Bunlar sadece doğrular." Feradach kafasını hafifçe yana eğdi. "Planın nedir?"

"Sanki sana söylerim gibi!"

"Bunun ne zararı olur ki?" diye sordu Feradach. "Seni durduracak değilim. Buna ihtiyacım yok. Bu anlaşmanın kazananı ben olacağım ve numara yaparak değil; DunBroch sadece eskisi gibi olmaya devam ederek benim kazanmamı sağlayacak."

Önceden ailesine kızgın olan Merida, şimdi onları savunması gerektiğini hissetti. "Ve buna rağmen şu yukarıdaki

arabanının içinde kimler varmış bakalım? Çok uzun zamandır kaleden bu kadar uzağa yolculuk etmemiş iki kişi!”

“Değişim içerden gelir, dışarıdan değil,” diye hatırlattı Feradach kibarca.

“Hubert hiç başka bir krallık görmedi,” dedi Merida. “Şimdiye kadar sadece taş evler köyüne kadar gitti.”

“Peki ya senin istemediğin bir şekilde değişirse?”

Midge olduğu yerde biraz daha sıçradı; Merida Feradach’a o kadar sinirlenmişti ki dizginleri iyice sıkıyordu ve kısarak kendini kapana kısılmış hissetmişti. Merida tutuşunu biraz gevşetti. “Şimdi de tek yaptığın benimle ters düşmek. Bir yerlerde yok etmen gereken bir köy falan yok mu senin?”

“Evet,” dedi Feradach. “Aslında. Siz Ardbarrach’a mı gidiyordunuz?”

“Lütfen bana gideceğin yerin orası olduğunu söyleme!”

“Hayır, ama sizin de gideceğiniz yer orası değil,” dedi. “Yanlış yöne gidiyorsunuz, farkında mısınız?”

Merida şimdi büsbütün afallamıştı. Midge’i tamamen durdurdu. Hem kız hem de Midge öfkeyle Feradach’a baktı. “Sana neden inanayım?” diye sordu Merida.

“Dediğim gibi, kazanmak için böyle numaralara ihtiyacım yok,” dedi Feradach. “Üstelik sizin anlaşmanın üzerinden daha birkaç hafta geçmişken bu yolda donarak ölmeniz beni kahraman yapmaz. Bana inanmıyorsan muhafızına sor.”

“Hoy! Arraziiye çıkıyoooruz!”

Merida ve Feradach, geriye döndüklerinde Gille Peter ve Midge’in hızla koşarken çığneyip geçtiği çalı çırpının içinden yavaş yavaş ilerleyen atı Angus’u gördüler. Gille Peter’in sözcükleri her zamanki gibi sıkışıp bükülerek başka bir şeye, zamana yenik düşerek kaybolmuş eski bir lehçeye dönüşüyordu. “İstikametimiz şu yöne!”

“Tuhaf şeyler olmak üzere,” diye Merida’yı uyardı Feradach alçak sesle.

“Nasıl anladın?”

“Beni herkesi farklı bir şekilde görür,” dedi Feradach. “Senin beni nasıl gördüğünü bilmiyorum ama o beni farklı bir şekilde görecek.”

Merida kaşlarını çattı. “Bir ayı ya da başka bir şey gibi mi?”

“Hayır, sadece...”

“Mahlûkatlar mı konuşuyor burada!” dedi Gille Peter şüpheyle, Angus’un üzerinde nihayet onlara doğru yaklaşarak. Merida, Gille Peter ve Angus boylu poslu olduğu için zaten uzun olan gölgelerinin çok daha uzamış olduğunu endişeyle fark etti; gün ışığının büyük bir kısmını kaçırmışlardı.

“Kötü bir niyetim yok,” dedi Feradach saygıyla.

“Zatıalinizin amacı nedir?” diye sordu Gille Peter.

Feradach eğleniyor gibi görünüyordu. “Yol arkadaşınız bana Ardbarrach’a gittiğinizi söyledi. Eski meşe korusunun oradan mı gideceksiniz?”

Kısacık bir sessizliğin ardından Gille Peter’in yüzü bembeyaz kesildi ve Merida o an Feradach’ın doğruyu söylediğini anladı. Gille Peter yolu *unutmuştu*.

“Ah, bütün bunlar beni ziyadesiyle şaşırttı.”

“Herkesin başına gelebilirdi,” dedi Feradach Merida’ya kısa bir bakış atarak. Tam olarak *ben sana demiştim* bakışı gibi değilse de ona çok yakındı.

“Fevkalade doğru tespit!” diye yanıtladı Gille Peter. “Şükranlarımı sunarım genç adam.”

“Göründüğüm kadar genç sayılmam ama bu düşüncenize saygı duyarım. Buradan yolu bulabileceğinizi düşünüyor musunuz?”

Gille Peter bozuntuya vermedi. "Kanaatimce endişeye gerek yok..."

"Eğer izniniz olursa," dedi Feradach Gille Peter'a doğru baksa da aslında Merida ile konuştuğu gayet açık bir şekilde, "hızlı davranırsanız gece karanlığı çökmeden oraya varmanızı sağlayacak daha kestirme bir yol tarif edebilirim."

Eldivenli iki elini teatral bir edayla kenetleyerek pelerininin kısmen üzerlerini örtmesine izin verdi; böylece ellerinin birbirlerinden başka hiçbir şeye dokunmaya niyetli olmadığını göstermiş oluyordu. Merida, onun itina ile birleştirdiği ellerini ve yüzündeki ağırbaşlı ifadeyi dikkatle süzdü. Aptallık edip de onları bir yıl içerisinde öldürme hakkını kazanmak için elinden geleni yapan bir tanrıya güvenmek istemiyordu. Ancak vakitlice doğru yolu tekrar bulabilmek için Gille Peter'a güvenemeyecekleri de çok açıktı.

Merida o kadar şımarık bir sesle "İyi," dedi ki Gille Peter ona şaşkınlıkla bakakaldı. Merida derin bir nefes aldı ve daha prensesvari bir üslupla, "Çok makbule geçer," diye ekledi.

Feradach ve Gille Peter bilgilendirici, kısa bir sohbet ettiler; Feradach kirli karın üzerine, Gille Peter da havaya elleleriyle birkaç şekil çizdi.

"Arş Merida!" dedi Gille Peter. "Yola çıkma vaktidir."

Büyük bir hevesle diğerlerinin olduğu yere geri gitti.

Ancak Merida hemen peşinden gitmedi. Bunun yerine, gözlerini kısıp Feradach'a bakmak için bir süre Midge'in olduğu yerde bir ileri bir geri hareket etmesine izin verdi. Feradach, ellerini pelerinin içine gizleyerek birbirine kavuşturmuş, karın üzerinde sessizce duruyordu; her ne kadar dağ başında uçsuz bucaksız bir ormanda bile olsa tıpkı sıradan genç bir adam gibiydi.

“Teşekkür etmek isterdim ama ancak Ardbarrach’ı gör-
düğümde inanacağım,” dedi Merida.

Feradach omuz silkti.

“Ve bizi takip etmeyi bırak,” diye ekledi Merida. “Bu çok
rahatsız edici.”

Feradach tekrar omuz silkti.

“Ve omuz silkmeyi de bırak,” dedi Merida. “Bir şeyler söy-
le.”

“Ardbarrach’ın tadını çıkar,” dedi Feradach.

ARDBARRACH YOLU

M

ERIDA, üçüzlerin nasıl bir değişim gösterebileceğinin üzerinde epey düşünmüştü. Anlaşmadan önce, büyümenin başlı başına bir değişim olduğunu düşünürdü. Merida'mn çocukluğu birbiri ardına büyük değişimlerden ibaret gibiydi. Önce babası bacağını bir ayağa kaptırmıştı – bir ayağa! Ardından, yıllarca ailenin tek çocuğu olduktan sonra, üçüzler gelmişti. Sonra, evlilik meselesi hakkında annesi ile ettiği kavga, bir cadıyla giriştiği mücadele. Bakıcı Maudie'nin köye taşınması. Lezzie'nin onlarla kalmaya gelişi. Annesi ile birlikte meralara yaptığı yolculuk.

Ancak üçüzlerin çocukluğunun onunkinden çok daha farklı olduğunu sanıyordu. Ondan on yıl daha gençtiler; Fergus ve Elinor daha farklıydılar. Ayrıca ortada bir benzerlik, bir üçlü olma durumu vardı; hayatı Hubert, Hamish ve Harris olarak değil, “üçüzler” olarak paylaşıyorlardı. *Bebekler nerede, derdi Elinor, birileri onları gezmeye çıkarmalı. Üçüzle-*

rin biraz yazı çalışması gerekiyor. Önce üçüzlerin yemeğini yedirelim sonra biz akşam yemeğimizi yeriz. Merida, üçüzlere Kamçılar ve Tazılar oyununu öğret. Üçüzlerin odası, üçüzlerin hobileri, üçüzlerin eğitimi.

Her zaman birbirleri ile kıyaslanırlardı. Devamlı birbirlerinin üzerine atarlardı. Daima birbirlerinin cümlelerini, birbirlerinin şakalarını tamamlarlardı. Eğer kendilerine has bir özellikleri varsa, bunu diğer oğlanlardan biriyle oynarken belli ederlerdi. Hubert, Harris'ten daha gürültücüydü. Harris, Hubert'den daha akıllıydı. Hamish, Harris'ten daha usluysa. Vesaire, vesaire. Belki de üç başlı canavarın bir parçası olmak yerine, sadece tek bir çocuk olmaya vakit harcamak yeterli olurdu.

Babası bu yolculuk için Hubert'i önermişti, çünkü onun Ardbarrach'ı seveceğini düşünmüştü ve Merida geriye dönüp baktığında, ilk görevinin o olmasından memnundu. Hubert üçüzlerin içinde en kolay olanıydı. En uslu o olduğu için değil —uslu olan Hamish'ti—, kendisine en çok benzeyen o olduğu için. İkisi de Merida'nın ok atması ya da Hubert'in tahtalara çivi çakması gibi fiziksel bir iş değilse eğer, bir vazifeye uzun süre odaklanmazdı. İkisi de işlerin karmaşık ya da gürültülü olmasını umursamazdı; hatta bazen karmaşa ve gürültü düşünmeyi daha da kolaylaştırırdı. İkisi de ormanda tek başına dolaşmaktan hoşlanır, ama aynı zamanda keman dinlemek ve iyi bir sohbet için eve dönmekten mutlu olurdu.

Bu demek oluyordu ki, Merida kendi hissettiklerinden Hubert'in de Ardbarrach hakkında ne hissedeceğini kesin olarak tahmin edebilirdi.

Ve işte tam da şöyle hissettiler:

“Vay canına,” dedi Hubert ve Merida aynı anda.

Merida bu yıl bir hayli gezdiğini sanmıştı, ama Ardbarrach gibi bir yer görmemişti.

Feradach sözünü tutmuştu, zira at arabası onları yavaşlatsa da kaleye karanlık çöktükten sadece bir saat sonra varmışlardı. Etraflarındaki görüntü, yavaş yavaş DunBroch'un inişli çıkışlı, karla kaplı arazilerinden, karsız, renksiz, ağaçsız bir manzaraya dönüşmüştü. Yol tek yönlü, sarp bir patikadan, üç atlı arabanın yan yana geçebileceği geniş, işlek bir yol hâline gelmişti. Merida haritacılarla birlikteyken bunun gibi tek bir yola rastlamışlardı: Gowrie'ye doğru giden ana ticaret yolu. Üzerine, onu genişletip ortaya çıkaracak kadar ayak basılmış tek yoldu.

Ancak bu yol çok daha etkileyiciydi. Özellikle kazınarak temizlendiği ve mükemmel hâle getirildiği belliydi. Bu yolda su birikintileri oluşmazdı; görünmez kanallar yoluyla kenarlardan akıp giderdi. Bu yol sadece inşa edilmemişti. Planlı bir şekilde tasarlanmıştı.

Ardbarrach bu yolun sonundaydı ve tıpkı yol gibi, o da sadece inşa edilmiş olmaktan çok, tasarlanmış gibi duruyordu. Tahmin edileceği gibi kalenin hisarları, DunBroch'unkiler gibi sarmaşıkla kaplı ve yumuşak formu değildi. DunBroch'un aşınmış taşları asırlardır orada gibiydi; Ardbarrach'ın keskin, temiz duvarları ise belli ki yeni nesil tarafından inşa edilmişti. DunBroch'un kuleleri yuvarlak hatlı ve doğaldı; Ardbarrach'inkiler ise keskin ve geometrikti. DunBroch'un yeşil sancakları eskimiş ve yıpranmıştı; Ardbarrach'ın kırmızı ve altın renkli sancakları ise yepyeni ve düzgündü.

DunBroch'un birbirinden farklı pencerelerinde yanan mumlar davetkâr bir şekilde parlardı. Ardbarrach'ın du-

varlarındaki ok şeklinde, uzun ve dar yarıklar ise karanlık ve haşin görünümüydü.

“Çirkin görünüyor,” dedi Leezie arabanın içinden; hem sesi hem de kendi titriyordu.

“Güçlü görünüyor,” dedi Hubert.

“Elbette öyle,” diye onayladı Gille Peter.

En önemlisi de, soğuktan donmuş gibi görünmüyordu. Gün ışığı gider gitmez sıcaklık hızla düşmüş, rüzgârın hızı ikiye, üçe, dörde katlanmıştı. Önünü kesecek tepeler ya da ağaçlar olmadığı için rüzgâr Merida’nın kulaklarına, durmaksızın tokat gibi çarptı. Rüzgâr kuvvetle her estiğinde yüzüne çarpan saçları yüzünden yanakları gerçekten acıyordu. Bu gece ölümcül bir soğuk vardı.

Merida, saat geç olduğu için hiçbir özelliği olmayan bu duvarın dışından içerdekilerin dikkatini çekemeyeceklerini düşünerek endişelendi ama onlar yaklaştığında kapı sorunsuz bir şekilde açıldı; kapının ardındaki muhafızlar sanki başından beri onları bekliyor gibi hazır duruyorlardı. Muhafızların duruşları ve üzerlerindeki üniformalar birbirinin o kadar aynısıydı ki, Merida titreyen meşale ışığının altında onları birbirinden ayırt edemiyordu. Merida, onların ötesinde, duvarları karanlığın içerisinde kaybolmuş çok büyük ve boş bir açık avlu gördü. Her şey, onları oraya götüren yol kadar düz, düzgün ve kusursuzdu. Burada bir gölgenin bile hizası bozulmamıştı.

“DunBroch’lu Merida ve Hubert değil mi?” dedi onlara en yakın mesafedeki muhafız, Merida yaklaşmak için atından inerken.

“Evet,” dedi Merida şaşırarak.

“Size ve adamlarınıza eşlik edecek birini bulana kadar lütfen biraz bekleyin. Beklettiğimiz için özür dileriz.”

Muhafız, tepesindeki duvardan sarkan bir ipi çekti ve bir çan üç kez ahenkle çaldı. Kalenin içindeki bir yerlerden tamamen aynı ritimde benzer bir çan sesi geldi. Merida aynı sesin biraz daha uzaktan bir kez daha yankılandığını duydu. Ardından daha fazlası da gelmiş olabilirdi ama muhtemelen Merida duyamıyordu.

Bir müddet sonra daha fazla asker, bir grup erkek ve kadın hizmetli ortaya çıktı. Her gruba ait kişiler tertemiz ve tıpatıp aynı giyinmişlerdi; bu yüzden sanki bir asker ve bir sürü kopyası; bir erkek hizmetli ve bir sürü kopyası; bir kadın hizmetli ve bir sürü kopyası gibi görünüyorlardı.

Hubert, Merida'ya baktı ve dudaklarını ses çıkarmadan oynatarak sadece *vay be* dedi.

Gerçekten, *vay be*.

Birkaç dakika içerisinde Merida ve takımının tamamıyla ilgilenilmişti. Midge, Angus ve midillilerin koşumları çıkarılmış, çözülmüş ve götürülmüştü. Colban, Sevimli Kutucuk'tan çıkarılmış, o, Gille Peter ve Hubert derhâl erkeklerin kaldığı kışlaya götürülmüştü. Brionn'u yakalamak için sağlam bir çaba gösterilmiş ancak en sonunda pes edilmişti. Merida ve Leezie, içerisinde iki dar yatak, bir karış uzunluğunda bir mum, et ve ekmekten oluşan basit bir yemeğin bulunduğu bir odaya götürüldüler; muhtemelen Hubert ve diğer adamlar da kışlada benzer bir yemek yemişlerdi. Eğer burası DunBroch olsaydı, herkes hâlâ konuklarla nasıl ilgilenileceğini çözmeye çalışıyor olurdu; hatta onları bekliyor olsalar bile ve muhtemelen en sonunda hepsi şöminenin önünde Noel'den kalan erik şekerlemeleriyle akşam yemeği yer ve şafak sökene kadar hikâyeler anlatırlardı.

İşler çoğu kalede böyle mi yürüyordu? Şu ana dek Ardbarrach'dakiler Merida'nın yaz boyunca birlikte kaldığı rahibe-

lerden bile daha hızlı ve etkili hareket etmişlerdi ve bunun da gösterdiği bir şey vardı. Rahibeler programlı olmayı severdi ama aynı zamanda konuşmaktan da çok hoşlanırlardı; bu yüzden onlarla birlikte yaşamak askeri bir tatbikattan çok, düzenli ama gürültücü bir kuş sürüsü ile yaşamak gibiydi.

Hafifçe üç çan sesi duyuldu ve akşam yemeklerini getiren hizmetçi, "Mumlar söndükten sonra gereksiz konuşmalar yapılmaz, eğer acil bir durum olursa zili çalın," diye uyardı.

Ve işte yalnız kalmışlardı.

Mum ışığı yavaş yavaş sönerken, Leezie'nin gözkapakları ağırlaşmıştı. "Nedense bugün hayatımın en uzun günü gibiydi."

"Bir hayli uzun bir yoldan geldik," diye cevapladı Merida. "Burası gündüz gözüyle nasıl görünecek çok merak ediyorum. Güneş doğduğunda hepsi yine aynı mı görünecektir sence?"

"Korkunç hikâyeye dinleyecek havamda değilim," dedi Leezie. Tembel tembel esnedi. Her zaman yardıma ihtiyacı olduğu için şimdi de sanki yatağa yatmak için yardıma ihtiyacı varmış gibi görünüyordu. "Hoş, sen bunu her zaman yapmıyor musun zaten? Uzun bir zaman seyahat ettin."

"Ama daha az kaybolmuştum," diye yanıtladı Merida, ama asıl meselenin tam olarak bu olduğunu düşünmüyordu. Seyahat ederken diğer insanlara göre çok daha mutlu, hareketsiz kaldığında ise çok daha üzgün görünürdü. Leezie minnetle yatağa kıvrılırken bile, Merida uyanık kalıp bu zor gün hakkında konuşmaktan ne kadar mutlu olacağını düşündü. Hatta bu onun akşamını güzelleştirirdi – şimdi mum sönüp ikisini de karanlıkta bırakmışken doğruca yatağa girmek çok tuhaf geliyordu.

Merida örgülerini çözerek saçını nihayet serbest bıraktı ve başındaki örtüyü battaniyenin üzerine bir kat daha olacak şekilde örttü, zaten soğuğa karşı çift battaniye örtmüştü. DunBroch'ta olduğu gibi bu odada bir şömine yoktu ve o kadar soğuktu ki burnunun uyuştüğünü hissedebiliyordu.

Ama tekrar seyahat etmenin iyi geldiğini düşündü. Ardbarrach'ın sabah nasıl görüneceğini görmek, kültürlerini öğrenmek için sabırsızlanıyordu. Leezie kadar yorgun olmadığını düşündü, çünkü bir yerden bir yere gezip durmak için yaratılmıştı.

Bazı fırtınalar tek bir çatı bile kıpırdatmazlar.

Lanet olsun, diye düşündü. Feradach hâlâ kafasının içindeydi. Ondan tam manasıyla nefret etmek istiyordu ama o gece bu his bir şekilde azalmıştı. Bugün yolda onların hayatını kurtarmış sayılırdı. Onlarla karşılaştıktan sonra, gerçekten gidip bir köyü yok edip etmediğini merak etti. Belki tam şu anda birilerinin kapısının önüne sokulmuştu ve eldivenlerinden birini çıkarıyordu.

"Merida?" diye fısıldadı Leezie.

"Şişşt," dedi Merida.

"Saçımı açmayı unuttum." Leezie, Ana Salon'u toplaması istendiğinde hiç umursamadığı gibi, mum söndükten sonra konuşulmaması gerektiği söylendiğinde de umursamıyordu. Bir kulağından girip diğerinden çıkmıştı. "Sence başlığım la uyumam doğru olur mu?"

"Büyük ihtimalle daha sıcak tutar." Merida, Leezie'nin yatmak için bile nasıl yardıma ihtiyacı varmış gibi görünebildiğini, hatta gerçekten de yardıma ihtiyacı olabildiğini düşündü. Sorun değildi. Leezie'nin başlığı onunla uyuduk-

tan sonra darmadağın olacaktı ama Leezie her zaman dağınık görünürdü. "Hadi, sus."

"Sence Hubert iyi midir?"

"Hubert her yerde uyuyabilir," diye yanıtladı Merida. "Hadi şimdi sus."

"Sence burada kaç tane çanları vardır?"

"Bir sürü. Hadi sus."

Leezie konuşmayı sürdürdü. "Sence hiç âşık olabilecek miyim? Ve evlenecek miyim?"

Merida battaniyesini gözlerinin üzerine çekti ve o kadar sıkı bastırdı ki göz bebeklerinde minik ışıklar gördü. "Leezie, sen tam da evlenmek üzereydin."

"Evlenmeyi gerçekten istiyorum."

Sanki Merida hiçbir şey söylememişti. Bu onun en sık yaptığı Leezie'ce şeylerden biriydi; başkası ne söylerse söylesin o konuşmayı kendi istediği şekilde devam ettirirdi. Bu da eski bir muhabbeti. Leezie her zaman evlenmekten bahsederdi. Merida'nın aklı bunu bir türlü almıyordu; birkaç saat ya da gün geçirdikten sonra hüsrana uğrayıp sıkılmayacağı potansiyel bir eş adayıyla henüz tanışmamıştı ve onu uzun süre mutlu edebilecek birini bulabileceğini düşünmeyi de bırakmıştı. Merida'nın, Leezie'nin evlilik fikrine olan aşırı düşkünlüğünü anlamaya en yakın olduğu zaman, manastırdayken haftada birkaç gün manastıra bir şeyleri onarmaya gelen tekerlek tamircisine saçma bir biçimde abayı yaktığı o kısa süreyi hatırladığı zamandı. Onun hareketlerini nasıl incelediğini, hatlarını nasıl ezberlediğini, sürekli onu düşündüğünü hatırlamak onu çok utandırıyor. Gel gör ki, tekerlek tamircisine olan bu takıntısı, tamircinin gerçek hâli sayesinde geçmişti. Ne zaman ağzını açıp konuşsa büyü bi-

raz daha bozuluyordu; sonuçta o sadece tekerlek tamircisi olarak kalmıştı ve Merida da artık onun burun hatlarını ezberleyip manastırın tozlu zeminine hiç çizmemiş gibi davranan bir prenesti.

Merida hiçbir şey görmese de gözlerini açıp karanlığa dikti. “Evli olmayı neden istiyorsun?”

“Günaydın Bayan Leezie, bir bardak sıcak süt ister misiniz?” dedi Leezie hülyalı bir tavırla. “Uyandığımızda o bana bunları söyleyecek. Ve ben de ona, adı her ne olacaksa, sesleneceğim. ‘Evet, çok iyi olur Bay...’”

“Lahana,” diye araya girdi Merida. “Bay Lahana.”

Leezie her zamanki dağınık ve tatlı edasıyla kıkırdadı.

Uyarmak için kapıları çalındığında, iki kız da sessizliğe büründü.

“İyi geceler Bayan Leezie,” diye fısıldadı Merida birkaç dakika sonra.

“İyi geceler Bayan Merida,” diye fısıldadı Leezie.

ÇANLARIN KADINLARI

DOOOOOONNNNG! Dooooonnnng! Dooooonnnng!

Sabah olduğunda başka bir zil sesi onları uyandırdı. Kapı açıldı, bir hizmetçi içeri kahvaltı getirdi ve kapı tam kapanırken hizmetçinin gerisinden gelen otoriter bir ses, “Az sonra geri gelecek ve gün içinde size eşlik edeceğim,” dedi.

“Şu kare şekillerine bak,” diye mırıldandı Leezie boş ve aydınlık odalarının penceresinden bakarken. Merida da ona katıldı. Gece içinden geçtikleri büyük alan gün ışığında tamamen farklı görünüyordu. DunBroch’daki dağınık ve otlarla kaplı küçük avlunun aksine, Merida’nın okuduğu hikâyelerdeki Roma arenalarını andırıyordu. Kalenin büyük duvarları, geometrik taşlarla kaplı devasa avluyu çevre sarıyordu. Ama Leezie’nin bahsettiği şey taşların şekli değildi; insanlardı. Aydınlık ve gölgesiz avlu, kusursuz çizgiler hâlinde bölüklere ayrılmış, kollarını, bacaklarını, kılıçlarını sallayarak tatbikat yapan askerlerle doluydu. Öğ-

lanlar ise daha küçük bir kare düzeninde ağırlık kaldırıp, kusursuz bir ahenkle çalım atma egzersizi yaptılar. Merida aralarında Hubert'in, hatta Colban ya da Gille Peter'in olup olmadığını görmeye çalıştı, ama buradan bakıldığında herkes aynı görünüyordu.

Görüntüde hem heyecan verici hem de korkutucu bir şey vardı. Heyecan vericiydi çünkü DunBroch'a hiç benzemiyordu ve Merida'ya tekrar bir maceranın içinde olduğunu hatırlatıyordu; ama aynı zamanda korkutucuydu çünkü bu maceralarda ara sıra karşılaştığı askerleri hatırlatıyordu. Bu askerler bazen sadece küstah ve gürültücü, kılıklı adamlardı; ama diğer zamanlarda onlardan yayılan bir şiddet olurdu. Merida'nın onlarla aynı fikirde olup olmadığından ya da onlara güvenip güvenemeyeceğinden emin olmadığı vahşi amaçları olan adamlardı bunlar.

"Kadınlar nerede?" diye sordu Merida.

Leezie tekrar avluya doğru baktı. Görünürde bir tane bile kadın yoktu. "Belki de sadece biz varızdır."

Çok geçmeden cevaplarını aldılar.

Başka bir çan sesiyle birlikte, onlara kahvaltı getiren hizmetçi, kendini Bayan mac Lagan olarak tanıtan, şık siyah bir elbise giymiş ve şık siyah bir atkı takmış bir kadınla geri döndü. Şık siyah elbiseler giymiş ve saçlarını toplayıp düzgünce başlıklarının altına gizlemiş bir avuç genç kadın, onun arkasında sessiz ve ağırbaşlı bir şekilde duruyordu. Onlarla karşılaştırıldığında Leezie çok pasaklı görünüyordu, Merida elinden gelenin en iyisini yapmış olmasına rağmen kendisinin de öyle görüldüğünden şüpheliydi.

"Daha önce manevi evlatlık yaptınız mı?" diye sordu Bayan mac Lagan daha önce holde duydukları otoriter sesle.

Manevi evlat! DunBroch çocuklarından hiçbirisi manevi evlatlık yapmamışsa da Merida bu geleneğe aşinaydı. Birçok soylu aile çocuklarının en azından bazılarını yeni beceriler kazanmaları için, bazen birkaç aylığına bazen de birkaç yıllığına çevre yörelerdeki ailelere gönderirdi. Merida çocukken bu düşünce ilk önce ödünü kopartmış, daha sonra bu macerayı yaşamak için yalvarmış, ama sonra tekrar ödü kopmuştu. DunBroch'taki güvenli yuvasında kalmakla, biraz da başka bir hayat yaşamak arasında gidip gelmişti hep. Şu anki yolculuklarını manevi aile arayışı olarak düşünemezdi gerçi. Manevi evlatlık çocuklar ve bakmakla yükümlü olduğunuz kişiler içindi; Merida ise yetişkin muamelesi görmek istiyordu.

"Hayır," dedi Merida ve sonra, biraz gecikerek de olsa, "hanımım. Leydim," diye ekledi.

Bu ifade ne onun ağzına yakışmıştı ne de Bayan mac Lagan'ın tavırlarıyla uyumluydu, ama Bayan mac Lagan bunun üzerinde durmadı. Bunun yerine sadece, "Günü manevi kız evlat olarak bizimle birlikte alışlageldiği şekilde geçireceksiniz. Size çok iyi bakılacak; hizmetçiniz diğerlerine katılabilir," dedi.

İlk sıranın ardında bir sıra genç kadın daha diziliyordu; bunlar birbirleriyle uyumlu gri kıyafetler giymiş ve beyaz başlıklar takmışlardı. Merida'nın cevabını beklemeden, içlerinden iki tanesi yana doğru adım atıp Leezie'ye yer açtılar. Leezie her zamanki edası ve belli belirsiz gülümsemesiyle salınarak yanlarına yürüdü. Onların o muntazam düzeninde çok göze batıyordu ama bunu fark etmiş olsa bile bozuntuya vermedi.

Dooooooooonng! Dooooooooonng! Dooooooooonng!

“Kızlar hadi gidelim,” dedi Bayan mac Lagan.

Ve sonra Merida Ardbarrach’daki yaşamın içine dalıverdi.

Sonraki birkaç saat boyunca hareketleri çanların çalma düzenine göre belirlendi.

Üç çan sesi: Avluda antrenman yapan savaşçıların kız kardeşleri ve kızlarıyla paylaştığı yataktaneden geçirildi.

Üç çan sesi: Üniformalı görevliler arka planda uygun adım yürürken, şapelde diz çöküp savaşçılar için dua ettiler.

Üç çan sesi: Dikiş odasında oturup savaşçıların giyeceği pelerinelere, savaşçıların üzerinde dalgalanacak sancaklara ve savaşçıların atlarının formalarına nakış işlediler.

Üç çan sesi: Yemek salonunda savaş şiirlerini, fazlasıyla uzun baladları ve savaşçıların kahramanlıklarını anlatan manzumeleri okuyup söyleyebilmek için ezber yaptılar.

Üç çan sesi: Kütüphanede, yabancı dil, felsefe ve güzel konuşma dersi aldılar.

Üç çan sesi: Ziyarete gelen müzisyenleri ve yabancı kıyılarda neler olduğunu anlatan anlatıcıları dinleyebilecekleri ortak alanda tekrar dua etmek için biraz ara verdiler.

Üç çan sesi!

Her yerde düzen vardı.

Üç çan sesi!

Ardbarrach’daki her bir kişi, devasa bir savaş makinesinin parçası gibi hareket ediyordu.

Üç çan sesi!

Her günün her saniyesi hesaplanmıştı. Bu makinede bir şeylerin eksik olması imkânsız gibi görünüyordu ama belli bir eksik vardı ki Bayan mac Lagan eğer buraya taşınırsa içine sığacağı o mükemmel biçimli Merida boşluğunu sergiliyordu.

Üç çan sesi! Üç çan sesi! Üç çan sesi!

“Her gün böyle mi?” diye sordu Merida yanındaki kıza. Çanlar bu kez, kış bahçelerinde gezinip akşam egzersizlerini yapmalarını buyurmak için çalmıştı. Bahçelerde elbette hiç çiçek yoktu ama solgun güneşin altında bile hâlâ etkileyici görünüyorlardı. Ardbarrach’ın geri kalanı gibi, bahçeler de simetrik ve geometrik olarak düzenlenmiş, daima yeşil kalan porsuk ağacı ve çobanpüskülleri kusursuz ve düzgün küme-cikler hâlinde tertemiz patika yolların kenarlarına yerleştirilmişti. Bayan mac Lagan Merida’ya her kızın yavaş, çift sıra hâlinde, ellerini birleştirmiş ve Ardbarrach’daki görevlerini derinlemesine düşünerek yürümesi gerektiğini söylemişti.

“Elbette,” diye yanıtladı kız alçak sesle. İleriye doğru süz-
zöldü.

Çok üşüten bir yürüyüştü. Güneş neredeyse batmıştı ve bahçe korunaklı oyuklara yerleştirilmiş birkaç meşale ile aydınlatılıyordu. Ardbarrach’a yaklaşırken onu yıpratan rüzgâr, şimdi de yürüyüş yapan kızları hırpalıyordu; Merida kendini buradaki görevlerinden çok, hissedemediği ayak parmakları üzerine derinlemesine düşünürken buldu.

Merida, arkasındaki kız ona yetişene kadar biraz oyalandı. Şapkası ve atkısının içinde bu kız da neredeyse tıpatıp daha önce konuştuğu kıza benziyordu ve Merida tekrar aynı kızla konuşmadığından emin olabilmek için kızın ağız ve burun hatlarını iyice inceledi. “Ee, sen nerelisin bakalım?” dedi sohbet açmak için.

“Neden?” diye sordu kız.

Merida buna nasıl cevap vermesi gerektiğinden emin değildi. “Meraktan?”

“Şimdi konuşmanın sırası değil,” diye yanıtladı kız Merida’ya aptalmış gibi bakarak. “Şimdi derinlemesine düşünme zamanı.”

“Ben de senin nereli olabileceğin hakkında derin derin düşünüyordum,” dedi Merida hafifçe gülümseyerek. Başlarının belaya girmeyeceğinden emin olmak için Bayan mac Lagan’a doğru baktı.

Kız şaşkınlıkla ona baktı. “Senin sorunun ne? Lütfen rahatsız etme. Kütüphaneden beri bu yürüyüş anını bekliyorum.”

Ses tonu epey ciddiye. Belki de *gerçekten* Merida’da bir sorun vardı.

“Merida lütfen sıradan dışarı çık,” dedi Bayan mac Lagan. “Kızlar siz devam edin, ben size yetişeceğim.” Diğer genç kadınlar ahenkle adım atmaya devam ederken o Merida’ya, “Bir sorun mu var?” diye sordu.

Merida ne cevap vereceğini bilemedi. Seyahatlerinde bir sürü zorlukla karşılaşmıştı ve ona pek de uygun olmayan yerlerde bulunmaya alıştı. Birçok kez birçok sıkıntıya katlanmış olduğunu düşünüyordu, ama burada sadece bir gün geçirmiş olmasına rağmen şimdiden keyfi epey kaçmıştı. “Kendimize ne zaman vakit ayırabiliyoruz? Boş zamanımız var mı yani?” diye sordu.

Bayan mac Lagan tek bir işaretle diğer kızları kalenin içine doğru yönlendirdi ve Merida’nın dirseğine dokunarak onun kendisiyle birlikte diğer koridora doğru yürümesini sağladı. Sesleri yumuşatacak kilimler olmadığından, Bayan mac Lagan’ın Merida’ya söylediği kesik kesik sözcükler boş, çıplak duvarlarda yankılandı. “Az önceki senin boş zamanındı. Hoşuna gitmedi mi?”

“Demek istediğim, kendi istediklerimizi yapabileceğimiz bir boş zaman. At binmek, ok atmak ya da okumak istersem diye.”

“Üç gün içinde at binme zamanı olacak,” diye yanıtladı Bayan mac Lagan. “İki haftada bir bu şekilde bacaklarımızı güçlendiririz. Ayrıca bugün zaten okuma yaptık, yarın da daha fazla ezber ve okuma olacak. Ve elbette okçuluk yok. Artık çocuk değilsin.” Merida’nın yüzünde ne gördüyse, konuyu biraz daha açıklığa kavuşturmak istedi. “Anlıyorum, DunBroch’tan geliyorsun; farklı yetiştirildin – orası gibi çok da önemli olmayan yerlerde çocuklar daha uzun süre çocuk kalıyor.”

“Çok da... önemli olmayan yerler mi?”

“Evet, DunBroch gibi küçük krallıklarda gelenekleri ne kadar iyi bildiğin ya da toplumun nasıl davrandığı çok önemli değildir çünkü oralar gerçek krallıklar değil, sadece içinde kale olan arazilerdir. O arazinin dışında kalenin herhangi bir gücü yoksa işler değişir. Sorun değil, öyle bakma, çok geçmeden buradakilere yetişirsin. Burada, Ardbarrach’ta tüm bunları geride bırakıp bir kadın olarak topluma katılacaksın. Başka sorun var mı?”

Merida’nın yanakları alev alev yansa da bunun gerçek sebebini tam olarak bilmiyordu. Öfke. Utanç. Herkes DunBroch’u dışarıdan böyle mi görüyordu? Hubert’in de kışlada böyle bir konuşmaya maruz kalıp kalmadığını merak etti. Buna inanıp inanmadığını. “Kardeşimi görebilir miyim?”

Dooooooooonng! Dooooooooonng! Dooooooooonng!

“Hayır, bu çan ışıkların kapanması için,” dedi Bayan mac Lagan. Sonra kafasını yana eğdi ve Merida’yı inceledi, bir

karar vermiş gibiydi. Merida'yı koridorun ortasındaki dar bir pencereye doğru götürdü. Sadece bir okun ya da gecenin zalim soğğunun geçebileceği genişlikteydi. "Bak."

Merida yanağını pencerenin yanındaki soğuk duvara dayadı ve dışarı baktı. Dışarıda, mavi ışığın altında silüetleri görünen bir dizi manevi oğlan, kışlanın karşısındaki avlu boyunca düzgün bir şekilde sıralanmışlardı. İçlerinden biri şüphe götürmez bir şekilde Hubert'ti; gür saçının hatlarından belliydi.

"Hubert!" diye seslendi Merida.

Hubert'in silüeti Merida'nın olduğu yöne dikkatle bakmaya yetecek kadar durdu. Merida'ya neşeyle el salladı ve başparmağını kaldırarak onay işareti verdi; loş meydana zar zor seçiliyordu. Sonra diğerlerine yetişti ve duvarın gölgesinde kayboldu.

"Şimdi, bu gecenin programında daha fazla aksama olmaz diye tahmin ediyorum," dedi Bayan mac Lagan. Sadece özel durumlarda pencereden dışarı bağırılmasına izin verildiğini söylemedi ama büyük ölçüde ima etti. Merida'nın omzuna iki kez vurdu. *Pat. Pat.* Merida, bunu bir şefkat ifadesi olarak algılaması gerektiğini anlamıştı; minnettar olması gerekiyordu.

Merida minnettar hissetmiyordu ama Bayan mac Lagan onu dün gece Leezie ile paylaştığı odaya geri götürdüğünde, "Teşekkür ederim," dedi.

Bayan mac Lagan utanmış gibiydi. "Zamanla bu düzene alışacaksın," dedi sertçe.

Tam o sırada Leezie, bir elinde dibi kalmış bir mum, diğer elinde akşam yemeklerinin olduğu tabakla nefes nefese, telaşla çıkageldi. Merida, Lezzie'nin komik işlemeli elbise-

sinin gittiğini ve onun yerine diğer hizmetçi kızlarıinki gibi düzgün, gri bir elbisenin geldiğini fark etti.

“Prenses’in elbisesi sende mi?” diye sordu Bayan mac Lagan.

Leezie, yemek tabağını tehlikeli bir şekilde eğerek, kollarından birini kaldırdı ve üzerinde asılı elbiseyi gösterdi. Sonra tek kelime etmeden Merida’nın önünden geçip yavaşça odaya süzüldü.

“Mumlar söndükten sonra konuşmak yok,” dedi Bayan mac Lagan.

Kapı kapandı.

Leezie ekmeği ağzına tıktırarak, yatağının üzerindeki yumuşak yığının üzerine çöktü; Merida küçülen mumu son anda kurtararak Leezie’nin battaniyeyi ateşe vermesini önledi. Merida, yatağın yanına düşen elbiseyi yerden kaldırdı. Yepyeni, hafif bir başlığı olan ve Bayan mac Lagan’inkine benzeyen koyu renkli şık bir elbiseydi.

“Bunu mu giymem gerekiyor?” diye sordu Merida.

“Hıı.”

“Günün nasıl geçti?”

“Hıı?”

“İyi misin? Yeterince yemek yedin mi? Kötü davrandılar mı? Elbisen nerede?”

Ancak Merida, Leezie’nin çoktan uykuya daldığını söyleyebilirdi. Ahenkle horlamaya başlamıştı. Merida iç çekerek elbisesini çıkardı ve acele etmeden kıyafetinin dikişleri arasına sakladığı ve ceplerine sokuşturduğu kişisel eşyalarını çıkardı. Bir avuç madeni para. Gerektiğinde kimliğini ispatlayabilmek için taşıdığı annesine ait bir broş. Yolculuğun herhangi bir aşamasında olur da cesaretini yitirirse diye Hubert için getirdiği el kadar pelüş ayı. Hepsini katlayarak

saman şiltenin altına sıkıştırdı. Bir müddet sonra yayını ve okunu da onların arasına ekledi. Eşyalarının Leezie'nin elbisesi gibi yok olması riskini göze alamazdı.

Ardından, Leezie'nin getirdiği elbiseyi üzerine geçirdi. Tıpkı kış bahçesindeki diğer kızlara benzediğini anlaması için aynaya bakmasına gerek yoktu.

“Ya sabır,” diye fısıldadı yavaşça.

Bir süre sonra mum söndü. Ardbarrach'daki ilk gün sona ermişti.

Sayılamayacak kadar çok gün böyle gelip geçti. Merida ilk başlarda günlerin çetelesini tutmayı düşünmemişti, ama sonra bunu yapmaya karar verdiğinde, onları birbirinden ayırt edemedi. Her gün birbirinin aynı gibiydi.

Dooooonnnng! Dooooonnnng! Dooooonnnng!

Rutin işler. Çanlar. Her gün bir görevden diğerine otomatik geçişler. Her akşam tam zamanında geri dönüp, Hubert'in el sallayışını ve her şey yolunda işaretini görmek için holdeki pencereye koşturmak. Her gece Leezie'nin daha yatağa girmeden uykuya dalışı.

Dooooonnnng! Dooooonnnng! Dooooonnnng!

“Hubert'le konuşabilir miyim?” Manevi oğlanlar şu an taylarla ilgileniyor. “Hubert'le konuşabilir miyim?” Manevi oğlanlar şimdi devriye nöbetinde. “Hubert'le konuşabilir miyim?” Manevi oğlanlar şu an zırları temizliyor. “Hubert'le konuşabilir miyim?”

Merida, Bayan mac Lagan'a, her ne kadar kendi işlerinden zaman bulamayacak olsa da küçük ayıyı Hubert'e iletip iletemeyeceğini sormayı düşündü; ama Bayan mac Lagan'ın oyuncağı çağ dışı ve çocuksu bulup, “onların iyiliği için” yok

edebileceğini hayal etti. Bu yüzden o da Merida'nın diğer DunBroch eşyaları ile birlikte saman şiltenin altında saklı kaldı.

Dooooooooonnnng! Dooooooooonnnng! Dooooooooonnnng!

Ne olacağını ummuştı ki? Herhâlde Ardbarrach'ın beyi ile tanışacağını ummuştı. Burada kendini ailenin potansiyel bir üyesi olarak görmeyi ummuştı. Böyle ummuştı çünkü başka yerlerin, Leezie'ye kendilerinden biriymiş gibi kucak açan DunBroch'a bundan daha fazla benzeyeceğini sanmıştı. Burada asla böyle bir şeyin olmayacağı açıktı. Ailesi, onu kabul etmeleri için Ardbarrach'ı cesaretlendirecek yeterince ikna edici bir mektup yazmanın derdine düşmüşlerdi, ama şimdi Ardbarrach'ın ne onu ne de yeni gelen herhangi birini asla geri çevirmeyeceği açıktı. Yeni bedenler için yerleri sınırsızdı, tıpkı o ve Hubert'e yapıldığı gibi, her biri kendi vazifelerine göre sınıflandırılmıştı; ama aileden değillerdi.

En beteriye, Hubert muhtemelen tüm bunlardan feci sıkılmış ve üstelik hiç değişmemişti. Öyle olmalıydı. Buradaki hiçbir şey değişmemişti. Ardbarrach'ta işler böyle yürüyordu ve bundan gurur duyuyorlardı. Haftalardır her şey aynıydı. Feradach'ın burayı neden çoktan yerle bir etmemiş olduğunu merak ediyordu.

Dooooooooonnnng! Dooooooooonnnng! Dooooooooonnnng!

Merida neden DunBroch'a dönmeleri gerektiğine dair kafasında devamlı sebepler uyduruyordu. Zaman geçiyordu. Bahar geliyordu. Değişmesi gereken başka erkek kardeşleri vardı. Dásachtach'ı memnun etmek için çıkılacak başka seyahatler vardı. Gitmeliydiler. Gitmeliydiler! Ama Feradach'ın, çatı kıpırdatmayan fırtınalara dair sözleri devamlı kulaklarındaydı. Hayatında unuttuğu onca şey varken ne-

den bu cümle de onlardan biri olmamıştı ki? Feradach'ın kendisi ile ilgili düşüncelerinde haklı çıkmasına izin veremeyecekti. Sadece kendi alışkanlıklarına bağlı olduğu ve bu yerden nefret ettiği için, öylece birden vazgeçmeyecekti.

Ama sonra, manevi oğlanların arasında Hubert'i göremediği o gece geldi.

Başka bir sıkıcı gün, başka bir dizi çan sesi, pencere aralığından bakıp bir anlığına Hubert'i görebilmek için koridorda hızla koşturduğu başka bir akşam. Ama o akşam, Merida onu göremedi. Aralarında kabarık kırmızı saçlı bir silüet yoktu, sadece sıfır numara saçlarıyla birbirinin tıpatıp aynısı diğer oğlanlar vardı.

Dooooonnnng! Dooooonnnng! Dooooonnnng!

Hubert neredeydi?

"Mumlar söndükten sonra konuşmak yok," diye hatırlattı Bayan mac Lagan Merida odasına doğru yorgun argın yürürken. Ve sonra her zamanki gibi ekledi: "Zamanla bu düzene alışacaksın."

Bunu önceki gece ve ondan önceki gece de söylemiş olması umurunda değil gibiydi.

Yeter, diye düşündü Merida.

Mahmur Leezie yatağına doğru sendelerken, Merida bu kez onu kolundan çekip durdurdu. Onunla birlikte odanın ortasında durup koridordaki ayak seslerini ve kapıların kapanışını dinledi. Leezie'nin elindeki mum sönmüş, neredeyse sadece fitili kalmıştı.

Nihayet Ardbarrach sessizliğe gömüldüğünde Merida, "Buradan nefret ediyorum," dedi.

"Evet," diye fısıldadı Leezie rahatlamış bir şekilde. "Kendimi inek gibi hissediyorum. Sıraya sokulmuş bir inek. İnek için güzel olan hayatlardan biri değil. Şu inekler var ya hani..."

Kapının dışında ayak sesleri duyuldu; kızların ikisi de onlar geçip gidene kadar sustular.

"O çan sesini bir kez daha duyarsam sanırım delireceğim," diye fısıldadı Merida.

"Hiç rüya görmüyorum ve küçük bir ibadet köşesi kurmak için bile vaktim olmadı," dedi Leezie. Ve sonra dalgın bir edayla ekledi: "Ağlamaya bile vaktim olmadı. Çoktan beri şöyle uzun uzun, iyice bir ağlayamadım."

Merida için ağlamak en az evlilik hayali kurmak kadar cazipti, ama Leezie böyleydi işte. Ve Merida da böyle: "Gidiyoruz."

"Bu gece mi?"

"Hayır, donarız. Ayrıca Hubert ve diğerlerini almamız gerek." Bunu yüksek sesle söylemek onu rahatlatmıştı. Yarın farklı bir gün olacaktı. Nihayet. Yarın geceye kadar hepsi DunBroch'a geri dönmüş olacaktı. Ve belki, sadece belki, bu yer ve ev arasındaki fark Hubert'in kalıcı olarak yeni bir yol izlemesi için yeterli olurdu.

Leezie kuşkuyla fısıldadı: "Gitmemize izin verecekler mi?"

"Biz tutsak değiliz. Yarın sabah Hubert'i de alıp gideriz," dedi Merida.

SAVAŞ OYUNLARI

Ç

AN seslerinden önce davranmak önemliydi.

Bu diplomatik bir geziydi, bu yüzden Merida kötü bir şekilde ayrılamazdı. Buraya DunBroch Prensesi olarak gelmişti ve DunBroch Prensesi olarak ayrılmalıydı, her ne kadar Bayan mac Lagan bunun bir anlamı olduğunu düşünmemiş olsa da. Bu alelacele bir kaçış olamazdı; kibar bir ayrılık olmalıydı. Saygın. Planlı.

Merida daha günün ilk soluk ışığı odayı aydınlatmadan önce uyandı. Daha sonra bir kez daha uyandırmak zorunda kalacağını bile bile Leezie'yi uyandırdı ve sonra ilk günden itibaren sakladığı şeyleri almak için yatağını kaldırdı. Siyah Ardbarrach elbisesini, memnuniyetle yeşil DunBroch elbisesi ile değiştirdi ve küçük pelüş ayıyı kolunun içine soktu. Annesi her zaman, elbisesinin kenar kıvrımına batırılmış, iplikli bir iğne ile seyahat etmesinde ısrar ederdi ve Merida o zamanlar bununla alay etse de (kimin acilen nakış işlemesi gerekirdi ki!) şimdi bunu bozuk paraları ve broşu eteğine tekrar çabu-

cak dikmek için kullanıyordu. Yay ve okluk omzuna asılıydı. Bayan mac Lagan bunun kadınsı bir aksesuar olduğunu düşünmeyecek ve onaylamayacaktı ama Merida bazı şeylerden ödün veremezdi.

Ardında Leezie'yi tekrar uyandırdı. "Leezie, hadi kalk. Çanlardan önce saçlarımızı yapmalıyız."

Saçlar, saçlar! Çoğu soylu hane, kadının toplum içindeyken başını bir başlık ya da atkıyla örtmesinin uygun olduğunu düşünürdü ama Ardbarrach'ta bu fikrin en sert hâli benimsenmişti; tıpkı Merida'nın kaldığı manastırdaki gibi. Bir kadının yüzünün etrafında tek bir tutam saç bile görünmemeliydi. Hepsi düzgün bir şekilde örülmüş ve gösterişsiz bir şekilde iğnelenmiş kumaşın katları arasına gizlenmiş olmalıydı.

Asil ol. Asil ol, diye düşündü Merida.

"Ah," diye şikâyet etti Leezie.

"Saçında fare mi saklıyorsun?" diye mırıldandı Merida, Leezie'nin son saç tutamını da başlığın altına sokuşturmak için ona doğru eğilirken. Zayıf, gri ışığın altında nasıl bir iş çıkardığını görmek zordu ama herhâlde yeterliydi. Zaten, çanlar çalıp, her ikisi de Bayan mac Lagan'a açıklama yapmak zorunda kalmasınlar diye bu işe daha fazla vakit ayırmaya cesaret edemedi. "Bitti. Nihayet. Hadi gidelim."

Kapıya gelip Leezie'ye bakmak için geri döndüğünde onu hemen arkasında değil de pencerenin önünde buldu. "Leezie!"

"Bir dakika!" dedi Leezie. Dün geceki akşam yemeğinden bir parça ekmek ayırmıştı, şimdi de onu pencereden dışarı atıyordu. Merida'nın şaşkın ifadesini görünce açıkladı: "Lugh² için bir adak, bize iyiliği dokunsun diye."

2 Lugh, Kelt mitolojisindeki en önemli tanrılardan biridir. Ticaret, yetenek ve Güneş tanrısıdır -çn.

Bu da tam Leezie'ce bir şeydi. Tüm durumlar için bir ritüel, bir tanrı ya da bir din bulurdu. Merida Lugh'un ne ya da kim olduğundan emin değildi ama alabilecekleri her yardımı almasında bir mahsur yoktu.

Gizlice odalarından çıktılar.

Çanlar henüz çalmamıştı.

Sessiz koridordan aşağı doğru ilerlerken, ışık etraflarını zar zor görebilecekleri kadar zayıftı; avlu katına inen dolambaçlı merdiven ise zifirî karanlıktı. Döne döne aşağı inerlerken Merida avuçlarını duvara dayayarak ilerliyor, Leezie ise uzaklaşmamak için Merida'nın elbisesini sıkıca tutarak tam arkasından geliyordu. Bu durum Merida'ya küçükken DunBroch'un saklı geçitlerinde gizlice dolaştığı zamanları hatırlattı. Birdenbire, onları sadece kendine saklayıp Leezie'ye hiç göstermemiş olmasının büyük bir hata olduğunu düşündü. Şimdi ise Leezie bu tip şeyler için fazla büyüktü ve tabii Merida da öyleydi. O ve Merida artık çocuk değildiler; birer kadın olma yolundaydılar ve gizli geçitlerin varlığı başka bir anlam ifade ediyordu; Kurtkuyruk gibilerin ani ziyaretleri sırasında gizlenmeye yarıyorlardı, yağmurlu, uzun bahar sabahlarında saklambaç oynamaya değil.

Öyle yerlerde çocuklar daha uzun süre çocuk kalıyor, demişti Bayan Mac Lagan Merida'ya ve belki de haklıydı, çünkü daha az önce Leezie'ye onca yıl gizli geçitleri nasıl olup da göstermediğini düşünmüş ve kendini berbat hissetmişti.

Ama daha sonra, karanlık sona erdi ve Merida'yla Leezie aydınlığa çıktılar; bahçeye açılan geçitten aceleyle geçtiler ve tam bunu yaptıkları anda...

Dooooonnnng! Dooooonnnng! Dooooonnnng!

Merida ve Leezie zafer kazanmış bir edayla birbirlerine baktılar. Başarmışlardı. Bayan mac Lagan'ın yardımcısı

odalarının kapısını açacak ve bu kez onları o bitmez tükenmez rutine dâhil edemeyecekti.

Üstelik şafağın bu ilk soğuk ışığında görüyorlardı ki, saçlarının ve atkılarının durumu hiç de fena sayılmazdı.

“Şimdi Hubert’i bulmalıyız,” dedi Merida. “Böyle bir yerde bu pek de kolay olmayacak.”

“Ben nerede olduğunu biliyorum,” dedi Leezie kendinden emin bir şekilde.

Merida ona dik dik baktı. Leezie böbürlendi; bir kereliğine de olsa bilirkşi olmaktan mutluydu. “Her sabah biz tuvaletlerin olduğu bölüme giderken onların grubu avluda bizim yanıımızdan geçirdi. Bu taraftan.”

Kendinden gayet emin bir tavırla Leezie, gruplara bölünmüş ve çan seslerinin belirlediği kesin programlarına tamamen odaklanmış Ardbarrach sakinlerinden oluşan çeşitli topluluklardan gizlenerek, onları bir gölgeden diğerine geçirdi ve gerçekten de yan avluda toplanmış bir grup manevi oğlanın olduğu yere götürdü. Oğlanlar sanki dans edermiş ya da bir balık sürüsüymüş gibi hep birlikte zarifçe hareket ediyorlardı; kollarını kaldırırken, zıplarken ve avluya kurulmuş demir çubuklardan sarkarken nefesleri etraflarında beyaz bulutlar oluşturuyordu. Bu savaş oyunlarını çalışmak için muhtemelen şafak sökmeden önce uyanmışlardı. Çünkü Merida onların tam da böyle olduklarını biliyordu. Onları daha önce bu aşamalar esnasında görmemişti ama tekniklere yabancı değildi. Tıpkı bir dans ya da egzersiz gibi görünürdü ama hepsi sadece onlara diğer insanları öldürmeleri söylendiğinde olacakların bir provasıydı. Gerçek savaşta bu kaslara ve bu hareketlere ihtiyaçları olacaktı.

Dásachtach’ın üçüzlerden istediği şeyle bunun ne farkı vardı, anlamak zordu. Savaş için eğitilmek, başka hiçbir şey

bilmemek, küçük askerlere dönüşmek, çocukluk yok, havai-lik yok, tıpkı Gille Peter gibi ama daha kısa boyluları.

"Ah saçları," dedi Leezie.

Merida bakışlarını Leezie'nin baktığı yöne doğru çevirdi. Hubert oradaydı! Kabarık kızıl saçları tıpkı diğer çocukları gibi kısa kesilmişti. Muhtemelen dün gece de çocukların arasındaydı ama tıpkı diğerlerine benzediği için Merida onu ayırt edememişti. Merida ilk geldikleri geceki tüyler ürpertici görüntüyü hatırladı, tüm muhafızlar sanki tek bir kişi gibi görünüyordular. Hubert'i Hamish ve Harris'ten ayırt etmekte bir sorun yaşamazken, şimdi tüm bu yabancıların arasından onu zar zor seçebilmesi ne kadar tuhaftı.

Tıpkı Leezie ve gizli geçitler konusunda olduğu gibi içini yeniden şiddetli bir pişmanlık kapladı. Bu yerle ilgili sabrının taşması çok uzun sürmüştü. Zavallı Hubert, bu kalıba tıkalı kalmıştı.

Saçları tekrar uzar, dedi kendi kendine. Hadi gidelim buradan.

Ama tek bir problem vardı.

Hubert gitmek istemiyordu.

Hubert ile konuşmak için onu antrenman yapan çocuklardan ayırmak istediklerinde, gruptan sorumlu asker pek şaşkın görünmüş ama izin vermişti. Hubert'in de yüzünde aynı şaşkın ifade vardı ve Merida ona hemen şimdi buradan ayrılacaklarını söylediğinde bu ifade yerini kızgınlığa bıraktı.

"İstemiyorum," dedi.

"Ne demek istiyorsun?" dedi Merida alçak sesle. "Bunu laf olsun diye mi söylüyorsun? Seni kimse duyamaz. Kulığıma fısılda."

"Sadece on iki gündür buradayız," dedi geriye dönüp diğer oğlanlara ve yaptıkları alıştırmalara bakarken.

"Hepsi bu mu?" diye mırıldandı Leezie.

On iki gün ama yüzlerce çan sesi. Binlerce çan sesi. "Gitmek için can atacağını düşünmüştüm," dedi Merida.

"Ne? Neden? Burası harika! Şuna bak! Pes! Vay be! Evet!" Kaslarını şişirdi ve Merida'nın arkasındaki çocuklardan birine sııttı. "Nesinden hoşlanmadın ki?"

Dooooooooonng! Dooooooooonng! Dooooooooonng!

Merida ürktü. *Hiçbir şeyinden.* "Sen nesinden hoşlandın ki?"

Hubert'in grubu, ikinci grubun gelip çubuklardaki yerlerini almasına müsaade ederek avlunun başka bir tarafına doğru hareket ettiğinde, Hubert'in dikkati bir kez daha dağıldı. "Her şeyinden!"

"Her bir dakikası planlı," dedi Merida.

"Biliyorum," dedi Hubert memnun bir ifadeyle.

"Yapılan her şey savaş için bir alıştırmadır."

"Biliyorum," dedi Hubert memnun bir ifadeyle.

"Hayatının geri kalanını senin için planlıyorlar."

"Biliyorum," dedi Hubert memnun bir ifadeyle.

Kısa saçlarıyla çok farklı görünüyordu. Onda farklı olan tek şey bu muydu? On iki gün önce buraya gelen oğlandan tamamen farklı gibiydi. Avunmaya ihtiyacı olursa diye o küçük pelüş ayıyı yanında getirdiği için Merida kendini aptal gibi hissetti. Hubert uzun zamandır buna ihtiyaç duyacak o küçük oğlan çocuğu değildi ve şimdi o hâlden çok daha fazla uzaklaşmıştı. Merida ne diyeceğini bilemiyordu. En sonunda, "Saçma sapan konuşuyorsun! Böyle bir yerden hoşlanabileceğini hayatta düşünmezdim," diye haykırdı.

"Ben de öyle," diye itiraf etti Hubert. "Eğer sen beni buraya getirmeseydin, böyle bir yerin varlığından haberdar olmazdım bile."

İki DunBroch'lu kardeş kafa karışıklığı konusunda birbirlerine çok benzerlerdi... Ancak ilk kez tam olarak aynı değillerdi. Merida bir an için kendini o kadar mutsuz hissetti ki az kalsın ağlayabilirdi, ama ağlamadı.

“Ben gitmek zorunda değilim ama, değil mi?” diye sordu Hubert endişeyle. “İstediğim kadar kalabileceğimi söylediler. Havalar ısınana kadar kalacağımızı sanmıştım, sonra da bizi ziyaret etmesi için babamı çağırırdık ve o da ne kadar iyi olduğumu görürdü.”

Hayır, o gitmek zorunda değildi. En kötüsü de buydu. Elbette mecbur değildi. Ardbarrach'daki herkes Hubert'in oraya uyum sağlamasına çok sevinçliydi. Ve Merida... Merida onun kalmasına izin vermek zorundaydı. Değişiyordu, bu çok açıktı ve Merida'nın da istediği buydu, değil mi? En azından, ihtiyaç duyduğu şey buydu. Onu bir süreliğine bu savaşçı yerde bırakmak, hepsini Feradach'ın ölümlü ellerine bırakmaktan çok daha iyiydi elbette.

“Fakat ben kalamam,” dedi Merida en sonunda. “Hâlâ ziyaret etmem gereken iki yer daha var.”

“Biliyorum.”

“Evi özlemeyecek misin?”

Dooooonnnng! Dooooonnnng! Dooooonnnng!

Çan daha ısrarla çaldı. Hubert canlandı, gidip tekrar gruba katılmak istediği çok açıktı. “Beni çağırıyorlar. Lütfen Merida? Lütfen!”

Merida buraya kısa bir seyahat yapıp acaba kendisi burada kalabilir mi diye bakmak ve belki başka yaşam biçimleri de olduğuna dair Hubert'in gözlerini biraz açmak için geldiğine ve şimdi de buradan onsuz ayrılıyor olduğuna ina-

namıyordu. Hubert birden çok çabuk büyümüş gibi hissediyordu, tıpkı Leezie gibi, tıpkı Merida gibi.

“Bana yazsan iyi edersin,” dedi Merida bu durumun her anından nefret ederek. Ona sarıldı. Bu soğukta bile terli ve berbattı. Hubert ona sırtıttı, Merida’nın yüzü artık o kadar ciddi görünmediği için rahatladığı fark ediliyordu ve sonra diğerlerine katılmak için onlara doğru seğırtti. Sonuçta o sadece bir oğlan çocuğuydu.

Ve daha sadece bir oğlan çocuğu olduğu için Merida onu tamamen yalnız bırakamazdı, onun her hareketini yakından izleyeceklerinden emin olduğu böyle bir yerde bile. Bunun yerine, o ve Leezie, kışlada Gille Peter’i bulana kadar etrafta dolanıp ona Hubert ile birlikte burada kalmayı ister mi diye sordular. Bu olasılıkla ilgili hevesli görünüyordu ya da en azından Merida onun böyle söylemeye çalıştığını düşünmüştü. Colban’ın yaşlı kemiklerini Sevimli Kutucuk’un arka koltuğuna yerleştirmelerine ve her şeyi çiğneyerek sevisleri deli eden Brionn’u yakalamalarına bile yardım etmişti.

“Merida! Bizi terk mi ediyorsun?”

Bayan mac Lagan’ın sesini duyduklarında, Leezie Sevimli Kutucuk’u kapıya doğru sürmek için elinden geleni yapıyordu; daha çok midillilerin onu yönlendirmesine izin veriyor gibiydi. Merida başını arkaya çevirdiğinde Bayan mac Lagan’ı ve kale duvarının kenarındaki yürüyüş yolundan şapele doğru gitmekte olan diğer genç kadınları gördü. Hepsisi ona ve Leezie’ye bakıyordu.

“Bu yıl ziyaret etmem gereken iki krallık daha var,” dedi Merida.

Bayan mac Lagan’ın yüzü hayal kırıklığıyla buruştu.

Kadın Merida’nın hayatını zorlaştırmaktan başka bir şey yapmamıştı ama Merida yine de onu hayal kırıklığına uğ-

rattığı için kendini garip hissediyordu. Aklına bir şey geldi ve ekledi: “Programa sadık kalmalıyım, anlıyorsunuz değil mi?”

Bayan mac Lagan’ın yüzü bir anda aydınlandı. “Ah tabii. Bilmiyordum, yoksa size zamanlama konusunda memnuniyetle yardımcı olurum. Pekâlâ, umarım geri dönersiniz. Gelecek vadeliyorsunuz. Çalışarak bir gün iyi bir kadın olabilirsiniz.”

Merida yüzünü minnettar bir gülümse gibi gözükmelerini umduğu bir şekilde sokmayı başardı.

Arkalarında bir kez daha çanların üç kez çaldığını duydular.

Dooooooooonng! Dooooooooonng! Dooooooooonng!

Merida DunBroch’a dönüş yolunu düşündüğü zaman bu yol ona ilkinden daha uzun göründü.

Ailesindekilerin değişiminden hoşlanmayabileceği Merida’nın hiç aklına gelmemişti.

2. BÖLÜM

BAHAR

ÜÇ ZİYARETÇİ

DUNBROCH'A döndüklerinden birkaç hafta sonra hava kötüleşti ve iyi de oldu; Merida'nın ruh hâline uyuyordu. Geniş beyaz gökyüzü alçalmış, dışarıdaki buz saçaklarının üzerleri buzla kaplanmış ve rüzgâr ihanete uğramış bir sevgili gibi feryat ederken, Merida kalenin içinde üzgün ve amaçsız bir şekilde dolaşıyordu. Ardbarrach şimdiye kadar gördüğü yerler içinde en az etkileyici olanıydı ama buna rağmen üzerinde uzun süreli bir etki yaratmıştı; zira geri döndüğünde, DunBroch'u Bayan mac Lagan'ın gözlerinden görmeyi bir türlü bırakmadı. Küçük bir yerleşik krallık; taşlar ve sahte unvanlarla rol yapan iyi eğitilmiş bir aile sadece. Merida Ardbarrach'ta geçirdiği zamandan nefret etmesine rağmen Ardbarrach'ın yaptığı ve DunBroch'un yapmadığı tüm o kraliyet şeylerini görebiliyordu. Halkı korumak için bir ordu kurmuşlardı. Sorumluluk sahibi kadınlarını eğiterek kendi tarihleri hakkında bilgilendirmişlerdi. Ticaret ve diplomasi adına

konuklar ağırlamışlardı. Dünyaya uyum sağlamış ve dünyanın ve kendilerinin değişimi için çaba harcamışlardı.

DunBroch çok küçülmüştü. Ve ona uyacak şekilde DunBroch Ailesi de küçülmüştü.

Merida, Feradach'ın yüzünden kendi evini farklı bir gözle görüyor olmaktan ne kadar da nefret ediyordu.

Merida, Feradach'ın yüzünden üçüzlerden birini Ardbarrach'ta bırakmış olmaktan ne kadar da nefret ediyordu.

Merida Feradach'tan ne kadar da nefret ediyordu.

"Daha fazla uyumalısın," dedi Elinor Merida'ya. "Gece farelerle dolaşmış gibi görünüyorsun. Salona gel, Aileen'e bizim için Noel'den kalan son mayhoş armutlarla çok güzel bir pasta yaptırdım."

Elinor ve Fergus'un, Hubert'in Ardbarrach'ta kalma kararına verdiği tepki Merida'nın perişan ruh hâlini daha da beter etmişti. Kendisi gibi onların da dehşete düşmesini istemişti. Ama onun yerine...

"Sanıyorum Hubert evi özleyemeyecek kadar meşgul olacaktır... Teşekkürle İla," dedi Elinor, Merida'nın hatırladığı gibi sessiz ve nazik genç kızın elinden bir dilim armutlu pastayı alırken. "Çok uzun zamandır daha fazla idman yapmak istediğini söylüyordu."

"Söylüyor muydu?" diye sordu Merida. Bu işine yarar bir bilgi olabilirdi. "Ben pasta istemiyorum, teşekkürler."

"O sadece biraz perişan hâlde İla," dedi Elinor İla'ya. "Yine de ona biraz ver."

İla söyleneni yaptı; dilimin üzerindeki mayhoş armutlara fazladan şerbet dökerken Elinor başıyla onaylıyordu. Merida Brandubh tahtasına ters ters baktı. Tozluydu. Harris'le oynayan genellikle Hubert olurdu. Her şey tozla kaplanmış gibiydi.

"Biliyorum Hubert'i özlüyorsun," dedi Elinor. "Ben de öyle. Ama bu çok uzun bir süre değil ve tanrı biliyor ya ben de onu disipline sokmayı denemiştım, bu yüzden onlara bol şans dilerim."

"Kendi adıma, minik hergelenin biraz girişkenlik göstermesine sevindim," dedi Fergus. Kapı eşiğinde belirdi; ellerini belinin iki yanına koymuş ve bu yüzden tüm kaleyi tek başına sırtlamış gibi görünüyordu. "Burada pasta varmış diye duydum!"

Bu hoşgörölü, neşeli kabullenış, Merida'nın anne ve babasının değişim karşısında gösterdikleri her zamanki tavrıydı. Bunun en iyisi olduğuna kendilerini ikna ederlerdi, gerçekten öyle olup olmadığı çok önemli değildi. Mesele şu ki, Merida eskiden bu azmi ve bunun için gösterilen gayreti takdir ederdi. Bu onların uzun süre yıkılmayacakları anlamına gelirdi, çünkü eninde sonunda her zaman, her şeyi olumlu bir hâle çevirirlerdi. Ama şimdi bu düşünce biçiminin, aynı zamanda insanın kendisini hiçbir şeye karşı çıkmama konusunda ikna etmesi için de kullanılabileceğini görüyordu.

"Pastanın dilimlenişini duymak gibi bir yeteneğin var," dedi Elinor DunBroch Kralı'na. "Bu küçük bir kutlamaya dönüşüyor gibi. Peki, Leezie nerede?"

"Mutfakta elmaları soyuyordu," dedi Fergus. "İstedığın kadar mayhoş yapabilirsin İla."

"Elma soymak mı?" diye sordu Merida inanamayarak. "Leezie mi?"

"Soyuyor, kabuklarını soyuyor," dedi Fergus kendini yavaşça bir sandalyenin üzerine bırakıp tahta bacağına ile-ri doğru uzatırken. "Kabukları kendi işlerinden biri için kullanıyor. Onları omzunun üzerinden fırlatıp, evleneceği

adamın baş harflerinin şeklini alırlar mı diye bakıyor. Leezie sihri.”

“Ah, şimdi anlaşıldı,” dedi Elinor sakın bir tavırla. “Daha şimdiden bir sonraki düğününü düşünüyor ve Lahana ineklerini kaleden daha yeni çıkarabildi!”

“Leezie işte,” diye onayladı Fergus. Pastasının üzerine hâlâ bol bol mayhoş armut sosu dökmekte olan İla’ya bakıp, “Bu kadarı yeterli. Son bir parçasını da kendin için ayır,” dedi.

“Ah, teşekkür ederim efendim,” diye mırıldandı İla; gerçi onu ağzını şapırdatarak armut yerken ya da gerçekten oburca herhangi bir şey yaparken hayal etmek zordu. “Bir de efendim, Kraliçe’yle konuşacağınızı hatırlatmamı istemiştiniz. Kinlochy hakkında.”

“İstemiş miydim?” dedi Fergus gür sesiyle.

“Senlik bir şey gibi,” diye mırıldandı Elinor. “Bahar yağmurları bitene kadar oraya gitmekten bahsetmeyi istemiyorum gerçi. Oranın yakınındaki yıpranmış köprüyü hatırlıyor musun? Ne günlerdi ama.”

Kinlochy. Genelde, Merida gelecekteki bir macerayı planlamaktan mutluluk duyardı ama şu anki fırtınalı ruh hâlinde değil. Kinlochy seyahatinin tıpkı Ardbarrach seyahati gibi bir şekilde ters gitmeyeceğini kim söyleyebilirdi ki?

“Harikulade olacak,” dedi Fergus ağzı pasta ile dolu hâlde. “Merida oraya bayılacaksın. Annenle benim gençken orada geçirdiğimiz zamanları bir görseydin! Kinlochy ile ilgili hikâyelerimiz! Kinlochy’deki bizimle ilgili hikâyeler! Merida, belki de sen haritacılık bilgilerinle en iyi rotayı bulmamıza yardımcı olabilirsin.”

Merida, babasının onu överek ruh hâlini düzeltmek istediğini biliyordu, ama bu sadece onun daha huysuz ve aksi hissetmesine neden oldu.

Ayağa kalktı. “Ben gidiyorum.”

“Yağmur yağarken ok atma,” dedi Elinor kibarca. “Biliyorsun elbisenin kuruması çok uzun sürüyor ve sen de sefil oluyorsun. Neden gidip yeni elbisen üzerinde çalışmıyorsun, böylece bir yedeğin olur.”

Merida’nın yeni elbisesi, Elinor’un önerdiği proje, çoktan beri dikiş odasında kaderine terk edilmiş durumdaydı. Bu tam da Elinor sevdiği türden (karmaşık, teknik gerektiren ve zaman alıcı) bir dikiş projesiydi ve tam da Merida’nın nefret ettiği (karmaşık, teknik gerektiren ve zaman alıcı) türdendi.

“Ok atmaya gitmiyorum,” diye ters ters karşılık verdi Merida, aslında yapmaya niyetlendiği şey tam olarak bu olsa da. Bunun yerine üçüzlerin odasına gitti; Harris gözlerini kısmış bir kitaba bakıyordu.

“Harris,” dedi.

“Ne,” diye cevapladı Harris. Bu bir soru değildi.

Harris’in ses tonu Merida’nın ona karşı kızgın hissetmesine yol açsa da olgun davranmak için kendini zorladı. “Hadi kalk. Sana şatonun gizli geçitlerini göstereceğim.”

Harris kafasını kitaptan kaldırmadı. “Onları çoktan gördüm ben.”

“Sana inanmıyorum. En yakın geçit nerede söyle.”

Harris ona kısa, küçümser bir bakış attı. Cevap vermeye bile zahmet etmedi. Merida ona eski usul bir kardeş yumruğu atma dürtüsünü bastırdı ama bunu yapmasına fırsat kalmadan Leezie içeri girdi.

“Merida,” dedi onun dirseğini çimdikleyerek, “İla’yı gördün mü?”

“Pastayla birlikte salondaydı,” dedi Merida. “Ayrıca, ah!”

Leezie Merida’ya aldırış etmeden çimdiklemeye devam etti. “İla’nın Durugörü yeteneği olduğunu biliyor muydun? Bana bir süredir İşaretler ve Belirtiler’i öğretiyor.”

Hubert’in aksine, Leezie Ardbarrach gezisinden sonra hiç değişmemiş gibiydi; seyahat sadece onun daha fazla Leezie’lik yapmasına sebep olmuştu. Yine başka bir dine yöneliyordu. Şimdi de penceresinin önünde kaç ineğin toplandığını, lazımlıkları boşaltırken karda ölü bir kuş görüp görmediğini ve sabahları şöminesindeki sönmüş közleri hangi şekillerde bulacağını takip ediyordu. Ve görünüşe göre, sıradaki kocasının kim olacağını bulmak için de elma kabuklarını kullanıyordu. Ardbarrach’a yaptığı feci yolculuktan da, iptal edilen düğünden de fazla rahatsız olmamış görünüyordu. Merida bir kez daha karmaşık duyguları onun gibi zahmetsizce üzerinden atabilmeyi diledi.

“İla’nın Durugörü yeteneği mi var?” diye tekrarladı Merida. Bunun neden bu kadar şaşılası olduğunu bilmiyordu. Muhtemelen sihir hoyrat ve öngörülemmez bir şey olduğu içindi ve İla ise, onu ilk kez gördüğü Noel gününde nasılsa yine öyleydi: derli toplu, hamarat ve sağlam. Kendisini gerçekleşmesi imkânsız şeylerin peşinden ormana giderken bulması ve başını belaya sokması pek olası görünmüyordu. Elinor’un Durugörü’ye sahip olduğunu düşünmek gibi bir şeydi bu. “Nereden biliyorsun?”

“Derin bir tarafı olduğunu hissetim ve ona sordum,” dedi Leezie coşkuyla. “İlk İşaret buydu. Sanırım öğreniyorum.”

“Enayiliği öğreniyorsun,” dedi Harris küçümseyen ve yargılayan bir ses tonuyla. “Durugörü’ye sadece çocuklar inanır ve sen yaşlısın Leezie. Yaşlı. Evlenebilecek kadar yaşlı. Yaşlı. Yaşlı insanlar için bir din var mı? Bağlı olman gereken o.”

Leezie birdenbire gözyaşlarına boğuldu. Odadan kaçarcasına çıktı. Koridorda ilerlerken hüngür hüngür ağladığı duyuluyordu.

Merida bunu Harris’in boğazına sarılmak için yeterli bir sebep olarak gördü.

“Seni boşboğaz hergele!” diye kükreyerek ona doğru atıldı.

Gerçekten de günlerdir onun boğazına sarılmayı bekliyordu. Düğün için geri döndüğü zaman da tavırları berbattı ama şimdi iyice çekilmez olmuştu. Ne Harris ne de Hamish, Hubert’in yokluğu ile ilgili bir şey söylemişti ama sürekli kavga hâlindeydiler. Üçüzler daha önce de dövüşürlerdi ama işin içinde Hubert varken, eninde sonunda iş şamataya dönerdi. Ama onun yokluğunda kavga uzadıkça uzuyordu. Hamish daha kurnazdı. Ve Harris de daha güçlüydü.

“Merida, bu hiç prenseslere yakışır bir tavır değil!” diye seslendi Elinor kalenin derinliklerinden; sık sık olduğu gibi, Merida’nın onun uygun bulmadığı bir şeyler yaptığını hissetmeyi başarmıştı.

Zaten bağırması boşunaydı. Harris tıpkı orta yaşlı, kendini beğenmiş bir bey gibi konuşsa da sonuçta o hâlâ küçük bir erkek kardeşti ve küçük erkek kardeşler, kulakları çekilmeden sadece birkaç saniye önce sıçrayarak kaçabilmek gibi gizli bir yeteneğe sahipti.

Kargaşa yatıştıktan sonra Hamish’in başından beri yatağının içinde kıvrılmış olduğunu fark etti, battaniyesini

omuzlarına sarmış, önceden işaretlenmiş parşömen kâğıtlarını çizerek üzerinden geçiyordu.

“Kulağının çekilmesini hak etti.”

“Evet,” diye onayladı Hamish.

“*Sen geçitleri görmeyi ister misin peki?*” diye sordu.

Hamish ürperdi. “Hayır, korkutucu gibiler.”

Merida gürültüyle iç çekti.

Soğuk ve gri hava geçmek bilmedi, hırçın rüzgâr hiç durmadan duvarları dövdü. Hamish ve Harris sürekli kavga etti. Leezie sürekli ağladı. Elinor ve Fergus Kinloch hakkında konuşmamaya devam ettiler, çünkü doğru zaman değildi.

Her şeyi mahvettim, diye düşündü Merida umutsuzca. Sadece bir tek şeyi değiştirdim ve şimdi her şey daha kötü.

Ama sonra soğuk kırıldı; yerini DunBroch'ta bazen görülen o güzel havalara bıraktı ve birdenbire bahar geldi. Geceleri hâlâ soğuktu ama gündüzleri gökyüzü artık beyaz değil, daha mavi ve engindi; ağaçlar yakında tomurcukların patlayacağını haber veren o sıcak rengi almış, kuşlar parlak ve coşkulu bir hâlde sabahları çok daha erken gelmeye başlamışlardı.

Güzel hava beraberinde ziyaretçileri getirdi ve DunBroch kendisini peş peşe üç kişiyi ağırlarken buldu.

İlki, senenin başında Elinor'un Ardbarrach'a gönderdiği güvercindi. Hubert'in bacağına iliştirdiği mektup ile birlikte geldi ve bunun için kendisine tereyağlı büyük bir çörek ve taze marul ikram edildi. Aileen ilk çıkan bahar meyvelerinden daha yeni muhallebi yapmıştı; bu yüzden bütün aile mektupta yazılanları dinlemek için salonda toplanıp,

baharın getireceklerine dair iştah açıcı vaatler sunan daha yeni olgunlaşmış meyveleri tattılar.

“Sevgili Anne ve Baba ve Merida ve Hamish ve Hubert ve Leezie, hepinize saygılarımı sunarım,” diye okumaya başladı Elinor salondaki sandalyesinde oturmuş dumandan gözlerini kırpıştırarak.

“Bu oymuş gibi gelmiyor,” diye itiraz etti Hamish.

“Mektuba böyle başlanır hayatım,” dedi Elinor. “Bak, bu onun el yazısı.”

Hamish ve Harris’in görebilmesi için mektubu onlara doğru çevirdi ama üçüzler gerek yok manasında ellerini sallayıp devam etmesini istediler. Elinor’un ısrarı sonucu tüm aile okuma yazma biliyordu (onlara bakmazken harflerin gözünün önünde dönüp durduğu için öğrenmenin zor olduğunu söyleyen Leezie hariç), ama Elinor bu konuda en bilgili olanlarıydı. Eğitimli bir aileden geliyordu ve çok genç yaşta Fransa’da çok iyi özel öğretmenler tarafından eğitilmişti; yarım düzineye yakın dilde okuyup yazabiliyordu. Şimdi yaptığı gibi normal konuşma hızında yüksek sesle okuyabilirdi; köylülere Paskalya mektupları yazarken aynı anda sohbet edebilecek ya da ondan başka kimsenin o kadar iyi olmadığı, vitrindeki kelime oyunlarından herhangi birini oynayabilecek kadar yetkindi. Fergus onun bu yetenekleriyle gurur duyardı ve bazı akşamlar ona okumasını isterdi, her ne kadar çoğu zaman bu masalları dinlerken uyuyup kalsa da.

Elinor okumaya devam etti: “Gayet iyiyim. Ne kadar güçlü olduğuma ya da uzun kılıçları ne kadar iyi kullanabildiğime inanamazsınız.”

“Ardbarrach tam koyunlara göre bir yer,” diye burun kıvrırdı Harris oturduğu yer minderinden. “Hubert her zaman ona talimat verilmesini severdi.”

“Şişşt,” dedi Hamish.

“Sana şişşt.”

“Önce ben şişşt dedim.”

“İkincisinde de ben sana dedim.”

Elinor’un kardeşlerine bağırmamasına kızan Merida, bunu kendi başına yapma özgürlüğünü kullandı. “Siz ikiniz iğrençleşmeyi keser misiniz!”

“Merida sessiz ol!” dedi Elinor (ki Merida bunu son derece adaletsiz buldu) devam etmek için mektubu elinde sallamadan önce. “Hamish buradan hiç hoşlanmazdı ama sanırım Harris oldukça başarılı olurdu. Buradaki herkesten daha zeki ve hepsini kolayca kandırabilir.”

“Şimdi mutlu musun?” diye tısladı Hamish.

Harris’in koltukları kabardı. “Ya sen, ıslak battaniye?”

Leezie, gözlerini Elinor’dan ayırmadan ve hâlâ sandalyelerden birinin koluna dikkatle tünemiş hâlde, sessizce uzanıp Harris feryat edene dek onun kulağını büktü.

“Harris!” dedi Elinor (ki Merida bunu son derece adil buldu). Merida ve Hamish tek kelime etmeden, minnetle Leezie’ye baktılar. “Lütfen Merida’ya burada sadece savaş ile ilgili şeyler yapmadığımızı söyleyin. Aynı zamanda benim okuma yazmam üzerinde de çalışıyorlar ve hatta bu mektubu da alıştırma yapmak için yazıyorum...’ Burada çok fazla hata var, zavallı şey,” diye kendi sözünü kesti Elinor, ama çok mutlu ve gururlu görünüyordu. “Umarım havalar düzeldiğinde gelip beni ziyaret edersiniz, hepinizi çok özledim, en derin saygılarımla, hürmetler, DunBroch’lu Hubert. Ah, sanırım Gille Peter da saygılarını göndermek istiyor ama ne söylediğini anlamıyorum. Ayrıca, Angus da gayet iyi gidiyor, gerçi onun da söylediklerini pek anlayamıyorum.”

"Ayy, işte her zamanki şakacılığı!" dedi Fergus koca sesiyle. "Havalar düzeldiğine göre şimdi gidip onu görmeliyiz."

"Evet," dedi Elinor.

İşte, bu ilk ziyaretçiydi.

İkinci ziyaretçi DunBroch'a birkaç gün sonra geldi. Bu ziyaretçi pek hoş karşılanmadı ve güvercinin aksine geldiği için ona ekmek ve tereyağı ikram edilmedi: Kurtkuyruk!

Güzel bir günde yağmaya başlayan ve hiç dinmeden bir hafta boyunca yağan o bahar yağmurlarından birinde geldi. Hava boğucu bir hâl aldı. Yerler suyla kaplandı. Bıktırıcı yağmurun altında her şey yeşile dönüyor ve sırılsıklam oluyordu; bunlara Kurtkuyruk, onun bir grup adamı, atları ve köpekleri de dâhildi. Bu kez avluya geldiklerinde yolları kesilmişti.

Dásachtach'ın atları, toynakları çamura yarı gömülü hâlde duruyordu. Dásachtach'ın adamları atlarının üzerinde otururken sakallarının ucundan yağmur damlıyor, sanki gölün içinden çıkıp gelmiş gibi görünüyorlardı. Kurtkuyruk'un pelerinindeki kuyruklar soluk ve kirlenmiş hâlde omuzlarından sarkıyordu. Köpekleri bitkin hâlde duvardaki bir oyuğa sokulmuşlardı ve öncekinden çok daha az korkutucu görünüyorlardı.

DunBroch Kralı Fergus şatosunun büyük kapısının önünde durmuş, kollarını geniş göğsünde kavuşturmuştu. O da en az diğerleri kadar ıslaktı ama küçük görünmüyordu. Ne de olsa su dağı küçültemezdi.

Merida ve Leezie, kuru ama tehlikeli bir yerden konuşulanlara kulak misafiri oldular; ikisi birden tepedeki kulenin içindeki tek bir basamağın üzerinde dengede durmaya çabalararak dar pencereden gelen sesleri duymaya çalışıyorlardı.

"Geri dönmenizin şerefini neye borçluyuz?" diye bağırdı Fergus.

"Kısa keseceğim," dedi Fergus her zamanki hırıltılı sesiyle. "Bize DunBroch'un üç ayrı bölgeye diplomatik gruplar göndereceği söylendi."

"Sözümüzü tutuk," diye yanıtladı Fergus, "ve oğullarımdan birinin gitmiş olması bunun kanıtıdır, öyleyse neden yıl bitmeden kapımıza dayanıyorsunuz? Sen ve adamların buranın havasından mı hoşlanıyor?"

Kurtkuyruk burnunun ucundaki yağmur suyunu çaktırmadan sildi. "Ardbarrach seyahatiniz ve orada bıraktığınız oğlunuz ile ilgili her şeyi biliyoruz; buraya Ardbarrach yolu üzerinden geldik. Bize her bölgeden bir haber göndereceğinizi söylemiştiniz ve işin bu kısmından hiç memnun kalmadık."

Merida'nın yanakları utançtan kıpkırmızı oldu. Tabii ya. Çan sesleri arasında programı o kadar yoğunlu ki, Ardbarrach'tan haber yollamak hiç aklına gelmemişti. Ama bu, sorumluluğun ona ait olduğu gerçeğini değiştirmezdi.

"Benim de aklıma gelmedi," diye fısıldadı Leezie onun kendini daha iyi hissetmesi için. Elinin tersini onun sıcak yanığına koydu, böylece Merida tamamen kızarmış olduğundan şüphelenmekte haklı olduğunu anladı.

"Ardbarrach'ta olup da sözünüzü tutmaya başladığınızı gördüğümüz için memnun olmalısınız, yoksa bu daha farklı bir ziyaret olurdu," diye homurdandı Kurtkuyruk.

Bu bir tehditti, ama Fergus'un hoşgörülü ve güler yüzlü ifadesini bozmadı. "Komşularımızla iletişime geçmemizden memnun olduğunuzu göstermek için garip bir yol. Ancak rahatsızlığınız anlıyorum ve size katılıyorum, size haber yol-

lamaya söz verdik. Bir dahaki sefere bunu unutmayacağız. Şimdi, başka söyleyecek bir şeyiniz var mı yoksa ateşimin başına geri dönebilir miyim?”

Kurtkuyruk bakışlarını kış mevsiminden sonra bakımsız ve darmadağın kalan avluda gezdirdi. Çukurlaşmış zemin. Kırılıp çatıdan ayrılmış kiremitler. Dört bir yandaki çatlamış yağmur varilleri. Merida, onun bakışlarını neden bilhassa bu kadar uzun tuttuğunu anladı; onları yargıladığını Fergus'un anlaması içindi. Bayan mac Lagan şatolar ve tarlalar ile ilgili konuştuğu zaman Merida nasıl hissettiyse Fergus da öyle hissetsin diye.

Merida bunun Fergus üzerinde işe yarayıp yaramayacağını bilmiyordu ama onun üzerinde işe yaramıştı. Al yanakları daha da kızardı.

En sonunda Kurtkuyruk kaşlarındaki yağmur suyunu silkeledi ve başka bir şey söylemeden, sırlıklam olmuş arkadaşlarını ve bir grup köpeği de yanına alarak atını avludan dışarı sürdü.

“Beş köpek,” diye belirtti Leezie.

“Ne?” diye sordu Merida.

“Anlamını yorumlamak için sayıyorum. Beş köpek. Onların dört köpeği, artı yük arabasının altında duran Brionn, beş ediyor. Hâlâ çok kırmızısın.”

“Teşekkürler. Beş köpeğin anlamı nedir?”

“Genellikle yağmur anlamına geliyor, sanırım.”

İkisi de ağlayan gökyüzüne baktılar.

“Gördün mü?” dedi Leezie. Ardından pencereden çekildi ve kaleye geri döndü.

Merida olduğu yerde kalıp babasını izledi; o da olduğu yerde, yağmurun altında durmuş gidenleri izliyordu. Ne dü-

şündüğünü söylemek zordu. Kırılmış yağmur bidonuna ve çatıdaki kiremitlerin birkaçına bakmak için kafasını çevirdiğini gördü. Sonra tükürdü ve içeri çekildi.

Belki o da biraz da olsa benim gibi hissetmiştir, diye düşündü Merida. Tam anlamıyla söylemek gerekirse: kötü.

Babası gibi pencereden dışarı tükürdü. Iyy Kurtkuyruk.

İşte bu da ikinci ziyaretçiydi.

Ve çok daha güzel bir günde, çok daha az tantana ile gelen üçüncü ziyaretçi Feradach oldu.

ÇOK YÜZLÜ TANRI

M

ERIDA hemen fark etmemiş olsa da o oyun sahasında okçuluk talimi yaparken Feradach kaleye varmıştı. Botlarındaki çamuru kapının hemen dışında silkeledi, kuvvetli adımlarla içeri doğru yürüdü, yayını duvara dayadı ve atıştıracak bir şeyler bulmak için mutfağa doğru yöneldi. İyi bir antrenman sonrasında hissedilen o özgür ve neşeli ruh hâlindeydi ve şu anda ona her şey mümkün görünüyordu. Midesine bir şeyler indirdikten sonra haritaları çıkartıp Kinlochy rotasını kesinleştirmekle uğraşmayı düşündü.

Hayrettir ki, mutfağa doğru yaklaşırken Aileen'in tatlı bir ses tonuyla konuştuğunu duydu. Bu alışılmadık bir şeydi. Eğer Aileen biriyle mutfak dışında bir yerde karşılaşırsa, son derece medeniydi ama onunla ocağın önünde ya da bir kâsenin yanında konuşmayı dene... Dövüş horozu gibi çılgınlık atardı. Ama bu özel günde, Merida onun bir çeşit

sebze yahnisinin nasıl yapıldığını ayrıntılı ve hoş detaylarla anlatışını duyabiliyordu.

Merida eşiğe ulaştığında, Aileen'e mırıltıyla cevap veren sesi tanıdı.

"Sen!" dedi.

Çünkü *elbette* o Feradach'tı. Koyu kırmızı dikişli eldivenleri, ağaç şeklindeki broşu, açık renkli ve gür saçlarıyla, alçak tavanlı mutfakta, Aileen'in ve önündeki kesme tahtasında duran doğranmış sebzelerin yanında oldukça gerçek ve yakın görünüyordu. Yerden sadece birkaç santim yüksekteki küçük pencereden sızan, henüz yeni ısınmaya başlamış gün ışığı her ikisini de aydınlatıyordu ve bu yumuşak ışığın altında birinin diğerinden daha tekinsiz görüldüğünü söylebilmek zordu.

Merida eşikte durup şüpheyle ona baktı. "Sen burada ne arıyorsun?"

Feradach ona masum bir bakış attı. Elinde bir turp tutuyordu.

"Aaa Merida çok ayıp," dedi Aileen.

Ayıp olup olmaması Merida'nın umurunda değildi. Onun umurunda olan, işleri yoluna koymak için daha bir sürü ayının olmasıydı ve Feradach'ı burada, ailesinin arasında, sanki sıradan bir insanmış gibi Aileen ile konuşurken ve elinde *onların* turplarından birini tutarken görmekten hoşlanmıyordu.

"Bu adamı tanıyorum..." diye söze başladı Merida.

"Beni tanıyan bir adamı tanıyorsun," diye onun sözünü kesti Feradach yumuşak bir biçimde. "Tarif için çok teşekkür ederim Aileen. Baharda soğanlar da olacağına göre, hemen deneyeceğim."

"Sonucun nasıl olacağını duymaktan mutluluk duyarım hanımefendi!" dedi Aileen. "Demek işiniz Merida ile, öyle mi?"

Hanımefendi?

"Evet," dedi Feradach. "Bana onu görmem söylendi."

Aileen Merida'ya döndü, hâlâ normalde olduğundan daha cana yakın görünüyordu. "Hanımefendiyle Ana Salon'da mı yoksa salonda mı görüşeceksin Merida? İla ile servis tepsiyi göndereceğim."

Hanımefendiyle mi?

Feradach büyük bir dikkatle Merida'ya bakıyor, kafasını toparlamasını bekliyordu. En sonunda Merida, Feradach'ın ona daha önce söylediklerini hatırladı; herkes onu başka biri olarak görüyordu. Dağ başında sadece o, kendisi ve Gille Peter ileyken bu sihir ona tuhaf ama önemsiz görünmüştü. Ama kale insanlarla doluydu.

İşler çok çabuk karışabilirdi.

"Tepsiye gerek yok. *Hanımefendi* çok uzun kalmayacak," dedi Merida Aileen'e.

Feradach'ı arkadaki loş koridora yönlendirdi. Üzerinden çok uzun zaman geçmiş olmasına rağmen, garip bir şekilde hâlâ düğün çöreği ve Noel kokuyordu. O ve Feradach birbirlerine hiç olmadıkları kadar yakındılar ve bu mesafeden baktığında, diğer insanların onu kendisinin gördüğünden daha farklı bir şey olarak görmesi imkânsız görünüyordu. Görünüşündeki detaylar fazla belirgindi. Koyu gri göz bebekleri, daha koyu gri bir halkayla çevrelenmişti. Gür saçlarının dipleri daha koyuydu ve uçlara doğru soluklaşan rengi neredeyse beyazdı. Çenesinin altında küçük ve kabarık bir yara izi vardı; ne zaman dudaklarını büzse ağzı birdenbire genç ve çocuksu bir hâl alıyordu; alt dişlerinden iki tanesi

hafifçe üst üste bindikleri için yana doğru dönmüşlerdi. Ve bir de o eldivenler vardı tabii ki. Parlak kırmızı dikişleriyle o kadar harikulade bir kalıpları vardı ki, eldivenlerin altından ellerinin şekli bile açıkça belli oluyordu. Bunlar bir yanılısama için fazlasıyla ayrıntılı detaylardı. Ama yine de bir yanılısamaydı işte ve Aileen'in de gördüğü şey her neyse ona tamamen ikna olduğu çok açıktı.

"Sana beni takip etmeyi bırakmanı söylemiştim," diye tısladı Merida.

"Bunu yapmadan duramıyorum," dedi, "çünkü üzerinde hâlâ çürümenin kokusu var." Merida buna karşı çıkmak için anında ağzını açsa da o devam etti. "Ama bugün buraya bu yüzden gelmedim. Bana yaptıklarını göstermen gerektiğine Cailleach'ın seni mecbur tuttuğunu unuttun mu, ya da tam tersi, yapmadıklarını?"

"Hayır," diye yalan söyledi Merida. Hem Dásachtach ile yaptığı anlaşmanın haber gönderme kısmını hem de tanrılarla yaptığı anlaşmanın bu kısmını unutmuş olması ne kadar utanç vericiydi. Bir planın sıkıcı ve dikkat isteyen tarafları söz konusu olduğunda asla çok iyi olamıyordu. Sesinin en üst perdesiyle konuşarak ekledi: "Sadece *senin* unutmanı umuyordum. Seni tekrar görmeye çok da meraklı değilim."

"Hımm," diye mırıldandı Feradach. "Kardeşin Hubert'in değişimi hakkında böbürlenmekten mutlu olacağını düşünmüştüm."

Merida'nın kalbi hopladı. Bu hoplamanın birçok nedeni vardı. Kalbi hoplamıştı çünkü bu Hubert'in gerçekten değişmiş olduğunun kabul edilmesiydi; bu da demek oluyordu ki bu oyunu tamamen *kazanabilirdi*. Fakat aynı zamanda kalbi hopladı çünkü bu Hubert'in gerçekten değişmiş

olduğunun kabul edilmesi idi ve bu da demek oluyordu ki bir daha asla onu Ardbarrach'a götürdüğü zamanki kardeşi olmayacaktı.

Elinor'un sesi duyuldu. "Merida, ziyaretçin kim?"

Merida ve Feradach aniden geriye dönüp baktıklarında holün sonunda duran Elinor'u gördüler. Silüetiyle bile hem kuşkulu hem de asil görünmeyi başarabiliyordu; omurga çizgisi dik ve düzgündü, başının eğimi otoriter ve temkinliydi.

Annesinin Feradach'ı ne şekilde gördüğünü söylemek zordu, bu yüzden en belirsiz olanı bulmadan önce Merida'nın kafasından birkaç alternatif cevap geçti. "Aileen bizi mutfaktan kovaladı."

"Onca yerin arasında o neden burada ağırlanıyor? Bu pek... münasip değil."

Bunun münasip olup olmadığını söylemenin bir yolu yoktu çünkü Feradach'ın, bir koridorda ağırlanmayacak kadar soylu mu, kalenin içine girmesine izin verilmeyecek kadar alt tabakadan mı, yoksa tek başına Merida'nın yakınında duramayacak kadar uygun bir eş adayı mı olduğu belirsizdi. Ayrıca Feradach da Merida'nın bu muammayı çözüp Elinor'un onu nasıl gördüğünü anlayabilmesine yardımcı olmadı. Sadece eldivenli elleri birbirine kenetlenmiş hâlde, bir anneye bir de kızına bakarak orada durdu.

Merida duruma biraz hile kattı. "Sence neresi daha uygun olur?"

Elinor'un silüeti bu kez de ciddi görünmeyi başardı. "Merida küstah olma. Sen ve bu genç adam her yerin karanlık bir koridordan daha uygun olduğunu biliyor olmalısınız, ne konuştuğunuzun bir önemi yok."

Durum açıklığa kavuşmuştu. “O bir eş adayı değil,” dedi Merida.

“Yine de sen hâlâ genç bir kadınsın, o da hâlâ genç bir adam,” dedi Elinor onlara yaklaşıarak; Merida artık onun yüzündeki güvensizliği görebiliyordu. Merida’ya mı yoksa Feradach’ı nasıl görüyorsa ona mı güvenmiyordu, söylemesi zordu. Yıllar önce evlilik hakkında yaptıkları büyük tartışmadan beri o ve annesi çöpçatanlık ile ilgili konulardan tamamen uzak durmuşlardı, bu yüzden ikisi de birbirinin bu konu hakkında neler düşündüğünü bilmiyordu. “Şimdi lütfen konuşmanıza Ana Salon’da devam edin; burası çok izbe. Bunun için kusurumuza bakmayın beyefendi. Bu arada şapkanız çok hoş. Daha önce Fransa’da bulundunuz mu?”

Şapka mı?

“Bu bir hediye,” diye yanıtladı Feradach.

“Hoş bir hediye,” dedi Elinor. “Bunlardan birini görmeyeli uzun zaman... Fergus! İşte buradasın.”

Fergus merdivenlerin dibinde belirivermişti, her iki elinde birer zırh tutuyordu. “Saklanmıyordum ki aşkım!” Feradach’ı fark edince başıyla onaylayarak, “İyi görünüyor beybaba, ama kostüm giymek için biraz geç değil mi? Elinor, zırhlarımın kayışları hâlâ kayıp ve onları hiçbir yerde bulamıyorum,” dedi.

Beybaba? Kostüm?

Fergus’un söylediklerini idrak etmeye çalışırken Elinor’un yay gibi kaşları, şaşkınlıkla yukarı kalktı.

Ya sabır, diye düşündü Merida. Fergus Feradach’ı nasıl görüyorsa, Elinor’un gördüğü biçimden çok farklı olduğu açıktı. Gerçekten, işler iyice karışmadan Feradach’ı uzaklaştırması gerekiyordu. Birisi işin içinde sihir olduğunu tah-

min ettiği an, anlaşma hakkında konuşmaktan kaçınmak çok zor olurdu.

“Ana Salon,” diye emretti Merida Feradach’a ve o da uydu.

“Pekâlâ Hanımefendi Bayan Beybaba,” dedi Merida annesinin duyamayacağı kadar uzaklaştıklarında. Sesini alçak tuttu, çünkü Ana Salon boş olsa bile sözleri yüksek duvarlarda yankılanıp etrafa saçılabilirdi. “Aileen’in gözünde bir ev kadını, annemin gözünde bir eş adayı, babamın gözünde kostümlü bir adam, kim bilir bir sonrakinde ne olacaksın.”

“Sana söylemiştim, beni gören herkese farklı görünürüm,” dedi Feradach. “Sana nasıl görünüyorum?”

“Bilmiyor musun?” Feradach kafasını hayır anlamında salladığında, “Sihrin yüzünü değiştiriyor ama neye benzediğini sana söylemiyor mu?” diye sordu Merida inanamarak.

Feradach, Ana Salon’un tavanından sarkan bayraklara baktı. Bayraklar ilgisini mi çekmişti yoksa çürüdüklerine karar verdiği için yıkıcı dikkatini onlara mı yöneltiyordu, söyleyebilmek zordu. “Nasıl göründüğümü ancak bana bakan kişi ne gördüğü ile ilgili bir şeyler söylerse bilirim. Annen bir Fransız şapkasından bahsetti. Baban yaşımdan ve kostümümden. Bunlar ipuçları.”

Ahenkli bir tınlama Merida’nın dikkatini çekti.

“Hamish!” dedi dehşet içinde. Üçüzlerin en küçüğü Ana Salon’un köşesine kıvrılmış, masalardan biri onu yarı yarıya gizlemişti. Elinde, annesinin dokunulmaması gerektiğini söylediğinden emin olduğu kucak arpı vardı. Merida’yı görünce onu hemen arkasına tikiştirmaya çalıştı ama Merida parmağını ona doğru salladı. “Ne duydun?”

“Ne?” diye fısıldadı Hamish utangaç bir tavrıyla.

“Konuştuklarımızı duydun mu?”

Hamish hayır anlamında kafasını salladı. Sanki gözden kaybolursa Merida onu gördüğünü unutacakmış gibi hâlâ elindeki harpı yavaşça arkasına doğru gizlemeye çalışıyordu. Merida bunun nasıl bir duygu olduğunu çok iyi biliyordu. Merida elini arkaya götürüp agresif bir şekilde dışarıdaki kapıyı işaret etti ve Feradach’ın buna uymasını umdu.

“Seni ispiyonlamayacağım,” dedi Merida. “Ama onu kırma. Biz dışarı çıkıyoruz.”

Ama Feradach, Merida’nın işaret ettiği gibi kapıya doğru gitmemiştir. Bunun nedeni, Hamish’in kucak arpını saklamaya çalışmayı bırakıp bunun yerine gözlerini Feradach’a dikmesiydi. Bu o kadar derin bir bakıştı ki, sanki Hamish ve Feradach’ı birbirlerine bağlayan bir ip vardı, Feradach’a göre koparmanın ayıp olacağı bir ip. Böylece, Feradach orada durdu ve olduğu yerde donup kalmış bir tavşan gibi görünen Hamish’in ona bakmasına izin verdi.

Hamish en sonunda gözlerini Feradach’ın üzerinden ayırmadan, uzun örümcek parmaklarını kaldırıp kendi yanağına dokundu, neredeyse bunu yaptığının farkında değilmiş gibi. Merida, onun Feradach’ın yüzünde bir tür yara ya da işaret görüyor olduğunu fark etti; oldukça büyük bir şey olmalıydı ki büyülenmiş gibiydi. Elinor olsa ona tuhaf bir şey gördüğünde gözünü dikip bakmanın ya da acımanın korkunç kaba bir hareket olduğunu söylerdi ve belki Merida da söylemeliydi; tabii eğer onun neye baktığına dair bir fikri olsaydı.

“Sorabilirsin,” dedi Feradach ona. “Bu beni gücendirmez.”

Hamish izin ister gibi Merida’ya baktı. Merida omuz silkti. “Acıyor mu?” diye sordu Hamish kısık sesle.

Feradach'ın parmakları kendi yanağı üzerinde gezindi, tam olarak dokunuyor sayılmazdı. "Neye benziyor?"

"Acıyor gibi," dedi Hamish alçak ve saygılı bir ses tonuyla. Gözleri tamamen büyümüştü. "Seni bir kurt mu ısırıldı?"

"Bir kurt..." Feradach parmaklarını nazikçe kendi yanağında dolaştırdı, Merida'nın göremediği bir yaranın izini sürer gibi, çekinmeden ve bulmaya çalışarak. En sonunda parmakları, tam da Hamish'in kendi yanağında gösterdiği yerde durdu. Aklına bir şey gelmiş gibi gözlerini kıstı ve "Köpeklerle dövüşürken, kurtlarla değil. Ama artık acımıyor. Artık sadece bir anı ve biliyor musun, diğer gözüm gayet iyi görüyor. Anıların, yaranın kendisinden daha fazla acıtmasına izin vermemeye çalış dostum," dedi.

Hamish gerginlikle parmaklarını birbirine kenetledi. Merida onun bir yabancıyla bu kadar uzun konuştuğunu daha önce hiç görmemişti; normalde bu kadar cesur olabilmesi onu mutlu ederdi, ama ileride hepsini öldürmeye niyetlenen bir tanrı karşısında değil.

"O arpı yerine koy," diye buyurdu Merida, Hamish'e. İla'nın, Ana Salon'un derinliklerinde dolandığını görebiliyordu ve biriyle tekrar karşılaşmadan dışarı çıkmaya kararlıydı. "Yaptığımız bu konuşmadan anneme bahsetme, yoksa ben de ona insanlara gözünü dikip baktığını söylerim. Feradach, dışarı."

Neredeyse odanın diğer ucuna atlayarak, salonun büyük kapısını değil de kapının bir kanadında gizlenmiş küçük kapıyı açtı. Dışarı çıktıklarında Feradach'ı hızla otlarla kaplı aydınlık avludan, sebzelerin boy attığı uzun saksılardan, köpek kulübelerinden ve kümesten geçirdi.

Nihayet girişin diğer tarafına, DunBroch Kalesi'nin duvarları dışına çıkmışlardı. Burası gölgeli ve serindi ama aşağıda parlayan gölün manzarasıyla çok güzeldi. Ve en azından onları görüp duyabilecek olanlar sadece uzun çam ağaçlarıydı; özgürce konuşabilirlerdi.

Merida birdenbire dönüp parmağı ile Feradach'ı işaret ederken, ayaklarının altındaki çam iğneleri keskin kokularını etrafa saçtı. "Az önce sadece insanlar sana nasıl göründüğünü söylediğinde nasıl göründüğünü bilebileceğini söylemiştin."

Feradach elini en yakın çam ağacının geometrik şekilli kabuğunun üzerinde gezdirdi ama ona dokunmadı. "Bu doğru."

"Ama Hamish sana nasıl göründüğünü söylemedi. O sadece dedi ki... Ne demişti? O sadece kurtlar tarafından ısırılıp ısırılmadığını sordu. Kuşkusuz diğerlerine göründüğün gibi görünmüyordun. Kuşkusuz şimdi de öyle görünmüyorsunuz. Peki, o zaman gerçek nedir?"

Feradach kendi yüzüne dokundu, parmaklarını sarı gür saçlarında gezdirdi, ama saçlarının altında nasıl bir görüntüsü olduğunu bilmiyor gibiydi; tahmin ediyor ve özlüyordu. "Söyledikleri hatırlamam için yeterliydi."

"Hatırlaman için mi?" diye tekrarladı Merida.

"Yok ettiğim kişilerin yüzlerine bürünüyorum," dedi Feradach.

Günün güzelliği birden geçip gitti ve yerini, iliklerine kadar işleyen, onunla tanıştığı ilk günkü kadar güçlü bir serinliğe bıraktı. Öyleyse şu anda tüm detayları ile gördüğü yüz düpedüz ölü bir adamın yüzüydü; onu öldüren tanrı kurbanının yüzünü taşıyordu.

Merida yine de bundan rahatsız olduğunu Feradach'ın görmesini istemedi. Küstah ve umursamaz bir ses tonuyla, "Öyleyse bir gün benim gibi görünebilirsin," dedi.

Feradach irkildi. Daha doğrusu, ödünç aldığı beden irkildi. Merida onu tekrar kandırmasına izin vermeyecekti. Bu kılığın altında bir canavar vardı.

“Hiçbirini unutmamış olmam ilgini çeker diye düşündüm. Malum, bu işten büyük keyif aldığımı emin görünüyorsun.”

“Senin ne hissettiğin,” dedi Merida, “benim hiç ilgimi çekmiyor. Tek ilgimi çeken bu anlaşmadan galip çıkmak.”

Feradach’ın sesi öncekinden daha mesafeliydi. “Peki o zaman, Cailleach’ın koşullarını ne kadar erken yerine getirsek ben de o kadar erken kendi yoluma giderim.”

Eğer o bir insan olsaydı –eğer bugün yüzlerini taşıdığı insanlardan herhangi biri olsaydı– Merida onu gücendirdiği için kendini kötü hissedecekti. Ama değildi, bu yüzden sadece, “O zaman hadi gidip neleri yok etmişsin bakalım,” dedi.

KEITHNEIL

MERIDA, Elinor'un onu tekrar avluya çağıran sesini duyduğunda kale duvarının gölgesinden ancak çıkabilmişti. Elinor kulağa şüpheli gelen şeyler söylemeye cüret etti, Merida'nın onun eş adayı olduğuna inandığı adamla gizlice bir yerlere gideceğinden şüphelendi. Uzun bir yürüyüşe çıkacağını söylediğinde, Elinor ondan yanına Leezie'yi almasını talep etti.

"Yalnız gidiyorum anne," diye ısrar etti Merida.

"Leezie'yi yanına alman için bir sebep daha," dedi Elinor, "Bir prenses yalnız gezmemei," diye ekledi kaygıyla.

Yılın büyük bir kısmında yalnız gezmiş bir prenses olarak, annesinin aşırı duyarlılığına sinirlendi. Eğer tehlikeli bir durumla karşılaşarlarsa Leezie onları hiçbir şekilde koruyamayacağı gibi, kolayca dikkati dağılabildiği için Merida'nın talibi ile flört etmesine de engel olamazdı. Elinor bu iki gerçeğin de farkındaydı elbette. Üstelik herhangi bir yıkıma tanıklık etmesi için Leezie'yi yolculuğa çıkarmak, Merida'nın

yapmak istediği son şeydi. Anlaşmadan bahsetmeden, harap olmuş bir yeri neden ziyaret ettiklerine dair bir bahane üretmesi gerekecekti ve yalan söylemekten bıkmıştı.

Ama Merida, annesi Leezie'yi avluya ittirdikten hemen sonra, Elinor'un aslında bunu neden istediğini anladı. Leezie'nin güzel yüzü gözyaşlarıyla kaplanmış ve şişmişti ve yine yardıma ihtiyacı varmış gibi görünüyordu. Hayli uzun zamandır ağladığı belliydi. Kendine kokulu yapraklı tatlı söğütlerden ve parlak pembe menekşelerden bir taç yapmıştı ve dalları yüzünün her iki yanından sarktığı için sanki tacın kendisi de ağlıyor gibiydi.

"İyi eğlenceler," dedi Elinor kapıyı ardından kapatıp kızların ikisini de gün ışığının altında tek başlarına bırakarak.

"Leezie, şimdi neden ağlıyorsun?" diye sordu Merida gevşeyen dalları tekrar tacın içine sokarak.

"Bu ağlamamı mahveder. Neden ağladığını söylersen ağlaman anında kesilir," diye cevapladı Leezie ama sesi keyifli çıkıyordu. Dirseğiyle burnunu sildi. "Ah merhaba Rahip, içeri mi geliyorsunuz?"

Bunu, Elinor kapıyı kapatır kapatmaz ortaya çıkan Feradach'a söylemişti. Feradach'ın parmakları nasıl görüldüğünü hissedebilmek için çaktırmadan yüzünde ve kafasında gezindi. Merida'nın iyiliği için, "Bu keşiş Prenses'e yürüyüşünde eşlik ediyor," dedi berrak bir sesle.

"Ah iyi," dedi Leezie. "Üç çok daha uğurlu bir sayı. Gideceğimiz yer uzak mı?"

Feradach merakla ona baktı. Bu Lezzie'nin insanlar üzerindeki olağan etkisiydi. Merida onun uzun ve ilginç varoluşu boyunca Leezie Muireall gibi birini görüp görmediğini merak etti. Onun gibi birini öldürüp öldürmediğini merak

etti.

“Hiç de uzak değil,” dedi Feradach.

Leezie nereye gideceklerini sormadı ki bu iyi bir şeydi çünkü Merida da bilmiyordu. Feradach’ın yok ettiği bir yerdi.

Ancak, oraya vardıklarında hiç de mahvolmuş bir yer gibi görünmüyordu.

Keithneil, huzurlu ve geniş bir nehrin kıyısına kurulmuş, çok sevimli küçük bir köydü. Düzgün ve yenilenmiş sazdan çatılarıyla mütevazı ahşap evler, tavuklar ve çocuklarla dolu bir caddenin iki yanında sıralanmıştı. Uzun boynuzlu, bol tüylü sığırlar taze bahar çimenlerini çiğniyordu. Yavru kediler yeni açmış bahar çiçekleri ile oynuyordu. Gökyüzünün derin mavisindeki bembeyaz bulutlar yüksekte hafifçe süzülüyor, yansımaları nehrin yüzeyine düşüyordu. DunBroch’a sadece birkaç saatlik yürüme mesafesindeydi ama Merida daha önce oraya hiç gitmemişti. Orayı ziyaret etmek için bir sebebi yoktu. Sadece sıradan, huzurlu, küçük bir köydü. Bu köyün bir özelliği varsa o da hiçbir özelliği olmamasıydı; görünürde zorluk ya da hastalığa dair herhangi bir iz yoktu.

“Buranın doğru yer olduğuna emin misin?” diye sordu Merida kuşkuyla.

“Burası doğru yer,” diye yanıtladı Feradach.

“O kadar şirin bir yer ki; neredeyse burayı yiyebilirim,” dedi Leezie, burnunu çekip tekrar dirseğiyle silerek. Böyle bir alışkanlığı olsaydı Merida kesinlikle cezalandırılırdı, ama Elinor, *bazı alışkanlıklardan kurtulmak zordur* diyerek Leezie’nin bundan da paçayı sıyırmasına müsaade etmişti. “Şuradaki kasabanın ismi mi? Ne yazıyor?”

Leezie, köy yolunun kenarında duran bir taşı işaret etti; üzerine bir kelime oyulmuştu. Dudaklarını kıpırdatarak ke-

limeyi heceledi ama yüksek sesle söylemeye yeltenmedi.

"Keithneil" diye okudu Merida, bunu yaparken bile herkesin yaptığı şeyi yapıyor olduğunu bilerek: Leezie'nin çaresizliğini görüp ona yardım etmek. "Biliyor musun Leezie, gerçekten annemin sana okumayı öğretmesine müsaade etmelisin. Eğer okumayı öğrenirsen muhtemelen Lahana'dan daha iyi bir kismet yakalayabilirsin."

Lahana'nın bahsi geçince Leezie'nin gözleri ve burnu anında kızardı, ama konuştuğunda sesi tamamıyla neşeliydi. "İla bana okumayı öğretiyor... Bulutlar! Ağaçlara doğru uzanmış şu kılçığa benzeyen bulutlar balıkçılar için iyi şans anlamına gelir. Ya da balıklar için. Tam hatırlamıyorum eğer onlar..." Aniden başını yana doğru çevirip dikkatle Feradach'a baktı. "Kırmızı dikişli eldivenleriniz çok şık görünüyor! Ama cübbenizle hiç uyumlu değiller, keşişlerinkine benzemiyorlar."

"Eldivenler bir hediye idi," dedi Feradach, Merida'nın göremediği şapka hakkında Elinor'a söylediği gibi.

Leezie ona gülümsedi. Gözyaşından neşeye geçme hızı giderek geliyordu. "Onları çok beğendim."

"Teşekkür ederim," diye yanıtladı Feradach ağırbaşlı bir tavırla.

Keithneil'e doğru yürürken, Feradach onlarla diyaloga girmekten kaçınmıştı ve bu da ilk başlarda Merida'nın işine gelmişti. Ama aşınmış yolda, tepeler ve tarlalar boyunca hep birlikte yürürlerken bu sessizlik en sonunda o kadar derinleşmişti ki sanki onlara bu yolculukta eşlik eden dördüncü bir kişi gibi olmuştu. Merida, Leezie, Feradach ve Nahoş Sessizlik; dört yürüyüş arkadaşı. Sessizlik üçüzlerden birinden ya da anne babasından kaynaklansaydı, Merida onla-

rın bir nedenle çok incinmiş olduklarını ve küstüklerini farz ederdi. Ancak bu o kadar basit ve ölümlülere ait bir tepkiydi ki, Merida yanılmış olduğunu düşündü. Kuşkusuz, bir tanrı, tek bir insan ondan hoşlanmıyor diye bu derece derinden incinmiş olmazdı.

Ancak Merida, Feradach'ın şu anda ona baktığını görüyordu ve bu bakışın anlamını çözmeye çalışırken aklına Leezie'nin, onun da görebildiği eldivenlerden bahsedışı geldi. Leezie için farklı bir yüze bürünmüş olsa da eldivenler aynı kalmıştı. Kelimelerini dikkatle seçip sihirden bahsetmemeye çalışarak sordu: "Her kimin yanında olursan ol hep bu eldivenleri mi giyersin?"

Feradach onun kendisi ile konuşmasını bekliyormuş gibi Merida sorusunu bitirir bitirmez anında cevap verdi. "Evet. Ne olursa olsun onlar hep oradadır."

"Sizin için çok değerli olmalılar," dedi Leezie. Merida, Leezie'nin bu konuyu sevdiğini görebiliyordu; bu keşişin romantik bir hikâyesi olabileceğini sezmişti. "Onları size kim verdi?"

"Korkarım ismi sizin için bir anlam ifade etmez," dedi Feradach. "Üzgünüm."

"Bilgi istemiyor," dedi Merida ona. "Sadece ilginç bir hikâye peşinde."

Leezie lakayt bir şekilde gülümsedi; sevimli, biçare ve Keithneil'in işaret taşı etrafında büyüyen güller kadar albenili görünüyordu. Merida bu görüntünün sıradan fanilerde olduğu gibi bir tanrı üzerinde de işe yarayacağından şüpheliydi ama öyle olmuş olmalıydı ki Feradach yanıtladı: "Korkarım oldukça basit bir hikâye. Mevsim ne olursa olsun, ellerimi devamlı örtecek bir şey istedim ama bunun için

uygun bir eldiven yoktu. Uzun zaman önce özel becerileri olan bir adamla tanıştım ve o bana bu işi kotarabileceğini söyledi. Benim için bu eldivenleri yaptı ve o zamandan beri ellerimdeler.”

Ellerinin neden devamlı örtülü olması gerektiğini söylemedi ve şükürler olsun ki Leezie de sormadı. Ama Leezie başka bir soru sordu. “Onlardan hâlâ yapıyor mu?”

Cümlelerin sonunda bir sessizlik olunca Merida kafasından boşlukları doldurdu: Feradach eldivenleri yapanı öldürmüştü. Uzayan sessizlik bunun kamtı gibiydi. Feradach’ın uzaklaşması ve daha fazla detay vermeden hikâyeyi sonlandırması da öyle.

“Hikâyeyi mahvettim,” dedi Leezie Merida’ya, “hikâyenin sonundan sonra gelen sonu sorarak. Şarkı bittikten sonra ozana asla daha sonra ne olduğu sorulmaz, bunu da öğrenmiş oldum.” Yine gözleri dolu dolu olmuştu.

“Bu gözyaşları Lahana ile ilgili fikrini değiştirdiğin için mi?” diye sordu Merida.

“Ah hayır,” dedi Leezie. “Neredeyse onunla evlenecek olduğum için.”

“Ama evlenmedim.”

“Ama neredeyse evleniyordum.”

“Ama *evlenmedin*.”

Leezie tacını kederli bir şekilde çıkarıp Keithneil yazan taşın üzerine koydu. Taşın ortasına dalgın dalgın ne olduğu anlaşılmayan bir şekil çizdi ve patladı: “Keşke senin gibi olsaydım Merida. Annen her zaman sana ne yapman gerektiğini söylüyor. Keşke bana da ne yapmam ve nasıl davranmam gerektiğini söyleyecek biri olsa, her şeye kendim karar vermek zorunda kalmadan beni doğru adama yönlendirse

ve bana doğru yolu gösterse.”

Merida heyecanlanmıştı. Leezie, Merida’nın son on yıldır anne babasıyla yaşadığı her tartışmanın sebebini kısa ve öz bir şekilde özetlemişti. Leezie’nin özgür ve kaygısız hayatını kendininkiyle gözünü kırpmadan takas edebilirdi. “Leezie, zaten insanların sana yapmanı söylediği şeyleri de yapmıyorsun.”

Kızlar kısa bir an birbirlerine baktılar ve sonra ikisi de kahkahalara boğuldu. Ardından, Leezie saçma sapan bir şarkı tutturup hoplaya zıplaya köye doğru ilerledi.

“Pekâlâ, sen de onun peşinden git,” dedi Feradach. “Git ve etrafa bir göz at. Bu yüzden buradayız.”

“Öf. Etrafa göz attım,” dedi Merida. “Neye bakmam gerekiyor?”

“Buranın nasıl bir yer olduğuna.”

Merida bunun için neden bu kadar uzun bir süre gerektiğini anlamıyordu ama kural kuraldır diye düşündü. Cailleach ona Feradach’ın yaptıklarını görmesi gerektiğini söylemişti ve henüz ne olduğunu anlamamış olsa da burada bir şeyler yapmıştı.

Ve Merida ve Leezie gerçekten harika vakit geçirdiler.

Köy DunBroch’a çok uzak olmasa da köylüler Merida’nın prensesleri olduğundan pek de haberdar değil gibiydiler ki böylesi çok daha iyiydi. Tüm o reverans ve hitaplarla uğraşmadılar, Merida ve Leezie’ye sadece onları ziyarete gelmiş iki genç kadın gibi davrandılar. Kızlar yeni doğmuş kuzuları ve bebekleri gördü. Merida Leezie için bir kaşkol aldı ve karşılığında dokumacılar onlara yeni bir şarkı öğretti. Merida gençlerden bazılarıyla kimin daha uzağa ve daha isabetli bir şekilde ok atabileceğine dair iddiaya girip tahtadan oyma

bir kurbağa kazansa da hemen sonra kazandığı kurbağayı oynadığı strateji oyununda az kalsın kaybedecekti. Leezie çiçek dilini öğrenmek için bazı genç kızlarla gizlice anlaştı ve çeşit çeşit çiçek demetleriyle şifreli bir şiir yazarak hepsini güldürdü.

Bir ara köylüler, Leezie ve Merida'yı köyün dışına çıkarıp nehrin üzerinde yapay olarak inşa edilen adanın üzerindeki sivri çatılı eski yapıyı gösterdiler. Merida o kadar seyahat etse de bunlardan bir tane bile görmemişti, bu yüzden o ve Leezie yapıyı uzun uzun incelediler. Sakar ve dalgın Leezie nehir kenarından kayıp suyun üzerinde yüzen boş bir kayığın içine düştü. Kayığın içerisinde tüm sevimliliğiyle sağa sola yalpalayarak yavaşça nehrin aşağısına doğru, akıntı yönünde hareket etmeye başladı ta ki köylüler —o evrensel Leezie'ye yardım etme dürtüsüyle harekete geçip— onu kurtarmak için nehre atlayana kadar. Daha sonra işi ilerletip ona eşlik etmek ve dümeni nasıl idare edeceğini göstermek için onlar da diğer kayıklara bindiler. Bu herkesi çok neşelendirmişti. Leezie kendisine yardım edilmesini, onlar da ona yardım etmeyi seviyordu.

Feradach ve Merida kıyıda durmuş bu gösteriyi izliyordu ve güçlü bahar rüzgârı Feradach'ın yele gibi saçlarını havalandırıp gözlerini kısmasına sebep olurken, Merida onun Leezie'yi sevdiğini düşündü; insanları seviyordu. Merida ve Leezie'yi buraya getirmesinin sebebi, onların buraya hayran olmalarını istemesiydi, çünkü o burayı hayranlık verici buluyordu.

Ama bu Merida'ya hiç mantıklı gelmiyordu. Onun asıl amacı yok etmektir.

"Her gördüğümde seni hep aynı gören bir tek ben miyim?" diye sordu Merida.

"Evet," dedi.

"Anlaşma yüzünden mi?"

"Öyle sanıyorum."

"Ailenin ne demek olduğunu anlamadığına şaşmamalı," dedi Merida. "Nasıl anlayabilirsin ki, eğer seni bir kereden fazla aynı kişi gibi gören kimse yoksa? Tabii Cailleach hariç sanırım, ama o da sayılmaz değil mi? Biriyle bir günden daha uzun sürecek bir sohbet edemezsin. Tek bir karşılaşma haricinde kimseyle daha uzun süre savaşılamazsın. Hiç âşık olamazsın. Kimse seni özlemez. Sen de birini özlemenin ne demek olduğunu bilemezsin. İnsan olmak ile ilgili hiçbir şey bilmiyorsun."

"Fakat onları gözlemliyorum," dedi Feradach. Merida, bunları söylerken Feradach'ın yıkıcı güce sahip ellerini, eldivenlerinin içinde yumruk yapıp istemsizce kendi vücuduna dayadığını gördü; bunu yaptığını daha önce de görmüştü.

"Bu yeterli mi?"

"Onları çok fazla gözlemledim. Ve çok iyi bir hafızam vardır. Neredeyse gördüğüm her şeyi hatırlarım." Bir müddet sessiz kaldı. Ardından, "Bana şu anda sana nasıl göründüğümü anlatır mısın?" diye sordu.

Merida ona doğru baktı ve kendi kendine, gördüğü şeyin tam anlamıyla bir aldatmaca olmadığını ama tam anlamıyla gerçek de olmadığını söyledi. Teknik olarak bu onun görüntüsüydü, çünkü Merida onu her zaman bu hâliyle görmüştü. Ama aynı zamanda bu görüntü tam olarak ona ait sayılmazdı çünkü bu görüntünün zorluklarını ya da avantajlarını yaşamak zorunda kalmamıştı. O kaslar için ant-

renman yapmamıştı; çenesindeki o küçük yara izine sebep olan şey her ne idiyse, onun acısını yaşamamıştı; saçının şekline o karar vermemişti, delikanlılıktan erkeklığe evrilirken yakışıklı olmanın nasıl bir etki yarattığını bilmiyordu. Bu yüzü hak etmemişti. Bu yüzle birlikte yaşamamıştı. Bu yüzün onun üzerinde hiçbir etkisi olmamıştı.

Bu yüzden bu görünüş gerçekte ona ait değildi.

Merida başını iki yana salladı.

Feradach onun sorusuna cevap vermesini zaten beklemiyor gibiydi çünkü, "Öyleyse gün ışığını kaçırmadan eve dönüş yoluna koyulmadan önce, sana burada yaptıklarımı göstermeme izin ver," dedi.

"Burada görecek daha başka ne var ki?" Merida hâlâ nehrin ortasında köylülerle iyi vakit geçirmekte olan Leezie'ye baktı.

"Sihir," dedi Feradach. "Leezie'yi merak etme; çok vaktimizi almayacak."

Merida'yı üzerine köyün ismi kazınmış büyük, eski taşın yanına geri götürdü. Güneş, bahar mevsiminin açık gökyüzünde ilerlemiş, onunla birlikte taşın arka tarafındaki gölge de uzamıştı. Taşın diğer yüzü açıkça görünür hâle gelmişti. Taşın tam ortasında bir el izi vardı, yumuşak çömlek çamuruna bastırılmış gibi kolayca kayanın derinliklerine gömülmüştü.

Feradach el izini gösterdi.

Eğer Merida'nın yanında Feradach'tan başkası olsaydı, el izinin kayaya bir alet kullanılarak kazındığını düşünürdü, tıpkı kayanın diğer yüzündeki isim gibi.

"Sanırım bu iz sana ait," dedi Merida.

"Evet."

Taşın üzerine gömülebilen bir el. İmkânsız bir şey. Ama dondurucu bir fırtınayı çağırıp bir ağacı anında öldüren el de imkânsızdı. Merida sakin görünmeye çalıştı. “Uyup uymadığını kanıtlaman için elini oraya koymanı isterdim ama sanırım o zaman sahip olduğun el daha farklıydı değil mi?”

Feradach başını yana eğdi. “Zaten şimdi oraya konacak olan el senin elin olacak. Avucunu oraya yasla.”

Merida duraksadı.

“Bu seni incitmeyecek,” dedi Feradach. “Tabii gerçeklerin bazen sandığımızdan çok daha acı verici olması dışında.”

Merida hâlâ çekiniyordu.

“Bu sadece sihir,” dedi Feradach.

Bu onun çekincelerini pek de yatıştırmadı.

“DunBroch’lu Merida,” dedi Feradach, “seni izlemeye başladığımdan beri bir sürü şey gördüm ama korkaklık onlardan biri değildi.”

Merida elini izin üzerine koydu. Nihayetinde, kendi parmaklarından daha geniş değildi. Nedense bu daha ürkütücüydü.

“Taş,” diye emretti Feradach, “ona gördüklerini göster.”

ÇALINAN KÖY

M

ERIDA aniden bambaşka bir yerde olduğunu hissetti.

Bambaşka bir zamanda.

Aynı taş, aynı nehre, aynı araziye bakıyordu ama burada hiçbir yapı yoktu.

Ağaçlar daha sıkı. Hayvanlar daha değişik görünüyordu. Nehir daha azgındı.

Geceler gündüze, gündüzler geceye döndü; zaman gözlerinin önünden hızla akıp geçiyordu.

İnsanlar geldi. İlk önce derme çatma kampları vardı, sığır sürülerinin yanında uyuyorlardı. Daha sonra kayalardan küçük, yuvarlak kulübeler inşa ettiler. Ektiler, balık tuttular, daha fazla ev inşa ettiler. Hayvanlarını hava koşullarından korumak için ahırlar, Merida'nın bilmediği tanrı-lara tapınmak için yapılar, balık tutmak için nehrin üzerine barakalar yaptılar. Yerleşmek için zor bir coğrafyaydı ama başardılar; bir toplum yarattılar.

Günler günleri, geceler geceleri kovaladı ve toplum gelişti.

Ve sonra bir şeyler değişti: Tıpkı Ardbarrach'daki gibi uygun adım yürüyen adamlar mükemmel silahlar kuşanmış olarak düzenli sıralar hâlinde geldiler. Köyün her yerinde yangınlar çıktı ve adamların köylülere yaptıkları o kadar korkunçtu ki Merida gözlerini kapamak zorunda kaldı. Gözlerini tekrar açtığında köy oldukça farklı görünüyordu.

Evler daha gösterişliydi ve uzak diyarlardan gelen süslerle dekore edilmişti. Eskisinden daha fazla ev vardı. Daha fazla insan vardı. Toprağı işleyen birçok el daha refah bir yaşama olanak sağlıyordu, çünkü köye yapılan saldırıda öldürülen kadın ve çocukların köle olarak kullanıldığı açıkça görülüyordu.

Toprak her geçen gün daha fazla yoruldu.

Günler ve geceler hızla akıp gitmeyi sürdürdü. Şimdi arazi çirkin ve çıplaktı, iki ahır dolusu sığırı besleyecek hiçbir şey yoktu. Köleler yetiştirdikleri otları sırtlarında taşıyıp hayvanlara götürüyor, sığırları hayatta tutmaya çalışıyordu. Köyün sahip olduğu diğer bütün şeylere ise artık ihtiyaç duyulmuyordu: Özgürlüğü hiç tatmamış çocukların tarlalardan taşıdığı kova kova sütler sokaklarda bozulup gitti.

Sık sık bir isyan çıkıyordu, sık sık halk katlediliyordu ve dökülen süte kan karışıyordu.

Gördükleri Merida'nın midesini bulandırdı.

Ve sonra bir gece, bir karaltı belirdi. Tam olarak şimdiki gibi görünmüyordu ama Merida yine de onun kim olduğunu anlamıştı. Koyu kırmızı dikişli eldivenleri tanımıştı; birçok

yüzü ve birçok eli olan bir tanrıya uyacak eldivenleri yapmasını bilen biri tarafından hediye edilmişlerdi.

Feradach farklı yönlerle baka baka sokakları arşınladı. Eldivenini çıkardı. Elini taşın üzerine koydu. Merida Feradach'ın elinin, tıpkı daha önce gözünde canlandırdığı gibi, taş yumuşak bir kilmişçesine sert yüzeye gömülüşünü izledi. Sonra birkaç adım yürüdü ve hiç çekinmeden elini kanla sütun sokakta birlikte aktığı yere koydu. Son isyanın liderinin hâlâ yüzüstü yatmakta olduğu yere doğru birkaç adım daha attı. Orada, sadece cesede bakarak, taşın ve kan gölünün yanında durduğu süreden biraz daha uzun süre durdu ve sonra elini cesedin kafasının arkasına koydu.

Merida yıkımı tüm hücrelerinde hissetti.

Gece gündüze döndü ve Feradach artık orada olmasa da eliyle yarattığı yıkım oradaydı. Merida, köyün başına gelecek felaketi hissedebiliyordu. Bir inekten gelen ilk öksürük sesini duyduğunda, bunun ölümcül olduğunun farkındaydı. Günlerin ve gecelerin ardı ardına geçişini ve her günün daha fazla ölüm getirdiğini gördü. Önce inekler, sonra buzağılar, sonra boğalar, daha sonra köydeki zayıf bünyeli insanlar ve sonra da en güçlüler.

Ve sonra köy uzun bir süre boş bir harabe olarak kaldı. Otlar ve kökler yavaş ama istikrarlı bir şekilde evleri sardı ve onları yıktı. Yağmur ve nehir cesetleri alıp götürdü. Mevsimlerle birlikte, bir öksürükle başlayan hastalık da zamanla geçip gitti.

Yavaş yavaş, köyün ilk sakinleri, porsukların ve tilkilerin yanında kendilerine yaptıkları gizli sığınaklardan çıkıp geri döndüler. Gölün üzerine ilk kulübeleri dikkatlice inşa

edip işgalcileri beklediler. Ama işgalcilerin hepsi ölmüştü. Hâl böyle olunca, ana caddeyi tekrar inşa ettiler ve kendi halklarından daha fazla insanı tepelerden geri getirdiler ve yavaş yavaş, günler ve geceler geçtikçe, yeniden gelişerek Merida ve Leezie'nin az önce geldikleri köy oldular. Keit-hneil.

Günler ve geceler, Merida'nın şu an yaşamakta olduğu güne gelene kadar dönüp durmaya devam etti ve Merida kendini, orada, eli kayanın üzerinde dururken gördü. Kızıl saçları kıvrılarak sırtından aşağı dökülüyordu. Elbisesinin dirsekleri devamlı ok attığı, sağ omuz kısmı ise ok kılıfı taşıdığı için aşınmıştı. Buradan baktığında, büyüdükçe annesinin ağzına ve babasının gözlerine sahip olduğunu görebiliyordu.

Ve sonra, görüşü sonlandı. Feradach ile birlikte orada durmuş, çalınan ve tekrar onu kuranlara geri verilen köye bakıyordu sadece.

Morali bozulmuştu. Tenindeki esinti nedense hafiflemişti. Az önce yaşadıklarına kıyasla, şimdi dakikalar geçmek bilmiyordu.

"Tüm bu değişim benim yöntemimle sağlanamaz mıydı?" diye sordu. "İnsanlara yaptıkları yanlışları gösterecek bir lider ortaya çıkamaz mıydı?"

"Bunun için beklemediğimi mi sanıyorsun?" diye sordu Feradach. "Eminim şimdi ne kadar sabırlı olduğumu görmüşsündür. Yaptıklarımın değerini anlıyor musun?"

"Hayır," diye yanıtladı Merida artık neyi anlayıp anlamadığından tam olarak emin olamasa da. Ağlayacak gibi olmuştu ama bunun onun önünde olmasına izin veremezdi.

“Ama en azından, neden bunu yapman gerektiğini düşün-
düğünü anlıyorum.”

“Şimdilik bu kadarı da yeterli sayılır,” dedi Feradach.

**Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından
yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır.
Lütfen pdflere para vermeyin ve daha fazla
yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin.
<https://t.me/ayisigikitap>**

*ANNE VE KIZ***M**

ERIDA, Keithneil'den döndükten sonra DunBroch'u farklı bir gözle inceledi. Sadece birkaç dakika içinde bir köyün doğumundan ölümüne ve sonra yeniden doğuşuna kadar tüm aşamalarını görmüştü ve şatoya geri döndüğünde, DunBroch'un ömrünün hangi aşamasında olduğuna karar vermeye çalışmaktan kendini alamadı. Belli ki Feradach yıkımı hak ettiğini düşünüyordu, bu yüzden buraya bakmış ve Merida o çalınan aşırı kalabalık köyü nasıl gördüyse o da burayı öyle görmüştü.

Fakat o köy kötülük ve bencillik tarafından istila edilmişti. DunBroch'un sözde kabahatleri daha hafif şeylerdi. Evet, bir zamanlar olduğu gibi avluya düzgün bir şekilde dikilmiş bahar çiçekleri yoktu. Ana Salon'da uzunca bir süredir herhangi bir festival düzenlenmemişti. Dumanlı salonda ne bir tadilat yapılmış ne de içindekiler tekrar müzik odasındaki yerlerine götürülmüştü. Ama şüphesiz, bunların sebebi sa-

dece ihmalkârlıktı. Ayrıca Keithneil'de de bir sürü köhne şey vardı ve Feradach'ın şu anda orayı yıkıp geçmek gibi bir isteği yoktu.

Onun DunBroch'u yok etme arzusu Merida'ya şımarıkça geliyordu.

Buna rağmen, Feradach'ı farklı bir açıdan değerlendirmemek mümkün değildi. Onu zalim ve kötü biri olarak görmek istemişti, ama o asla Merida'nın düşündüğü gibi davranmamıştı. Feradach'ın onu ölüm ve yıkımı seyretmeye mecbur bırakıp bunun için bir de takdir bekleyeceğini düşünmüştü; fakat bunun yerine ona mükemmel güzellikte, hayat dolu bir yer göstermişti. Ölen isyancının üzerine elini koymadan önce, cesedin başında pişmanlığa çok benzeyen bir ifadeyle durmuştu. Sonuçta, belki her ikisinin de istediği şey aynıydı.

Merida nihayet Kinloch'y'e gitmeye hazırdı.

Şimdi artık bahar tamamen geldiğine göre, yolculuk planları ciddiyet kazanmıştı. Merida, eriyen karlar yüzünden yolları sel basmayacağı tamamen kesinleştiği an hemen yola çıkmayı önermiş, Fergus ise Paskalya'dan hemen bir gün sonra gitmeleri için karşı bir öneride bulunmuştu. Böylece "herkes kendini daha misafirperver hissedecekti." Paskalya öncesindeki kırk gün boyunca her şeyin daha ciddi ve ağırbaşlı bir havaya büründüğü doğrudu (Hogmanay'ın tam tersiydi), sonrasında her şey daha rahat ve şenlikli olurdu; bu yüzden Merida babasının ne demek istediğini anlayabiliyordu.

Heyecanı giderek artıyordu.

Bu yolculuktaki asıl amacın ailesinin değişmesini sağlamak olduğunun bilincindeydi ama tekrar yolculuk edeceği

için kalbi mutlulukla doluydu. Dört gözle beklemediği tek şey, oradaki prens hakkında babasıyla şakalaşmak zorunda kalmaktı; Kral onun Merida için iyi bir kısmet olacağını düşünüyordu. Bunun dışında, tekrar yola koyulmak ve maceraya atılmak için sabırsızlanıyordu.

“Merida volta atıp durma, beni tedirgin ediyorsun,” dedi Elinor salondaki sandalyesinden kalkarken. “Dışarısı sıcak mı? Gidip biraz hava alalım mı? Evet, sanırım bunu yapmalıyız. İla sen de bizimle gelmelisin.”

İla, şöminenin etrafındaki oymaların üzerinde biriken isi dikkatle bir güzel siliyordu. Bu çok zaman alan ve ateş yeniden yakıldığı an tekrar yapılması gereken bir işti, ama İla elindeki bezi bıraktı ve, “Teşekkür ederim hanımım,” dedi.

Elinor odadakilere şöyle bir *baktı*.

İla ne zaman bu kadar kibar olsa, ki her zaman öyleydi, aynı şey oluyordu. Elinor sanki, *İşte siz de böyle kibar olmalısınız çocuklar*, demek ister gibiydi ama bunun kulağa ne kadar çekilmez geleceğini bildiği için bunun yerine sadece o *bakışla* yetiniyordu.

Harris gözlerini devirdi ve şöminenin önündeki yerinde küçük harflerle bir şeyler yazmaya devam etti.

Hamish dudaklarını sarkıtıp somurttu ve asık suratla müzik odasına gitti; arptan çıkan hırçın notaların sesi duyuldu.

Merida hızlıca nefes verdi ve dudaklarından bir *puuuuuffff* nidası döküldü.

Elinor bunların hiçbiri olmamış gibi davrandı. Sadece, “Leezie sen de bizimle hava almaya geliyor musun? Duvarın oraya gidiyoruz,” dedi.

Leezie pervasızca yüzüstü uzanmıştı, elbisesi tehlikeli bir şekilde ocağa yakındı ve Elinor'un içinde çiçek kuruttuğu bir kitabın sayfalarını yavaşça çeviriyor, her sayfayı ince-liyordu. Saçları, yüzüne su çarptığı yerin etrafında sevimli bukleler oluşturarak yüzünü çevrelemişti. Arada sırada yanındaki tepside balla kaplı bademlerden almak için uzanıyor, her birini yedikten sonra parmak uçlarını yalıyordu. Merida yürüyüşe çıkmayı isteme olasılığı ondan daha düşük birini görmemişti.

"Yanınıza ancak ruhumu alabilirsiniz; enerjisi olan tek şey o. Yine de bana ay ile aranızda kaç tane güvercin gördüğünüzü söyleyin. Kayıtlarım için bu gerekli."

Leezie'nin ruhunu almadılar ama çıkarken mutfağa uğ-rayıp sıcak baharatlı ekmeklerden aldılar. Yola çıktıklarında, Merida ekmeğini yanağına bastırdı. İla kendininkini avuçlarının içine aldı. Elinor da muhafız kulesine gidene kadar ekmeğini ufak parçalara bölerek yedi; duvarın tepesine çıkmadan önce bu kuleden geçmeleri gerekiyordu.

"Nihayet bahar geldi," dedi Elinor merdivenleri tırmanıp tepeye çıkarlarken. Bunu söylemesinin nedeni hâlâ hissedilen soğuktan çok, günün bu geç saatlerinde bile havanın aydınlık olmasıydı. Kısa kış günleri yavaş yavaş uzuyor, yaz geldiğinde dönüşecekleri o güzel, ebedî ve neşeli hâllerine doğru evriliyorlardı ve bu sanki daha fazla zaman kazanmışlar gibi iyi hissettiriyordu. "Manzaranın buradan ne kadar güzel olduğunu hep unutuyorum."

DunBroch'un dışarıdan görülebilen tarafını kısmen çevreleyen duvar, eski zamanlardaki işgalcileri püskürtmek için o zamanın savunucuları tarafından uzun zaman önce inşa edilmişti; üzerinde, muhafızların boydan boya devriye gez-

mesini gerektiren ve iyi korunmuş bir yürüme yolu vardı. Şimdi ise üzerinde devriye gezenler daha çok kırmızı sinciparlar ve sansarlardı. Ve de Elinor. Hava güzel olduğunda (yani rüzgâr insanı savuracak kadar şiddetli esmediğinde), Elinor “biraz hava almak için” duvarın üzerinde yürürdü. Elinor’un annesi rivayete göre, hava almamaktan kaynaklanan bir hastalıktan ölmüştü, bu yüzden o da aynı kaderi paylaşmamak için tam anlamıyla *harekete* geçiyordu.

Eskiden üçüzlerin de onunla gelmesi için ısrar ederdi ama yürüyüşün uzun sürmesinden o kadar fazla şikâyet etmişlerdi ki en sonunda pes etti. Bir kez yürümeye başladığınızda, yürüyüş yolunun tutsağı olduğunuz doğrudur. Yaklaşık her yüz metrede bir nöbetçi kuleleri vardı ama onlarca yıldır temizlenmedikleri için kulelerin içindeki merdivenler çalı çırpıyla, ot yığınlarıyla ve çalı çırpı ve ot yığınlarının içinde yaşayan canlılarla doluydu. Sadece duvarın her iki ucundaki kuleler insan geçişleri için yeterince düzenli ve temiz tutulmuştu.

“Yolculuk etmek için iyi bir hava olacak,” dedi Ila. Elinde tuttuğu ekmeği hâlâ yememişti. Merida kendi elindekini bastırıp ezerek değişik şekillere sokmuştu. Aileen görseydi, hafif ve puf puf pişirmeyi başardığı ekmeklerin keyfini usulünce çıkarmadığı için ona kızardı ama Merida bu baharatlı olanları sert ve yoğun bir kıvamda seviyordu.

“Evet, bence çok iyi vakit geçireceksin,” dedi Elinor.

Merida cümlenin anlamını kavrayıp şaşırmadan önce birkaç adım yürüdü. “Ben mi çok iyi vakit geçireceğim?”

Elinor, ıslak sarmaşıklarla kaplı ve yosun tutmuş duvarın topraksı kokusunu içine çekerek derin bir nefes aldı. “Evet, bence öyle.”

Merida biraz daha korkutucu bir ses tonuyla tekrar etti: “Ben mi çok iyi vakit geçireceğim? Sen de oraya gidiyorsun.”

Elinor’un ses tonu yürüyüşüne devam ederken tamı tamına aynıydı. “Biliyorum, bu konu hakkında konuşurken bizi duydun. Babanla ben krallığın bütün işlerini yürütmek için birimizin geride kalması gerektiğine karar verdik; işleri o kadar uzun süre başkasına devredemeyeceğimiz kadar yoğun bir dönem.”

Merida bunun bir aldatmaca olduğunun farkındaydı; tıpkı Cailleach’ın oyunları kadar zekiceydi. “Kesinlikle böyle bir şey duymadım. Bunu kabul ettiğinizde, yolculuğun yılın bu mevsimi olacağını biliyordunuz!”

“Umutluydum,” dedi Elinor. “Daha doğrusu iyimserdim. Ama sonra gerçekler ağır bastı.”

“Belki de hanımım, siz gidersiniz ve Kral burada kalır,” dedi İla. “Ben sizin adınıza işlerinize göz kulak olurum.”

Elinor kibarca güldü ve yürürlerken İla’nın koluna girdi. “Çok naziksin İla. Ama Kral Kinlochy’yi seviyor ve bu yolculuğu onun elinden alamam.”

Bu Elinor’un devamlı yaptığı bir şeydi. Her zaman işler bu kaçınılmaz sona varırdı. Merida İspanya seyahatinde olanları hatırlamalıydı. Bunun yerine, annesiyle birlikte meralara gittikleri son seyahati hatırlamıştı.

Bu seyahat çok uzun zaman önce, Merida üçüzlerin şimdiki yaşlarındayken yapılmıştı. Merida kırsalda ata binerek bolca zaman geçirmiş ama orada hiç yaşamamıştı. Anne babasının yönettiği halk hakkında hiçbir şey bilmiyordu: çiftçiler, balıkçılar, mandıracılar, dokumacılar. O zamanlar Merida herkesin kalede yaşıyor olabileceğini düşünürdü. Başka bir şey görmemişti ve bilebildiği kadarıyla kalenin

içinde ve etrafında çalışan herkes daha sonra *kendi kalelerine* dönüyordu.

Ancak bir bahar mevsiminde, Elinor Merida'ya bir kraliçenin neler yaptığını görme zamanının geldiğini söyledi. Uzun sürecek bir yolculuk için hazırlandıktan sonra Merida hayatının ilk seyahatine çıktı. Muhteşemdi.

Meradaki kulübeler mevsimlikti. Her sonbaharda çiftçiler sığırlarını, köyelerine yakın, verimli ovalardaki çayır-
lara taşır, sığırlar kış boyunca tüm otları köklerine kadar yerdi. Bahar aylarındaysa çiftçiler zayıf ineklerini meralardaki eğimli dağ otlaklarına götürürdü; böylece ovalardaki çayır-
lar tekrar büyürdü.

Burası sadece bir yer değildi. Bir yaşam biçimiydi. Tüm o sıcak aylar boyunca, aileler yatak olarak funda demetlerini kullandıkları basit yazlık kulübelerde yaşar, yulaf ezmesi, peynir, tereyağı ve göz kulak oldukları ineklerin sütü ile beslenir, şarkılar söyler ve yıldızların altında birbirlerine hikâyeler anlatırlardı. Basit bir hayat sürmenin en iyi hâliydi ve en iyi kale hayatından çok daha farklıydı.

Orası Merida'ya iyi gelmişti. Saçlarını başlıkların ve şalların altında sıkı sıkı toplamak zorunda değildi. Her gün birbirinden farklıydı. Ondan olmadığı biri gibi davranıp rol yapması istenmiyordu.

Ama daha da şaşırtıcı olanı, orası *Elinor'a* da iyi gelmişti. Elinor —zarif, kültürlü, asil olan her şeye yakışan Elinor— kulübelerin orada tam bir doğal afetti. Merida onun daha önce hiç o yaz olduğu kadar kudretli olduğunu görmemişti; en sade elbisesinin içinde ve diğer kadınlarla birlikte tereyağı yaparken saçları yağın içine girmesin diye dağınık bir şekilde topladığı saçlarıyla bile. Bütün gün, o nerede olursa

olsun, insanlar tavsiye almak, plan yapmak ve anlaşmazlıkları çözmek için Elinor'un yanına geliyordu. Asla emir vermiyordu ama yine de çok zeki ve adil olduğu için, kulübeleri yöneten o olmuştu – kraliçeleri olduğu için değil, her zaman işleri nasıl yoluna koyacağını bildiği için.

Merida annesine benzediğini düşünmüyordu, ama o yaz, annesi gibi olmayı hiç bu kadar çok istememişti.

Merida'nın bir yanı Kinlochy'ye yapacakları gezinin de ona böyle hissettireceğini ummuştu.

Ama duvarın üzerinde annesiyle birlikte yürürken, *Elinor* işte dedikleri zaman bunun DunBroch'tan asla ayrılmamak demek olduğunu unuttuğunu fark etti. "Anne! *Lütfen* gel!" diye onu kandırmaya çalıştı tatlılıkla. İla nezaketle, "Bana çok iyi iş çıkardığımı söylemişsiniz hanımım. Uzaklaşabilmeyi hayal edebilmenizi kolaylaştırdığımı söylemişsiniz, hatırladınız mı?" dedi.

İla ile bakıştıklarında Merida onun yüzündeki iş birlikçi ifadeyi gördü. Kız Merida'nın tarafındaydı. "Sadece birkaç haftalığına!" diye ekledi Merida.

"Aileen tüm aileye yemek pişirmeyecekse kaledeki diğer işlere de yardım edebilir," diye destek oldu İla.

Elinor karanlığın çökmeye başladığı manzaraya baktı. Göl buradan çok güzel görünüyordu, günün son ışıklarıyla aydınlanmıştı ve altın rengindeydi. Geride kalan birkaç kuğu, parıldayan suyun üzerinde kara ejderhalar gibi süzülüyorlardı. Yakınlardaki bir tilkinin sesi duyuldu. "Bu doğru bir zaman değil kızlar."

Merida birden, "Her zaman bunu yapıyorsun! Her zaman işin içinden sıyrılıyorsun!" diye bağırdı.

“Kendine hâkim ol,” diye yanıtladı Elinor sesini yükseltmeden. Yıllardır kavga etmemişlerdi ve şimdi de etmeye niyeti yoktu. “Bakın, Leezie için iki güvercin. Ona söylemeyi unutmayın.”

“Güvercinler umurumda değil! Bunca zaman gideceğini düşünmemi sağladın ve şimdi sanki başından beri gitmeyeceğini düşünmem gerekiyormuş gibi davranıyorsun! Hep bir bahanen var!”

Elinor’un sesinde küçücük bir kızgınlık belirdi. “Kraliçe olmak bir bahane değil. Görev.”

Öfke, beyaz bir sis bulutu gibi Merida’nın üzerine indi. Öfkeden kulakları çınladı. Zihni, Ardbarrach’ta ona DunBroch hakkında ne düşündüklerini söyleyen Bayan mac Lagan’ın sözleriyle doldu ve yanakları tıpkı o günkü gibi kızardı. “Peki, bir kraliçenin görevi nedir anne? Tüm gün yaptığın şey nedir? Masanda oturup kime mektup yazıyorsun? Eğer yapmazsan ne olur?”

“Merida!” dedi Elinor sertçe. Sonra bariz bir çaba göstererek sesini sakinleştirdi. “Merida bu çok uygunsuz bir tavır.”

“Gerçekleri söylemek ne zaman uygunsuz oldu? Artık hiçbir şey yapmıyorsun! Sadece kraliçeymiş gibi davranıyorsun! Babam da sadece kralmış gibi davranıyor! Herkes bize gülüyor! Biz asla...” Merida *değişmek* kelimesini söylememek için son anda durdu çünkü anlaşma şartlarını ihlal etmek istemiyordu. Onun yerine, “Hadi kızsana! Sinirlen! Bağır! Bir şey yap!” dedi.

Ama Elinor soğukkanlılığını yitirmedi.

Elinor sadece Merida’ya baktı, yüz ifadesi üzgün ve sevecendi. “Kızmadım hayatım. Beni böyle gördüğün için hayal kırıklığına uğradım, hepsi bu.”

Eskiden olsaydı, bu çok büyük bir ağız dalaşına dönüşürdü; ardından anne kız tekrar barışıp bir uzlaşmaya varır ve işler her iki taraf için de farklı bir hâle gelirdi. Şimdi ise Elinor öylece pes ediyor gibiydi.

Merida'nın kulaklarındaki çınlama kükremeye dönüştü. "Beni hayal kırıklığına uğratan ise senin böyle *olman!*"

Döndü ve hızla uzaklaştı.

Bir daha annesi gibi olmak isteyeceğine inanmak zordu.

3. BÖLÜM

YAZ

**Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından
yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır.
Lütfen pdf'lere para vermeyin ve daha fazla
yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin.
<https://t.me/ayisigikitap>**

YAZ KURTLARI

“N E güzel bir sezon!” diye kükredi Fergus. Kinloch’y’e yolculuk ediyorlardı. Sonunda, nihayet. Başlangıçta kararlaştırdıkları tarihten haftalar sonraydı; plan sıkıntılı bir hâl almış, bir öyle bir böyle, kemik yiyen köpekler mi, kaşık yiyen köpekler mi derken her şey tartışılmıştı. En sonunda sadece Fergus, Hamish, Merida ve kaşık yiyen yavru köpek Brionn olarak yola çıkmışlardı. Harris’in de gelmesi planlanmıştı ama Hamish’i ısırdığı için başı dertteydi; ceza olarak ona bir ay sürecektir yazmanlık işi verilmişti. Ve Elinor da Elinor olmaya devam etmişti. Merida onunla hâlâ konuşmuyordu.

“Bir sonrakine gideceğim,” demişti Elinor onlar ayrıldıktan hemen önce.

Söylediği onca şey arasında Merida’nın canını en çok yakan bu olmuştu. Tabii ki gitmeyecekti. Asla gitmeyecekti. Eğer kastettiği gerçekten bu değilse, neden devamlı bunu *söyleyip duruyordu*? Ve eğer kastettiği buysa, neden bunu yapmıyordu?

Merida ona cevap vermeden yola çıkmıştı.

"Ne görkemli bir ülke! Ne soylu bir ülke!" diye devam etti Fergus.

"Muhteşem," diye onayladı Merida.

Yola çıkmakta geciktikleri için kızmıştı ama şu anda İskoçya'nın en insaflı mevsiminde yolculuk ettikleri doğrudu. Kuzeyin bu uzun yaz günleri sanki sonsuza dek uzuyor, bir sonraki aydınlık güne dönüşmeden önce sadece birkaç saatliğine kısa, gri geceler yaşanıyordu. Ağaçlar yeşilin her tonuna bürünmüştü: sıcak küllü yeşil, mavimsi çam yeşili. Kuşlar her yerdeydi. Kaleden ayrıldıklarından beri yelpaze gibi açılan geniş kuyruklarıyla oldukça etkileyici olan çalı horozları, makas kuyruklu çaylaklar, uzun bacaklı bıldırcınlar, asık suratlı ekin kargaları ve neşeli küçük kırlangıçlarla karşılaşmışlardı.

Ardbarrach'a yaptıkları yolculuğun aksine onları yavaşlatacak bir at arabası olmadığından bu kez daha hızlı hareket etmişlerdi. Yanlarında refakatçileri ya da korumaları bile yoktu. Babasıyla birlikte seyahat ettiği için Merida sırf kurallara uymak için yanına bir hizmetçi almaya gerek duymadı ve Fergus'un da ona Kinloch'ye nasıl gidileceğini gösterecek bir rehber ihtiyacı yoktu. Askerlerini DunBroch'u korumaları için geride bırakmış, Merida ve Hamish'i yolda kraliyet ailesi mensupları gibi değil, sade giyinmeye teşvik etmişti. Kral'ın, kalesinden ve kraliçesinden uzakta olduğu gerçeğine gereğinden fazla dikkat çekmek istemiyordu.

Böylece, İskoçya'nın sunabileceği en güzel günlerde, kraliyet takılarıyla süslenmemiş olarak, Fergus'un çok sevdiği bu heyecan verici kente doğru atlarını hızla sürdüler.

Merida'nın bir şikâyeti yoktu gerçekten.

Midge'in boynunda devasa bir gölge belirdi.

"Bak!" diye çığlık attı Merida yukarıyı işaret ederek. Neredeyse üçüzler kadar büyük, devasa bir beyaz kuyruklu kartal pike yaptı. O kadar yaklaştı ki, ürkmek için her zaman bir bahanesi olan Midge yana doğru sıçradı ve Merida kartalın kanadındaki kahverengi tüylerin her birini ve fırsat kollarcasına açılmış büyük sarı gagasının net olarak seçebildi.

"Ne şampiyon ama. Benim gibi bir kral. Göklerin kralı. Gökyüzü sana ait dostum, ben de aşağıya göz kulak olurum, tamam mı? Eyerine sıkı tutun Hamish!" diye güldü Fergus. "Lezzetli bir atıştırmalık olabilirsiniz."

Hamish korkuyla cırladı.

"Bu bir şaka," dedi Merida ona. "Hamish. Bu bir şaka."

Muhtemelen Merida'nın şikâyet edebileceği tek şey buydu. Sadece birazcık. Hamish o gün zaten bir kere, Brionn'un çalıların arasından aniden atlaması yüzünden korkmuştu. Genellikle çok fazla korkmaya tenezzül etmeyen Neşeli adlı midilliği sürüyordu, ama Hamish'in attığı korku dolu çığlık o kadar inandırıcıydı ki, Neşeli ona tamamen inanmış ve dörtmala koşmaya başlamıştı. Merida gidip onu geri getirmek zorunda kalmıştı. Şimdi Hamish, Sirist'i süren Fergus'un önünde oturarak yolculuk ediyordu. Merida ise Neşeli'yi Midge'in arkasına bağlamıştı; bu kadar hızlı hareket edebilmelerinin sebeplerinden biri de buydu. Hamish'in yerinden düşmediğinden ya da midillisini doğru yönlendirdiğinden emin olmak için duraksamalarına gerek yoktu; Neşeli şu anda yükü olmayan bir yük midillisiydi sadece. Eskiden olsa, Fergus tüm bu olanlara çok sinirlenirdi ama Hamish o kadar uzun süredir böyleydi ki Fergus durumu kabullenmişti. *Hamish işte.*

Hamish'in korktuğu şeylerin kısa listesi şöyleydi: her şey.

Hamish karanlıktan korkardı. Yüksek seslerden korkardı. Çakallardan ve kurtlardan korkardı. İğneli böceklerden korkardı. İğnesi olmayan ama varmış gibi görünen kulağakaçan böceklerinden korkardı. Dikenlerin derisine saplanmasıyla korkardı. Yemeğin boğazına takılmasından korkardı. Yüksekten korkardı. Derinlikten korkardı. Gök gürültüsünden korkardı. Şimşekten korkardı. Kalabalık insan gruplarından korkardı. Kalabalık olmayan insan gruplarından korkardı. Harris'ten korkardı.

Bunlar, Merida'nın çoğunlukla anlayabileceği şeylerdi. Bunların hepsi insanı incitebilecek ya da ürkütebilecek şeylerdi. Tüm bu korkular söz konusu olduğunda onu teselli etmeye çalışabilirdi. Ama Hamish, onun anlayamadığı şeylerden de korkuyordu; belirli bir tehdit oluşturmeyen kavramlar ve durumlar gibi. Müzik odasına çıkan merdivenlerdeki üçüncü basamaktan korkardı, bu yüzden onu her zaman atlardı. Ana Salon'un ikinci kat balkonunda sergilenen zırhtan korkuyordu, bu yüzden ikinci kattan bir şey getirmesi istenildiğinde sessizce ağlardı. Göldeki kuğuların her yaz yılın geri kalanını geçirmek için göç etmelerinden korkardı ve sonuncusu gittikten sonra bile günlerce odasında saklanırdı. Bir kitabın son sayfasını çevirmekten korkuyordu, bu yüzden eğer biri kendisine okumadıysa bir metnin nasıl bittiğini asla bilmezdi.

Merida, bu korkulara sahip birinin nasıl teselli edilebileceğini bilmiyordu.

İşin garip tarafı, Merida onun eskiden beri bunlardan korktuğunu düşünmüyordu, yeni yeni korkmaya başlamıştı. Daha da garibi, onu bu kadar korkutacak bir olay hatırlamıyordu. Onun daha fazla değil, daha az korkması gerektiğini hissediyordu, zira hayatı çok güvenliydi.

Buna rağmen, kartallardan korkuyordu.

Hiçbir zaman bir kartal tarafından sürüklenmemiştir.

"Baba, annem bir yerlere gitmeyi ne zaman bıraktı?" diye sordu Merida düşünceli bir şekilde, eski patika boyunca doğruya doğru ilerlerlerken.

"Ne," diye homurdandı Fergus. "Bir yerlere gidiyor."

Merida buna cevap vermeye tenezzül etmedi.

"Annen hayatın lüks yanlarını seviyor," dedi Fergus en sonunda. "Seyahat etmek genelde bunu pek sağlamaz."

"Beni meralara götürdü," diye itiraz etti Merida. "Orada hiçbir canlı konforlu bir hayat süremez."

Fergus bir müddet hiçbir şey söylemedi. Merida'nın babasının bir özelliği de bir şeyi eğer yüksek sesle söyleyemiyorsa, hiçbir şey söylememesiydi. Onun yerine, biraz kıpırdandı. Eyerin üzerinde önünde oturan Hamish'i düzeltti. Parmakları onu yıllar önce kaybettiğini hatırlamadan önce, tahta bacağına kaşdı; sonra diğer bacağına kaşdı. Sakalını okşadı. En sonunda, "Öyle sanıyorum ki eskiden bunda ne kadar iyi olduğunu unutmuş olabilir. Bazen bir şekilde takılıp kalırsın, değil mi?" dedi.

"Sana olan da bu mu Hame?" diye sordu Merida. "Kartal korkusuna mı takılıp kaldın?"

Hamish Fergus'un güvenli kollarından ona doğru baktı ve sadece gözlerini kırptırdı. Ondan cesaretli olmasını bekleyemezlerdi; ayrıca bir şeylerden korkmaya o kadar alışkındı ki artık bundan utanmıyordu. O kısaca böyleydi.

Merida onu biraz daha sıkıştırmayı düşündü, ama sonra Midge'in kulaklarının bir o yana bir bu yana hareket ettiğini fark etti. Her zamanki huysuzluğu ile değil, daha ısrarlı ve daha ürkek bir şekilde hareket ediyordu. Arkasına baktığında, Neşeli'nin de hafifçe sıçramaya başladığını, sanki

kaçmayı düşünüyor gibi kuyruğunu havaya diktiğini gördü. Neşeli, ağız dolusu leziz çimenlerin haricindeki şeyleri pek umursamazdı, bu yüzden bir önceki koşusundan bu kadar kısa süre sonra tekrar koşmaya niyetleniyor gibi görünmesi dikkat çekiciydi.

Ormandaki kuşlar birbirlerini uyarmak için çığlık çığlığa bağırıp havalandıklarında, Merida bir ürperti hissetti.

Brionn'un sırtındaki fırça gibi tüyler dimdik olmuştu. Nadiren aynı yöne bakan küçük parlak gözlerinin her ikisi de ormana doğru bakıyordu.

"Baba," dedi Merida.

"Duydum," diye yanıtladı Fergus.

"Ne?" diye sordu Hamish gergin bir hâlde.

"Sanırım biz..."

"Evet," dedi Fergus. "Gerekirse Neşeli'yi serbest bırak, o bizi takip edecektir!"

Koca bacaklarını Sirist'in koyu kestane gövdesine vurdu; Merida da aynısını Midge'e yaptı. Her iki at da dörtnala ileri doğru fırladılar.

Kurt sürüsü ağaçların arasından çıktı.

Kış günlerinde kurt saldırılarının daha fazla olabileceğine dair yanlış bir kanı vardır. Bu düşüncenin sebebi kışın etrafta fazla yiyecek olmamasıdır, bu yüzden kurtların dikkatleri insanlara yönelir. Ama işin gerçeği, eğer kurt sürüsü iyi bir yıl geçirmişse, güzel bir yaz gününde dışarıda olmak çok daha kötüdür. Çünkü o zaman, beslenecek daha fazla yeni ağız vardır ve dişi kurtlar büyümekte olan yavrularını besledikleri için daha fazla acıkırlar; ayrıca sürüdeki tüm kurtlar

yavrulara avlanmayı öğretmek ister. Genç bir kurda avlanmayı öğretmek için birkaç gezginden daha iyi ne olabilir? DunBroch'a o masa oyununu getiren o rahip ve genç delikanlıya olan da buydu. Kurtlar. Fransa'dan gelen o hanım da kurtlar tarafından yenmiş, eşlikçisi ise zar zor kurtulmuştu ve şimdi, Elinor'a göre gördüklerinin de etkisiyle, bir manastıra kapanmıştı. Hamish'in Feradach'ın yüzünde gördüğü yaraların kurtlardan kaynaklandığını sanmasının sebebi korku değil, bu olaylardı. Oldukça uzun bir süre boyunca Fergus ve diğer komşu krallar avcılara kurtlar için açık çağrıda bulunmuşlardı; yaz sonunda avcılar bir torba dolusu kuyrukla gelip her biri için para alırlardı.

Merida bir kurt sürüsü tarafından ilk kez köşeye kıştırıldığı güne dek bu olayı barbarlık olarak nitelendirmişti. Kurtlar ve insanlar yüzyıllardır süren bir savaş içindeydiler; kimi seneler insanlar kimi seneler ise kurtlar galip geliyordu. Bu yüzden Merida, Fergus ve Hamish at üstünde hızla ilerlediler.

Fergus'un birlikte avlandığı şaşı köpeklerin aksine, kurtlar ailenin izini sürerken sessizdiler. Kurtlar aynı zamanda akıllıydılar da; tıpkı Merida'nın haftalar önce Feradach'a yaptığı gibi atları yanıltıp yoldan çıkartarak tuzığa düşürmek istiyorlardı. Ayrıca kurtlar hızlıydılar. Atlar da hızlıydı ama oldukça tembel geçen bir baharın ardından zaten bütün gün koşmuşlardı.

"Durup onlarla savaşacağım Merida!" diye bağırdı Fergus. "Sen Fergus'u al!"

"Seni bırakmayacağım baba!" diye bağırdı Merida.

Hamish'in gözleri korkudan fal taşı gibi açılmıştı. Brionn, Neşeli'nin bacakları arasında neredeyse ikisinin de tökezlemesine sebep olacak kadar süratle dolanıyordu. Fırça tüylü köpek, kurtlarla yüzleşecek kadar cesur mu yoksa

gizlenecek kadar korkmuş mu olduğuna karar veremiyordu. Merida onu çok iyi anlıyordu.

Merida yayına uzandı.

Ama o henüz ilk önce hangi kurdu hedef alacağını bilemeden, şiddetli ve saf bir boru sesi duyuldu.

Kurtlar bocaladı.

Boru tekrar duyuldu.

Merida ve Fergus atlarını döndürüp daireler çizerek boru sesinin kaynağını aradılar.

Ses üçüncü kez duyuldu.

Aniden, vücudunun her yanı dikenlerle kaplı devasa bir yaratık, ormanın içinden fırlayıp atların arasından geçti. Kükrüyordu. Oklar etrafından vızır vızır geçiyordu; kurtlardan bir tanesi ciyaklayarak kaçtı. Şiddetli boru sesi tekrar duyuldu. Midge şahlandı, Sirist kendi etrafında döndü. Tam bir kargaşaydı.

“Size yetiştik!” diye bağırdı biri. “Artık güvendesiniz!”

Tüm bu gürültü patırtının sebebi, deri zırhlar ve kaba asker ceketleri giymiş bir grup insandı. Dikenleri olan yaratık ise Dásachtach’ın adamlarının DunBroch’a getirdiği cinsten bir köpekti; sadece üzerine boynuzlardan yapılmış dikenlerin dikildiği deri bir zırh giymişti. Boru ise hem köpekleri komuta eden hem de duyulan sesin ne anlama geldiğini gayet iyi bilen kurtları korkutan kaba saba ve sağlam bir enstrümandı. Tüm bunlar koyu siyah saçları ve kalın kara kaşları olan bir adam tarafından yönetiliyordu. Onun deri zırhının arkası da tıpkı dilini mutlulukla sallayarak yanına gelen köpeğinki gibi dikenlerle kaplıydı.

Bu adam, kimi kurtardıklarını ilk fark eden oldu. Kalın kara kaşları havaya kalktı ve hemen sadakatle tek dizinin üzerine çöktü.

“Kusura bakmayın kralım,” dedi başı hâlâ eğik bir şekilde. Taşra aksanıyla konuşuyordu. “Sizi bu sade kılık içinde tanıyamadım.”

Adamların geri kalanı da anında diz çöktüler.

Merida ve Hamish diz çöken adamlara gözlerini kırpıştırarak baktılar; bu alışılmadık bir manzaraydı ve kendilerini pek de rahat hissetmiyorlardı. Bu adamlar daha yeni onların hayatını kurtarmıştı ve şimdi neredeyse özür dilemek için yere kapanıyorlardı.

“Kalkın, kalkın çocuklar. Aksine benim aşağı gelmem gerek.” Fergus koca bir kahkaha atarak Sirist’in yanından aşağı doğru kayd; Hamish’in gözle görünür endişesini daha da arttırarak onu alıp külçe gibi yanına koydu. Dikenli zırh giyen adama seslendi: “Adın ne ve sana nasıl teşekkür edebiliriz?”

Adam ayağa kalktı. Zırhlı köpeğin yaralı kulaklarını ovuşturarak, “Ben Strathmannon Kontu’nun sağkolu Maldouen’im. Ayrıca bize teşekkür etmenize gerek yok. Nereye gidiyorsanız size eşlik etmekten mutluluk duyarız.”

“Oldukça doğruya doğru gidiyoruz,” dedi Fergus. “Kinloch’ye. Evinizden bu kadar uzak bir yere kadar bize eşlik etmenizi bekleyemeyiz. Ama eğer bizi kabul ederseniz, birlikte bir yemek yeriz.”

“Efendim,” dedi Maldouen, “siz nasıl isterseniz.”

Adamlar onları alıp tamamı arı kovanına benzer evlerden oluşan küçük köylerine götürdüler. Kubbe şeklindeki bu evler, daire şeklinde kayalar kullanılarak yapılmış, tuhaf, yuvarlak yapıları; bu metotla inşa edilmiş olmaları, onların tıpkı birer arı kovanı ya da çam kozalakları gibi görünmelerini sağlıyordu. Hepsinin küçük kare kapıları, hatta

bazılarının küçük kare pencereleri vardı; hepsi bir aradayken bir çocuktan çizmeyi denemesini isteyeceğiniz yapılar gibi görünüyordular. Merida adını duyduğu ama hiç görmediği bu yapılara bayıldı. Hamish'in de heyecanını körüklemeyi denedi.

"Şunlara bak," dedi Merida kolunu onun incecik omzuna atarak. Hâlâ ara ara korkudan titrediğini hissedebiliyordu. "Daha önce hiç onlar gibi bir şey gördün mü?"

Hamish cevap vermedi. Bunun yerine, Merida'ya yaslanarak bomboş gözlerle kovan evlere baktı. Merida, Hubert için Ardbarrach'a götürdüğü küçük ayıyı çıkarıp Hamish'e verdi. Hamish sessizce ayıyı aldı. İki kardeş bu şekilde yan yana durdular. Fergus, Maldouen'in yöneticisi, köyün reisi ile tanışırken, Hamish parmaklarını ayının yıpranmış kulakları üzerinde, Merida ise elini Hamish'in başının üzerinde gezdiriyordu. Strathmannon Kontu Godfrey. Çok küçük bir köy için çok büyük bir isimdi. Merida, Bayan mac Lagan'ın, kırsal krallıkların kendini büyük gösterme oyunlarından bahsedişini hatırladı huzursuzlukla. Kont'un sorumlu olduğu halk, kemiklerinin üzerinde fazla et olmayan birkaç düzine sıska köylüden ibaretti ve pek fazla lüksleri yokmuş gibi görünüyordu, yüzlerindeki gülümsemeler hariç. Onlardan bolca vardı. Bir kraliyet ziyareti başlı başına heyecan verici bir olay olabilirdi. Peki ya tehlikeli bir kurt kovalamacasının ardından yapılan bir kraliyet ziyareti? Köyün morali yüksekti; bu gece anlatılacak güzel hikâyeler vardı.

Godfrey, Hamish ve Merida'nın yanına gitti. Bir kont olarak yönettiği adamlardan pek de bir farkı yoktu ve o da Maldouen gibi aksanlı konuşuyordu. "Siz Prenses olmalısınız."

"Evet, o benim," dedi Merida.

"Ve bu da Prens," dedi Godfrey. G6zlerini kısıp hâla gözle görülür şekilde titremekte olan Hamish'e baktı. Yüzü hemen merhametle yumuşadı. Küçük Hamish ile işler hep böyle ilerlerdi. Tıpkı Leezie'nin insanlarda ona yardım etme hissi uyandırması gibi Hamish de insanlarda onu avutma hissi uyandırırdı. "Ah küçük prens, artık güvendesin. Bu yıl kurtlar fenaydı ama Maldouen ve Ol' Flower onları uzak tutma konusunda iyi iş çıkarıyorlar. Bak. Ol' Flower, buraya çocuğun yanına gel."

Godfrey, dikenli zırh giyen köpeği Hamish'e yaklaşması için cesaretlendirdi.

Zaten küçük olan Hamish, bir şekilde daha da küçülmeyi başardı. Godfrey'in bilmediği şey, söyleyeceği hiçbir şeyin Hamish'in moralini düzeltemeyeceği ve ayrıca onunla konuşmanın Hamish'e kendini daha da kötü hissettireceğiydi. Çocuk, kurtlardan hâla korkmakla kalmıyordu, şimdi de zırh giymiş köpeklerden ve Godfrey'in doğrudan kendisiyle konuşuyor olmasından korkuyordu.

Fergus bunu fark etti ve "Merida, neden atları çözmüyorsun; dörtmala koştukları için çantaları da kontrol etmek gerekir. Ne yapacağını biliyorsun. Hamish'i de götür ki Nesheli'yi görsün. Ve Harris'in şaşı köpeğiyle de bir şeyler yap işte," dedi.

"Onun iyi cins bir köpek olduğunu söylediğini sanıyordum," dedi Merida. O ve babası, Ol' Flower'ın etrafında düzensiz daireler çizerek ve kesik kesik havlayıp burnundan inliyormuş gibi sesler çıkararak koşup duran Brionn'a baktılar.

"Ona şaşı dediğimi Harris'e söyleme," dedi Fergus. "Ama bu köpek kesinlikle normal değil."

Atlarla ilgilenme işini Prenses'in yerine köylüler yapmak istedi elbette ama Merida onları uzaklaştırdı. Babasının ondan ne yapmasını istediğini biliyordu ve bu sadece yorgun atlarla ilgilenmek değildi.

"Babamı daha önce bunu yaparken görmüş müydün?" diye sordu Merida uysalca ona yaslanmış duran Hamish'e; çocuğun gözlerinde hâlâ korku vardı ve parmakları hâlâ titriyordu. Eğer ağlasaydı ona karşı tahammülsüz olmak daha kolay olurdu ama bunun yerine, korkmasına rağmen sessizce Merida'ya uymaya çalışıyordu. Merida küçük ayı hâlâ onda mı diye baktı, ondaydı ve Hamish'in dikkatini dağıtabilmeyi umarak neşeyle çene çalmaya başladı. "Ah, göremezdin tabii ki. Onunla hiç seyahat etmedin. Bu köyün ticaret yolları yok, gerçi ticaretini yapacakları bir şey de yok. Sadece topraktan geçiniyorlar. Birkaç tane keçileri ve belki de bir iki midillileri vardır. Yiyecekleri toplayıp soğuk havalar için saklarlar. Bu yüzden elimizdekileri onlara vereceğiz, kendimiz için getirdiklerimizi. Babamın bizden yapmamızı istediği şey buydu."

Merida yolculuk için getirdikleri kraliyete ait tüm o lüks mallarla, şekerle kaplı meyveler, konserve etler ve pişmiş baharatlı yiyeceklerle kollarını doldururken, Hamish onu ciddiyetle izliyordu.

"Ama bunu sakın büyük bir olaya dönüştürme — bunlara sahip olmadıklarını bilmiyormuşuz gibi davran, tamam mı?" dedi Merida. "Gururları kırılmasın."

Daha sonra, dışarıdaki büyük, kaba yontulmuş masanın etrafına oturup hâlâ aydınlık olan gökyüzünün altında afiyetle yemek yediler. (Merida kovan evlerinin içinin yemek yemek için çok küçük ve karanlık olduğundan şüpheleniyor-

du ve içlerinde yaşayanlar, evleri aydınlatmak için çalı çırpıları ve hayvansal yağları harcamak istememiş olabilirlerdi.) Geç olmuş gibiydi ama saatin kaç olduğunu tam olarak söylemek zordu. Bu yaz günleri sonsuza dek sürüyor gibiydi; gece yarısına ve hatta sonrasına dek aydınlık olurdu. Fergus masanın en başına, Kont da diğer ucuna oturmuştu ve köylüler de masanın iki yanındaki bankları doldurmuş ve tabii ki çimenlere yayılmışlardı. Kurtların hikâyesi çoktan birkaç kez anlatılmıştı bile. Hikâye her anlatıldığında Ol' Flower'a bir parça et daha fırlatılıyordu. İri cüssesine rağmen hızla hareket edip, Brionn her ne kadar havada uçan yemeği kapmak için onu engellemeye çalışsa da eti ilk kapan her zaman Ol' Flower oluyor, bu da herkesi çok eğlendiriyordu. Yani Ol' Flower'dan hâlâ korkan Hamish dışında herkesi.

Hamish az da olsa, biraz sakinleşmişti. Şimdi iri gözleriyle, köylülerin onun için sıradan olan yiyeceklerin tadını çıkarışını izliyordu. Ayrıca, birkaç metre ötedeki banka yaslı duran lavtaya³ da gözünü dikmişti. Enstrümanın yanındaki kadın Hamish'in bakışlarını fark etti ama konuyu doğrudan açmayacak kadar akıllıydı. Onun yerine, "Bu yiyecekler için çok teşekkürler genç adam," dedi.

Hamish gözlerini kırpıştırarak ona baktı. Kadın Merida'ya baktığında, Merida hafifçe omuz silkti.

"Ama asıl güzel olan şey sizlerin bize eşlik etmeniz," diye ekledi kadın. Lavtayı kucağına aldı. "Çaldıklarımı dinleyecek yeni seyirciler!"

Kadın çalmaya başladığında masanın etrafından neşeli sesler yükseldi. Köylülerin bir kısmı ellerindeki kupaları

3 Mızrapla çalınan, gövdesi uttan küçük bir çalgı –en.

tahtaya vurarak melodiye eşlik etti. Merida, Hamish'in ince, uzun ve solgun parmaklarının melodiyle birlikte istemsizce hareket ettiğini gördü. Müziği ne kadar seviyordu. Bir melodi çalabilmesi için onu bir ya da iki kez duyması yeterliydi.

"Prens de çalışıyor mu?" diye sordu lavtayı çalan kadın.

"Teli olan her şeyde Hamish küçük bir canavardır," dedi Fergus. "O kurtların tellerinin olmaması ne kötü."

Kadın lavtayı hemen Hamish'e uzattı. Hamish almak için kollarını zamanında kaldıramadığından, kadın lavtayı onun kucağına bıraktı. "Armut tabağına karşılık ben de size bir ezgi veriyorum."

Hamish, donmuş, iri gözlü küçük bir yaratık gibi kalakaldı. Kucağındaki lavta ve korku onu oturduğu yere sabitlemiş gibiydi.

Merida onun bu gruba korkusuzca lavta çalmasını ne çok isterdi. Dinleyenler için değil, Hamish için. Nasıl olmuştu da eğlence duygusunun yerini korku alabilmişti? "Haçlar ve Kareler'i çalabilirsin," diye fısıldadı ona.

Hâlâ kıpırdıyamıyordu.

"Hayatınızı kurtardığı için Ol' Flower'a bir ezgi borcunuz olduğunu düşünmüyor musunuz?" dedi Maldouen.

Maldouen şaka yapıyordu ama farkında olmadan Hamish'i harekete geçirecek tek yolu bulmuştu: yükümlülük. Hamish korkunun onu yönetmesine izin vermişti ama başkalarını yüzüstü bırakmak pahasına değil.

Hamish, "Pekâlâ," diye fısıldadı ve sonra köpeğe doğru dönüp, "Hanımefendi," diye ekledi ve bu da tüm masayı kahkahalarla güldürdü.

Hamish çalmaya başladı.

Köylüler de onun ritmine uyarak el çırpmaya başladılar. Hamish daha hızlı çaldı. Onlar daha hızlı el çırpıldılar. Ha-

mish dans müziği çaldı, köylüler ayağa kalkıp çok iyi bildikleri bu ezgilerle dans ettiler. Elindeki lavtaya ve hızla çaldığı melodilere bakıldığında Hamish'in hiç korkmadığına neredeyse inanabilirdiniz ama Merida öyle olmadığını biliyordu. Bu hep böyle olurdu. Hamish ne zaman başkalarına çalsa sanki bambaşka biri gibi görünürdü. Daha sağlam, daha kendinden emin. Hubert ve Harris'e daha çok benzerdi. Ne de olsa bu da gösterinin bir parçasıydı ve şimdi Hamish Ol' Flower'a iyi bir gösteri yapmayı borç bilmişti.

Merida kendi kendine Hamish'in aslında ondan daha cesur olduğunu düşündü. Merida her zaman çılgınca şeyler yapardı ama öncesinde korkmazdı. Hamish hemen hemen her şeyi yapmaktan korkuyordu ama buna rağmen birçok şey yapıyordu.

Merida, insanlara çalmanın onu değiştireceğine inanmak istedi. Bunu yaparken başına kötü bir şey gelmediği için, korkmaması gerektiğine ikna olmuş olmasını diledi. Ama sonra melodi sona erdi ve sanki Hamish'e dayanma gücü veren müziğin kendisiydi. Hamish her zamanki utanç hâline döndü ve lavtayı geri verdi. Gözlerini herkesten kaçırdı ve ortadan kaybolmak için elinden gelenin en iyisini yaptı.

Merida onun değişmesi için ne gerektiğini hiç bilmiyordu.

UYUYAN KENT

KINLOCHY'YE yaklaştıkça Fergus'un heyecanlandığını görmek Merida'ya komik geliyordu. Kentin sembol yapılarına işaret etmeye, kollarını sallayarak hatıralarından aklında kalanları anlatmaya başladı; birlikte seyahat ettiği grup o zamanlar yanında olmadığından, canlılığını yitiren hatıralarını toparlamamanın epey çaba gerektirdiğini fark etti. Böylesine akli dağınık, coşkulu ve bir şeye odaklanamayacak kadar mutluyken Hubert'e benziyordu. Yani Hubert'in Ardbarrach'a gitmeden önceki eski hâline; büyüdüğünde Fergus gibi olacağını düşündüğü, gür İskandinav saçları ve gür İskandinav sakalıyla iri yarı Hubert'a. Şimdi ise, kısacık saçları ve yatağının kenarında bırakıp gittiği mavi boncuklarıyla, onun nasıl birine dönüşeceği hakkında en ufak bir fikri yoktu.

"Kinloch!" diye bağırdı Fergus hevesle, şehre girerlerken.

Uzun süren gün sona ermek üzereyken Kinloch'un eteklerine vardılar. Kısa geceler burada DunBroch gecelerinden bile daha az geceye benziyordu; bunun bir sebebi de Kinlo-

chy'nin deniz kıyısında bir ülke olmasıydı; okyanusun üzerindeki güneş sonsuza dek batmıyor gibiydi. "Gece" burada gündüzün gri-kahve bir hâliydi sadece. Merida okyanusu göremese de onun o ferah, balık kokan havasını koklayabiliyor ve gökyüzündeki işaretlerini görebiliyordu. Gökyüzü okyanusa yakın olduğunda her zaman o tuhaf, uçsuz bucaksız görünüme bürünür, sanki ışık her yönden geliyormu  ve bulutlar yeryüzünün ne tarafta olduğunu umursamıyor gibi görünürdü.

Merida, Kinlochynin Ardbarrach'a hiç benzemedi ini gördüğünde rahatladı. Her bakımdan daha az otoriter bir görünümü vardı.  ehri çevreleyen duvar iyi durumdaydı ama uzun zaman önceki bir dönemden kaldığı belliydi; Romalıların geri çekilmeden önce kuzeyde ilerleyebildikleri kadar ilerledikleri ve giderken artlarında sadece tuhaf yer isimleri bıraktıkları dönemden. Duvarın ardındaki binalar Merida'ya modern ve işlevsel göründü; d kk nlar, fabrikalar, bir şeyler satın almak ya da bir şeyler üretmek için yerler, arabalara bir şeyler yükleyip diğer şehirlere götürmek ve yine diğer şehirlerden gelen arabaların yükünü boşaltmak için yerler. Tüm bu gri ta  binaların hangi i i yaptığını gösteren ve açıklayan tabelalar, afi ler.  ehrin ortasında yükselen zarif ve pahalı görünümlü bir kule. Dolambaçlı ana cadde, kulenin silüetinin deniz kenarından bile görülmesine müsaade ediyordu. Bu büyüklükte bir  ehri inşa etmeye yetecek ticari kazancı düşünmek Merida'nın hayal gücünü zorladı.

Tüm bunlar son derece güzeldi. Huzurluydu.

Kuleye doğru ilerlerlerken Merida kendini böyle bir yerde ya arken hayal etmeye çalıştı. İnsanları nasıldı acaba? Şimdiye dek kimseyle kar ıla mamı lardı.

“Bir bal likörleri var,” diye kükredi Fergus çocuklara. “Kinlochy birası da var ama çoğunlukla içine yumurta kırarlar. Göğsünüzde kıl, kafanızda saç çıkarır.”

Atların toynakları parke taşlarına değdikçe çıkan nal sesleri, yolun etrafına dizilmiş binaların duvarlarında yankılanıyordu. Brionn onların önünde telaşla bir aşağı bir yukarı koştu; kuyruğunu havaya dikmiş etrafı kokluyordu.

Hâlâ tek bir kişi bile görmemişlerdi. Saat geç olduğu için miydi acaba? DunBroch’ta yaz güneşi geç saatlere kadar tepede kaldığında, insanlar da ayakta olurdu. Belki de burada daha iyi bir düzen oturtmuşlardı ve uyumaları gereken saatlerde uyuyorlardı. Ne de olsa önünden geçtikleri evlerin kepenkleri kapalıydı.

Fergus’un sesi boş sokaklarda yankılanıp geri dönüyordu ama o sanki bu yankıyı bastırabilecekmiş gibi giderek daha yüksek sesle konuşuyordu. “Ve sen Hamish, burada yaptıkları müziğe bayılacaksın. Bir keresinde DunBroch’a Kinlochy’den bir grup gelmişti. Onları ağırladığımızda sen henüz mini minnacık olduğun için hatırlamazsın, ama...”

“Bir arpçı,” dedi Hamish hiç duraksamadan, “uzun sivri sakallı. Ve o üç gaydacı. İki saplı lavtası olan o müzisyen, ikisini de aynı anda çalıyordu.”

“Cailleach adına, gerçekten de hatırlıyorsun, değil mi? Sen daha minicik bir şeydin!”

Hamish, müzikle ilgili şeyleri asla unutmazdı.

Peki, Kinloch’sın müziği şimdi neredeydi? Nihayet kuleye vardıklarında, deniz kuşlarının çığlıkları dışında hiçbir ses duyulmuyordu. Kule, tepesinde okyanus ısıltılarının yansıdığı gökyüzü ve çevresinde süzülen beyaz martılarla son

derece etkileyici görünüyordu. Sanki sessizce onların yaklaşmasını izliyordu.

“İşte bu olağanüstü,” dedi Fergus daha önce hiç kullanmadığı alçak bir ses tonuyla; bağırıp çağırması geçtikleri sokakların sessizliğiyle susturulmuştu sanki.

Kulenin kapısı biraz aralıktı. Kapının kanatları kirişlerle kapatılmamıştı, öylece sallanıyorlardı.

Fergus Sirist’in üzerinden kayarak indi ve kapıya doğru yürüdü. İçeri doğru seslendi ve bir müddet sonra kapıyı iterek açtı.

Merida nefesini tuttu; diğer tarafta ne olduğunu merak ediyordu.

Ama içeride, kapının hemen yanındaki sandalyelerde yarı uyur hâlde oturan bir erkek ve bir kadın vardı sadece. Merida’nın böyle bir yerde görmeyi beklediği gibi lüks kıyafetler içerisindeydiler. Adam sakalına küçük altın iplikler ördürmüştü. Kadının saçını incilerle bezeli bir saç filesi sarmıştı. Ama ikisi de tembel tembel oturuyorlardı ve onları izleyen birileri olduğunu gördüklerinde de duruşlarını düzeltmediler.

“Kim var orada?” diye soru kadın uykulu bir şekilde.

“DunBroch’lu Fergus, eski dostu Kinlochy’li Ronald’ı görmeye geldi! Gerekirse tencere tava çalın ve onu uyandırın!”

Kadın sadece gözlerini kırptırdı. Fazla hevesli görünmeden altın iplikli sakalı olan adama, “Neden bahsettiğini biliyor musun?” diye sordu.

Adam hayır anlamında kafasını salladı. Esnedi. İnsanları selamlama şekli Leezie’nin herhangi bir işi yapma biçiminden bile daha özensizdi.

"Ayağa kalksana be adam!" diye bağırdı Fergus. "DunBroch'tan geldiğimizi görmüyor musun? Şimdi, kaba olmak istemem ama ne yapman gerektiğini biliyorum ve kralına gidip başka bir kralın çocuklarının bir kısmıyla birlikte buraya geldiğini söylemen gerekiyor! Şimdi marş marş!"

Tüm bunları o koca sesi ve o koca komik mizacıyla söylemişti; normalde bu, insanların onunla birlikte gülmeleri ve ne istiyorsa yapmalarıyla sonuçlanırdı. Başka bir kral olsa küstahlıkları için bu ikisine bağırma hakkını kullanmaktan çekinmezdi.

Aslında belki de öyle yapmalıydı, diye düşündü Merida. Çünkü adam ve kadın, en sonunda ayağa kalkıp ayaklarını sürüye sürüye içerinin loşluğuna doğru yürümeden önce, umursamaz bir tavırla birbirlerine baktılar. Bunu o kadar acele etmeden yaptılar ki, Fergus'un onlardan istediği şeyi yapacaklar mı yoksa sadece daha fazla soru sormasın diye oradan ayrılacaklar mı, söylemesi zordu.

Onlar gittikten sonra Merida, "Ne kadar ayıp!" dedi; ayıp kelimesi bunun için tam olarak doğru bir kelime olmasa da. "Önceden de... böyle miydi?"

"Hiçbir zaman fazla disiplinli değildiler!" dedi Fergus ama bu durumdan pek memnun değil gibi görünüyordu. Hamish'in uykulu bir hâlde yanağını Neşeli'nin yelesine yasladığını gördüğünde, "Henüz uyuma. Ronald'a ulaştığımızda bir kutlama olacaktır. O adam ziyafet vermeyi herkesten iyi bilir. O ve Caitrina ile geçen geceler çok eğlencelidir. Bol bol bal likörü olur. Şafak sökene kadar şarkılar söylenir. Masaların üzerinde kılıç tokuşturulur. İspanya'dan gelen sanatçılar olur," diye ekledi.

Zaman ilerledi.

Etraflarındaki şehir sessizliğini korudu. Önlerindeki kale sessizliğini korudu.

Atlar huzursuzlanmaya başladı. Merida adamla kadının geri dönüp dönmediklerini görmek için kulenin loş iç kısmına doğru baktı.

“Ayı ve genç kızdan bir haber var mı?” diye sordu Fergus adamla kadını eski bir halk şarkısındaki karakterlere benzeterek.

Merida hayır anlamında başını salladı.

Gri-kahve gece etraflarını sarıp sessizlik daha da derinleşirken, Merida ve Hamish sonunda atlarından indiler. Fergus Hamish’i omuzlarına aldı.

Sonra atlarını alıp temkinli bir şekilde kalenin içine doğru ilerlediler.

BECERİKSİZ PRENS

KULE girişindeki hol loştu. Etrafı kuşatan tek ışık dekoratif pencerelerden gelen parıltıydı, bu yüzden içinde bulundukları alanın büyüklüğünü kestirmek zordu. Ancak seslerinin yansımından devasa olduğu anlaşılıyordu. Her şey gibi nal sesleri de yüksek çıkıyordu ve Merida kimsenin onları azarlamaya gelmemesine inanamıyordu. Atlar! Böylesi bir kalenin içinde!

Belki çıkıp onları *azarlayacak* kimse yoktu.

“O adam ve kadın belki de hayaletti,” dedi Merida alçak sesle. Hayaletlere pek inanmazdı ama iki tanrı ile bir anlaşma yapmıştı. Her şey mümkündü. “Nereden bileceğiz?”

“Eğer kokularını almış olsaydın bunu bana sormazdın,” dedi Fergus derinlere doğru ilerlerlerken. “Ruhların kötü kokan koltuk altları yoktur.”

Merida ona inandı ama yine de ışıksız kaleyi ürkütücü bulmuştu. Göz korkutucuydu. Boş arazilerde bir sürü gece geçirmişti ama açık havadaki o uçsuz bucaksız karanlık ge-

cenin getirdiği bir şeydi. Böyle bir kalenin içindeki karanlık ise boğucu ve kasvetliydi. Masaların üzerinde mumlar ve duvara sabitlenmiş kandiller vardı ama hiçbiri yanmıyordu. Burada yaşayan insanlar ışığı kullanabilirdi ama kimse bunu tercih etmemişti.

“Hanımlar!” dedi Fergus davudi sesiyle.

Nihayet birtakım kadınlarla karşılaşmışlardı. Muhtemelen hizmetçi kızlardı. Saray efradı. Tıpkı diğer ikisi gibi, bu kadınlar da ziyafete gider gibi giyinmişlerdi ama bir şey kutladıkları yoktu. Sanki bir şey bekliyormuş gibi duvara yaslanmışlardı.

“Ev sahibeniz nerede?” diye sözlerine devam etti Fergus şakacı tavrını koruyarak. Bu tuhaf duruma espri yeteneğiyle, DunBroch usulü yaklaşıyordu; başka kimse öyle olmasa da o neşesini korurdu. “Seyisler nerede? Gördüğünüz gibi, birileri bizi karşılasın diye atlarımızı koridorlarınızdan geçirmek zorunda kaldık!”

Hizmetçiler ona, Merida’nın önce küçümseme zannettiği ama sonra kayıtsızlık olduğunu anladığı bir ifadeyle baktılar. Hatta kadınlardan bazıları başka tarafa dönüp bıkkın bir tavır takındılar.

Merida ve babası birbirlerine baktı. Babasının omuzlarındaki Hamish, Fergus’un kafasına sarıldı; endişeli görünüyordu. (Korktuğu diğer şeyler: kendilerine sorulan sorulara cevap vermeyen hizmetçiler.) Neşeli, burnuyla elinin arkasını dürtünce Merida içinde bulundukları durumun ne kadar saçma olduğunu hatırladı. Kalenin içindeki midilliler. Soylu ziyaretçilere aldırış etmeyen hizmetçiler. Güzel bir yaz gecesinde bomboş olan bir şehir.

Uzunca bir süre duraksayıp iyice düşündükten sonra Merida hizmetçilere kralın nerede olduğunu sordu. Fransızca. Fransızcası fazla iyi değildi ama Elinor, saray dili olarak Fransızca'yı tercih eden soylularla konuşabilecek kadar öğrenmesi konusunda ısrar etmişti.

Ve şaşırtıcı bir şekilde bu sorusuna belirsiz de olsa bir yanıt vermeyi lütfettiler; hizmetçilerden biri elini gevşekçe kaldırıp kalenin içini işaret etti.

Fergus, Merida'ya başıyla belli belirsiz bir onay işareti verdi. Babasının her zamanki yaygaracı tavrının aksine bu küçük iletişim şekli Merida'yı garip bir biçimde etkilemişti. Babasının ona olan sevgisinden hiç şüphe duymamıştı ama bu sefer onu DunBroch'taki gibi görmediğini hissetti: çocuk değil, bir yetişkin gibi. Kendi dengi gibi.

Derinlere doğru ilerledikçe titreyen bir mumun etrafında toplanmış bir avuç asker buldular. Diğerleri gibi onlar da lüks kıyafetler içindeydiler ve yine garip bir şekilde DunBroch Ailesi'ne aldırış etmiyorlardı. En sonunda askerlerden biri onları kaleye doğru yönlendirdi ama kimse eşlik etmeyi teklif etmedi.

"Bu benim hatırladığım Kinlochy değil!" dedi Fergus. Sonunda, duvarlarında birkaç meşalenin yandığı büyük bir salona vardılar. Şimdi yeterli ışık olduğundan, Merida zenginliğin burayı nasıl şekillendirdiğini görebiliyordu. Mermer kakmalı masalar fevkalade bir şekilde oyulmuştu. Yerden yükselen meşalelerin kuş pençeleri, hayvan patileri ve balık kuyrukları şeklinde altından ayakları vardı. Yüksek tavandan sarkan duvar halıları ve sancakların her biri detaylı bir şekilde tasarlanmış ve altın ipliklerle işlenmişti. Zeminden biraz yüksekteki sahnenin üzerinde üzerleri tozla

kaplı yerel ve egzotik müzik aletleri vardı. (Hamish gözlerini onlara dikmişti.)

Salonda insanlar da vardı ama onlar da neredeyse müzik aletleri kadar cansız görünüyorlardı. Arpların yanına kıvrılmış ya da masanın üzerine eğilmişlerdi; herkes gibi onların da üzerinde mücevherlerle süslü elbiseler vardı. Diğerleri gibi onlar da salonlarının ortasındaki atlara ve yabancı bir kraliyet ailesinin varlığına fazla tepki göstermediler.

Merida, 'Neyiniz var sizin?' diye bağırmak istedi ama bir şekilde bunun kaba, çok kaba, hatta onların cevap vermesinden bile daha kaba olacağını hissetti. Burada son derece yanlış olan bir şeyler vardı ve bunu açıkça ifade etmek nezaketsiz bir davranış olurdu, çünkü karşılaştıkları insanlar bunun farkındaydılar. Yüzlerinde kasvetli ve kayıtsız bir ifade vardı.

"Buradan gidebilir miyiz baba?" diye fısıldadı Hamish. "Çıkıp gidebilir miyiz?"

"Büyülenmişler mi?" diye sordu Merida. Keithneil kaysında gördüklerini hatırladı. "Hasta mı olmuşlar?"

"Ronald'ı bulmamız gerek. Şu anda önemli olan tek şey bu," dedi Fergus.

Holün daha aşağısındaki bir kütüphanede, Merida'nın yaşlarında genç bir adam buldular; önünde bir kitap vardı ve elini çenesine dayamıştı. Kitap aynı sayfada o kadar uzun süre açık kalmıştı ki, mürekkebi okunamayacak kadar solmuştu, ama genç adam sanki yaptığığın akla yatkın bir tarafı varmış gibi sayfaya bakıyordu.

"Rory!" dedi Fergus şaşkınlıkla. Ama hemen ardından önceki şakacı hâline büründü. Anne ve babasının ne zaman hoş olmayan bir durumla karşılaşsalar hep yaptıkları gibi, durumu olumlu bir hâle dönüştürmeye çalışıyordu. Hamis-

h'i omuzlarından indirip masanın yanına koydu. "Şuna bak, son görüştüğümüzden beri boyun ne kadar da uzamış. Şu sakalına bak. Baban nerede, Kral Ronald?"

Merida'nın uzak durması gerektiğini düşündüğü genç adam bu muydu? Bu potansiyel bir talip değildi ki. Bu yaşayan bir heykeldi.

Rory yavaşça kafasını kaldırıp onlara baktı. Muhtemelen bir zamanlar yakışıklıydı ama yüzünün etrafından gevşekçe sarkan saç, sakalı ve grileşmiş teniyle şu anda öyle olduğunu söylemek zordu.

"Ticari kayıtlara bakıyoruz," dedi. Sesinde bir şeyleri ezbere okur gibi monoton bir ton vardı, sanki karşısındaki ile konuşmuyor da daha önce defalarca duyduğu ve sıkıldığı bir şiiri ya da şarkıyı söylüyor gibi. "Para kaynaklarını arıyoruz. Size geri döneceğiz. Eğer öncesinde bir ödeme istiyorsanız şu masalardan, sandalyelerden ya da heykellerden birini alın. Hesap defterinde sizin adınızı bulacağım. Bulacağım."

"Rory! Buraya iş için gelmedim!" dedi Fergus koca ellerini kayıt defterinin iki yanından masaya vurarak. "Buraya resmî olarak şenliklere katılmak ve arayı kapatmak için geldik! Beni o yaz geldiğim havai fişek gösterilerinden hatırlamıyor musun? Annen nerede? Yakınların nerede? Burada neden hiç müzik yok, hiç ışık yok?"

"Burada hiç ışık yok mu?" diye tekrarladı Rory. Kafası karışmış gibiydi ve donuk bir ses tonuyla, "Bunu karşılamayız. Bundan feragat etmek zorundaydık. Defterlerde bir hata yaptık. Öyle olmalı. Bir şeyler yanlış kaydedildi. Uçan kuşa borçlandık. Hakkınız neyse onu alın," dedi.

Fergus masanın etrafından dolaşp Rory'yi ayağa kaldırdı. "Hadi ayağa kalk. Sana ne olduğunu bilmiyorum ama bununla baş etmenin yolu bu değil. Bizi babana götür."

Rory bu fiziksel müdahaleye çıtını bile çıkarmadan Fergus'un dediklerini yaptı; vücudu kaskatıydı ve hareketsizlikten hamlaşmıştı. Salona geri dönerlerken bakışları Merida'ya değip geçtiğinde Merida gördükleri karşısında ürperdi. Bakışları tıpkı gözlerine ışık tutulmuş hayvanlar gibi sabit ve dalgındı ve ışık söndüğünde, geriye donuk ve cansız bir ifadeden başka bir şey kalmamıştı. Atlarını babasının koridorlarından geçiriyor olmalarına hiç şaşırmamış gibiydi. Bilakis, onu takip edip etmediklerinden emin olmak için omzunun üzerinden bakmaya gerek bile duymadan, yorgun argın atların önünden yürüdü.

Merida yürürlerken boşta olan kolunu Hamish'e doladı. Elinin boynuyla temas ettiği yerde onun hızlı, küçük kalp atışlarını hissedebiliyordu ve kendi kalp atışları da benzer durumdaydı. Zihnen tam anlamıyla korkuyor sayılmazdı ama buna rağmen vücudu görünmeyen bir savaşa hazırlanıyordu. Yüksek tavanlı geniş koridorlarda Rory'nin peşinden yürüdüler de yürüdüler. Bu kale inanılmazdı! Gördükleri kule buranın sadece bir köşesiydi. Merida'nın pencerelerden görebildiği diğer kısımlar, oldukça büyük ve geniş kademeler hâlinde deniz kıyısına kadar uzanıyordu. Bu karanlık labirent Fergus'un burada olduğu zamanlarda, yüzlerce askeri, tüccarı, zanaatkârı ve saray mensubuyla gerçekten son derece görkemli olmalıydı. Çocukların başlarındaki bakıcıyla birlikte uyukladığı bir odanın, yaşını başını almış birkaç tüccarın hesap defterlerinin içine daldığı başka bir odanın ve saray halkının minderlere ve tozlu sandalyelere yaslanıp kaldığı daha birçok odanın yanından geçtiler.

DunBroch ekibi yanlarından geçerken hiçbirini başını kaldırıp onlara bakmadı.

Nihayet kendilerini, kalenin aşağısındaki denize bakan büyük bir taş verandada buldular. Büyüklüğü neredeyse kovan evlerin olduğu köy kadardı ve zemin güzelce boyanmış çinilerle döşeliydi. Kemer şeklinde taş bir tırabzan kale sakinlerini sarp uçurumdan kayalıklara doğru düşmekten koruyordu. Verandanın sonunda, bembeyaz kıyı şeridine doğru inen, düzensiz bir şekilde oyulmuş yüzlerce basamak vardı. Aşağıda bir avuç eski kayık ve kumun üzerine çıkmış yarı batık ticaret gemileri vardı. Denizin kokusu her yeri sarmıştı. Bu, Merida'nın denize yaklaşmaya başladıklarında duyduğu temiz, tuzlu koku değildi; aksine, çürük ve yüz ekşiten bozuk balık kokusuydu.

Hamish kesik kesik ve derin nefesler aldı. Bugüne kadar okyanusu hiç görmemişti.

Rory durmuştu. Bir elini yavaşça şakağında gezdirdi, gözlerinde şaşkın ve kararsız bir ifade vardı. "Üzgünüm. Nerede olduğunu yanlış hatırlamışım..."

"Oğlum," dedi Fergus endişeli bir sesle. Elini Rory'nin koluna koydu. "Umutsuzluğa kapılma."

Fergus'un konuşmasında öyle dokunaklı bir hâl vardı ki hem Hamish hem de Merida dikkatle ona baktılar. Merida babasının yaygaracı, gürültülü, abartılı ve gereğinden fazla neşeli bir hâlde konuşmayışını duymayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki, onun her zaman böyle olduğuna kendini inandırmıştı. Ama şimdi, onun eskiden bunlardan çok daha fazlası olduğunu hatırladı. Bu tam olarak onun daha yumuşak bir tarafı değil, daha karmaşık olan tarafıydı; bu yolculuğa çıktıklarından beri yavaş yavaş ortaya çıkan diğer yönleri gibi.

Fergus, Rory'nin aklını başına getirmeye çalışırken, Hamish ona doğru ilerledi. Babasındaki bu değişimden çok etkilendiği o kadar barizdi ki, Merida, onun Fergus'un eski hâllerini anımsayacak kadar büyük olup olmadığını hatırlamaya çalıştı; kendi gençliğindeki hâllerini.

Ancak bunun üzerine daha fazla kafa yormasına fırsat kalmadan, artık verandada yalnız olmadıklarını fark etti.

Aşağıdaki kıyıda merdivenleri tırmanarak son basamağa kadar gelmiş biri vardı. Okyanustan esen rüzgâr pelerini, gömleğini ve açık gür sarı saçlarını hızla dalgalandırıyordu.

Ellerinde koyu kırmızı dikişli eldivenleri vardı.

Merida ona bakarken, eldivenlerin bir tanesini çıkardı ve çıplak avucunu taş korkuluğa bastırdı.

BEN DOĞANIN TA KENDİSİYİM

“**S**EN ne arıyorsun burada?” diye bağırdı Merida. Feradach’ın yüzü şok içindeydi.

Sanki alev alev yanıyor gibi elini taş korkuluktan hızla çekti ama her ikisi de onun yapmaya geldiği şeyi çoktan yaptığını görmüştü; taşın üzerinde derin bir el izi vardı. Merida’nın daha önce hiç duymadığı bir tonda, kızgınlıkla bağırdı: “*Hemen dışarı çıkın!*”

Ve sonra işler çığırından çıkmaya başladı.

Bu, Merida’nın Keithneil’de elini taş bastırdığında gördüğü yıkıma hiç benzemiyordu. Orada hastalık ve kıtlığın köylüleri mahvetmesi haftalar sürmüştü.

Bu ise çok aniydi.

Kalenin derinliklerinden bir çığlık duyuldu. Taze bir duman kokusu Merida’ya çoktan ulaşmıştı bile. Bu kokuda çok *yanlış* olan bir şeyler vardı. Bu, yanan odunların hoş ve rahatlatıcı kokusu değil; tutuşan tuğlaların ve duvar halılarının tuhaf, keskin kokusuydu.

Bu şiddetin kokusuydu.

"Burası ölüme mahkûm. Kendini kurtar," diye tısladı Feradach.

"Sessiz ol seni insafsız hortlak!" dedi Merida verandanın köşesinden sarkıp denizden kaçmanın bir yolu var mı diye bakarken. "Ah!"

Aşağıda, okyanus çılgın gibi köpürüyordu ve kıyı şeridi inanılmaz bir şekilde ortadan kaybolmuştu. Okyanus döne döne sarp kayalıklara çarpıyor, dalgalar merdiven basamaklarını yutuyordu. Birkaç yüz metre ötede garip bir hortum oluşmuştu, sesi oradan buraya kadar ulaşan bir girdap. Daha şimdiden yarısı batmış gemiz enkazlarını ve eski kayıkları silip süpürmeye başlamıştı, bu da deniz yoluyla kaçabilme şansını yok ediyordu.

"Denizin hemen açıklarında, bir kaya tabakası suyun altına çöktü," dedi Feradach duygusuz bir tonla. Merida, ona insafsız hortlak dediği için Feradach'ın alındığının farkındaydı; ama olduğu şey zaten bu değil miydi? Çalıntı bir insan yüzü taşıyan duygusuz bir tanrı. "Çökerken içinde hava olan bir mağaraya daldı ve mağara suyu aşağı çekerken bir girdap meydana geldi. Nadir bir olay; çoğu insan hayatı boyunca bunu bir daha göremez."

"Deniz yoluyla ayrılamayız Merida!" diye bağırdı Fergus verandanın ilerisinden; o da Merida ile aynı hesaplamaları yapıyordu. "Kimse o taraftan çıkamaz."

Kulelerden birinin çatısı çöktüğünde verandada büyük bir gürültü yankılandı. Alevler kuleyi ve kulenin etrafındakileri sardı. Okyanustan esen şiddetli rüzgâr alevleri hızla yaydı.

"İçeriye girip diğer taraftan çıkabilir miyiz?" diye bağırdı Merida.

“Bilmiyorum!” dedi Fergus. Binadan kargaşa sesleri yükselirken o hâlâ kıyı şeridindeki olası kaçış yollarını arıyordu.

Feradach sözlerine devam etti: “Meşalelerden biri pencere kilimlerinden birinin çok yakınında sönmemiş hâlde bırakılmış ve rüzgâr da yön değiştirdi. Kulelerin hiçbirinde kimse küvetlere su doldurmamış. Çamaşırlar haftalarca asılı kalmış ve hemen tutuşacak kadar kurumuşlar. Kraliçe, güney ticaret yollarından gelen, saksı içindeki palmiye ağaçlarına çok düşküncü ve kalenin içinde bunlardan yüzlerce vardı; ama kimse onlara bakmadı ve bu yüzden kuruyup öldüler. Duvarlar çabuk tutuşan, kurumuş fare ve kuş yuvalarıyla dolu.”

“Her şey ne kadar kusursuz bir şekilde bir araya gelmiş,” diye kızgınlıkla söylendi Merida.

“Paranın nereden geldiğini hiç sormadan servet içinde yüzdüler ve yıllar süren içkili ziyafetlerden sonra yorgunluktan bitkin düştüler. Sırtını dayadığın bu lüks yaşam için kimlerin öldüğünü bilemezsin. Bu sonu hak ettiler.” “Ve sen de onlara bu sonu yaşatmak için bir an bile tereddüt etmedin! Eldivenini çıkardığını gördüm!”

“İşimin ne olduğunu biliyorsun,” dedi Feradach. “Kim olduğumu biliyorsun. Sana söylemiştim.”

Merida hışımla ondan uzaklaştı.

“Baba gitmeliyiz!” diye haykırdı Hamish.

“Biliyorum. Rory,” dedi Fergus dikkatini onları verandaya getiren prene çevirerek. “Sen bu kaleyi biliyorsun. Bizi senin götürmen gerek. Hamish’in midillisini al.”

Rory biraz daha canlanmış gibi görünüyordu ama bunun sebebi, yanan kuledaki alevlerin ışığının yanaklarını renklendirmesiydi. “Nasıl sürüldüğünü hatırlamıyorum,” dedi Rory.

Merida, onun alev saçan bu felaket karşısında sakin kalabilmesine inanamıyordu. “Öyleyse bizi yürüyerek götür!” dedi.

“Fakat bunlar gerçek değil,” dedi Rory.

“Oğlum,” dedi Fergus, “şimdi aklını kaçırmamanın sırası değil.”

Kısa bir süreliğine karşılıklı atıştılar; Fergus durumun aciliyetini Rory’e anlatmaya çalışıyor, Rory’nin verdiği yanıtlar ise tatmin edici olmuyordu. Bunun üzerine Fergus, şiddetle homurdanarak dikkatini Rory’den başka bir yere çevirdi. Girdabın, rüzgârın ve çatırdayan ateşin uğultusu arasından duyulabilsin diye sesini yükseltti. “Peder, atı alın ve bizimle gelin.”

Merida, babasının verandanın birkaç metre ötesinde, tırabzanın yanında kıpırdamadan duran Feradach’la konuştuğunu hemen anladı. *Peder?* Demek ki bir keşiş kılığındaydı.

Merida alaycı bir ifadeyle ona baktı; babasının nazik davetini kabul etmesi için ona meydan okur gibiydi.

Feradach olduğu yerde kaldı. Sesinde nezaket vardı. “Teşekkür ederim ama şansımı denizde deneyeceğim.”

“Buradaki herkes delirdi mi? Tanrın seni pek çok şeyden koruyabilir ama aptallıktan kurtaramaz,” dedi Fergus. “Çocuklarım yanımdayken seni ikna etmek için vakit harcamam. Merida, atına bin!”

Tırabzana bağlı atlar oldukları yerde deliye dönmüşlerdi. Merida Midge’i çözerken, Fergus kendi kendine söylendi: “Ah, bunu yapamam, ben öylece...” Ardından, atından inip bir müddet Rory’yi Neşeli’nin sırtına bağlamakla uğraştı. Kendini Sirist’in üzerine yerleştirdikten sonra Neşeli’nin dizginlerini iyice kavradı. Atını taş zemin üzerinde dörtnala sürmeden önce Hamish’i önündeki eyere yerleştirdi.

Merida Midge'in üzerine bindi ve durup Feradach'a kızgın bir bakış attı.

"Hâlâ gidebiliyorken git," dedi Feradach. "Anlaşmayı bu yolla kazanmak istemiyorum."

Neşeli'nin telaşlı ve korku dolu kişnemesi kalenin içinde dehşete kapılmış insanların seslerine karıştı.

"Nasıl bu kadar zalim olabiliyorsun?" diye sordu Merida.

Feradach'ın yüzü ifadesizdi. "Ben zalim değilim Merida. Ben doğanın ta kendisiyim."

Yıkım kusursuzdu.

Ateş kaleyi kül etti. Her şey olabilecek en kötü şekilde oldu. Tavanlar kapının önünü kapatacak bir açıyla çöktü ve tüccarlar dışarı çıkamadılar. Ani rüzgâr koridor boyunca uzanan duvar halılarını havalandırınca ateş daha da harlandı. Aslında ölüm tuzakları olamayacak kadar geniş olan taş duvarlı odalar, kurumuş palmye ağaçlarıyla doluydu ve bu yüzden alev alev yandılar. Fergus ve Merida ne zaman bir koridora girse, her defasında, oradan geçmek ya da yıkımı önlemek için çok geç kalmış oluyordu. Parmaklarının hemen ucundaki kapılar kora dönüşüp eridiler. Kapı kirişleri hemen arkalarından parçalanıp çöktü.

"Burası patlayan bir labirent!" diye bağırdı Fergus. "Kızım, neden duruyorsun?"

"Çocuk odası!" diye cevapladı Merida bağırarak Midge'in üzerinden inerken.

Çocuk odasının kapısı olduğunu düşündüğü şeyi kırık taş yığınları kapatmıştı. Birkaç küçük parçayı kaldırmaya çalı-

şarak gücünü denedi, faydası yoktu. İçeriden ses gelmiyordu. Ya da geliyorsa bile, diğer feci sesler yüzünden duyulmıyordu. Bu korkunçtu.

“Merida!” diye bağırdı Fergus.

Bunu neden yaptın anlamında değil, nasıl hareket etmesi gerektiğini göstermek için bağırmıştı: Merida yuvarlandı ve eğilerek ilerledi.

Tam zamanında.

Arkasında bir duvar paramparça oldu. Korlar yukarı doğru yükseldi. Hava tutuşmuş gibiydi. İçinde bulundukları koridor birden yabancı ve tanınmaz bir yer hâline gelmişti. Şimdi gökyüzü apaçık üstlerindeydi. Dışarıda mıydılar? Çatı mı gitmişti?

Neşeli, Merida’nın yanından geçti, üzerinde kimse yoktu; Midge de onun peşinden gitti. Merida Sirist’i görene kadar döne döne etrafına bakındı. Neyse ki Hamish hâlâ bu iri cüsseli savaş atının üzerine kapaklanmış hâldeydi. Babası da biraz uzakta ayakta duruyordu.

“Rory nerede?” diye bağırdı Merida.

“Öldü,” diye bağırdı Fergus gergin bir şekilde. Gömlek kolunun olması gereken yerde kötü bir yanık vardı ve yardım etmeye çalışırken pelerini yanmıştı. “Attan indi ve her şey üstüne düşerken öylece durdu. Orada öylece durdu!”

“Baba, hadi lütfen gel!” diye seslendi Hamish korkuyla. Korkudan bembeyaz kesilen yüzü gözyaşlarıyla parlıyordu. En çok korktuğu şeyler etrafını sarmıştı. Hepsinin etrafını sarmıştı.

Merida, tam burada ölebileceklerini düşündü.

Ayrılmadan önce annesiyle barışmamış olması birdenbire gözüne çok korkunç göründü.

Ve sonra Fergus’un etrafındaki yer çöktü.

"Baba!" diye feryat etti Merida ve Hamish bir ağızdan.

Yangın ve molozlar yüzünden tam olarak neler olduğunu söylemek zordu. Koridor sanki ortadan kayboluyordu. Babası, ayakları zemine basılı hâlde orada duruyordu ve sonra birdenbire her şey gerçekliğini kaybetti. Yerde açılan yarık gibi Merida'nın içinde çaresizliğin yarattığı büyük bir boşluk oluşmuştu.

Hamish hiç duraksamadan Sirist'i ileri doğru sürdü. Kestane renkli iri at, üç uzun adımla kolayca çöküntünün kenarına ulaştı. Hamish onu hâlâ parçalanmakta olan kenara kadar ilerletti.

Merida nefesi tutulmuş, solugunu dışarı verecek zamanı bile olmamıştı.

Fergus'un kocaman eli yarıktan dışarı uzandı. Sirist'in gövdesindeki deri zırhı yakaladı.

"Geri," diye bağırdı Hamish savaş atına titreyen sesiyle, "geri çekil, geri çekil!"

Ufak olduğu için, Sirist ona itaat edene kadar tüm ağırlığını dizginlere verdi ve Fergus'u delikten çekip çıkardı.

Yer çökmeye devam etti ama Sirist de geri çekilmeyi sürdürdü. Hamish, Sirist dönerek boşluğun üzerinden atlayana kadar ayağıyla atın gövdesine vurmaya devam etti. Fergus birkaç metre daha sürüklendi; etten bacağı taş zemin üzerinde zıplarmış gibi giderken, tahta bacağı da onun ardından sekiyordu. Sonra, kendini atın üzerine çekip Hamish'in arkasına oturmayı başardı. Fergus kızının arkalarından gelip gelmediğine emin olmak için gözleri Merida'nın kilerle buluşana kadar arkaya baktı.

Geliyordu.

İleride, göçüğün ortasında bir boşluk vardı; Merida oradan Neşeli'yi, Brionn ve Midge'i görebiliyordu. Sürünerek

oraya doğru ilerledi ve nihayet ailesiyle birlikte, harap olmuş kulenin kemerli girişinden geçip sağlam taşlarla döşeli sokağa çıktı.

Kinlochy'nin hâlini şimdi tam olarak görebiliyorlardı.

Bütün kasaba alevler içindeydi. Ne kadar çatı varsa ne kadar duvar varsa yanıyordu. Gökyüzü dumandan görülmüyordu.

Fergus aniden Hamish'e sımsıkı sarıldı. "Beni sen kurtardın oğlum."

Ama kutlama yapmanın sırası değildi. Feradach'ın buradaki işi bitmemişti. Burası tamamen yerle bir olana kadar iş bitmiş sayılmazdı. Midge Merida'nın onu yakalamasına izin vermeyince, Merida onun yerine Neşeli'yi yakaladı. Cığerlerindeki dumanı öksürerek atarken, "Rory'nin öldüğünden emin miyiz?" diye sordu.

"Hepsi öldü," dedi Fergus kaskatı bir ifadeyle.

Yangın devam ederken, tanınmaz hâle gelmiş taş döşeli patikadan aşağı dörtnala ilerlediler. Birkaç dakika sonra, Fergus ve Hamish, arkalarında Midge ve Brionn'la o akşam erken saatlerde girdikleri kapıdan geri çıktılar.

Merida, onların ardından çıktığı an havadaki değişikliği hissetti. Daha serindi. Uçuşan közlerle lekelenmemişti. Kinlochy'nin duvarları içindeki cehennemin aksine, sıradan bir yaz gecesi idi.

Sonra aniden durmasına sebep olan bir şey duydu.

Omzunun üzerinden arkaya doğru baktı. Korkunç bir şekilde, duyduğu şeyin bir çılgılık olduğunu fark etti. Kale duvarlarının içindeki taş binaların en etkileyici olanlarından biri kısmen çökmüştü ve ateş onu kasıp kavuruyordu. Enkazın arasındaki boşluklar çaresiz kolların çeşitli yerlerden dışarıya uzanmasına yetecek genişlikteydi. Orayı kazıp on-

ları çıkarmak söz konusu değildi; duvar neredeyse bir inek büyüklüğünde devasa taş parçaları hâlinde çökmüştü. İçerideki kurbanların bilmediği diğer bir şey ise, kapıdaki büyük gözetleme kulesinin korkunç bir şekilde yanarak sallandığı ve enkazın üzerine düşerek onların işini bitirmek üzere olduğuydu.

Yıkım tamamlanacaktı. Bütünüyle. Önlenemez bir biçimde.

Ne yapabileceğini bilmiyordu. Şu anda hâlâ hayatta olduklarını bilerek öylesine gitmek ona yanlış geliyordu.

“Merida, bunun için yapabileceğimiz bir şey yok!” diye bağırdı Fergus yolun aşağısından. “Oradan ayrıl kızım. Yüreğini daha fazla yorma, çünkü yapabileceğin tek şey bu!”

Kale duvarlarının içinde, cehennemden sadece birkaç metre ötede durup olanları seyreden bir silüet gördü. Feradach. Zarar görmemiş, yanmamıştı. *Ben senin savaşılabileceğin bir şey değilim.*

Merida o enkazı kaldıramazdı, ama Feradach — o ölümsüzdü; o sihirliydi. Eli bir taşın üzerinde iz bırakabiliyordu. Eğer isteseydi onları, Kinlochy'deki tüm insanları kurtarabilirdi.

Ama o, ölmek üzere olan insanların uzattığı elleri sadece izledi; kendine bir ziyafet çekmekle meşgul ateşin alevi cildi-ni bir parlatıyor bir karartıyordu.

Bir gün yüzü, onlardan birinin yüzüne dönüşebilirdi.

KÜTSAL KUYU

GERÇEKTEN, artık *Fergus* farklıydı ve o kadar iriydi ve DunBroch'un o kadar büyük bir parçasıydı ki, onun yeni hâline uymak için diğer her şeyin de farklı olması gerekiyordu. Eskiden olsa Kinloch'de olanlar hakkında böbürlenir ve hikâyeler anlatırdı. Şiirler ve şarkılar, destanlar ve masallar, heyecan verici kurtarışlar ve müthiş kaçışlar.

Ama bu sefer böbürlenmiyordu. Hiç yüksek sesle konuşmuyordu. Bunun yerine döndüklerinden beri kendini işe vermişti. Onarmayı düşündükleri yıpranmış tüm sancakları yırttı ve uzun zamandır temizlenmemiş tüm duvar halılarını sarıp kaldırdı. Dumanlı salondaki eşyaların müzik odasına taşınmasına yardım etmeleri için tarlalardan adamlar getirtti ve sonra bacaya tırmanıp tıkanıklığa neyin sebep olduğunu anlamak için daha fazla adam ve yine çatının eskiyen kiremitlerini değiştirmek için daha fazla adam çağırdı.

Haftalarca ağzını neredeyse bıçak açmadı. Ancak, onun normalde çıkaracağı tüm o gürültünün yerini, inşaat gürül-

tüsü aldı. Diğer herkes, is lekelerinden, çekiç seslerinden ve gürültü patırtıdan şikâyet ediyordu ama o durmak bilmiyordu. Ahırların temizlenmesini ve her bir çivisine kadar düzenlenmesini emretti. Duvarın muhafız kulelerindeki otlar ayıklanacak, iyice temizlenecek ve açılacaktı. Gölden kaleye su taşıyan oluk sistemindeki tıkanıklar açılarak tekrar çalışır hâle getirilecekti.

Asla yüksek sesle dile getirmiyordu ama vermek istediği mesaj açıktı: DunBroch'un kaderi asla Kinlochy'de gördükleri gibi olmayacaktı.

Ama DunBroch giderek daha iyi görünmeye başlasa da Merida kendini giderek daha kötü hissetti.

Dışarıdaki çimenlik sahada giderek daha fazla vakit geçiriyor, ok üstüne ok atıyordu – Fergus tüm hedef tahtalarını onarıp tekrar boyattığı için artık muhteşem görüldüğü su götürmezdi. Ama zihni hiç susmuyordu.

“Üzüntünün üstesinden gelmek için Huzur Rahibeleri'ne başvurmalısın,” dedi Leezie bir ara dışarı çıkıp ona akşam yemeğini getirdiğinde. (Yürürken yemekten biraz atıştırmış olsa da dokunaklı bir jestti yine de.)

“Üzgün değilim,” dedi Merida. “Huysuzum! Çok fazla gürültü var. Geri döndüğümünden beri bu senenin nasıl geçtiği üzerinde düşünüp taşınmak için sakince geçireceğim bir saniyem bile olmadı.”

Artık Merida'nın kaldığı kuleye kadar ulaşmış olan gürültüden kaçmıştı. Fergus Merida'nın odasına çıkan merdivenlerdeki ahşap tırabzanları çok ihmal ettiğini düşünmüş ve bu yüzden hepsi sökülüp yeniden yapılmaya başlanmıştı. Aynı zamanda, Merida'ya yeni bir yatak yapması için Ke-

ithneil'dan bir usta getirtmişti. Şöminesinin üzerinde dizili kaşıklar gibi oymalı olacaktı.

Merida tüm bunlardan memnun olması gerektiğini biliyordu, ama kendini kaygılı ve dengesi bozulmuş gibi hissediyordu. Kendini bu seslerden olabildiğince uzak tutup Dásachtach'a bir mektup yazdı, Kinlochy'yi ziyaret ettiğini ama bunun bir işe yaramadığını çünkü Kinlochy'nin yok olduğunu anlattı. Yürüyerek taş evler köyüne gidip mektubu ulak Comyn'e teslim etti ve gürültülü kaleye geri döndü. Biraz daha ok atmak için dışarı çıktı. Gece olana kadar ara vermeden ok attı.

Her şey çok hızlı değişiyormuş gibi hissediyordu ki aslında istediği de buydu, ama aynı zamanda sanki Kinlochy'nin o çöken koridorundan hiç ayrılmamıştı. Sırtını dayayacağı sağlam bir duvar yok gibiydi. Evine dönmüştü ama ev değişmişti.

"Ah, babanın tekrar bir amacı olduğunu görmek güzel, öyle değil mi?" diye belirtti Elinor. Merida'yı "biraz hava almak" için kendisi, Leezie ve Ila'yla birlikte, kaleden uzun bir yürüyüş mesafesi uzakta olan aşağıdaki kutsal kuyuya gitmeye ikna etmişti. İnşaat seslerini duyamayacakları kadar ilerideydi.

Çok güzel bir gündü. Genelde, DunBroch'ta her gün yağmur yağırdı ama tüm gün sürmezdi; sabah yağan yağmur çoktan durmuş ve yarattığı sis ortadan kalkmıştı. Her şey çok parlak görünüyordu ve her yaz sonu olduğu gibi bütün tohumcuklar çoktan açmıştı. Çimenler güçsüzleşmiş, çiçekler büyümüş ve etrafları otlarla kaplanmış, ağaçların yaprakları tepedeki yüksek gökyüzüne doğru uzanabilecekleri kadar uzanmıştı; havalar dönmeye başlayıp dünyayı tekrar kış karanlığına sürüklemekten önce her şey olabildiği kadar ye-

şildi. Onlar yürürken, otların arasından sülünler fırladı ve geyikler sıçrayarak ormana doğru koştular. Her şey pastoral bir şiir gibiydi. İçine çekmek için iyi bir havaydı.

“Daha sessiz bir amaç bulamıyor mu?” dedi Merida. “Ya da bir seferde sadece bir odayı ya da kuleyi onaramıyor mu? Bu delilik! Başından büyük işlere kalkıştı. Havalar bozmadan önce bitmesi mümkün değil.”

Yürek parçalayan o yolculuk, annesiyle tekrar konuşması için yeterli olmuştu ama doğru düzgün barışıp tüm problemleri halletmemişlerdi; Merida hâlâ biraz buruk hissediyor, ne söylerse söylesin sözcükler ağzından kızgınlıkla çıkıyordu.

“Sen babanın canını dişine takmış hâlini hiç görmedin,” dedi Elinor sevgi dolu bir tavırla, sanki Merida da öncesinde tatlılıkla konuşmuş gibi. “İnsanları harekete geçirmeyi kafasına koyduğunda dağları yerinden oynatır.”

“Ve oynattı da,” dedi Leezie. “Avluya taş döşemeye başladıklarını gördün mü? Taşların ilk kısmı serildi bile. Üzerlerine tebeşirle semboller çizeceğim.”

“Eskisi gibi içeriye girecek onca çamur olmadığında ne yapacağız biz?” diye fısıldadı Elinor. Merida mutlu olduğunu görebiliyordu.

Peki, Merida neden mutlu olamıyordu? Fergus kesinlikle değişmişti. Hamish de öyle. En büyük korkularının gerçekleşmesinin Hamish’i daha ürkek yapmasını beklerdi ama bunun yerine, çocuk şimdi zaten her şeyin en kötüsünü görmüş gibiydi; üst katın koridorlarındaki gölgeler onu artık eskisi kadar rahatsız etmiyordu. Biraz daha dik duruyordu. Daha az ürperiyordu. Her geçen gün cesareti biraz daha artıyordu ve Merida neler yaptığını görmek için geldiğinde Feradach’ın bunu göreceğini biliyordu.

Feradach’ı tekrar görmekten çok korkuyordu.

Ateş giderek şiddetlenirken, kurtulmak için dışarı uzanan kolların görüntüsü aklından çıkmıyordu ve Feradach hiçbir şey yapmamıştı. Ketihneil'deyken onda gördüğünü sandığı merhamet ve insaniyet besbelli sadece sahtekârlıktı; görmek istediği şeyleri ona yansıtmıştı. Tanrısal görevi olan felaket getirme işini kendi seçmemiş olabilirdi ama bu görevden kaçınmamıştı da. Acımadan ya da merhamet göstermeden bütün Kinlochy'yi infaz etmiş, kimsenin oradan kaçamayacağından emin olmuştu.

Ben doğanın ta kendisiyim.

Aynı şeyi DunBroch'a yapmaktan çekinmeyeceğini unutmamalıydı. Hayatta kalan olmayacaktı.

"Orada senin için üç karga var Leezie," dedi Elinor.

Leezie etrafına bakarak döne döne ilerliyor ve papatyadan taç yapıyordu ama buna dönüp bakmadı, canı sıkın gibiydi. "Artık işaretleri saymıyorum. Bu çok iç karartıcı. Onun yerine Huzur Rahibeleri ile ilgilenmeye başladım. Ben de Merida'yı oraya götürmeye çalışıyordum."

Elinor kaşlarını çattı. "Köyün aşağısında çörek dağıtanlar değil mi onlar?"

"Evet, gerçi bazen kuyunun başında da toplanıyorlar, ağıt yakmak için," dedi Leezie.

"Yeni bir meşgale bulmana sevindim," dedi Elinor. "İyi hatırlattın. Seyahatinizde baban ve sen arp çalan biriyle mi tanıştınız Merida?"

"Neden sordun?" diye sordu Merida. Öyle olması için herhangi bir çaba göstermemiş olsa da sesi kendiliğinden hırçın bir tonda çıkmıştı.

"Küçük Ayı bugün bana büyüdüğünde arp sanatçısı olursa ne düşüneceğimi sordu. Ona bu fikre nereden kapıldığını sordum ve o da bana seyahatleyken olduğunu söyledi, ama seyahatte ne yaptığını söylemedi."

“Sanırım onun arp sanatçısı olamayacağını söyleyeceksin,” dedi Merida sinirli bir şekilde.

Elinor’un sesi düşünceliydi. “Bu pek de kraliyet mesleği sayılmaz.”

“Ama o üçüzlerin en küçüğü, değil mi hanımım?” diye sordu İla.

“Ha, sanırım öyle,” diye cevapladı Elinor. “Az bir farkla.”

“Bu da istediği şeyi yapabileceği anlamına geliyor, değil mi?” diye sordu İla. Hemen ardından süratle ekledi: “Hanımım. O kral olmayacak değil mi?”

Merida bir kez daha İla’nın onun tarafında olduğundan şüphelendi.

“Her şey yolunda gittiği sürece olmayacak, Hubert ve Harris ondan önce geliyor,” dedi Elinor. “En küçükler genellikle ya rahip ya bilgin ya da asker olur ama sanırım arp sanatçısı olması... Fergus muhtemelen itiraz edecektir. Ah, gerçi ona arpyı öğretecek kimse yok. Tüm bunlar yaşanmasaydı ona çırak olarak Kinlochy’ye gitmesini söyledim ama artık bu mümkün değil gibi görünüyor, değil mi?”

Merida karşılık verecek gücü bulamadı. Belki de Leezie’nin Huzur Rahibeleri ile ağıt yakma işini *bir düşünse* iyi olurdu. Elinor konuşmanın yarattığı ruh hâlini çabucak toparlayıp, “Bakın bu ışıktaki ne kadar da güzel görünüyor,” dedi.

Kutsal kuyu önlerindeydi. Eğer özel olarak işaretlenmiş olmasaydı, suyun taze, temiz ve berrak bir şekilde yüzeye çıktığı bu yer, kolayca gözden kaçırılabilirdi. Ama uzun zaman önce birileri etrafına taştan bir sınır örmüş ve üzerinde silik bir kadın resmi olan dikey bir kurna eklemişti. Su kadının ağzından aşağıdaki havuza akıyordu. Etrafında küçük beyaz yosun çiçekleri büyümüşü.

Birkaç metre ileride yontulmamış bir dikili taş vardı. Taşın boyu Merida'nın iki katıydı ve her tarafında sarmal oymalar vardı. Bahar gün dönümünün bu ilk günü güneş gökyüzünde yükselirken, taşın üzerinde mükemmel bir ı ışık hüzmesi oluşturmıştu, büyüleyiciydi. Merida, DunBroch kırsalını yeni yeni tanıdığı zamanlarda, Angus'a binip taşın olduğu yere gelirdi; taş o kadar etkileyiciydi ki, bu yolun işlek olmasının sebebinin aslında taş değil de kutsal kuyu olduğunu ancak birkaç kez buraya geldikten sonra keşfetmişti.

Leezie taşın etrafında dans etti. Yanında kurdeleler getirmişti —çünkü o Leezie'ydi— ve onları karmaşık şekiller çizerek başının etrafında döndürdü. Bunun gerçek bir ritüel mi yoksa Leezie'ce bir ritüel mi olduğunu söylemek zordu. "Huzur Rahibeleri son buluşmada kuyudan bahsetmişlerdi," dedi.

Elinor çaktırmasa da çok eğleniyor gibiydi. "Ne dediler?"

"Bu kuyu kadınlar içinmiş! Herkes için kutsal sayılırmış ama en çok kadınların sorunları içinmiş! Kadınların zihni için! Kadınların kalbi için! Adak niyetine yiyecek, madeni para ya da bahçenizdeki en güzel çiçeği koyup kuyudaki hanıma dua ettiğinizde size istediğinizi verecektir!"

"Huzur Rahibeleri bu kuyunun hanımının kim olduğunu söyledi?" diye sordu Ila tiz bir sesle.

"Bridget," dedi Leezie. "Yani sanırım. Ya da Mary."

"Hımm," dedi Elinor.

Bu *hımm* üzerine Ila ona doğru döndü. "Siz bunun kime ait olduğunu düşünüyorsunuz hanımım?"

"Bana bunun Cailleach'ın kuyusu olduğu söylenmişti," dedi Elinor.

Kuyunun yüzeyine bakmakta olan Merida bunu duyunca aniden başını kaldırdı. Cailleach! Annesinin ona bütün Cailleach masallarını anlatmış olmasına rağmen, daha önce onun bu kuyuyla bir ilgisi olduğunu hiç duymamıştı. Bu kuyunun neden kutsal sayıldığını ona hiç sormadığını düşündü, bu daha çok Leezie'nin alanına giriyordu.

"Ona değerli bir şey verirsiniz karşılığında bir dileğinizi gerçekleştireceğini söylediler. İnsanlar bu yüzden buraya bir şeyler atıyorlar," dedi Elinor. Biraz mahcup görünüyordu. "Bir keresinde burada ben de bir dilek tutmuştum ve gerçekleşti."

Leezie tamamen büyülenmiş gibiydi. "Dileğiniz neydi?"

"Ah, dilek yüksek sesle söylenmez," dedi Elinor. "Kötü şans getirir."

"Peki ya taş Leezie? Huzur Rahibeleri taş hakkında da bir şey söylediler mi?" diye sordu Merida.

"Taş işte," dedi Leezie umursamaz bir tavırla. "DunBroch'un kuzeyindeki daire şeklinde dizili taşları daha çok seviyorum. Orada küçük sinekleri uzak tutan bir sürü tatlı söğüt bitkisi var."

"Bu Feradach'ın taşı," dedi Ila. "Onun adı bu."

Merida'nın elleri bir anda endişeden ısınmıştı.

"Feradach kim?" diye sordu Leezie.

"Durugörü'nle öğrenemez misin?" diye sordu Ila.

"Durugörü'nün bunu bana söyleyebileceğini sanmıyorum," dedi Leezie. Bu durumu oldukça önemsiyor olsa da sanki hiç umursamadığını göstermek ister gibi abartılı bir şekilde omuz silkti. "Zaten o da çok aptalca bir şey."

"Belki bir klanın şefidir," dedi Elinor. "Belki birinin ölen oğludur, anma töreninde bir gün dönümü taşını hak eden biri."

Diğerleri kuyunun üzerine eğilirken, Merida taşı farklı bir gözle yeniden inceledi. Tıpkı hatırladığı gibi her tarafı iç içe geçmiş küçük silik sarmallarla kaplıydı, ama şimdi tam yanında durmuş dikkatle onu incelerken, tabana yakın bir yerinde bir şekil daha gördü.

Çağlar boyu yıpranıp ortadan neredeyse yok olmuş, taşın derinliklerine gömülmüş bir el izi.

Feradach.

El izinin ne kadar eski olduğunu merak etti. Burası onun yüzünden kim bilir nasıl korkunç bir kadere boyun eğmişti.

Ve eğer Merida, Elinor, Harris ve Leezie'yi değiştirmenin bir yolunu bulamazsa onların kaderi de bu mu olacaktı?

Feradach'ın ona Keithneil'in geçmişini gösterişini düşünerek elini izin üzerinde gezdirdi. Sonra aklına, Feradach'ın onun korkak olduğunu düşünmediğini söyleyişi geldi ve elini doğruca izin içine koydu.

Ama taş, taş olarak kalmaya devam etti; avucunun altında soğuk ve yıpranmış olarak duruyordu ve Merida zamanda ya da hafızada yolculuk etmedi.

"Âşık olmak istiyorum," dedi Leezie kuyunun kenarına çömelerek. "Ah hay aksi, yüksek sesle söyledim, bir tane daha mı dilemem gerekiyor?"

"Sanırım öyle," dedi Elinor.

Leezie içini çekti ve tatlı bisküvinin diğer yarısını da kuyuya atarak gözlerini kapadı. Yanakları hafifçe pembeleşti, bu da Merida'nın onun yeni dileğinin muhtemelen ilkinden çok da farklı olmadığını düşünmesine yol açtı.

"Sen dilek tutacak mısın Merida?" diye sordu Ila, Merida tekrar kuyunun kenarına gelip onlara katılırken.

Merida ailesinin güvende olmasını dilemek isterdi ama bunun anlaşmaya bir katkısı olmayacağını biliyordu. Ca-

illeach zaten elinden gelenin fazlasını yapmıştı. Gerisini halletmek Merida'ya bağlıydı. Suyu bakarken Kinlochy'deki enkaz bir kez daha gözünün önüne geldi: umutsuzca yukarı doğru uzanan eller. Ancak şimdi o enkaz DunBroch idi ve eller ailesine aitti.

Bu bilginin yükünü tek başına taşımak o kadar zordu ki...

Ağlama, diye düşündü öfkeyle.

Ama ağladı.

Suya sadece bir damla gözyaşı düştü. Annesi gözyaşını görmedi ama suda oluşturduğu halkaları görünce, "Sorun ne Merida?" diye sordu hızla.

Merida, eğer yine seyahat etmek istemezse, Elinor'un öleceğini söylemek istedi. Hepsi ölecekti. Kısa bir süre önce çok fazla insanın öldüğünü gördüğünü ve bunun DunBroch'un başına geldiğini hayal etmenin hiç de zor olmadığını söylemek istedi. Başarısız olmaktan çok korktuğunu söylemek istedi.

"Anne lütfen," diye söze girdi Merida. "Lütfen, lütfen. Son seyahatime benimle birlikte gelir misin? Sadece evet deyip geçme. Lütfen gerçekten bunu yap. Kötü davrandığım için üzgünüm. Lütfen sadece gel."

Ne kadar utanıyor olsa da kuyuya daha fazla gözyaşı düştü. Birkaç damla değil. Çok fazla. Kinlochy için dökmek isteyip de şu ana kadar dökemediği tüm o gözyaşları.

İla, sudaki halkaları gizlemek için üzerlerine bir çiçek bıraktı.

"Ah Merida," dedi Elinor. Merida'nın gözyaşlarını sildi ve ona sarıldı. Uzun bir süre Merida'yı kucakladı; üzerinde her zamanki gibi gül ve salondaki tatlı dumanın kokusu vardı. "Pekâlâ. Gerçekten söylediklerimde ciddiyim. Seninle geleceğim. Seni Eilean Glan'e götüreceğim."

Bu kez Merida buna inandı.

VARLIĞINDAN KİMSENİN HABERİ YOK

F

ERGUS'UN tadilatlarından biri, görür görmez Merida'nın çok hoşuna gitmişti. Babası, DunBroch'un duvarlarını restore ettirmek için epeyce uğraşmıştı ve şimdi de nöbetçi kulelerinin hepsi kullanılabılır hâle geldiği için, duvarın birçok noktasından yürüyüşe çıkmak mümkündü. Üzerinde dolaşması pek de zevkli olmayan diğer kısımlarda gezinmek şimdi gayet zevkliydi, üstelik aşağıda insanı ısırıp duran küçük sineklerden metrelerce yukarıdaydı.

Elinor kendini Eilean Glan'e yapacağı uzun yolculuğun planlamasına kaptırmışken —görünüşe göre burası kıyıda oldukça uzak bir adaydı— Merida da kendini duvar yürüyüşlerine kaptırmıştı.

Bunun da tıpkı bir başka İspanya ya da Kinloch gezişi gibi olacağı endişesinden korunmak için bir şey yapmaya ihtiyacı vardı. Elinor şu anda antrenman sahalarını tamamen ele geçirmiş; Fergus'un askerlerinden oluşan bir birliğe

atış talimi yapmalarını ve diğer becerilerini geliştirmelerini emretmişti.

Eğer Elinor bu kez de vazgeçerse Merida buna dayanabileceğini sanmıyordu.

Neyse ki, zihnini boşaltmak için duvarda yürüyüş yapmak ok atmak kadar işe yarıyordu, özellikle de bu altın sarısı mevsimin altın rengi saatlerinde. Gece olmadan hemen önce vuran uzun ve ılık ışık demeti su gibi parlıyordu. Sonbahar yaklaştıkça, kızıl erkek geyiklerin neredeyse aylar kadar vahşi çıkan sesleri ormanda yankılanıyordu. Yaprakların rengi henüz değişmeye başlamamıştı ama sanki daha çoğalmış ve ağırlaşmışlardı; rüzgâr onları dalgalandırdığında yoğun bir hışırtı duyuluyordu. Sonbahara dönüşmeden önce yaz mevsimine has her şey çoğalıyor, artıyordu ve bu çabayı izlemek nefes kesiciydi.

Bu akşamlardan birinde, Merida duvarın üzerine oturmuş DunBroch'tan gelen doğal ve doğal olmayan sesleri dinliyordu. Kuş sesleri ve geyik homurtuları ile birlikte, Hamish Elinor'un arpını çalarken açık pencereden süzülüp gelen inişli çıkış ses vardı; Leezie aşağıdaki sebze bahçesinde ağıt yakma alıştırımları yaparken Fergus'un devamlı ortarlarda olan işçileri azimle mutfakta bir tadilat üzerinde çalışıyorlardı. Merida babasının sesini duymuyordu ama Elinor güldüğüne göre o da yakınlarda olmalıydı, çünkü annesi bu şekilde ancak babasına gülerdi.

Hubert'in ne yaptığını merak etti. Gille Peter ve Angus ile birlikte Noel'de eve dönmeyi nasıl istediğine dair birkaç mektup daha göndermişti, bu da Merida'da buruk bir his bıraktı. Eğer başaramazsa Hubert eve tam da yıkım zamanı dönmüş olacaktı. Bunun Feradach'ın işini daha da kolaylaştıracağını düşündü.

Merida avuç içlerini gözlerine bastırdı. Yine bütün yıl seyahat etmişti ama hâlâ bir yerlere gidip bir şeyler yapması gerekiyor gibi hissediyordu. Böylece durup beklemek korkunçtu. Sorununun ne olduğunu ya da ne istediğini bilmiyordu. Bir şeyler yapıyor olduğunu hissetmek istiyordu. Ama aslında *bir şeyler* yapıyordu. Yaşamak buydu işte şüphesiz. Neden biraz durulup, üçüncü yolculuğa çıkmadan önce birkaç hafta güzel DunBroch'un tadını çıkarmıyordu? Neden tekrar harekete geçme ihtiyacı duyuyordu?

Durduğu yerden Harris'i görebildiğini fark etti. Aşağıda, duvarın dışında duran küçücük bir şekildi; ağaçların arasından göl boyunca ilerliyordu. Havaya diktiği kuyruğunu amaçsızca bir ileri bir geri sallayan Brionn birkaç metre arkasından onu takip ediyordu.

Merida onun ne yaptığını merak etti. Kale onarılırken Harris nedense çok daha asabi olmuştu. Bu işlerin nasıl daha farklı yapılabileceğine ya da bu tadilatların hayatlarında önemli bir fark yaratmadığına ve boşuna uğraşıldığına dair her zaman keskin ve iğneleyici yorumları vardı. Tadilatları eleştirmedeği zamanlarda ise ya Hamish'i kızdırıyor ya da başını kitaplara gömüyordu. Merida anlamlı sohbet bir yana, onunla en son ne zaman baş başa konuştuklarını bile hatırlamıyordu.

Eilean Glan'e o da gelmeliydi. Bunun için kavga etmesi gerekeceğini biliyordu. Neden? Çünkü artık her şey için onunla kavga etmek gerekiyordu.

Sanki Merida'nın gözlerini üzerinde hissetmiş gibi, Harris aniden dönüp kaleye baktı. Küçük silüeti duvara dikkatle bakarken elini gözlerine siper etmişti.

Ama o orada sırtı dik ve şüpheli bir şekilde dururken, Merida Harris'in ona bakmadığını fark etti. Duvarın daha

aşağısına bakıyordu ve Merida, olduğu yerden bile onun ormanın içine doğru yürümeye başlamadan önce baktığı her neyse ona başını salladığını görmüştü.

Merida onun duvarda neye baktığını görmek için kafasını çevirdi, tabii eğer orada bir şey varsa.

Duvarın birkaç metre aşağısında, bir sonraki nöbetçi kulesinin tepesinde Feradach'ı gördü.

Midesine bir kramp girdi.

O uzun yaz alaca karanlığının altında, hareketsiz, karanlık bir figürdü. Merida onun Kinloch'y'deki görünüşünü henüz unutmamıştı; etrafında şimdiki gibi altın zerrecikler değil, közler yükseliyordu.

Ona doğru yaklaşıyordu.

Nasıl bu kadar zalim olabiliyorsun?

Ben zalim değilim Merida. Ben doğanın ta kendisiyim.

"Git buradan," dedi Merida ona. Feradach ona bir kol boyu uzaklıkta durdu, eldivenli ellerini düzgünce kavuşturmuştu. Şu anda Kinloch'y'deki yarı karanlık tanrıdan çok, Keithneil gezisinden hatırladığı hâline benziyordu ama Merida ona karşı daha dostça hisler beslemiyordu. "Benim seninle konuşmak gibi bir niyetim yok ve senin de henüz bu-rayla bir işin yok. Eğer yayım şu an elimde olsaydı seni tam gözünden vururdum; öldürülebilir olman ya da olmaman umurumda değil. Yüzünü bir okla yere yapıştırmanın hazzı için yapardım bunu."

"Bu adil mi?" dedi Feradach. "Yaptığımı bildiğin şeyi yaparken gördün diye mi adil bu? Tohumları topraktan filizlendirdiği için Cailleach'ı yargılıyor musun? Ben seni ailenle yapmaya çalıştığın şey için yargılıyor muyum?"

"Aslına bakarsan bunun adil olup olmadığı umurumda bile değil. Seni görmek istemiyorum. Yüzünü görmek ve o

insanlar yanarak ölürken öylece durduğunu aklıma getirmek istemiyorum.” Son kelimeleri tükürür gibi söylemişti.

“Ne yapmamı istersin?”

“Ne yapacağın beni ilgilendirmiyor. Sadece seni görmek istemiyorum!” Gözlerinden tekrar yaşlar süzüldüğünü hissettiğinde sinirlendi ve topuklarının üzerinde dönüp oraya gelirken tırmandığı nöbetçi kulesine doğru seri adımlarla yürüdü. Kuyunun başında nasıl şiddetle ağladığıysa şimdi de öyle ağlayabileceğini hissetmişti ve bunu onun gözü önünde yapmaya katlanamazdı.

“Merida, buraya gelmek zorundayım,” dedi Feradach arkasından. “Cailleach bunu yapmam gerektiğini söylüyor. Bu anlaşmanın bir parçası ve benim ortaya attığım bir şey değil. Ve sen... Sen de benim yaptıklarımı görmek zorundasın.”

Merida arkasını döndü. “Bu zamanlarda neler yaptığını yeterince görmediğimi mi düşünüyorsun?”

“Orada olmaman gerekiyordu. Kinlochy’de.”

“Sen bunu nasıl bilemezsin?”

“Ben her şeyi bilemem,” dedi Feradach. “Benim bildiğim şey sadece denge, tabii eğer tıpkı senin gibi bazı şeylerin cevabını aramayı seçmezsem. Senin her hareketini takip etmiyorum.”

“Ardbarrach’a yolculuk ederken beni takip etmiştin.”

“O farklıydı. O bir başlangıçtı. Merak ettim. Görmek istedim...” Uzaklara, duvarın kenarından aşağıya, eğrelti otlarıyla kaplı yamaca doğru baktı; söğüt ağaçlarının arasından kıvrılıp altın pırıltılar saçan göle doğru uzanan yolun tamamını görebiliyorlardı. DunBroch kazlarının gölgeleri yaz akşamlarının sonsuz loşluğunda süzülüyordu. Şimdi ne Harris ne de Brionn’dan bir iz vardı.

“Bundan önce, sana göstermek için sebebini anlayabileceğin bir yıkımı seçtiğimden emin olmak istedim. Geçmişteki bir yıkımı gösterdim, böylece sonrasında neler olduğunu görebilecektin. Yıkım anında bunun nasıl bir faydası olduğunu göremeyeceğini biliyordum, nasıl görebilirdin ki? Sadece bir canavar belli bir amacı olmadan yok etmekten hoşlanır. Yıkımda zafer yoktur, sadece sonrasında olacaklar için bir önem taşır. Bunu görmeni istemedim. Neden orada olduğunu bilmiyorum. Onca yer içinde. Onca zaman içinde.”

Sessizliğe büründü.

“Yani Cailleach istediği için buradasın,” dedi Merida nihayet. “Peki, ne gördün?”

“Babanın kaleyi değiştirdiğini gördüm,” dedi Feradach. “Ve kendini de. Görüyorum ki kardeşin Hamish de kendi yeteneklerinin farkına varmış. İlerleme kaydediyorsun.”

Ama Merida bunların hepsini zaten biliyordu ve onun da bunları kabul ediyor olması Merida için tatmin edici bir durum değildi. “Ama yine de eğer diğerleri zaman içinde değişmezse, Kinlochy’ye yaptığın şeyin tam olarak aynısını DunBroch’a da yapacaksın.”

Feradach sadece başını salladı ama *hayır* anlamında değil; bunun anlamı şuydu: *Ne dememi istiyorsun?*

“Denge yüzünden,” dedi Merida buz gibi bir sesle. “Görevin yüzünden.”

“Eğer denge sağlanmazsa bunun sonuçları olur,” dedi Feradach sertçe. “Bu görevi yerine getirmemenin sonuçları olur. Ben bu görevi yüzyıllardır yerine getirdim. Yüzyıllardır bu sonuçlarla yaşadım. Ben Feradach’ım. Bu benim görevim. Bunun için bir *ölümlüden* azar işitmeyeceğim.”

Yüksek duvarın üzerinde durmuş birbirlerine bakıyorlardı.

“Anlaşmaya uygun olarak, yaptıklarımı görmek için benimle birlikte gelecek misin? Yarın tekrar gelirsem?” diye sordu Feradach sonunda.

“Başka seçeneğim var mı?” Tıpkı Feradach’ın sorusu gibi bu da aslında tam olarak bir soru sayılmazdı. Görmek zorundaydı. Feradach da onun yaptıklarını görmeliydi. Yine de bunu yapmak zorunda olduğu için çok öfkeliydi, bu yüzden, “Senin taşını gördüm. Feradach’ın taşını,” dedi.

Feradach donup kaldı. “Demek öyle?”

“Evet ve biliyor musun? Adın dışında kimsenin bir şey hatırladığı yok. Senin kim olduğunu kimse bilmiyor,” dedi. “Cailleach’ın kim olduğunu biliyorlar. Seni değil. Varlığından kimsenin haberi yok.”

Nasıl bu kadar acımasız olabiliyorsun.

Bunun üzerine Feradach uzunca bir süre ona baktı; eldivenli ellerini birbirine kenetlemişti ve yüz ifadesinden bir şey anlaşılmıyordu. Ardından, “Senin var,” dedi.

FİFE'Lİ CENNEDİG

M

ERIDA, Feradach'ın dönüşü için kendini hazırladı ama Feradach ne ertesi gün ne de ondan sonraki gün geldi. Hatta, aradan o kadar fazla zaman geçti ki Merida onu uzakta tutmayı başarmış olma ihtimalini ve bunun anlaşılmayı etkileyip etkilemeyeceğini merak etti.

Ama onu duvarın üzerinden görmesinden yaklaşık iki hafta sonra, bir sabah (alın göstermenin artık ayıp kabul edildiği ve insanların toplum içinde kabul görmeleri için saçlarını öne doğru taramaları gerektiğine dair saçma bir rüya gördükten sonra) uyandı, o Kinlochy'deyken annesinin tamamladığı yeni binicilik elbisesini giydi, aşağı inmeyi başardı (aşağı giden yol merdivenlerden çıkıp nakış odasına gitmeyi, çatı katını geçmeyi, sonra da yenilenmekte olan müzik odasına inip üçüzlerin odasından geçmeyi kapsıyordu, çünkü bütün merdivenler inşaat hâlindeydi) ve Ferada-

ch'in şatoya sadece gelmekle kalmayıp, hemen hemen herkesle çoktan kaynaşmış olduğunu gördü.

Mutfakta onu bir rahibe olarak gören annesiyle konuşmuş, kutsal kuyudan ve onunla ilgili hislerinden bahsetmişti.

Kule merdivenlerinin birinde orada çalışan bir adamla marangozluk hakkında hararetli bir sohbet gerçekleştirmiş olduğunu keşfetti; adam onu ekipten çok uzun boylu bir usta sanmıştı.

Salonda Harris ile birlikte Brandubh oynamıştı. Harris daha önce bu kadar amansız bir yaşlı kadın görmediğini ve oyunu kaybetmesinin tek nedeninin bu şaşkınlığı olduğunu söylemişti.

Hamish de onu müzik odasında görmüştü, ama enstrümanlara meraklı, mekân ve hava değişikliklerinin onların akortlarını nasıl bozduğu ile ilgilenen küçük bir çocuk olarak.

Leezie'ye göre ise o boşta gezen, pek dikkat çekmeyen bir mutfak çalışanıydı ve onunla birlikte içinde kurutulmuş çiçekler olan kitaplara bakıp her bir çiçeği ona tek tek sormuştu.

Bahçede, durup Aileen'in elemanlarının bezelye toplamasına yardım eden nazik, yaşlı bir adam olarak görünmüştü.

Ahırlardaki seyis çocuk onu sağlam yapılı bir genç olarak görmüştü; öyle ki o gittikten sonra çocuk kendi kaslarını diğer seyislerle karşılaştırdı.

"Bugün DunBroch'ta konuşmadığın tek bir kişi kaldı mı?" diye ters bir şekilde sordu Merida nihayet ona ulaştığında. Tabii ki Merida onu her zamanki gibi ağaç şeklindeki broşu ve açık renkli gür saçlarıyla, genç bir adam gibi görüyordu.

Feradach ona hafifçe gülümseyince Merida, tüm bu sohbetlerin daha önce onu kimsenin tanımadığını söylemiş olması ile ilgili olduğu fikrine kapıldı.

“Yine de hepsi farklı birini gördüler,” diye mırıldandı Merida, ama bunun kulağa normalden daha çocukça geldiğini biliyordu.

“Peki, sana nasıl görünüyorum?” diye sordu Feradach. Ama Merida buna cevap vermek niyetinde değildi ve Feradach bunu biliyordu; bu yüzden bir cevap beklemeden ekledi: “Bir at ödünç almam gerekecek. Sana göstermek istediğim şeyle ilgili fikrimi değiştirdim ve ilkinden daha uzak bir yere gideceğiz.”

“At ödünç almak! Ölümsüz olmanın ne gibi bir faydası var o zaman? Oraya varmanın sihirli bir yolu yok mu?”

“Oraya senden saatler önce varmamı istemiyorsan, hayır yok. İstersen sana yolu tarif edip önden gitmen için süre tanıyabilirim.”

“İsterim,” dedi Merida.

Ama Feradach, Merida’nın inadı kırılana kadar öylece durdu. En sonunda, Merida Midge’in, Feradach ise ilerleyebilmesi için biraz zorlamak gereken bir beygirin üzerine bindi ve yola çıktılar; Merida ona, üzerinde asil görüneceği bir at vermek istememişti.

“Her bir ata da farklı mı görünüyorsun?” diye sordu Merida.

“Onlara sormadım,” diye yanıtladı Feradach.

Merida onun ciddi olup olmadığını anlayamamıştı. “Atlarla konuşabiliyor musun?”

“Zannederim, konuşmayı tercih ettikleri kendilerine ait başka bir tanrıları vardır.”

Etraflarındaki manzara DunBroch'un doğasından çok daha yumuşak bir görünüme bürünene kadar güneye doğru yol aldılar. En az Keithneil kadar güzel bir kasabaya varmaları Merida'yı pek de şaşırtmadı; sazdan yapılmış kulübeler tıpkı iyi dostlar gibi birbirlerine yaslanmışlardı. Burası kayalık DunBroch arazisinin aksine, tarım alanları bakımından çok daha zengindi ve köyün müreffeh hâli, verimli toprakların hayatı ne kadar kolaylaştırabileceğini gösteriyordu. Her küçük kulübenin kendine ait keçileri, ördekleri ve şifalı bitkiler yetiştirdikleri bahçeleri vardı.

"Sanırım şimdi de bana burada herkesin çocuklarını öldürdüğün anı göstereceksin," dedi Merida.

Feradach ona kederli bir bakış attı ve sonra diğerlerinin biraz daha uzağında duran bir kulübeye götürdü. Gördükleri diğer kulübelerle tam olarak aynı sayılmazdı. Daha süslü olduğundan değil, sadece... Sanki buranın sahibi kulübesine diğerlerinden daha fazla özen göstermişti, ki bu onun hakkında çok şey anlatıyordu, çünkü diğer evlerin hepsi zaten son derece bakımlıydı. Ama ön bahçesi diğerlerinden daha büyüktü, daha çiçekliydi ve kulübeye giden yol, etrafına özenle yerleştirilmiş taşlarıyla daha kıvrımlı ve parlaktı; ön avluda kuşlar için bir kırlangıç evi ve kırmızıya boyanmış ön kapının yanlarına asılmış rüzgâr çanları vardı. Merida ve Feradach'ın atlarını bağladıkları kazığa, demir bir çemberi çeken iki domuzcuk şekli verilmişti.

Gerçekten çok hoş bir yerdi ve Merida bir yanıyla, *buraya* olası akrabalık ihtimallerini araştırması için gönderilmiş olmayı diledi çünkü gördüğü şeylerin sevimliliği onda bu isteği uyandırmıştı. Ama bir diğer yanı, burada bir müddet

geçirdikten sonra yine bulunduğu yerden uzaklaşma isteği ile dolacağını biliyordu.

Ön kapıya vardıklarında Feradach kapıyı çalmaya yeltendi ama Merida, "Sende o eller varken belki de kapıyı benim çalmam daha iyi olur," dedi.

Kapı açıldı. Kapının diğer tarafında, beyaz saçları tepesinde muazzam bir şekilde kabartılmış bir adam vardı ve sakalı olmadığı için uzun boylu bir çocuk gibi görünüyordu. Ziyaretçilerine hayret ve neşeyle baktı. Feradach'ı kim bilir ne olarak görüyordu, ancak Merida, kendisini nasıl gördüğünün farkındaydı: DunBroch Prensesi. Üzerindeki binicilik kıyafeti bile diğerlerinin en iyi kıyafetlerinden daha güzeldi.

"Fife'lı Cennedig?" diye sordu Feradach. "DunBroch Prensesi'ni seninle görüşmesi için buraya getirdim. Bunun için vaktin var mı?"

"Bugün bir prenses ve bir cüce beklemiyordum," dedi Cennedig neşeyle ve ekledi: "Aramızdan hangimizin herhangi bir yerin prensesi için vakit ayırmamak gibi bir seçeneği olabilir ki?"

"Bir prensesin," diye yanıtladı Merida hemen.

"Ah, çok zekisiniz," dedi Cennedig hürmetle. "İçeri buyurun Majesteleri."

Merida'nın evin içinde gördüğü ilk şey, Hamish'in çalmak için dünyaları vereceği, çok güzel bir arptı. Arpın gövdesi canlı bir ağaç ya da çömelmiş bir hayvan gibi kocaman ve boğumluydu. Telleri ışıltılı ve davetkârdı, annesinin geçmişteki ısrarı üzerine sadece birkaç acıklı dans şarkısı çalmayı öğrenebilen Merida için bile.

Kulübenin geri kalanı arp kadar etkili değilse de insanı evinde hissettiren bir sadeliği vardı ve sevgiyle döşendiği açıktı.

Duvarlarda, Brionn'un Noel'de yediği kaşığa benzer oymalı kaşıklar asılıydı ve parlak bir şekilde boyanabilecek ne varsa parlak bir şekilde boyanmıştı. Çocuklar toprak zemine tıpkı Feradach'ın taşındaki gibi sarmal şekiller çizmişlerdi, Feradach ve Merida onları bozmamaya dikkat ettiler. Merida, arka bahçede bir grup gencin bir köpek ve —emin olabilmek için gözlerini kısıtı— bir domuzla güreşerek oynadığını gördü.

"Prenses yemek yemek isterler mi?" diye sordu Cennedig yine aynı neşeli ses tonuyla, üstelik soruyu Merida'dan çok Feradach'a yöneltmiş gibiydi. Merida'nın kraliyet mensubu olması rahat olmasına engel değildi, ama aynı zamanda kurallar konusunda da bilgiliydi; onun huzurunda olmaktan dolayı mahcup hissetmiyordu ama ona biraz saygı göstermesi gerektiğini de biliyordu. Merida, onun tüm hayatını bu köyde geçirmemiş olduğuna karar verdi. Saray meclisinde de bulunmuştu.

"Prenses böğürtlenin her çeşidini sever," dedi Feradach.

"Prenses ne kadar anlayışlı," dedi Cennedig, "şu anda bahçemin onlarla dolu olduğunu düşünürsek. Gidip biraz getirmem için bana bir saniye izin verin."

"Acele etmeyin," dedi Feradach. "Zahmet verdik."

Cennedig dışarı çıkar çıkmaz Merida fısıltıyla, "Böğürtlenler Prenses'in hiçbir şekilde umurunda değil!" dedi.

"Biliyorum," dedi Feradach. "Onun evden dışarı çıkmasını istedim. Çabuk, arpın yanına gel."

İkisi birden arpın yanına gittiler. Feradach eğilerek altını işaret etti. "Aşağıya bak."

Merida eteklerini toplayıp diz çöktü ama çoktan ne göreceğini tahmin etmişti. Gerçekten de arpın gövdesinin altında bir el izi vardı.

"Çabuk," dedi Feradach yeniden.

Merida o kadar merak etmişti ki bu kez hiç tereddüt etmedi. Parmaklarını el izinin üzerine yerleştirdi. Bu kez el izi, kendi el ölçüsüne tam olarak uyuyordu; Feradach buradaki izi oluştururken acaba kimin yüzünü taşıyordu? "Arp," diye fısıldadı Feradach, "ona ne gördüğünü göster."

Merida'nın ancak *Ah, demek ki bu yüzden Feradach'ın taşının ne gördüğünü keşfedemedim*, diye düşünecek vakti oldu ve sonra gözlerinin önüne bütün bir hayat hikâyesi serildi; tüm hikâyeyi arpın gözünden görüyordu. Önce, şimdikinden çok daha genç olan Cennedig'in bu arpı aldığını ve üzerinde çalışarak daha sonra ülkenin her yerinde çalacağı melodileri öğrenişini gördü. Ondan yaşça büyük bir arpçıdan saatler süren dersler alması ve sonra daha da uzun saatler boyunca tek başına çalışması gerekiyordu ama Cennedig bunu sorun etmiyordu. Hiç yorulmadan, tekrar tekrar alıştırma yapıyordu.

Ve karşılığını aldı: Ünlü bir arpçı oldu. Dünya çapında bir arpçı, birçok yeri gezmiş bir arpçı. Merida, bazı bayramlarda onun DunBroch'ta da çalmış olduğunu gördü. Hatta kendini de gördü, gördüğü müzisyenlere hemen hemen hiç dikkat etmeyen minicik bir şeydi. Bir sonraki DunBroch görüntüsünde ise, müzisyenleri dikkatle dinlemekten başka bir şey yapmayan Hamish'i gördü. Cennedig'i başka birçok ziyafet salonunda, benzer kutlamalarda gördü. Onu doğuda, kuzeyde, güneyde, batıda arpı taşırken gördü. Herkes onun adını biliyordu. Kralların, birçok ama birçok kralın huzurunda çaldı. Denizaşırı yerlere seyahat etti; İskandinav askerlerine, Magripli soylulara, Fransız saray halkına ve Breton'un ileri gelenlerine çaldı.

Cennedig o kadar fazla seyahat etti ki, her birinde nerede olduğunu zar zor hatırlar oldu. Onu yerken, içerken, ko-

nuşurken, içerken, yerken, konuşurken, asla ama asla durmazken gördü. Devamlı eğleniyordu. Devamlı gülüyordu. Hiç dinlenmiyordu. Durmadan hareket etti, etti...

Sonra, Cennedig bir daha hiç görmeyeceği yabancılarla birlikte kendinden geçmiş hâlde eğlenirken Feradach geldi. Şimdi görüldüğü gibi görünmüyordu ama yine de Merida onun koyu kırmızı dikişli eldivenlerini tanıdı.

Feradach eldivenlerinden birini çıkardı. Bir elini sıkıca arpın üzerine koydu.

İşler düşündüğü gibi gelişmedi.

Ne Keithneil'deki gibi bir hastalık ne de Kinloch'y'deki gibi alevler vardı.

Bunların yerine yağmur yağmaya başladı; yağdı, yağdı... Bir sonraki yere doğru çoktan yola çıkmış olan Cennedig, arpı bohçalayıp arabasına koydu ve onu korumak için üzerine battaniyelerle sarıp bağladı. Hâlâ yağıyordu. O kuzeye doğru giderken yağdı. Neşesi kaybolmaya başladığında yağdı. Ayaklarının altındaki köprü ve arabası yağmurdan coşmuş akıntıya kapılıp giderken yağdı.

Köprü'nün kirişleri bir yöne gitti; arabası başka bir yöne gitti. At ise daha farklı üçüncü bir yöne gitti. Cennedig kıyıya mı yüzün, arpın peşinden mi gitsin diye tereddüt edip karar vermeye çalıştı. Nihayetinde, arpı seçti.

Her zaman arpı seçmişti.

Cennedig akıntıya karşı yüzüp kolunu arpın içinden geçirdi ve yüzmekte olan arabasının kenarına tutundu. Başarmıştı.

Tam o sırada akım beklenmeyen bir şekilde yön değiştirdi. Araba fırıl fırıl döndü. Cennedig tutundu. Kolunu saran arpın ağırlığı arabaya ivme kazandırdı. Akıntı ve arp arabayı sertçe itti.

Yağmur yağmaya devam ederken, nehir arabayı kıyıdaki kayalığa çarptı. Cennedig yerinden oynaması mümkün olmayan kayayla ağır arabanın arasında ezildi. Cennedig'in elleri yerinden oynaması mümkün olmayan kayayla ağır arabanın arasında ezildi.

Kırılırken çıkardıkları sesler eksiksiz ve korkunçtu.

"Durmaya zorlanmak başıma gelen en iyi şeydi," dedi Cennedig.

Merida suçüstü yakalanmış gibi geriye sıçradı.

Cennedig kapı eşiğinde durmuş Feradach ve Merida'yı seyrediyordu. Merida, böğürtlen sepetini tutan ellerin hâlâ kısmen bükülü ve şekilsiz olduğunu gördü, hâlâ Feradach'ın Cennedig'i ziyaret ettiği andaki gibilerdi. Merida'nın kalbi hızla atmaya başladı. Tıpkı daha önce olduğu gibi, zaman daha ağır akmaya başladı, az önce hızlıca geçtiği zaman çizgisine kıyasla daha yavaş ve rahattı.

"Onun kendine ait bir hayatı var, o arpin," dedi Cennedig. Merida ve Feradach'ın, Merida için çok uygun olan bu enstrümana hayranlıkla bakmaktan başka bir şey yaptıklarını düşünmüyor gibiydi. "Artık onu çalamıyorum... Yani, onu elimden bırakmamın iyi tarafı, aylarca üzüntüden kahrolduktan sonra buraya yerleştim ve işte o zaman nihayet sıkılmanın, sıkı çalışmanın ve âşık olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırladım. İşte o zaman aileme kavuştum. Müziğin kendisini çok özleyorum ama durabilmek, durmak zorunda olmak, tekrar yola çıkıp çıkmayacağımı merak etmek zorunda olmamak... O zamana dek fark etmemiştim ama bu bir mucizeydi."

Bir mucize. Bütün o felaketler bir mucizeydi.

Merida, tanrılar böbürlenir mi bilmiyordu, ama bunu öğrenmek için dönüp bakmadı. Tüm bu yolculuk, Ferada-

ch'in Keithneil yolculuğu sonrasındaki gibi iyi görünmesini sağlayabilmek için ayarlanmıştı; ansızın gelen felaketler yoktu, mutlu sonlar vardı. Çıglık atan insanlar, gökyüzüne uzanan eller yoktu. Eğer Feredach, Kinlochy'de yaptıklarını bu kadar çabuk unutabileceğini düşünüyorsa tekrar düşünmeliydi.

Yine de göz ucuyla ona baktı.

Böbürleniyordu.

Merida, Cennedig'e tatlı tatlı gülümsemeden önce Feredach'a küçümseyen bir edayla baktı. "Bu çok güzel bir arp."

"Öyle," dedi Cennedig, "benimle ya da bensiz. O benim eski dostum. Peki, neden bunca yolu geldiniz Prenses? Bu böğürtlenler için mi?"

Feradach bu kez Merida'nın yerine cevap vermedi. Sadece böbürlenmeyi bırakıp aşağıya, birbirine kavuşturduğu eldivenli, ölümcül ellerine baktı. Neden bu adamın evinde olduklarına dair bir sebep sunmadı. Bu iş Merida'ya kalmıştı.

Merida'nın aklına bir fikir geldi. "Bir öğrenci alma konusunda ne düşünürsünüz?"

HEDİYE

M

ERIDA neler olup bittiğini kafasında hemen toparlayamadı ve toparladığında bazı şeyleri o anda fark edemediği için çok kalın kafalı olduğunu düşündü. Cennedig, DunBroch'a döndükten sonra hava durumunun değişmesi, tüm bunların hepsi... Ama Eilean Glan'e yapacakları uzun yolculuğa hazırlanmakla o kadar meşguldü ki, değil aradaki bağlantıyı fark etmek, havadaki değişime dikkat etmek için bile hiç vakti olmamıştı. Daha sonra, sonbahar yaklaşp, hava giderek daha fazla kurumaya başladığında, yaz öğleden sonrasının o gök gürültülü, sağanak yağışlı fırtınalarını ve şiddetli rüzgârları hatırlayacaktı; ama o sırada tek düşündüğü, Elinor'un seyahatten vazgeçmemesi için mümkün olduğunca çok lüks eşyayı nasıl en iyi şekilde paketleyebileceğiydi.

At arabasının onları yavaşlatmasını istemiyordu; özellikle de kuzeyin uzak noktalarına giden yolların ülkenin geri kalanından çok daha çorak olduğu düşünülürse; bu yüzden

midillilerin taşıyabileceği kullanışlı hasır sepetler yapmak için bazı zanaatkârlardan yardım almıştı. Ardından, sepetlerin içini battaniyeler, kuş tüyü yastıklar ve yedek kuru çizmelerle doldurdu. Mutfak çalışanlarına, yolculukta iyi gidecek dayanaklı yiyecek fikirleri bulmaları için ısrar etti. Bir yük atını tamamen keseler içinde bira ve su taşımaya tahsis etti. Seyahat ederken en çok rahatsızlık duyduğu zamanları düşünüp, muhtemel sorunları daha iyi hâle getirebilmek için plan yaptı.

Merida, Elinor'un bu seyahatten korkmasına sebep olacak hiçbir şey olmayacağına dair ant içti.

Bir yandan da bu son yolculuğa onlarla birlikte gelmesi için Harris'e şantaj yapmakla meşguldü. Uzunca bir süre onu en iyi nasıl ikna edebileceğini düşündükten sonra, onu kendi oyunuyla yenmeye karar verdi. Bu, onunla nasıl konuşacağını düşünüp durmaktan daha kolaydı. Noel hediyesi kaşığından tut, annesinin düğün ayakkabılarına kadar, DunBroch'ta Brionn'un çiğneyip bıraktığı tüm kıymetli eşyaları topladı ve eğer gelip yolculukları boyunca Elinor'un ayak işleri ile ilgilenmeye söz vermezse, hepsini anne babasına götürüp Harris'in köpek eğitimi becerileri hakkında konuşmakla tehdit etti.

Harris, Merida'nın şantaj çabalarını gayriihtiyari takdir etmiş benziyordu.

Öyle ya da böyle, bir şekilde ikna oldu.

Arp tam da bu hazırlıkların ortasında geldi.

"Bu da ne böyle?" dedi Merida şaşkınlıkla.

Arp, Ana Salon'un tam ortasına yerleştirilmiş ve Hamish de onun hemen arkasında yerini almıştı; mutluluktan gözleri parlıyordu. Salonda daha başka bir sürü şey vardı; ku-

maş sepetleri ve turp kovaları gibi ama Merida'nın dikkatini en çok çeken şey arpı. Müzik odasındakinden daha sadeydi ama daha yeni, daha hafif ve daha sağlam görünümlüydü, rahatça taşınabilecek şekilde tasarlanmıştı. Hepsinin arkasında, Ana Salon'un büyük kapıları ardına kadar açılmıştı ve bu erken sonbahar havasında kaleden ayrılmakta olan ticari bir at arabasını görebiliyorlardı. Mutfak çalışanlarından biri ardından koşup neşeyle bağırarak elindeki çörekleri arabaya fırlatıyordu.

"Küçük Ayıcık'ın yeni arpi," dedi Fergus heybetli sesiyle. "Fife'lı Cennedig'e yapacağı ziyaretten hemen önce, tam zamanında geldi."

Merida arpin varlığına şaşırdığı kadar bu duyduklarına da şaşırdı. Arpların yapımı çok uzun sürerdi ve bu arp özellikle Hamish için yapılmış olmasa bile, kırsaldan buraya gelmesi bile çok uzun sürerdi. "Bir arp mı getirttin?"

"Keşke ben yapmış olsaydım ama kendime bundan pay çıkaramam," diye yanıtladı Fergus. "Bu tesadüfen buraya geldi. Tüccarlar Moray'e doğru gidiyorlarmış ama dediklerine göre seller yüzünden devamlı yollarından uzağa sapmışlar ta ki buraya gelip durana kadar. Ve onlardan bir şey almak ister miyiz diye bize sormaya karar vermişler. Ve istedik mi oğlum?"

Hamish'in gülümsemesi tüm yüzünü kaplıyordu.

Onun arkasında duran Harris, gözlerini devirdi. "Burada olan her şey bir tesadüf."

"Sessiz ol ve laflarına dikkat et. Yarın buradan gitmiş olacaksın," dedi Merida.

"Yarın mı gidiyorduk?" diye sordu Elinor, sesi oldukça tedirgindi.

Merida'nın yüreği önce endişeyle, sonra öfkeyle ve sonra tekrar endişeyle sancıldı. Elinor artık vazgeçiyor olamazdı, değil mi?

Elbette olabilirdi. Merida'yı daha önce de kandırmıştı ve bunu hâlâ yapabilirdi.

"Bu sizin belirlediğiniz tarihi hanımım," diye araya girdi İla. Kollarında tuttuğu bir yığın çarşafı bir anda ortaya çıkmıştı. "Ve eğer bu tarihi değiştirirseniz Bayan Leezie çok üzülür."

Leezie, bulduğu gizemli bir takvime bakıp yarının tarihini uğurlu ilan etmişti. Taş evler köyüne üç rahip gelmiş, Leezie de harçlığının büyük bir kısmını güneydeki egzotik bir ülkenin çatık kaşlı azizinin küçük bir heykelini almak için harcamıştı. Bu heykel, Eilean Glan'e ulaşmak için yolculuk edecekleri sulardan güvenle geçmelerini sağlayacaktı.

"Hepinizin bana öyle bakmasına gerek yok!" diye bağırdı Elinor; yanaklarına renk gelmişti. "Sadece zamanın nasıl geçtiğini anlamamışım!"

Merida, mutfaktaki malzemeleri son bir kez kontrol etmek için aceleyle çıkarken İla'ya minnettar bir bakış attı.

Gidiyorlardı. Gerçekten gidiyorlardı. Son bir yolculuk. Son üçüz. Sonbahar bitip kışa girmeden ve Noel felaket ya da kurtuluş getirmeden önce son bir mevsim.

Çılgın bir son gün ve son gece olmuştu. Aileen büyük bir veda ziyafeti hazırlamıştı. Fergus Elinor'a yolculuk için parlak siyah kürklerle kaplı güzel, yeni bir pelerin hediye etmişti. Elinor Merida'ya atış yapmaktan dirsekleri eskiyen elbisesinin yerine giymesi için üçüncü bir elbise hediye etmişti. Hamish durmaksızın yeni arpını çalmıştı. Uzun parmakları arpın üzerinde gezinirken düşük omuzlu, kararsız Hamis-

h'ten eser yoktu. Bu, dünya ayakları altında parçalanıp yok olurken babasının hayatını kurtaran çocuktur.

Cennedig onun arpına *eski dost* adını vermişti.

Hamish aynı kendisi gibi biriyle tanışmıştı; Merida'nın bu konuda en ufak bir şüphesi bile yoktu.

Gecenin ilerleyen saatlerinde Merida tüm hazırlıkları kontrol ettikten, ikinci kez ve tekrar üçüncü kez kontrol ettikten sonra, son kez iyi bir uyku çekmek için günlerce mahrum kalacağı güzel yatağına yerleşti. Yatak odasında uzanmış, farelerin yatağının altındaki eşyalarının arasında canları istediği gibi gezinmelerini dinliyordu. Çocukluğundan kalma tüm o tanıdık eşyaların gölgelerini izliyor, annesi son anda vazgeçer mi diye merak ediyordu. Fareleri susturmak için kalkıp bir kedi bulmayı düşündü ama sonra kediye susturmak için de bir şey bulması gerekeceğini hatırladı. Ve sonra yolculuk hakkında biraz daha düşünmeye başladı.

Ve tam o anda, birdenbire, düşünecek şeyleri tükenirken, arpın gelişinin Feradach'ın işi olması gerektiğini fark etti.

Ve aynı anda, bunu hemen anlayamamış olduğu için kendini aptal gibi hissetti. Feradach Hamish'in arpçı olmak istediğini biliyordu, çünkü Kinloch'y'den döndükten hemen sonra Merida'yı görmeye gelmişti. Ona göstermeyi planladığı yıkım tamamen farklıydı ama onun ne kadar üzgün olduğunu gördükten sonra planını değiştirmişti; Cennedig'e gitmeleri tamamen doğaçlama bir karardı, bu yüzden geri dönmekte gecikmiş ve bir at ödünç alması gerekmişti. Neden onu onca insan arasından Cennedig'in yanına götürmüştü? Evet, arpçının hikâyesi fazla acımasız değildi ama geriye dönüp baktığında, asıl amaç tabii ki Merida'nın Hamish için bir çıraklık eğitimi ayarlamasını sağlamaktı. Ve

işte şimdi de o anormal sel tam da gitmeden önceki gün bu arpın kapılarına kadar gelmesini sağlamıştı. Tüccarlar ne zaman yanlışlıkla kendilerini DunBroch'ta bulmuşlardı ki? Bu daha önce hiç olmamıştı.

Görünürde bir el izi yoktu ama Feradach'ın eli her şeyin üzerindeydi.

Tüm parçalar birleştğinde bu gayet mantıklıydı.

Ama aynı zamanda *mantıksızdı* da.

Feradach, Kinloch'y'de insanlar ölürken onları kurtarmak için hiçbir şey yapmamıştı. Ama Merida Eilean Glan'e gitmek için yola çıkmadan önce Hamish'in değişiminin tam ve eksiksiz olması için nehirleri yerinden oynatmıştı.

Neden?

Ama içten içe nedenini biliyordu. Kinloch'y'deki dehşeti ne kadar net hatırlıyorsa, Feradach'ın onu orada gördüğü an yaşadığı şoku da çok net hatırlıyordu. Duvarın üzerinde ona bağırdığında yüzündeki mahsun ifade. Merida'nın neleri görmeye dayanıp, neleri görmeye dayanamayacağını biliyordu, onu korumak için elinden geleni yapmış ve başarısız olmuştu.

Tüm olanlardan sonra Merida'nın hissettiklerini değiştirebilmek için ne söyleyebilirdi?

Hiçbir şey.

Ama Feradach, kardeşlerinden birini kurtarmasına yardım ederek üzerine düşeni yapabilirdi. İçinden gelerek.

Mahcup bir tanrıdan gelen garip, tuhaf bir hediye idi bu.

4. BÖLÜM

SONBAHAR

KRALİYET GEZİSİ

N

İHAYETİNDE, Elinor hepsini şaşırttı.

Merida'nın günler süren planlamaları, Elinor'un son anda vazgeçeceğine dair tüm endişeleri, Elinor'un seyahatin tüm sıkıntılarından uzak ve rahat hissetmesi umuduyla yaptığı tüm hazırlıklar... Hepsinin boşuna olduğu ortaya çıktı.

Çünkü Merida, Harris ve Leezie ertesi sabah yolculuk için bir araya geldiklerinde, avluda tam manasıyla çılgına dönmüş bir kalabalık gördüler. Her yer atlar, insanlar ve arabalarla doluydu. Askerler dövüş antrenmanı yapıyorlardı. Kadınlar ellerinde malzemelerle koşuşturuyordu. Aileen emirler yağıdırıyordu.

Ve tüm bu hareketli parçalardan oluşan geminin dümeninde Elinor vardı; DunBroch Kraliçesi Elinor. Hiçbir şey yapmıyor olsa bile her zamanki gibi çaba harcamadan asil görünebiliyordu.

Ancak bu kez çaba harcamış ve geçtiğimiz birkaç hafta boyunca, kırsaldaki kraliyet gezisine yaraşır kalite ve uygunlukta kalabalık bir maiyeti sessizce bir araya getirmişti.

Bu seyahat, Merida'nın bir midilli arabasıyla kış vakti kırlarda tıngır mıngır ilerlemesine benzemiyordu. Bu, Fergus'un iki çocuğuyla hazırlıksız bir şekilde öylesine çıktığı bir seyahat değildi. Bu, dışarıdan bakıldığında diplomatik bir ziyaret olduğu anlaşılabilecek bir seyahattir.

Elinor, onları haydutlardan ve kötü niyetli komşularından korumaları için bir asker birliği kurmuştu. (Bunlar Merida'nın antrenman sahasını işgal eden askerlerdi.) Onları kurtlardan korumaları için bir grup avcı tutmuştu. (Fergus bunu neden yapmamıştı ki!) Aileen'e, yiyecekleri taşıyıp hazırlayacak ve onlarla birlikte seyahat edecek kadınlardan oluşan bir ekip kurdurmuştu. Seyisler, midillilerin ve erzak arabalarının yanında hazır vaziyetteydi. Çamaşırcı kadınlar ve çırakları gerekli alet edevatlarını sazdan sepetlere ve tahta sandıklara yerleştirmeyi bitirmişlerdi. İzci kadrosunun tamamı önden gidip yolu kontrol etmek ve çadırları kurmak için at sırtında yerlerini almıştı. (Çadırlar! Yolculuk sırasında ne büyük bir lüks.) Süpürge otundan şilteler taşımak için bir midilli arabası ve süpürgeotu biraları için de başka bir midilli arabası vardı. Yanlarında götürmek isteyecekleri onca şeyi taşıyacak midilliler ve geri getirmeyi isteyecekleri onca şeyi taşıyacak midilliler vardı. Tüm bu hazırlıklar sırasında Elinor'un yanında kedi gibi duran Ila, yüzünde kendine has gülümsemesiyle Elinor'un günlüklerini ve defterlerini tutuyordu.

Merida tüm bunlardan çok etkilenmiş olmasaydı kendi çabalarının boşa gitmesine daha çok üzülürdü. DunBro-

ch'ta hâlâ bu kadar çok insanın yaşadığını düşünmemişti. Yakın zamanda onarılmış DunBroch'un önündeki tüm bu hareketlilik, kalenin tamamının yepyeni görünmesini sağlıyordu.

Ardbarrach'takiler buna taşralı özentî kralın işi diyemezler, diye düşündü.

Annesinin bu yönünü bilmiyordu.

"İşte benim seyahate çıkan kraliçem," dedi Fergus. "Başını belaya sokma."

"Sen farkına bile varmadan geri döneceğim," dedi Elinor. Merida'nın onu görmeye alıştığı hâlden eser yoktu, tam aksine oldukça zinde, telaşlı ve heyecanlıydı. "Üstelik birkaç gün içerisinde Hubert de buraya dönmüş olacak, tam da Adsız Av zamanında."

Son söylediği, Fergus'un değiştiğinin belki de en büyük ve en belirgin kanıtıydı. DunBroch'ta çok fazla av gerçekleşmişti. Yiyecek için avlandılar: tavşanlar, geyikler, keklikler. Kürk için ve kümeslerdeki tüm yumurtaları yemesinler diye gelincik nüfusunu azaltmak için avlandılar. Paralı askerlerin post satmak için avlanmadığı zamanlarda, kurtlardan korunmak için avlandılar. Adalet için avlandılar: Birkaç yıl önce aşağı köyden bir adam kayayla kardeşinin kafasını kırarak suçlanmış —ki bu kabul edilemezdi—, birkaç ay sonra da birkaç köylüyü kılıçla yaralamış ve perilerden bir ordu kurup herkesi öldüreceğini haykırarak ormana doğru kaçmış —ki bu daha da kabul edilemezdi— ve en sonunda ablası DunBroch'a gelip onu dize getirmelerini istemişti. Fergus, av için birkaç yüz adam toplamış ve nihayetinde kötü adam çalıların arasında yakalanıp mahkemeye çıkarılmıştı.

Ama uzunca bir süre DunBroch'taki en popüler av, son birkaç yıldır sayıca azalıp en sonunda sadece anılara gömü-

len Adsız Av olmuştu. Komşu krallar ve adamları gelir, bir gün ve bir gece köpekleri ile ormanda avlanırlardı; her yerde sürünerek ilerler, şamata yaparlardı. Geri döndüklerinde yanlarında asla bir leş olmazdı. Onun yerine, Adsız'a ait hikâyelerle dönerlerdi. Her yıl biraz daha büyüyor gibiydi. Önce bir midilli büyüklüğündeydi, sonra bir at ve sonra da bir öküz büyüklüğünde oldu. On beneği vardı, sonra yirmi ve sonra kırk oldu. Boynuzları, tepelerin ardından görünen meşe ağaçlarının dalları gibiydi. Daha önce böyle bir hayvan görülmemişti. Ah bu sefer ellerinden ne kadar da kurnazca kaçmıştı; bir çitin, bir kayanın, ayın üzerinden atlamıştı. Merida'nın onların geyiği yakalamak gibi bir niyetleri olmadığını anlaması biraz zaman almıştı. Muhtemelen öyle bir geyik bile yoktu; erkekler Adsız Av'ı onun küçüklüğünden beri düzenlediğinden, şüphesiz şimdiye kadar geyik çoktan yaşlanıp zayıf düşmüş, ayın üzerinden atlamak yerine yulaf lapası yiyerek gençlik günlerini anıp sızlanıyor olmalıydı. Ama bunun önemi yoktu. Önemli olan avdı. Onu bulmak. Yakalamak değil.

Bu yıl Fergus Adsız Avı yeniden organize etmişti; tam da Merida'nın gizli görevi uğruna kendi hedeflerinin izini süreceği zamana denk geliyordu.

Bu sonbahar öncekilerden çok daha önemli, diye düşündü Merida. Cailleach'ın ona bahşettiği zaman giderek azalıyordu; pastanın üzerine döktüğü şurup gibi akıp gitmiş ve şimdi geriye çok azı kalmıştı.

Merida, kalenin yeni onarılan şapelinde Lezzie'nin küçük aziz heykeline dua etti. *Lütfen felaketlerle karşılaşmayalım.*

Ama ihtiyacı olan şeyin bu olmadığını biliyordu. Bu sadece istediği şeydi.

İç çekti ve gerçekten ihtiyaç duyduğu şey için dua etti.

Lütfen bu yolculuk onları değiştirsin.

Vahşi doğaya doğru yola koyuldular.

Annesi ile yolculuk etmek babasıyla yolculuk etmeye hiç benzemiyordu. Fergus'la yolculuk etmek basit ve pratikti; vaat, beklenti yoktu. Konfor, gecikme yoktu.

Annesi ile seyahat etmek, DunBroch'un bir katından diğerine seyahat etmek gibiydi, sanki evdeymiş gibi, sanki hayatlarındaki her şeyi paketleyip yanlarına almışlar gibi. Hâlâ saray kuralları geçerliydi. Merida'nın saçları hâlâ başının yukarısında toplanmalıydı. Yemekler belli bir saatte yeniyordu. Eskiden olduğu gibi dua ediliyordu. Harris, hareket hâlindeyken bile eğitimine devam edebilmek için günün bir kısmını arabanın içerisinde geçirmek zorundaydı. Geçtikleri her köy ve çiftlik selamlandı ve haklarında bilgi alındı; bu sırada Elinor başını sallayarak küçük defterlerine notlar aldı.

Annesinin bu yolculuğu ertelemek istemesine şaşmamalıydı. Bu işin şakası yoktu. Bu, Merida'nın daha önce hiç görmediği kadar zahmetli bir işti.

Ah, ama geceler harikaydı. Gece olduğunda eşlikçiler devasa çadırlar kurup, hayvanları uzak tutmak için büyük ateşler yakıyorlardı. Muhafızlar hazır bekliyordu. Müzisyenler enstrümanlarını çıkarıyordu. Ozanlar ezberden oku-

ma yapıyordu. DunBroch Kraliçesi Elinor tüm dikkatleri üzerine topluyordu.

Bundan çok daha güzel olanı, şenlik sonrasındaki sessiz saatlerdi, çünkü o zaman Elinor, Leezie, Harris ve Ila büyük kraliyet çadırına çekilip mum ışığında yarı uykulu hâlde, samimi bir sohbeta dalıyorlardı. Giderek küçülen mum ışığında uykuya dalmak üzere olduklarından, konular zaman ve mekândan bağımsız, belli bir mantık çerçevesinden uzak oluyordu.

Durugörü konusu tekrar açıldığında yolculuğa çıkalı birkaç gün olmuştu.

“Dediğim gibi,” dedi Elinor, “insanlar ikiye ayrılır, sihre ilgi duyanlar ve sihrin ilgi duyduğu insanlar. Siz hangisisiniz?”

“İlki hanımım,” dedi Ila.

“İkincisi,” dedi Merida.

“Ben de öyle,” dedi Elinor.

“Hiçbiri,” diye sertçe yanıtladı Harris. “Ben bunun aptalca bir sohbet olduğunu düşünen insanlardanım. Muhafızların yanında duracağım. Keşke evde kalsaydım.”

Bir insan çadırdan ne kadar hışımla çıkabilirse, o kadar büyük bir hışımla dışarı çıktı.

“Erkek çocukları işte,” dedi Elinor aldırmadan. “Leezie, sen de kesinlikle birinci türdensin.”

“Keşke ikincisi olsaydım,” dedi Leezie efkârla.

“Neden?” diye sordu Merida. “Büyünün şövalyesi olmak, sihir yüzünden bir gece aniden tavşana dönüşmekten daha eğlencelidir.”

Leezie yine de pek etkilenmedi.

“İlki olmak için insanın kendine inancının tam olması gerekir hanımım,” dedi Ila. “Durugörü sahibi güçlü olmalıdır, yoksa hayatı boyunca saçma sapan şeylerin peşinde koşar ve bu onu mahveder; insanlar onunla dalga geçer ve o da onlara inanır. Neyin önemli neyin önemsiz olduğuna kendi karar vermelidir çünkü kendisi gibi olan, ya da konuşabileceği fazla insan yoktur. Sihrin onu bulduğu ikinci tip insanların ise illaki güçlü olması gerekmez. Onlar sadece bu gücün alıcılarıdır. Onlar hiçbir şey seçmemiştir. Sihir onları seçmiştir.”

Merida ilk defa Ila’nın bu kadar uzun bir konuşma yaptığını duymuştu. Bu konuşmayı mum ışığıyla aydınlanan bir çadırdaki sanki şatodaymış gibi, çok gerçekçi, kendini ön plana koymadan ama kendine hâkim ve zarif bir şekilde yapmıştı. Merida ilk kez Leezie’ye hak veriyordu, Ila Durugörü sahibiydi.

“Şimdi sen böyle söyleyince,” dedi Elinor zarifçe gülerek, “keşke ben de ilki olsaydım dedim! Leezie, sen neden olduğundan farklı biri olmayı diliyorsun ki? Bu Merida’nın işi.”

“Hey!” dedi Merida.

“Sizin için güçlü olması gereken, ilk türden insan olmayı istemek kolay,” dedi Leezie. “Tüm bu yaptıklarınıza bakın. Tüm bu çadırlar, bu insanlar, bu seyahat... Siz bir şey yaptığınızda böyle yaparsınız. Siz her zaman güçlüsünüz. Bense sadece Leezie’yim. Devamlı saçmalık peşinde koşarım.”

“Saçmalık ve lahana,” dedi Merida Leezie’nin omzuna yaslanarak.

“Merida,” diye azarladı onu Elinor ama Leezie sulu bir kahkaha atıp hafifçe Merida’nın koluna vurdu.

Mum iyice erimişti. Saat geç olduğunda ya da çok yorgun olduklarında olduğu gibi sohbet yavaş yavaş bitmeye yüz tutmuştu.

“Sende de var, biliyorsun,” dedi Ila en sonunda. “Bunu biliyorsun Leezie Muireall. Bana annende olduğunu söylemiştin ve sende de var, biliyorsun. Bu odadaki herkes aynı annesi gibi değil mi?”

Derin bir sessizlik oldu. Merida bunun tam olarak doğru olduğunu düşünmüyordu. Elinor da pek öyle olduğunu düşünmüyor gibiydi. “Pekâlâ kızlar, sanırım uyku vakti. Böyle giderse bütün gece ayakta kalacağız ve yarın erken kalkmamız gerek. Herkes çadırlarına.”

Merida ve Leezie, hızla kendi çadırlarına doğru gittiler; akşam yemeğinin piştiği ateşin sönmekte olan közlerinin etrafından tıpış tıpış yürüdüler ve çadırlarının ağır perdesini kaldırıp, İskoçya’nın herhangi başka bir canlısı onlardan önce davranmış mı diye kontrol ettikten sonra kamp yataklarının içine girdiler. Bunlar Merida’nın daha önce seyahatlerinde kullandığı kamp yataklarından çok daha rahattı çünkü Elinor her birinin altına serilecek süpürge otu şiltelelerini de yanlarına almıştı. Seyahat ederken böyle bir şey için yer açmak Merida’nın aklının ucundan bile geçmezdi.

“Sence Ila’nın söyledikleri doğru mu, annene benzediğin yani?” dedi Merida karanlıkta.

Leezie buna hemen cevap vermedi; Merida bunun sebebinin onun hemen uykuya dalmış olması mı, cevabı bilmemesi mi ya da bunu konuşmanın onun için zor olması mı, bilemedi. Leezie’nin annesi öleli henüz beş yıl olmuştu ve bu, hem uzun hem de kısa bir süre gibi geliyordu. Merida onu hiç tanımamıştı; farklı dünyalara aittiler. Leezie DunBroch’a çalışmak ve yaşamak için gelmeden önce tüm

çocukluğunu taş evler köyünde geçirmişti ve geldikten sonra bir şekilde ailenin fahri üyesi olmayı başarmıştı.

“Bilmiyorum,” dedi Leezie en sonunda. “İnsanlar onun şapşal biri olduğunu söylediler. Benim de şapşal biri olduğumu söylüyorlar sanırım.”

“Birazcık şapşalsın,” dedi Merida. “Ama Leezie tarzı bir şapşallık.”

“Ben sadece böyle olmayı biliyorum, başka nasıl olunur bilmiyorum.”

“Eğer biri sana bunu kötü anlamda söylerse senin için onun saçlarını yolarım.” Merida Leezie’nin annesi hakkında söylediği her şeyi hatırlamaya çalıştı. Annesinin ebe olduğu dışında fazla bir şey söylememişti. “Annen de Durugörüş sahibi miydi?”

Leezie yine uzunca bir süre sessiz kalınca Merida yine, onun uyumuş olabileceğini düşündü. Ama sonra Leezie, “O insanların tekrar gelebileceğine inanırdı. Hayata. Farklı bedenlerde. Bunu güneyde bir yerlerde kel bir adamdan duymuş. Kel bir adamla tanıştığında duyduğun ilk şey her zaman doğrudur, duyduğun son şey ise her zaman yalandır derdi,” diye mırıldandı.

Merida neşelenmişti. “Ve söylediği ilk şey insanların hayata tekrar tekrar geldiği miymiş?”

“Evet, yani annemin bir bebek olarak tekrar geleceğini ve her şeyi baştan yaşayacağını söylemiş, bu da kulağa çok fazla sorun gibi geliyor,” dedi Leezie. “Ama her şeyi yeniden ilk kez tadabilmek güzel olurdu sanırım.”

“Kel adamın ona söylediği son şey neymiş? Sana söyledi mi?”

“‘Bu yıl güzel bir Noel geçireceksin,’” dedi Leezie. “Kış festivali başladığında öldü.”

Noel'den iki ay önce.

"Çok ama çok üzgünüm," dedi Merida.

"Sağ ol. Bunun doğru olup olmadığını öğrenmek için hep kel bir adamla tanışmayı istemişimdir, ama onları bulmak düşündüğünden daha zor. Ah, Keithneil'e birlikte gittiğimiz şu rahip, sence o kel sayılır mı?"

Feradach. "Sana söylediği ilk şey neydi?" diye sordu Merida.

"Keithneil'in o kadar uzakta olmadığı," dedi Leezie. "Bu doğrudur."

"Ya sonuncusu?"

Leezie bunu biraz düşündü. "Tekrar görüşeceğimizi umduğunu söyledi. Pekâlâ, bu biraz can sıkıcı."

Ardından, çadır sessizliğe büründü. Merida uyumak için yan döndü ama uyuyamadı.

"İyi geceler Bayan Leezie," diye fısıldadı Merida.

"İyi geceler Bayan Merida," diye fısıldadı Leezie.

Merida, konuştukları şeyleri kafasında döndürüp durdu. Leezie'yi ve onun bütün sene nelerden yakındığını anlayabilmek önemliydi ama o ve ikisi birbirlerinden çok farklı oldukları için kendisini Leezie'nin yerine koymak genellikle zahmetli bir işti. Merida Lezzie'nin bir şeyi hangi amaçla yaptığını anladığında, o başka bir şeye geçmiş oluyor ve Merida da onu yeniden çözmek zorunda kalıyordu. Şimdiye dek işin kolayına kaçmış, anlamadığı her şeye Leezie işte deyip geçmişti.

Eğer Leezie'nin değişmesine yardım etmek istiyorsa onu gerçekten anlayabilmek için bu yeterli değildi.

Zamanım daralıyor. Zamanım daralıyor.

Hiç uyuyamayacağını düşündü ama uyumuş olmalıydı ki bir ses onu uyandırdı ve insanın uyanması için öncesinde uyumuş olması gerekirdi.

Gözlerini açtı ama çadırın zifirî karanlığından başka görülecek bir şey yoktu.

Sonra hemen dışarıdan gelen sesi tekrar duydu: “*Hişt.*”

SONUÇLAR

“H
İŞT.”

Biri bu sesi maksatlı olarak çıkarıyordu. Çadırdakileri dışarı çıkarmak isteyen bir sestti. Ama kim onlara *hişt* diyordu ki? Harris bunu yapacak biri değildi. İla ise muhtemelen ardına *hanımım* eklemeyen *hişt* yapamazdı.

Bu kim olabilir? diye merak etti Merida. *Neredeyse gece yarısı.*

Aslında tam olarak gece yarısıydı.

Merida sessizce ayağa kalktı. Bütün gün ne giydiyse üstünde onlarla uykuya daldığı için tekrar giyinmesine ya da çizmelerini ayağına geçirmesine gerek yoktu. Bunun nedeni sadece geceleri havanın soğuk olması değildi, aynı zamanda Elinor'un sağladığı güvenlik ve konfordan uzak, insanın her zaman tetikte olmasını gerektiren bir şekilde yolculuk etmeye alışkın olmasıydı.

Kıpırtısız duran diğer yatağa bir göz atıp çadırın perdesini yana çekti ve kampa doğru baktı.

Orada kimse yoktu. Büyük çadırın dışındaki ateşin kullantıları için için yanıyordu. Esintiyle birbirine sürtünen

ağaç yapraklarının sesi, gecenin içinde soluyan atların sesini bastırıyordu. Merida, çok da uzakta olmayan bir yerde nöbet tutmakta olan askerin ısınmak için ayaklarını yere vuruşunu duyabiliyordu.

Peki, öyleyse ona *hişt* diyen kimdi?

Ormanın içinde parlayan bir ışıkla birlikte bir şeyin hızla hareket ettiğini gördü.

İlk başta bunun kuzey ışıkları olduğunu düşündü, yani Cailleach'ın o tuhaf yeşil parıltısı ve bataklıktan yükselen ışık olduğunu, ama sonra sadece bir hayvanın gözlerinden yansıyan alev ışığı olduğunu gördü.

Brionn.

"Brionn," diye fısıldadı.

Ama tabii ki Brionn onu dinlemedi.

Fırça tüylü köpek Merida'ya ahmakça ve şaşkın bir ifadeyle baktı, her zamanki gibi göz bebekleri iki farklı noktaya odaklanmıştı. Sonra döndü ve hoplaya zıplaya ormana doğru gitti. Birkaç metre sonra durup Merida onu kovalıyor mu diye arkasına baktı.

Merida gidip Harris'i almayı düşündü ama sonra o ses aklına geldi. *Hişt*.

İki çeşit insan vardır: sihir peşinde koşanlar ve sihrin peşinden koştukları.

Çadırın dışından gelen *hişt* sesi tıpkı o gün kapının çalması gibiydi.

Bu ağaçlık alan, Noel zamanı ilk karşılaştıklarında Feradach'ın peşinden gittiği karlı ormandan farklıydı. Bunlar bükülmüş dallar ve kuru dikenlerle dolu sonbahar ağaçlarıydı. Brionn'un peşinden gidişi kızıl geyikleri ve baykuşları rahatsız etti, kurumuş yaprakları hışırdatarak gürültüyle havalandılar. Geyiklerden biri, arada sırada neredeyse bir

ayı kadar yüksek sesle korkunç bir böğürtü çıkarıyordu. Ama onlar gibi Merida da av peşindeydi. Bir şeyin peşinden giden Brionn'u takip ediyordu; ama onun takip ettiği şey neydi? Adsız Av. Neyin izini sürüyordu? Merida bunu bilmiyordu. Ama bulmak zorundaydı.

Nihayet Brionn'un adımları yavaşladı ve Merida onun ölü bir açıklığa girdiğini görünce şok oldu.

Burası çıplak bir alan olduğu için ölü değildi. Yıpranmış olduğu için ölü değildi. İnsanlar tarafından temizlendiği için ölü değildi.

Tam anlamıyla ölüydü.

Etrafını çevreleyen sonbahar ağaçlarının aksine, bu açıklık çoktan kara kışa girmiş görünüyordu. Zemin sert ve donmuştu, bütün ağaçlar yapraklarını dökmüş, ayın her yeri aydınlatmasına izin vermişti.

Açıklığın içine doğru ilerlediğinde, bunun kış ölümünün ötesinde bir şey olduğunu fark etti. Bu bir kuraklığın, yürek parçalayan bir yangının, bir felaketin yol açtığı bir ölümdü. Daima yeşil kalan karaçamlar bile bütün iğnelerini dökmüştü ve onların dökülmemiş olması gerekirdi.

Merida titredi ama bunun sebebi soğuk değildi. Başını geriye atıp yıldızlara baktı, içten içe aralarında erkenci kuzey ışıklarını görmeyi bekledi. Ama ışıklar donuk ve uzak görünüyordu. Gece tamamen sessizdi.

Brionn avını bulunca küçük, kesik bir havlama sesi çıkardı. Bulduğu şey çoktan yere devrilmişti; bu tuhaf, ölü vadide külçe gibi yığılmıştı.

Merida onları daha önce bu şekilde görmemiş olmasına rağmen, koyu kırmızı dikişli güzel eldivenleri tanıdı, ölü otlara doğru bükülmüşlerdi.

"Yerde ne işin var?" diye sordu.

Feradach yuvarlanıp sırtüstü uzanabilmek için başarısız bir hamle yaptı çünkü sadece yerde uzanıyor değildi, yüzüstü kapaklanmıştı. En kötüsü de buydu, resmen düşmüştü. Kimse bu şekilde yerde uzanmazdı. Kimse böylesine uysalca teslim olmazdı. Hayır, bu şekilde yanağı yerde, sırtı havada, kolları avuç içleri yukarı bakar şekilde iki yanına uzanmış yatıyor olması, onun yüzüstü düştüğünü gösteriyordu; üstelik düşüşünü hafifletmek için ellerini ileri doğru uzatma becerisini de gösterememişti.

"Senin de yaralanabileceğini hiç düşünmemiştim," dedi Merida suçlayıcı bir tavrıyla. Düşmanını böyle yele gibi saçları ölü yapraklarla dolu ve bedeni güçsüz görmek hiç doğru değildi.

Onu döndürebilmek, en azından yüzünü çevirebilmek için pelerinini çekiştirmeye başladı.

"Bana... bana... dokunma..." dedi. "Ellerim..."

"Saçmalama!" diye yanıtladı Merida. "Cennedig'e gittiğimiz gün ödünç aldığın atı öldürmedin. Eldivenlerin hâlâ elinde; ellerine dokunmayacağım."

Yine de ters çevirirken ona dokunmak biraz sinir bozucuydu, ama haklıydı, bu onu öldürmedi. Tahmin ettiğinden daha az çaba harcamıştı. Yele gibi saçları ve kalın kürklü pelerini onu olduğundan daha iri gösteriyordu ama içindeki beden tamamen genç bir adam bedeniydi, Merida'dan daha yaşlı ya da daha ağır değildi.

"Ne oldu sana? Saldırıya mı uğradın?" diye sordu.

Herhangi bir yara göremiyordu. Yine de altındaki yosunların ve onların etrafında yetişen küçük çim filizlerinin ölü olduğunu görebiliyordu. Mantarlar da kurumuş, saman gibi olmuşlardı.

“Sonuçlar,” diye fısıldadı.

“Neyin sonuçları?” diye sordu Merida Brionn’u eliyle uzaklaştırarak.

“Yo... yok... yok etmemenin.” Feradach uzunca bir saniye gözlerini kapalı tuttu ve sonra bariz bir çabayla tekrar açtı. Koyu renk kaşları çatılmıştı. “Biz en son... ben Cennedig’i gördüğümünden beri... yapmadım... yok... etmedim...”

“Beni en son gördüğünden beri hiçbir şeyi yok etmedin mi?”

Feradach hafifçe başını salladı. “Ben... onlara... onlara bir şans... vermek... istedim... ve ben...”

Konuşmayı bıraktı ve elini yumruk yapıp kendi kalbinin üzerine koydu; zar zor nefes alıyordu.

Merida öğrendikleri karşısında ne yapacağı konusunda oldukça kararsızdı. Her şeyden önce, kızgındı. Önce onun düşmanı olup, daha sonra dönüp *böyle* bir şey yapmaya nasıl cüret ederdi. Önce şu arp. Ve şimdi de bu. Bu olan her neyse ikisinin arasındaki kuralları yıkmıştı; her zaman yaptığı şeyi yapmak yerine, Merida’nın ona yapması gerektiğini söylediği şeyi yapmıştı. Onun tanrı, Merida’nın da kız olması gerekiyordu ve sözleri onu bu şekilde incitmemeliydi.

“Anlaşmayı bu şekilde kazanmak istemiyorum,” dedi Merida.

Feradach’ın başı gevşekçe yana düştü.

“Merida!” Bu Leezie’nin sesiydi. “Merida sen ne yapı... Merida, bu hiç güvenli değil!”

Leezie dikkatle ölü araziye doğru adım attı. Saçları dağınık ve gözleri uykudan yarı kapalı hâlde her zamanki gibi biraz yardıma muhtaç görünüyordu. Ama sesi tamamen uyanıktı ve Merida ona baktığında Cailleach’ın yeşil yıldız ışığının onun gözlerindeki hızlı, minik parıltısını gördü.

Ah.

Durugörü. Sihri arayan insanlar.

Merida gerçekten kendini oldukça huzursuz hissediyordu. “Beni nasıl buldun?”

“Bir... bir rüya gördüm,” dedi Leezie. “Rüyamda bana ihtiyacın olduğunu gördüm.”

Ve Merida’nın ona ihtiyacı vardı. Tanrılar hakkında bir şeyler bilen birinin ona ne yapacağını söylemesine ihtiyacı vardı ve buna en yakın kişi Leezie’ydi. “Ne görüyorsun? Şu an neye baktığımı düşünüyorsun?”

Leezie duraksadı; Merida onun tıpkı Hamish gibi az da olsa titrediğini görebiliyordu. Leezie bir şey mırıldandı ama bu her neyse yüksek sesle söyleyemedi, tıpkı Keithneil’de taşın üzerinde yazılanları okumayı düşünüp sonra vazgeçtiği gibi. En sonunda, “Saçmalık peşinde koşuyormuş gibi görünmek istemiyorum,” diye fısıldadı.

“Seni saçmalamakla suçlamayacağım Leezie, güven bana, özellikle de bu yıl!” dedi Merida. “Bana ne gördüğünü söyle! Burada önümde duran şey ne?”

Leezie birazdan söyleyeceklerine kendi de inanamıyormuş gibi başını salladı ve sonra, “Bir *tanrı*. Ya da kudretli bir şey. Bizim gibilerin bulaşabileceği bir şey değil!” dedi.

Merida ona baktı. Anlaşma yüzünden ona başka bir şey söyleyemezdi, bu yüzden sadece bakışlarıyla ona yalvardı.

“Ama sen ona zaten çoktan bulaştın, değil mi?” dedi Leezie. Bu bir soru değildi. “Ah be Merida! Ne yaptın sen?”

Merida buna da cevap veremedi. Sesi istediğinden daha çaresiz çıktı. “Ne yapacağımı bilmiyorum.”

“Bu çok, çok, çok kötü bir fikir,” dedi Leezie Feradach’ı incelemek için diz çökerken. “Seni zavallı küçük şey. Sen

kimsin çocuk? Ah, sen ürkütücüsün... Merida, eldivenlerine bak. Tıpkı o keşiş gibi... Ah."

Leezie Merida'ya baktı, güzel kaşları çatılmıştı, aklı bu bilgiye yoğunlaşıyor, anlamını çözmeye çalışıyordu. Ellerini yanaklarına bastırdı. Fazlasıyla yardıma ihtiyacı var gibi görünüyordu ama asıl Merida *ondan* yardım bekliyordu. Ferradach'ın ödünç yüzü etrafındaki ölü şeylerden biri gibi görünmeye başlamıştı, solgun ve durgundu.

"Söylesene Leezie, yapabileceğimiz bir şey var mı?" diye sordu Merida. "Senin şu ritüellerinden, dualarından, iksirlerinden biri, ya da Durugörü'nle ilgili bir şey?"

"Bu durumu düzeltmek için yapabileceğim bir şey yok," dedi Leezie. "Ben o kadar iyi göremiyorum. Gidip Ila'yı getirmem gerek."

"Leezie lütfen," dedi Merida. "Zamanımız yok. Lütfen sadece bir dene. Bir kez olsun zora geldiğinde pes etme. Ben sihrin gelip bulduğu insanlardanım, diğer türden değilim. Lütfen, bu *önemli ve bunu ben yapamam*. Sana ihtiyacım var! Lütfen!"

Leezie bunun üzerine birden kendini toparladı; Merida onu daha önce hiç böyle görmemişti. Kontrolden çıkmış dağınık saçlarını meydan okurcasına geriye atıp ayağa kalktı. Tam da Leezie tarzı denecek şekilde dönmeye başladı. Elleleriyle havayı yokluyor gibiydi. Ağaç yapraklarının sesi Cailleach'ın ağıtlarını andırıyordu ve Leezie de onlarla birlikte ağıt yaktı. Aptal gibi görünmüyordu. Leezie'ce görünmüyordu.

Gözlerinde yine o yeşil parıltı belirdi.

"O... yıkım tanrısı," dedi Leezie alçak sesle ve Merida tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. "Evet. O genç bir tanrı ve bir hata yaptı." Leezie gözlerini açtı. "Ve şimdi ölüyor."

"Başka?" diye çıkıştı Merida.

"O, ilk yıkım tanrısı değil," dedi Leezie bunları nasıl bildiğine kendisi de hayret ederek. "Ondan önce de başkaları vardı. Ve eğer şimdi görevini yerine getirmezse ölecek ama ardından başka yıkım tanrıları gelecek."

"Yani o tekrar mı gelecek?" diye sordu Merida. "Annenin dediği gibi mi? Yeniden mi doğacak?"

Bu soru Leezie'yi şaşırtmış görünüyordu. "Başka bir tane olacak."

"Peki, ama *buna* ne olacak? *Bu* bedendekine? Geri gelen o mu olacak?"

Leezie ellerini tekrar Feradach'ın üzerinde gezdirdikten sonra kucagında birleştirdi. "Bilmiyorum. Bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum Merida! Gerçekten kelimeler yetersiz kalıyor. Sadece... Onun varlığı zaten belli belirsiz Merida. Evet, o böyle görünüyor; evet, bir bedeni var ama sadece bizim için. Bizim görebileceğimiz bir şey olsun diye. Ve ona bakan bir ölümlü olmadığında o sadece... bir hisse dönüşüyor. O sadece görevinden ibaret ve görevi de yoksa ben... Ondan geriye başka ne kalır ki?"

"Öylece gidecek mi yani?" dedi Merida.

"Ve yerini yeni bir tanrı alacak, evet," diye yanıtladı Leezie. "Buradaki gidecek. O bizim gibi değil."

Merida bunun düşüncesine bile katlanamadı. Duvarın üzerindelerken, onu bir kereden fazla gören kimse olmadığını söyleyip onu kışkırtmıştı ve Feradach da Merida'nın onu birçok defa gördüğünü söylemişti. Ve şimdi de Merida'yı memnun etmek isterken kendi varlığını yok etmek üzereydi. Sadece Merida'nın bildiği varlığını.

Ve elbette bir de denge meselesi vardı. Denge. Merida şu anda ona inanıyordu, yok etmesinin bir nedeni vardı. Den-

geyi korumak önemliydi, yenilik böylece kendine yer buluyordu.

Ama ödünç bedeninin içinde ölmekte olan bir tanrı varken, bu farkındalığın üzerinde düşünmenin sırası değildi. Onun yüzünden ölüyordu.

“Ne yapmak istiyorsun Merida?”

“Görevini yapabilmesi için ona yardım etmeliyiz,” dedi Merida. “Onu olması gerektiği yere götürebilmem için bana yardım et. Onu yok edilmesi gereken yere götürmem için bana yardım et.”

SU AKAR YOLUNU BULUR

SİHİR, çok garip bir şeydi. Feradach Merida'nın gördüğü beden içerisindeyken, Merida ve Leezie'nin onu uzağa taşımalarının hiçbir yolu yoktu. Merida ve Leezie oldukça güçlüydü ama tepeler de bir o kadar sarp ve ağaçlar da bir o kadar sıktı.

Ama Leezie onu nasıl görüyorsa, belli ki çok küçüktü çünkü Merida'nın onu taşıyamayacağını anladıklarında onu Leezie taşımıştı. Ve sihir denen şey çok garip olduğundan, Merida onu hem kendi bildiği hâliyle hem de Leezie'nin onu gördüğü hâliyle görebiliyordu. Tıpkı ilk gece onu kovalarken olduğu gibi, ay ışığı altında şekil değiştiriyor gibiydi. Leezie kollarını sallamak için durup, onu nereye götürmeleri gerektiğine dair Durugörü'süne odaklandığında, Merida'ya onu tanıdığı sarı saçlı genç adam olarak göründü. Leezie onu taşıdığı anda ise, sıkılgan ve endişeli ifadesiyle Merida'ya rahatsız edici derecede Hamish'i hatırlatan çok zayıf, kızıl saçlı ve küçük bir çocuktü.

Her iki bedeniyle de ölmekte olduğu apaçık ortadaydı.

Merida, kötü hissetmeyi bırakmak için kendine kızıl saçlı çocuğun Feradach'ın önceden öldürdüğü bir çocuk olduğunu, bu şekilde onun yüzüne bürünebildiğini söylüyordu ama bu karmaşık gerçek artık onu rahatlatmaya yetmiyordu.

Feradach'ın yok etmesi gereken ama bunu yapmamak için direndiğı yere vardıklarında, şafak gökyüzünü aydınlatmaya başlamıştı. Ölü araziye mahveden o garip, mumsu his hâlâ her şeyin üzerinde asılı kalmış gibi olsa da önlerindeki manzara çok güzeldi.

Ormanın içinden geniş bir nehir geçiyordu. Kuğular suda uyuklayarak yüüyor, söğüt dalları nehrin üzerine sarkıyordu. Taş kulübenin yanındaki kızıl kahve otlar ve uzamış kır çiçekleri esen rüzgârla uğulduyordu. Masallardan fırlamış bir ev gibiydi, sessiz ve huzurlu.

Leezie Feradach'ı taşırken (Leezie şimdi bayağı şikâyet etmeye başlamıştı: "Kolum yorgunluktan bitti, tükendi!") ve Brionn endişeyle onun etrafında dönüp dururken, Merida kulübeye sokuldu. İçeriye göz attı.

Bu kulübe bir bilgeye aitti. Duvarlar raflar dolusu kitap ve parşömen tomarlarıyla kaplıydı. Masanın üzeri el yazmaları, mürekkepler ve tüy kalemlerle doluydu. Kitaplar bir servet değerindeydi, el yazmalarını tamamlamak çok uzun sürmüş olmalıydı. Pencerenin loş ışığında bile tüm bunların yıllar süren bir çalışmanın ürünü olduğı görülebiliyordu. Bilgenin kendisi de görünüyordu: bir kadın. Annesi kadar iyi okuyup yazabilen çok az kadın tanıdığı için bu Merida'yı şaşırtmıştı, tüm bunlar için sadece okuma yazma bilmek yetmezdi kuşkusuz. Ama bu kadının bilakis kendini tamamen bilgiye adanmış olduğı açıktı. Masanın üzerinde uyuyordu;

uzun saçları omuzlarından dökülüyordu. Mürekkeple lekelmiş parmakları tüy kaleminden çok da uzakta değildi.

Merida Feradach'ın ona gelmesi için bu bilgenin ne yapmış olabileceğini düşündü. Kadının kaderinin nasıl olacağını da merak etti.

Tek bildiği bunun adil olacağıydı.

“Üzgünüm,” dedi Merida; nefesi bir anlığına pencereyi buğulandırdı.

“İçeride biri mi var?” diye fısıldadı Leezie.

“Onu buraya koy,” diye fısıldayarak karşılık verdi Merida; soruyu bilerek yanıtlamamıştı. “Sonra Brionn’u al ve geri çekil. Uzağa git. Bu kısmı nasıl halledeceğimi bilmiyorum. Bana öyle bakma! Çok şey yaptın ve işini iyi yaptığın için incinmeni istemiyorum.”

Feradach şimdi kulübenin dibine, duvarın hemen yanına yatırılmıştı; Merida onun birbirine karışan her iki görüntüsünü de görebiliyordu. Leezie geriye, oldukça geriye çekildi, nehrin kenarından zar zor görülüyordu.

Merida cesaretini toplayabilmek için derin bir nefes adlı ve Feradach'ın eldivenine uzandı.

“Hayır!”

Merida irkildi. Bu itiraz onun biraz da olsa kendinde olduğuna dair verdiği ilk işaretti.

Feradach'ın gözleri açılmıştı ve Merida onu bir kez daha tanıdığı genç adam olarak gördü. “Yapma,” dedi Feradach güçlkle.

“Seni olman gereken yere getirdik,” diye fısıldadı Merida öfkeyle. “Ne yapmaya çalıştığını anlıyorum ama bu işe yaramayacak. Denge buna izin vermez. Anlıyorum. Görevini yerine getir. Yapman gereken şeyi yapmanı istiyorum,” dedi Merida.

“Yapacağım,” dedi Feradach güçsüz ve gergin bir sesle. “Ama sen... dokunma...”

Merida onun ne demek istediğini anladı ve geri çekildi. Feradach, acınası bir yavaşlıkla eldivenini kendi başına çıkarmak için uğraştı. O kadar uzun sürdü ki bir an için hiç başaramayacak gibi oldu, öyle ki bir kez daha denemeden önce ellerini göğsünde birleştirip dinlendi.

Nihayet güneş tepelerin ardından doğup ışıkları geniş ve sakın nehrin üzerine binlerce parlak elmas gibi düştüğünde, eldivenlerden birini çıkarmayı başardı. Altındaki ne kadar sıradan bir eldi. Ne kadar ölümcül bir el.

Duraksadı.

Merida, onun dirseğine doğru uzanarak –kıyafetinin kolayla örtülü olduğu için bu güvenliydi– kolunu kaldırmasına yardım etti.

Feradach elini kulübenin yan tarafına bastırdı. Eli duvarın derinliklerine battı.

Merida anında günün güzelleştiğini hissetti. Tuhaf, mumsu hava dağılmıştı, her şey tekrar keskin ve net görünüyordu. Korkunç bir şey olacağı kesin olsa da –bunun yaşanmasına kendi yardım etmişti– dünya artık korkutucu değildi.

Kuşlar şakımaya devam ediyordu. Kuğular yüzmeyi sürdürüyordu. Nehir duruluyordu. Ama bir şekilde her şey farklıydı. Bu dengeyi devamlı hissediyor olmak nasıl bir his olmalı, diye düşündü Merida. Feradach’ın bunu düzeltme zorunluluğu hissetmesine şaşmamalıydı. DunBroch’taki bu düzensizliğe bütün bir yıl tahammül etmek ne kadar garip olmalıydı; pazarlık lafını duyunca ürkmüş olması boşuna değildi.

Merida Feradach’a doğru döndüğünde, eldivenini çoktan giymiş ve yattığı yerden kalkıp çömelir vaziyette oturmuş ol-

duğunu gördü. O da şimdiden dengeyi yakalamıştı. Merida'ya çok tuhaf bir ifadeyle baktı.

"Ona ne olacak?" diye sordu Merida kendisinin de çok tuhaf hissettiği gerçeğini gizlemeye çalışarak.

"Su yolunu bulacaktır," dedi Feradach sadece.

Feradach teşekkür etmedi ve Merida da onu kurtardıklarını dile getirmedi.

Sadece bir dakikalığına orada öylece durdular; ikisi arasındaki bu tuhaf duygunun dengeyi sağlamakla, yıkımla ya da yaratımla ilgisi yoktu; daha çok bir tanrı ile bir kızın arasındaki dengenin değişmesi ile ilgiliydi. Ve sonra Feradach, "Gitmelisin," dedi, "kendi işini yapmak için fazla zamanın kalmadı."

KAYIP KIZLAR ADASI

DOĞRUSUNU söylemek gerekirse, bu olaydan sonra her şey tuhaflaştı. Kötü anlamda değil, tam tersi. Her şey mükemmeldi. Mantık olarak, evlerinden uzaklaştıkça ve İskoçya taşrasının derinliklerine doğru indikçe koşullar değişeceği için, daha vahşi bir kırsal ortamla karşılaşmaları gerekirdi. Her şey tamamen yolunda gitse bile, bu yolculuk zorlu bir arazide yapılan uzun bir yolculuktan ve değişken sonbahar denizinde yapılan bir tekne seyahati de buna dâhildi.

Buna rağmen oldukça dertsiz bir yolculuk olmuştu. Telaşsız. Neşeli. Heyecan verici. Kraliyet heyeti, karanın son bulduğu yerde uzak bir liman olan Tarvadubron'a gidip oradan Eilean Glan'e geçmek için küçük teknelere bindi. Merida daha önce hiç buna benzer bir yolculuk yapmamıştı; okyanusun tam ortasında, bir tanesi belli belirsiz görünen ve aralarında hava ile sudan başka hiçbir şey olmayan iki kara parçasının arasında olmak gerçek dışı, ürkütücü

ve harikaydı. Neredeyse Merida'nın boylarında kaygan gri renkli yaratıklar, küçük zeki gözleriyle teknelerin yanından sıçrayarak geçmiş, yolcuları heyecanlandırmış, neşelendirmiş ve şaşırtmıştı. Merida sanki başka bir krallığa değil de bir rüyaya doğru seyahat ediyor gibi hissetmişti.

Eilean Glan'e ayak bastıkları an buranın Ardbarrach ya da Kinloch gibi bir krallık olmadığı, hatta DunBroch'a bile benzemediği anlaşılmıştı. Burada ne devasa bir kale, ne saray halkı, ne toprak beyleri ne de mal sahipleri vardı. Burada böyle bir sisteme yetecek kadar insan ya da toprak yoktu. Eilean Glan, okyanusun üzerinde yükselen bir avuç küçük çıplak adadan biriydi; kenarları dik uçurumlarla çevrilmişti. Her şey upuzun çimenler, kızgın bir güneş ve çıplak düz kayalardan ibaretti. Az da olsa birkaç ağaç da vardı; bu nasıl olmuştu kim bilir? Rüzgâr durmadan esiyordu.

Rüzgâr; adanın en akıldan çıkmayan kısmıydı.

Ancak bu Elinor'u korkutmuş gibi görünmüyordu.

Tekneden inip kıyıya ayak basar basmaz kendini akışa bıraktı. Gözlerini kocaman açmış, her detayı dikkatle seyreliyordu. Kendinden gayet emin bir şekilde herkesi limandan çıkarıp, rüzgârı kessin diye etrafı çitler ve taş duvarlarla örülmüş ve derince kazılmış toprak yoldan geçirerek yine rüzgâr onları uçurmasın diye toprağa gömülü alçak evlerin ve binaların olduğu yere götürdü. Karmaşık bir yerleşim şekliydi ama Elinor onu sezgisel olarak biliyor gibiydi. Onları doğrudan ana binaya götürdü; büyük ama diğerleri gibi alçak bir binaydı. İçeri girmeleri için eğilmeleri gerekiyordu.

İçeride, kuru sazlardan yapılmış mumların ışığı sıra sıra dizilmiş kızları aydınlatıyordu; saçları düzgün bir şekilde tepelerinde toplanmıştı ve ürkütücü bir şekilde, Eli-

nor'un her zaman yaptığı gibi tepesinde toplayıp başlığının ve örtüsünün altında sabitlediği şu anki saç şekline benziyordu. Hepsi kitapların üzerine eğilmiş, parmaklarını sözcüklerin üzerinde gezdiriyordu. Bazıları okurken bir yandan da yazıyordu. Merida daha önce hiç bu kadar kızı bir arada görmemişti ve tabii ki bu kadar okuru. Odanın başında, Elinor'un yaşlarında, en az kızlar kadar derli toplu ve düzgün giyimli, açık renk saçlı bir kadın vardı. Elinde tuttuğu kuş tüyü kalemi dalgın bir edayla avucuna vuruyordu; ancak Elinor'u görür görmez, "Ah Elinor!" dedi.

İki kız kardeş gibi kucaklaşmaları Merida'yı çok şaşırttı; kadın güldü ve gülerken akan bir damla gözyaşını eliyle sildi.

"Şu hâline bak!" dedi kadın. "Mâel Muire seni gördü mü?"

Elinor hayır anlamında kafasını salladı; o da hem gülüyor hem ağlıyordu.

Merida ve Leezie şaşkınlıkla birbirlerine baktılar. Harris'in gözleri şüpheyle kısılmıştı.

Ama şu an cevap almanın zamanı değildi, henüz değil. Bunun yerine, sarışın kadın kızlara çalışmaya devam etmelerini söyledi ve sonra tekrar başka bir dilde başka bir şeyler söyledi ve yine üçüncü bir dilde bir şeyler daha söyledi (belki de aynı şeyi üç kez üç farklı dilde söylemişti). Ardından Elinor'u ve diğerlerini daha fazlasını görmeleri için dışarı çıkardı. Buradaki bir binanın içerisinde, düzgün saçları ve düzgün sade elbiseleriyle daha fazla kız toplanmış, bir kadının ekmek hamurunu nasıl yoğurduğunu izliyordu. Başka bir binada ise bir grup kız çok yavaş bir şekilde desenleri oldukça detaylı görünen nakışları işliyordu. Kızların hep birlikte mandolin çaldığı bir bina vardı. Başka binalarda

midillilere nasıl bakılacağını öğrenen kızlar, düzgün konuşmayı öğrenen kızlar, dua eden kızlar, diğer kızların saçlarını ören kızlar, çamaşır yıkayan kızlar, hepsi özenle yeni bir şeyler öğrenen kızlar, kızlar, kızlar...

İçeri girdiklerinde kızlar onlara merakla baktı; özellikle de orada kendini besbelli eğreti hisseden Harris'e. Harris onların bakışlarına karşılık vermedi. Durugörü ile ilgili o sohbetten sonra oldukça ilgisiz bir ruh hâline bürünmüştü ve yolculuğun geri kalanında da giderek daha mesafeli olmuştu. Yolculuğun bir bölümünü Brionn ve onlara eşlik eden askerlerle birlikte oturup beklemek için bahaneler üreterek geçirmişti.

Merida'nın onu daha katılımcı olması için ikna etmeye zamanı yoktu.

Onunla daha sonra ilgilenecekti.

"Burası da ne böyle?" diye fısıldadı Merida Leezie'ye; yüzlerine çarpan sert rüzgârla Elinor, İla ve öğretmenin peşinden aceleyle yürürlerken. Ve eğer burada kalırsa görevi ne olacaktı? Öğretmen mi? Elinor'a memnuniyetle yerleşkeyi gezdirmekte olan bu kadın gibi mi olacaktı? Ya da tekrar öğrenci mi olacaktı? "Yetimler," diye fısıldadı Leezie.

Elbette, diye düşündü Merida. Şimdi Leezie söyleyince her şey gayet açıktı. Her yaştan ve her kesimden kızlar vardı; çoğu yaptığı işe alıştı ve birbirleriyle iyi geçiniyorlardı. Burası bir yetimhaneydi. Bir okul. Kayıp kızlar için bir ada. Tabii ki Leezie onlarda kendini görecekti.

Sonunda, içerisinde sadece üç kızın olduğu küçük bir odaya geldiler; çalışma masalarının üzerine eğilmiş yoğun bir dikkatle çalışmaktaydılar. Bir tanesi oyma işi ile meş-

guldü. Diğeri resim yapıyordu. Öteki birbirinden farklı şekillerdeki tahta parçalarını dikkatlice bir araya getiriyordu. Merida onların bir Brandubh tahtası yaptıklarını anlayabildiğine sevindi.

Odada onlarla birlikte oturan yaşlı kadın tahta oymuyor, akıcı bir şekilde bir şeyler yazıyordu. Bu tanıdık bir el yazısıydı; her bir harf kusursuz ve güzeldi. Oldukça yaşlı olmasına rağmen, duruşu daha genç bir kadıninki gibiydi. O güven, o saygınlık, o dayanıklılık. Etrafına hâlâ güç yayıyordu. Saçına ince, süssüz bir altın taç takmıştı; buranın kraliçesi o olmalıydı, tabii eğer buranın bir kraliçesi varsa.

“Máel Muire?” dedi Elinor, Merida’nın şimdiye kadar duyduklarından çok daha farklı bir ses tonuyla.

“Elinor, çocuğum,” dedi kadın. “Mektubunu daha geçen gün aldım ama ardından senin de geleceğini ummaya cesaret edemedim.”

Ayağa kalkıp kollarını açtı. O ve Merida’nın annesi birbirlerinin ellerini sıkı sıkı tutunca Elinor mahcup bir şekilde gözlerini yere indirdi ve Merida o an farkına vardı...

Annesi burada büyümüştü.

Elinor ve kadın alçak sesle konuşurken Merida zaman çizelgesini kafasında toparlamaya çalıştı. Elinor’un anne ve babasının o doğmadan önce öldüğünü biliyordu, ama her nasılsa, yarım yamalak anlatılan şeylerden, bunun Elinor DunBroch kraliçesiyken olduğunu düşünmüştü, Merida doğmadan çok daha önce değil. Merida, bunun Elinor küçük bir kızken olduğunu düşünmemişti. Elinor’un bir yetim olabileceğini düşünmemişti.

Birden, Elinor’un Leezie’yi ne kadar çabuk sahiplenmiş olduğu aklına geldi. Ve İla’yı ne kadar çabuk eğittiği.

Ama annesi asil bir aileden geliyordu, Fransa'da özel öğretmenleri vardı...

"Merida," dedi Elinor. "Merida."

"Ona hiç söylememişsin," dedi Máel Muire.

"Utandığımdan değil..." dedi Elinor yavaşça.

Máel Muire onun sözünü kesti: "Buna gücenmedim Elinor. Gelecek için çalışmak her zaman geçmişten daha önemlidir. Ve işte şimdi buradasın. Hatırladığın gibi mi?"

"Çok daha iyi," dedi Elinor. "Burada çok fazla kız var."

"Çok fazla," diye belirtti yaşlı Kraliçe onları küçük bina-
dan dışarı çıkarırken. Onları kızların uyuduğu binaya doğru yürütürken, Merida'ya kendi hikâyesini anlattı. "Kral olan kocam öldüğünde bu adada yapacak çok fazla işim vardı ama bana yardım edecek pek fazla insan yoktu. Skara Brae'den, Hoy'dan ve hatta Tarvodubron'dan birkaç yetim kızı yanıma almaya karar verdim. Sonrasında, kızları alıp onlara okuma yazmayı, zanaat sahibi ve birer hanımefendi olmayı öğrettiğim haberi yayıldı ve bana ana karanın en uzak köşelerinden yetimler gönderilmeye başlandı. Yoksulluğun sadece bu adalarla sınırlı olduğunu sanıyordum ama anlaşıldı ki nerede çocuk varsa, orada ölen ebeveynler vardı. Buraya yoksul kızlar, bey kızları ve hatta Elinor gibi kraliçe olan annesi yeni dul kalmış ve doğum yaparken hayatını kaybetmiş kızlar geldi. Kız kardeşlerin şimdi nerede biliyor musun Elinor?"

"Fransa'dalar," dedi Elinor.

"Evet, Fransa," dedi Máel Muire. "Evet, bu mantıklı. Ben kızları eğitiyorum ve bazıları kalıp daha fazlasını eğitmek için bana yardım ediyor ve hep daha fazla annesiz kalan kızlar oluyor."

Merida afallamıştı. Bu bilgileri annesi hakkında bildikleri ile bağdaştırmaya çalışıyordu ve düşünceleri ucu kırılmış ok gibi oradan oraya sekiyordu. Annesi, mükemmel, kraliçe annesi, okumaya, öğrenmeye, dil becerilerine olan sevgisini burada kazanmıştı; Fransa'daki bir sarayda değil. Daha iyisini yapması ve daha hanım hanımcık olması için Merida'yı azarlarken, onu prenseslerle ya da Ardbarrach gibi yerlerdeki kadınlarla değil, buradaki her kesimden gelen çalışkan kızlar ve kadınlarla kıyaslıyordu. Merida için iyi bir gelecek istediğini söylemesi, evlenip kendi ailesini kurmasını sağlamaya çalışması, aileleri parçalanan ve sığınacak güvenli bir yerleri olmayanların olduğu bu yerden gelmiş olmasından kaynaklanıyordu.

Ve işin belki de en zor kısmı bunun bir sır olmasıydı. Merida annesi hakkında bu kadar önemli bir şeyi bilmiyor olduğunu tahmin bile edemezdi.

Kinlochy'ye gitmeden önce onunla nasıl kavga ettiğini düşündü.

Nasıl bu kadar zalim olabiliyorsun?

Yanakları kıpkırmızı oldu.

“Buraya Merida'nın bana yardım etmesini teklif etmeye geldiğini biliyorum ve eğer isterse onu buraya kabul ederim, ama eğer beni dinlersen sana başka bir önerim var,” dedi Máel Muire Elinor'a.

Kıyıya diğerlerinden daha yakın, küçük ve alçak bir binaya gelmişlerdi. Tüm duvarlar ranzalarla kaplıydı ve üzerlerine sıkıştırılmış küçük oyuncak hayvanlar vardı. Elinor derin bir iç çekti; gözleri dalmıştı. “Ah, eski odam.”

“Elinor, kraliçe dostum,” dedi Máel Muire ellerini Elinor'un omuzlarına koyarak. “Bu kızlardan bazılarını yetiş-

tirmek üzere DunBroch'a götürürsen, yaşlılığında bana çok büyük bir iyilik yapmış olursun."

Elinor ona doğru döndü.

"Bunu yapabileceğini biliyorum," dedi yaşlı Kraliçe, Elinor konuşmadan önce. "Eline kâğıt kalem aldığında her zaman müthiş derecede iyiydin. Görgü kuralları konusunda kusursuzsun. Taş gibi dayanıklısın. Kızlarımı kolay kolay herkese emanet etmem ama yeterli yeriniz ve zamanınız varsa onlarla çok iyi iş çıkaracağınızı biliyorum."

Elinor, Merida ve Leezie'ye döndü. Bir yandan yüzü parlarken, bir yandan da endişeliydi; övgülerden dolayı mutlu olmuş, istek karşısında ise şaşkına dönmüştü.

"Bir saniye bile düşünme. Evet de," dedi Merida. Annesi ile ilgili birdenbire birçok şeyin farkına varmasını sağlayan bu harika yaşlı Kraliçe'ye baktı. "Bu işi çok iyi yapacak."

"Evet," dedi Leezie üzerine basa basa. "Evet!"

"O bunun için yaratılmış," diye ekledi Ila.

Tüm söylenenler arasında Máel Muire'yi gülümseten şey tam da buydu. "Evet, biliyorum."

DÁSACHTACH

DÖNÜŞ yolculuğu gidişten daha uzun sürmüştü ama Elinor bunu da önceden planlamıştı; geri döndüklerinde havanın daha sert ve günlerin daha kısa olacağını biliyordu. Bu geziyi Eilean Glan'e yaptığı son yolculuktan hatırladıklarına ve araştırmalarına dayanarak planlamıştı. Her gün katedecekleri mesafeyi ve her gece konaklayacakları yerleri planlamıştı.

Merida şimdi anlamıştı ki, Fergus Elinor'un neden seyahat etmek istemediği konusunda yanıliyordu. Her şeyin güzel olmasını istediğinden değildi. Her şeyin mükemmel olmasını istiyordu ve bir seyahati mükemmel kılmak zor işti. Bunu yapabileceğine dair inancını kaybetmişti. Şimdi ise hatırlıyordu.

Dönüş yolculuğu güzel başlamıştı. Kurtların dikkatini çekmeden sık ormanlardan geçtiler. Küçük ve gizli nehir kenarlarında kamp kurdular. Çoşkun nehirlerden gelen somonla zenginleştirilmiş, neredeyse kaledelikler kadar güzel yemekler yediler. Ateşin etrafında oturup hikâyeler anlattı-

lar. Yüksek kayalıkların tepesinden harika manzaralar gördüler ve Merida dünyanın güzelliği karşısında hayrete düştü. Güneş battı, sis bastı; güneş yükseldi, sisi dağıttı ve tekrar yola koyuldular.

Hava konusunda şansları yaver gitti, yine de soğuk tepeler ve meşe yapraklarının kokusu Noel'in yaklaşmakta olduğunu hatırlatarak Merida'yı endişelendiriyordu.

"Bir şeyler ters gidecek," dedi Harris Merida'ya. "Bu böyle gitmez."

"Sen ne zaman bu kadar sevimsiz oldun?" diye sordu Merida. "Bu yeni bir durum mu, yoksa her zaman böyle miydin? Annem gayet iyi iş çıkarıyor."

"Bu annemle ilgili bir şey değil," dedi Harris soğuk bir tavırla. "Her söylenen eleştiri değildir. Sohbet etmeye çalışıyordum ama böyle olacağını tahmin etmeliydim."

"Al sana tahmin edebileceğin başka bir şey daha," dedi Merida onun saçını çekerek.

Harris onu ısırıldı.

"Ah, ne kadar olgun bir davranış," dedi Merida.

"Önce sen ısırmadığın için üzgünsün tabii," dedi Harris. "Brionn, hadi!" Köpeği her zamanki gibi onu dinlemeyip midilli sürüsünün arasında ortalığı karıştırmaya devam etti.

"Şu anda bir şeylerin ters gittiğini görüyorum," dedi Merida Brionn'a anlamlı bir bakış atarak. "İğneyi kendine, çuvaldızı başkasına batır."

Ama Harris çoğu zaman olduğu gibi haklıydı. Ya da en azından tamamen yanılıyor sayılmazdı.

Önce, Elinor'un hedeflediği kadar yol katedemedikleri bir günle başladı.

Sonra, kamp kurmayı planladıkları yeri su bastığı için, birkaç mil ötede kamp yapmak zorunda kaldılar.

Ve sonra, üçüncü gün, tamamen yıkılmış bir kasabayla karşılaştılar.

“Ne olmuş burada?” diye sordu Elinor. Merida annesinin çok üzüldüğünü görebiliyordu çünkü daha katı ve buyurgan davranmaya başlamıştı. Neler olup bittiğine ya da bunu nasıl düzelterceğine ne kadar az hâkim olursa, o kadar fazla kural koyar ve emir verirdi. “Bir cevap istiyorum!”

Sorduğu soru çok saçmaydı çünkü ne olduğu açıktı. Şehir yerle bir olmuştu. Kapılara barikatlar kurulmuştu. Çatılar ateşe verilmişti. Büyükbaş hayvanlar katledilmişti. Kereste yapımında kullanılan çam ağaçları kesilmiş ve parçalanmıştı. Kuyular tuzlanmıştı. Geride kalan herkes ölmüştü ve daha korkunç bir şey daha vardı. Yavaş yavaş ölmeleri sağlanmıştı. Her şeyde yıkımın kokusu vardı.

Bu yüzden, onu yıkım konusunda önceden uyaran gözcüler bu soruya cevap veremedi. Ve asıl sorulması gereken şey için de bir cevapları yoktu. *Bunu kim yapmıştı?*

Kasabada ilerlerlerken, Merida midesinin bulandığını hissetti. Daha önce, Kinloch’yı yok ettiği için Feradach’a kızmıştı ama şimdi bu kasabanın nasıl acımasızca parçalara ayrılıp işkence gördüğüne şahit olduğunda, aradaki farkı anlıyordu.

Diğeri doğanın işiydi.

Bunun sebebi ise insandı.

Feradach o kasabayı ancak gerektiği kadar harap etmişti. Bu kasabanın yıkımı ise Keithneil’in ilk vahşice istila edildiği zamana daha çok benziyordu. Gelecek hiç düşünülmeden yağmalanmıştı.

En sonunda Elinor, o etrafı keşfederken onu korumak için etrafında toplanan askerleri uzaklaştırdı. Cevabını alamadığı soruyu sordu. “Bunu kim yaptı?”

Hâlâ ayakta duran birkaç çam ağacının arasından net bir ses duyuldu. "Ben yaptım."

Merida başını kaldırıp baktığında, omuzları geride, başı dik, at sırtında oturan bir adam gördü. Arkasındaki yarı kesilmiş ağaçların arasından diğer savaşçılar da görünüyordu. İçlerinden biri tamamen kurt kuyruklarından yapılmış bir pelerin giyyordu.

"Kendini tanıt," dedi Elinor. Sesi hiç titrememişti.

"Benim adım Domnall mac Alpin," diye cevapladı adam.

Harris Merida'ya bilmiş bilmiş baktı. İşler korkunç şekilde ters gitmişti.

O Dásachtach idi.

Merida, Dásachtach'ın bu kadar genç olmasını beklemiyordu. Nedense onun yaşlı ve bitkin bir savaş beyi olacağını düşünmüştü; kudretli ama pörsümüş. Belki eskiden merhameti olan ama sonra onu kaybetmiş bir adam. Yavaş yavaş etrafındaki tüm insanlardan saygı görmeye başlayan ya da korkulan biri.

Ama o gençti.

Merida'dan belki biraz daha büyüktü o kadar. Hoş bir yüzü vardı. Ağırbaşlıydı. Size kötülüğü dokunacak birinden çok, iyilik umabileceğiniz biri gibi görünüyordu.

Gel gör ki Merida'nın annesinin üzerindeki etkisi pek bu şekilde değil gibiydi. Annesi aynı otoriter ses tonuyla konuştu: "Kendini açıkla."

Adam sırtını dikleştirip, ona ya da bir başkasına açıklama yapmak zorunda olmadığını söylemedi. Elinor'dan

statüsünü ya da ondan bir şey istemeye hakkı olup olmadığını kanıtlamasını istemedi. Tam olarak Elinor ne istediye onu yaptı. Bu krallığın nesillerdir komşularına nasıl rahat vermediğini anlattı. Sığır çalışıyorlardı. Kız kaçırıyorlardı. Vikingler geldiğinde yardım etmeyi reddediyorlardı. Reformcuların gelip din adamlarını rahatsız etmesine izin veriyorlardı. Gelir kaynaklarını kesip kimseyle paylaşmadan hepsini boşa harcıyorlardı. Ne de olsa, doğadaki kaynaklar sonsuza kadar tükenmeden kalamazdı.

“Onlardan defalarca itaat etmelerini istedim,” dedi Dásachtach. Şimdi yüzünde haşın bir ifade vardı. Karamsar. “Sadece küçük bir sadakat gösterisi istedim. Herhangi bir şey. Bana oğullarını göndermelerini; kızlarını onlardan çok korkan komşularıyla evlendirmelerini. Bize bir seçenek sunmalarını. Herhangi bir şey. Ama...”

Ellerini çaresizce uzatıp harap olmuş kasabayı gösterdi; sanki elindeki tek seçenek buymuş gibi.

Eğer kasabanın üzerinde hâlâ dumanlar tütüyor olmasaydı, belki söyledikleri biraz daha anlaşılır olabilirdi, ama hâl böyleyken DunBroch Kraliçesi’ne bunu kabul ettirmek zordu.

“Birilerinin davranışlarını değiştirmenin yolu bu değil,” dedi Elinor. “Bunun daha başka birçok yolu var.” Onlar konuşurken, Dásachtach’ın arkasındaki ağaçların arasından daha fazla adam belirmişti. Bütün bir ordu değildi ama eğer savaşacak olurlarsa DunBroch gezginlerini rahatlıkla alt etmeye yeterdi. Ardbarrach askerî birliklerinin sarsılmaz ciddiyetinin aksine, Dásachtach’ın askerleri bağımsız ve organik bir kütle gibiydi; hareketli ve vahşilerdi. Eğer Ardbarrach ordusu iyi eğitilmiş bir makine gibiyse bu

da tıpkı yılan yuvası gibiydi; birbirlerinin etrafında dönüp kıvrılıyorlardı. Kurnaz ve hareketliydiler ve bu yüzden çok daha tehlikeli görünüyorlardı.

Harris onları dikkatle izledi.

“Keşke bu doğru olsaydı,” diye cevapladı Dásachtach üzgün bir şekilde. “Keşke bu doğru olsaydı. Sevgili hanımefendi. Bana adınızı söylemediniz?”

“DunBroch’lu Elinor,” dedi Elinor. Merida annesinin cesaretiyle gurur duydu. Dásachtach’ın palavralarına inanmamıştı. “Adamınızla yaptığımız görüşmeye istinaden, Eilean Glan’e yaptığımız yolculuktan henüz döndük ve bazı kızların DunBroch’a evlatlık olarak gelmesi için anlaştık.”

“Birlik adına çalıştığınızı duymak ne kadar harika,” dedi Dásachtach. “Bu kızınız olmalı ve ah, bu da kim?”

Atının etrafında kuyruğunu havaya kaldırmış dolaşan meraklı bir köpek vardı. Atların pek azı köpeklerin onlara sırnaşmasından hoşlanırdı, özellikle de kurt sezonuysa. Dásachtach’ın bineği de pek farklı değildi. Kendi etrafında dönüp başını silkerek çifte attı ama köpek tıpkı ılık bir jöle gibi kendini güvenceye alarak, zarar görmeden uzaklaştı.

“Tısssss!” diye tısladı Harris dişlerinin arasından.

Çünkü aralarındaki mesafeyi aşıp oraya giden köpek elbette Brionn idi. Elbette.

“Harris,” diye fısıldadı Merida.

“Sizinkilerden biri mi? Ne kadar yakışıklı bir hayvan,” dedi Dásachtach. Hiç telaşlanmadan atını sakinleştirmiş, atından inerek yumuşak bir hareketle Brionn’u geniş tasmaından tutmuştu. Brionn kıvrandı, yüzünde her zamanki gibi şapşal bir ifade vardı ve gözleri dört bir yana bakıyor, dili sarkıyordu ama kendini Dásachtach’ın elinden kurt-

ramadı. Savaş beyi gözlerini grubun üzerinde gezdirdi. Birkaç metre öteden bile kimin suçlu olduğunu anlamış gibiydi; çünkü gözlerini Harris'e çevirdi ve bakışları ona kilitlendi. "Her şey yolunda. Gel de al onu."

Harris omuzları geride ve başı dik bir şekilde açıklığa doğru ağır adımlarla ilerledi. Brionn'un hareketlerinden utanmış olsa bile —ki Merida öyle olduğunu biliyordu— bu yürüyüşünden belli olmuyordu. Hem Dásachtach'ın adamlarının hem de Elinor'un kraliyet maiyetinin bakışları altında açıklığa doğru yürürken her zamanki gibi yaşından büyük görünüyordu. Ne sağa ne de sola bakıyordu. Parmakları seğirip endişesini açığa çıkarmıyordu. Bu Harris'in tarzı değildi. Az önce bütün bir kasabayı katletmiş savaş beyine doğru öylece yürüdü ve belli belirsiz bir minnettarlıkla başını yana eğdi.

Dásachtach, Brionn'u hemen bırakmadı. Bunun yerine orada durdu ve başını geriye atıp ona doğru gelen DunBroch'lu Harris'e baktı. Harris korkusuzdu; her zamanki soğukkanlı, biraz tepeden bakan ve duygularını açık etmeyen ifadesini takınmıştı.

"Bu senin köpeğin mi?" diye sordu Dásachtach.

"O bir hediyeydi," diye cevapladı Harris mesafeli bir tavırla.

"Bir köpeğin davranışının sahibini yansıttığını düşünür müsün?"

"Düşünürüm."

"Peki, bu köpeğin seni doğru yansıttığını mı düşünüyorsun evlat?"

Bu bir eleştiriydi ve Harris eğer karşısındaki çok saygı duyduğu biri değilse eleştirilmeye pek gelemezdi ama sadece, "Yansıtacak," dedi.

Bu, Dásachtach'ı gülümsetti. Harris'i adamlarına tanıtı-yormuşçasına ellerini uzattı. "İşte harika bir varlık. Gözle-rinden zekâ fışkırdığını görebiliyorum." Elinor'a baktı. "Bu sizin oğullarınızdan biri mi? Evlat, artık bizimle birlikte at sürmek ister misin? Tam senin boyunda bir tane atımız var."

Merida kusacak gibi hissetti.

"Bu teklif için teşekkür ederiz," dedi Elinor soğuk bir ta-vırla. "Ama biz zaten oğullarımızdan birini Ardbarrach'a gönderdik ve başka bir oğlumuzu daha göndermek isteyip istemediğimizi değerlendirmemiz gerek; zira kendi sınırla-rımızı da düşünmeliyiz."

"Doğrusu," dedi Dásachtach, "fikrimi ne kadar güzel açıkladınız. Siz bir oğul gönderirsiniz; ben bir oğul gön-deririm. Korunmasız kalmayacaksınız. Birlikteyken biz bir aileyiz. Oğlunuzu vakit geçirmesi için ailenize gönderirken tereddüt etmezsiniz ya da onun yerine bir süreliğine aileden birini kabul edip misafir etmek sizi üzmez. Aile üyeleri her zaman iyi geçinir mi? Hayır, aile her zaman aynı fikirde ol-mayabilir. Ama birbirlerine göz kulak olurlar. Ben bir aile kuruyorum. Onu göndermek istemediğinize emin misiniz? Bu gezide bir sürü şey yapıyoruz ve bence o da yaptıklarımızı görmekten keyif alacaktır."

Elinor'un askerleri, kraliçelerinden gelecek en ufak bir işa-ret üzerine kılıç ve mızraklarını sımsıkı tutarak hazır ola geç-tiler. Elinor'un sesi de çelik kadar soğuktu. "Sizinle gelmiyor."

"Siz bilirsiniz," dedi Dásachtach. Eğilip Harris'in kula-ğına bir şeyler fısıldadı; Harris'in ifadesinde bir değişiklik yoktu. Hızlı hızlı soluyarak onu yalamaya çalışan Brionn'un tasmağını tutup parmaklarına geçirdi ve dimdik bir şekilde DunBroch heyetinin yanına döndü.

Ardından, Dásachtach parmaklarını şıklatıp, “Deve dikenini,” dedi.

“Ne dediniz?” diye sordu Elinor.

“İsminizi daha önce nerede duyduğumu düşünüyordum,” dedi Dásachtach. “DunBroch’lu Elinor. Siz diplomat kraliçesiydiniz, değil mi? Arabulucu. Hakkınızdaki hikâyeleri hâlâ anlatırlar. Kavimleri yatıştırırken kullandığınız tabir buydu, değil mi? Deve dikenini. Birbirlerine batarlar ama bir arada kalırlar. Siz ve ben o kadar da farklı değiliz.”

Merida, Leezie ve Harris ne tepki vereceğini görmek için Elinor’a baktılar.

Ama o sırada tıpkı Harris’e benziyordu. Soğuk ve mesafeli.

“Hoşça kalın Domnall mac Alpin,” dedi en asil ses tonuyla. “Sizinle bir daha karşılaşacağımızı sanmıyorum.”

Dásachtach gülümsedi.

SAVAŞ VE BARIŞ

ANNESİNİN başka bir yönüyle de ünlü olduğunu duymak sadece Merida'yı şaşırtmamıştı. Önce Máel Muire'den annesinin nasıl yetiştiğini dinleyip şaşırmış ve sonra da bunu duymuştu. Merida Elinor'un aslında nasıl biri olduğunu hiç bilmediğini hissetti.

O gece Dásachtach'ın yaptıklarının berbat kokusunun ulaşmadığı, kasabadan uzak bir yerde kamp kurduklarında, o ve Leezie bu konuda daha fazlasını öğrenmek için birlik oldu. Büyük kraliyet çadırının hemen dışındaki ateşin etrafında toplanıp Elinor kendinden bahsetsin diye uğraştılar.

İlk önce buna pek yanaşmadı. En başta tek ilgilendiği Dásachtach'la karşılaşmış oldukları gerçeğiydi. Fergus'a haber vermek için bir keşif erini DunBroch'a doğru dörtlâle gönderdi; bir diğerini de yanan kasabadan haberdar etmek için Ardbarrach'a yolladı. Başka bir tanesini de hâlâ hayatta olup olmadıklarını öğrenmek ve eğer henüz yapmadılarsa

ne olur ne olmaz diye Dásachtach'a karşı silahlanmalarını sağlamak için yakınlardaki bir köye gönderdi.

O bir kraliçeydi.

Tüm bunlar esnasında hâlâ mağrur ve endişeliydi; kendini sakinleştirmek için Harris'e köpeğinin davranışları ve her şeyin nasıl çok kötü bir hâl alabileceği hakkında uzun bir söylev çekti. İşin sonu, onun gözü önünde köpeğinin boğazının kesilmesine ya da ders olsun diye kendi gözleri önünde onun boğazının kesilmesine kadar varabilirdi; Elinor zamanında neler görmüştü!

Harris her zamanki sakinliğiyle tüm söylenenlere tahammül etti ve nihayet Elinor önüne biraz yiyecek alıp ateşin başına oturacak kadar sakinleşti. İla onun yanına oturmuş, dikkatle Elinor'un eteğindeki dikenleri ayıklıyordu. İşte o zaman, Merida ve Leezie ona geçmişî hakkında sorular sormaya, o ise bunlardan bahsetmeyeceğini söylemeye başladı.

Ama sonra, ateşin yanında mızrağına yaslanmış duran askerlerden biri biraz doğrularak, "Kız kardeşime anneniz Elinor'un adı koyuldu Prenses," dedi.

"Özgürlüğüne kavuşan köyümüzden atıyla geçerken nasıl görüldüğünü hâlâ hatırlıyorum," dedi diğer askerlerden biri.

"Benim memleketimde onun Gregor Klanı ve Concobar Klanı'nın birbirlerini öldürmesine nasıl engel olduğunu anlatan bir şarkı var!" dedi Aileen'in yamaklarından biri neşeyle Elinor'un bardağını tekrar doldururken.

"Abartıyorlar," dedi Elinor dudaklarını büzerek.

Ama hikâyeler gelmeye devam etti ve giderek daha uzun ve daha ayrıntılı anlatılır oldular, öyle ki en sonunda herkes ateşin etrafında toplanmış Merida'ya annesinin anne ol-

madan önceki hikâyelerini anlatıyordu. Ve nihayet Elinor tatlı tatlı gülmeye ve onların unuttuklarını tamamlamaya başladı.

“Bize Savaş ve Barış derlerdi,” dedi pastasını kibarca küçük lokmalara bölerken. “Babanla ben nişanlandığımız zaman buna kimse inanamadı! O gençliğini kavga çıkarmak için harcarken ben benimkini ortalığı yatıştırmaya çalışarak geçiriyordum.”

“Tüm bunları yaparken benim yaşlarımda mıydın?” diye sordu Merida hayretle.

“Evet,” dedi Elinor. “Bazen o zaman tamamen farklı bir ben varmış gibi geliyor. Sanki tamamen farklı iki hayat yaşadım. Ah, eski günler.”

Merida annesinin onun yaşlarındayken İskoçya’yı at sırtında dolaştığına inanamadı. Evet, Merida da at sırtında her yeri dolaşmıştı ama manastırda kitap okuduğu ve inek yetiştirip haritacılarla dolaştığı için kimse onun hakkında şarkılar söyleyip şiirler okumamıştı.

Feradach’ın sesini duyar gibiydi; aklından çıkmayan o ifadeyi sıkıntıyla hatırladı: tek bir çatı bile kıpırdatmayan fırtına. Annesi çatıları kıpırdatmıştı.

Ve Merida bunca zamandır *Elinor*’u eylemsizlikle suçlamıştı.

Gözlerini kapatıp harap olan kasabayı ve katliamın korusunu düşündü. Daha sonra kullanılmaması için Dásachtach’ın kuyuları nasıl tuzladığını ve yeni bir hayat kurmasınlar diye yakınlardaki güzel ağaçları nasıl mahvettiğini düşündü. Bu Kinlochy’nin kasıtlı olarak yakılıp yıkılmasından ya da Cennedig’in ellerinin acımasızca tahrip edilmesinden ne kadar farklıydı.

Feradach'ın yıkımı sonrası için açık bir kapı bırakıyordu; Dásachtach ise kasıtlı olarak tüm kapıları kapatmıştı.

“Ama neden bunu yapmaya devam etmiyorsunuz?” diye soruyordu Leezie. “Buna hâlâ ihtiyacımızın olduğu çok açık! Her şeyi yoluna koymak yerine etrafta koşturup duran deli bir adam var.”

“Bu, bir kızı ve üç küçük oğlu olan birinin görevi değil!” dedi Elinor. “Anne oldum.”

“Beni sırtına bağlayabilirdin,” diye itiraz etti Merida. “Buna sevinirdim.”

“Eminim sevinirdin,” dedi Elinor, “ama o zamanlar senin büyüüp düzgün bir hanımefendi olacağına hâlâ inanıyordum.” Söylediklerinin etkisini yumuşatmak için gülümsedi. “Ve üzüzler... yani. Onları dünyaya getirmek yeterince zordu ve onları dünyada tutmak da başlı başına bir iş.” Bu sözleri yumuşatmak için de Harris'e gülümsedi ama o her zamanki gibi ateşin başında onun karşısında öylece oturuyordu; gözleri hiçbir şeyi ele vermiyor, ağzından tek kelime çıkmıyordu.

Merida Dásachtach'ın onun kulağına ne fısıldadığını deli gibi merak ediyordu ama sorduğunda Harris onu küçümsemiş ve sessiz kalmıştı. Harris yola çıkmadan önce sırlarını açık etmemeyi severdi ve şimdi neredeyse dönmek üzere oldukları hâlde o zamandan beri hiç değişmemişti.

Ve çok fazla vakit kalmamıştı.

SONBAHAR BİTERKEN

D

UNBROCH'A döndüklerinde Merida kendini çok keyifsiz hissediyordu. Bunun bir sebebi de her şeyin farklı olmasıydı. Onlar Eilean Glan'den dönünceye kadar mevsim tamamen değişmiş, sonbahar biterken kısa günler çoktan başlamış ve aydınlık günler geride kalmıştı. Güneş de değişmişti. Küskündü ve tekrar batmadan önce kısa süreliğine görünüp kayboluyordu. Bu da her şeyde sonsuz bir akşam hissi uyandırıyor; devamlı bir bekleme ve ulaşamama hissi.

Elbette güneşin yokluğu havaların soğumasına yol açtı; taş evler köyünün bacalarının üzerinden ve tarlaların aşağısındaki tüccarların evlerinden tüten bataklık kömürü kokusu her yeri sarmıştı. DunBroch şöminelerinden alevler yükselip zaten değişmiş olan kaleyi daha da değiştirdi. Merida kendisini keyifsiz hissetmesinin önemli sebeplerinden birinin DunBroch'un fiziksel değişimi olduğunu biliyordu. Belli ki Fergus kraliçesi eve dönene kadar tüm değişikliklerin

tamamlanması için herkesi işe koşmuştu. Odaların her biri pırıl pırıldı. Değiştirebilecekleri her kirişi değiştirmişlerdi. Temizlenebilecek ve onarılabilecek her halı temizlenmiş ve onarılmıştı. Bütün merdivenler yeniydi. Düz olması gereken her şey düz, kusursuz bir sarmal şeklinde olması gereken her şey kusursuz bir sarmal şeklindeydi. Ana Salon'daki masalar yeniydi; yatakların hepsi yeniydi. Mutfakta yeni dolaplar ve kutular vardı; cephanelik Hubert'e uygun boyutlardaki yeni silahlarla doluydu.

Salonda artık duman bile yoktu. Mobilyaların hepsi müzik odasındaki geçici yerlerinden geri gelmişlerdi ama yine de farklı görünüyorlardı çünkü odanın havası pırıl pırıldı.

Ah ve tabii cam, *cam*! Fergus kaledeki her pencereye cam koymak için kim bilir kaç inek, kaç kürk satmıştı. Önceden sadece misafirlerin ağırlandığı odalarda cam vardı. Diğer pencerelerin her biri doğrudan havayla temas ediyordu, yazın tatarcıkları kışın da soğuğu uzak tutmak için iki, üç ya da dört halıyla perdeleniyorlardı. Ama şimdi her pencerede cam vardı, üstelik çoğu güzel renklerde gerçek camdı. Kaleyi hiç olmadığı kadar ısıtıyorlardı ama bu aynı zamanda da rahatsız ediciydi, çünkü artık kimse dış avluda olup bitenleri sanki oradaymış gibi net olarak duyamıyordu. Onun yerine iki DunBroch vardı: içerisi ve dışarı; her ikisinde birden var olmaksızın artık sadece bir kapıdan geçerek ulaşabileceğiniz iki ayrı dünya.

Tabii ki avluya da taş döşenmişti ve pürüzsüzdü. Ahırlar ve müştemilatlar da güçlendirilmişti. Fergus aynı zamanda eski dostu Ardbarrach Kralı'na ve Adsız Av için gelecek diğer tüm kraliyet mensuplarına gösteriş yapmak istediğinden işleri büyütüp hızlandırmakta bir sakınca görmemişti. Ay-

ınca tüm ek binaları yenilemiş olması da iyi olmuştu, çünkü üçüzlerin yaşlarında iki küçük yetim birkaç güne Eilean Glan'den geliyordu ve havalar bozmadan önce onların üç katı daha gelip aileye katılacaktı. Elinor'un onları yerleştirebileceği her yere ihtiyacı vardı. Aileen büyük bir mutlulukla tadilatı yeni biten ve her zaman kalenin en sıcak yeri olan çatı katına terfi etti. Ayrıca, DunBroch Ailesi, Leezie'nin bir DunBroch ferdinden daha azı olmadığı ve asla ev işleriyle uğraşmayacağı gerçeğini kabul ederek onun yatağını Merida'nın odasının üzerindeki nakış odasına taşıdılar. Onu aile soyuna dâhil etmek için resmî evraklar kurallara uygun bir şekilde gönderildiğinde bunu ve diğer her şeyi kutlamak için bir pasta yaptılar.

Leezie artık âşık olmaktan bahsetmiyordu; onun yerine kutsal kuyudan, yıkım tanrılarından, Durugörü'den bahsediyordu ve ona bu konularda daha fazla şey öğretebilecek bir rahibe bulamadığından, Elinor'un bu konudaki kitaplarını okuyabilmek için Elinor'un öğrencileri ile birlikte oturup okuma yazma öğreniyordu. Hâlâ yarı yolda vazgeçtiği birçok şey vardı ama *her şeyden* yarı yolda vazgeçmiyordu: Değişmişti.

Hubert Noel tatili için eve gelmişti ve Merida onun korkunç bir şekilde değişmediğini gördüğünde çok rahatlamıştı. Onun hatırladığı Hubert değildi —çok daha saygılıydı ve daha az gürültü yapıyordu— ama hâlâ güler yüzlüydü ve o eski kocaman kahkahasını kaybetmemişti. Geldiği ilk gün köpekleri Merida'nın yatağının üzerine salınca, Merida onun katı ve erken büyümüş bir çocuk hâline gelip onlardan uzaklaşmamış olduğunu anladı.

Diğer taraftan, Hamish, Cennedig gelip DunBroch'ta kalmadığı zamanlar, eğitim almak için Gille Peter ile birlik-

te birkaç günlüğüne ona gittiğinden pek sık evde *olmuyordu*. Hamish, garip bir şekilde Hubert'e, Hubert'in *eski hâline* benzemeye başlamıştı. Artık eskisi kadar korkup *sinmiyortu*, daha uçar, daha gürültücü ve daha iri olmuştu. *Hâlâ* uzun süre güneş yüzü görmemiş ve onu bağlamazsanız *uçup* gidecekmiş gibi görünüyordu ama gülümseyişi kışın *karanlı*-ğına bürünmüş odaları aydınlatıyordu.

Tüm kale canlı ve hareket hâlindeydi. Değişiyordu, *değişiyordu*.

Harris dışında. Merida bu işin başında onu ne kadar *tanıyorsa*, hâlâ o kadar tanıyordu.

"Yerinde duramıyorsun," diye şikâyet etti bir akşam Aileen. "Neden mutfağında volta atıp duruyorsun?"

"Atıştıracak bir şeyler arıyorum," dedi Merida.

"Atıştırmak için altı çeşit şey denedin. Birini seç. Hepsini seç. Yeter ki çık dışarı."

Merida ellerini ekmegin üzerinde gezdirdi. Kavrulmuş fındıkların. Geçen yıl bu zamanlar, Leezie evlenmek üzere olduğunu düşünüyordu. Merida Lahana'nın nerede olduğunu merak etti. Harris'i alıp başka bir seyahate çıkması gerekir mi, merak etti. Yetim kızları kabul etmiş olmaları Dásachtach'ı memnun eder mi yoksa Merida'nın hâlâ yerleşeceği bir krallık bulamamış olmasına kızarmı, merak etti.

Eğer Harris değişmezse bunların hiçbirinin bir önemi kalmaz; üstelik kimse-den yardım da isteyemem. Ben o kadar...

"Merida!" diye çıkıştı Aileen. "Beni yoruyorsun! İleri geri yürüyüp durmayı kes! Seç bir tane! Ne bekliyorsun!"

Gerçekten ne bekliyordu? Beklemekten yorulduğunu hissetti. Beklemekten sıkılmıştı. Beklemekten tükenmiş ve bitkin düşmüştü.

"Bak ne diyeceğim, bu içecekleri Ana Salon'a götürdükten sonra biraz mola vereceğim ve geri döndüğümde kafana taktığın şeyi de alıp buradan gitmiş olmanı umuyorum," dedi Aileen ve elindeki içkilerle birlikte hışımla dışarı çıktı.

Fakat Merida, yiyecek bir şey seçmedi. Onun yerine kilerde durup ağlamaya başladı. Sadece birazcık. Ağlamak hiç ona göre bir şey değildi. Un, şalgam, arpa ve küçük güveler ile birlikte kilerde çömelip kalmak, DunBroch'un geri kalanının akşam eğlencelerinden uzak olmak, içinde bulunduğu durumu bir çeşit oyuna ya da mücadeleye dönüştürememek ona yakışmıyordu. Kuyunun yanındaki o günden beri, aylar aylar öncesinden beri ağlamamıştı.

Şato ne kadar kalabalık olursa olsun, kendini onlardan uzak hissediyordu. Eğer Harris için bir çözüm üretemezse hepsi ölecekti ve onlar bunu bilmiyordu. Ve bir de içindeki bu his, bu bekleyiş, bu bekleyiş, bu bekleyiş...

Tak, tak, tak.

Kapı çalındı.

Nazikçe çalınmıştı. Acele etmeden. *Affedersiniz*, diyordu sanki bu kapı çalış, *orada kimse var mı?*

Yüzündeki yaşları sildi. Leezie her zaman adamakıllı ağlamayı sevdiğini söylerdi ama Merida sanki yüzü yoğrulup kabarmaya bırakılmış gibi hissediyordu. Şişik ve alıktı; ayağa kalkınca kolu bir yulaf çuvalına takıldı ve bir kavanoz karanfili yere devirdi. Elinor ve Leezie onları masa süslemeleri için portakalların ortasına koyuyor olmalıydılar. Leezie bir şeyin kapağını sıkıca kapamaya asla zahmet etmezdi. Koku her yanı sardı. Noel diye bağıırıyordu her şey, Noel. Noel belki de her şeyin sonuydu.

Kapı.

Ona doğru gitti. Elini kapıya koymadan önce neredeyse bir yıl önceki o karlı geceyi düşündü ve kapıyı açtığında karşısında kimseyi bulamayacağını sandı.

Ama bu gece açtığında kapının ardında duran biri vardı. Yele gibi saçlarıyla, tanıdık bir endam. Geniş omuzlu bir pelerin. Koyu kırmızı dikişli eldivenlerin içinde birbirine dikkatle kenetlenmiş eller.

“*Sen,*” dedi Merida.

Ama aslında aklından geçen şuydu: *Nihayet.*

Bu onun beklediği şeydi. Bu onun beklediği kişiydi.

Yılın ilk kar taneleri Feradach’ın arkasında döne döne uçuşuyordu. Merida, rüzgârın şiddetli uğultusunu duyabiliyordu, neredeyse Eilean Glan’deki rüzgâr kadar güçlüydü.

Sonun başlangıcıydı.

“Bana neyin değiştiğini gösterir misin?” diye sordu Feradach.

TANIDIK BİR YÜZ

“**G**ÖRMEK için bana ihtiyacın yok,” dedi Merida Feradach’a. “Bunu zaten hissediyor olmalısın, öyle değil mi? Hatta sadece avluda durup bakarak benim bildiklerimden daha fazlasını söyleyebilirsin.”

“Cailleach bana senin göstermen gerektiğini söylüyor, bu yüzden sanırım bana sen göstermelisin,” diye yanıtladı Feradach.

“Bence sen soğuktan kaçıp içeri girmek istiyorsun.”

“İzin verir misin?” diye sordu Feradach.

Merida onu içeri aldı. Mutfakta duruyor, iki mevsim önce Aileen ile konuştuğu zamanki gibi, oldukça sıradan ve ölümlü görünüyordu. Her şeyin üzerinde hızla göz gezdirdi. Merida, Feradach’ın orayı, mutfak’ın bile ne kadar değişmiş olduğunu anlayabilecek kadar hatırlayıp hatırlamadığını merak etti. Bunun herhangi bir önemi var mıydı, merak etti. Onu ilgilendiren yüzeysel değişim değildi.

“Biraz ekmek ister misin? Yemek yiyor musun?” diye sordu Merida. Nedense şimdi onun yanında kendini utangaç hissediyordu. Onu en son gördüğünde ölmek üzereydi.

“Yemek yiyorum,” dedi. Etrafına bakındı. “Eskisinden daha sıcak.”

“Bütün pencerelerde cam var,” dedi Merida. “Babam bu kez her şeyi doğru yaptığını söyledi; modern dünyaya hoş geldiniz! Şimdi bütün mumlar balmumundan, artık ne salonda ne de Ana Salon’da içyağından yapılmış duman saçan inek kokulu mumlar ya da kandiller var. Gelecek çok daha parlak!” diye şaka yaptı.

“Değişmiş,” diye onayladı Feradach. “Daha fazla şey göster.”

“Burada çok fazla insan var,” diye uyardı Merida. “Yüzünün değiştiğini görebilirler, bu yüzden çok hızlı olman gerekecek.”

“Her zaman öyleyimdir.”

Evet, Merida onun bu duruma alışkın olduğunu tahmin etmişti. “Pelerinini oraya asmak ister misin?”

“Nasıl görüldüğünü hep merak etmişimdir,” dedi Feradach. Pelerini kaldırıp asarken sanki onu ilk kez görüyormuş gibi bakıyordu.

Ve evet, ilk kez görüyor, diye düşündü Merida midesini burkan tuhaf bir hisle. Kendi görüntüsünün nasıl olduğunu bilmediğini söylemişti; ta ki birileri ona etraflica anlatıp, kimin yüzünü taşıdığını hatırlamasını sağlayana kadar. Onun görünüşü, ona bakanın gözündeydi. Merida, mutfak kapısının arkasında diğerleri ile birlikte asılı duran pelerine bakarken, bir şekilde onu görünür kılıyordu.

Sihir, sihir.

Ama pelerini görmek, kimin yüzünü taşıdığını söyleyebilmek için yeterli olmamıştı, çünkü Merida onun, pelerinlerin asılı olduğu yerden dönmeden önce parmaklarıyla çaktır-

madan çenesini yokladığını gördü; kim olduğunu anlamaya çalışıyordu. Merida yüz ifadesinden bunu başaramadığını anladı.

“Gel de neyi yıkmak istediğini gör,” dedi Merida ona.

“Benim istediğim bu değil...” diyecek oldu Merida’nın onu alaya aldığını fark etmeden önce. Merida’nın fırlattığı küçük ekmeği yakalayıp onu üçüncü kez DunBroch’a götürmesine izin verdi.

Bu kez ilk seferki gibi olmamıştı; o zaman olayların nasıl gelişeceğinden emin olamamış, mutfakta onu panikle Aileen’in yanından uzaklaştırmıştı. Şimdi ise Feradach onun birçok konuda en yakın sırdaşı sayılırdı. Şüphesiz onun neler yaşadığını bilen tek kişi oydu. Garip bir etkileşimdi aralarındaki. Samimiyet ve sakınma ile yüklü. Ortak sırlar ve farklı amaçlarla.

Onun neler yaptığını bilen kimdi? Merida.

Merida’nın yaptıklarını kim biliyordu? Feradach.

Onu adamakıllı gezdirdi.

Her odada, oranın eskiden nasıl görüldüğünü ve babasının yaptığı yeniliklerden sonra nelerin değiştiğini tarif etmeye çalıştı, ama sık sık konudan saptığını fark etti. Odanın eskiden nasıl olduğunu en iyi şekilde nasıl anlatacağını bulmaya çalışırken, aklına devamlı o odanın içinde yaşanmış hikâyeler geldi ve değişimden hiç bahsetmemiş olduğunu ancak konuşmasını çoktan yarılamış olduğunda fark etti.

“O yaz babam üçüzlere, tahtada yazılı isimlerinin altına çivileyecekleri her fare kuyruğu için bir parça şeker vereceğini söyledi,” dedi Merida koridorlardan birinde. “Şimdi sana söylerken kulağa çok zalimce geliyor ama anlamam gerek, o yaz farelerin yazıydı; her yerdeydiler. Yatakta seninle birlik-

te battaniyenin altındaydılar, akşam yemeğinde seninleydiler, köpeklerden birini sevmek için uzandığında kendini bir yığın fareyi severken buluyordun.” Merida, Hamish’in bir tek fare bile öldürmediğine emindi, buna rağmen her teftişte isminin altında en az diğerleri kadar fare kuyruğu olurdu ve Merida bir keresinde Hubert ve Harris’in kendi ganimetlerinin bir kısmını Hamish’in tahtası için bölüşüp ayırdıklarını görmüştü. “Kim bilir böyle bir iyilik için Hamish’ten ne kopardılar ama ben yine de onların çok iyiliksever olduğunu düşünüyorum.” Merida başını iki yana salladı. “Sana bu odanın eski hâlini anlatmadım.”

“Hikâyeler gayet iyi,” dedi Feradach. “Değişimi görebiliyorum. Onu hissediyorum.”

Böylece Merida, girdikleri her odada ona bir hikâye anlatmaya devam etti. Salona girdiklerinde, Leezie’yi kâhya yardımcısı olarak işe aldıklarında, annesinin onu şöminenin yanındaki kendi rahat sandalyesine oturmuş, elinde kurutulmuş çiçeklerin olduğu kitapla uyuklarken ilk kez yakaladığı zamanı anlattı. Harris’in bir defasında kulenin penceresinden çıkıp müzik odasına doğru tırmanırken ipten asılı kaldığını ve yardım istemeyecek kadar gururlu olduğu için nasıl saatlerce orada durduğunu anlattı. Nakış odasında evlilik konusunda söz söyleme hakkı için annesiyle nasıl acımasızca tartıştıklarını ve onarıldıktan sonra orada asılı durmaya devam eden duvar halısının, bir daha asla böyle bir öfkeye kapılıp ayrı düşmeyeceklerine dair ettikleri yeminin simgesi olduğunu anlattı. Ana Salon’da ona eskiden yırtık pırtık hayvan başlarının duvarda asılı olduğu yeri gösterdi, fena hâlde zarar görmüşlerdi çünkü Merida çocukken, ok atmayı yeni öğrenmeye başladığı zamanlarda, okunu ve yayını alıp gizlice oraya gelir ve her gece saatlerce

atış yapardı. Ona Fergus'un hikâyelerini, Hubert'ın hikâyelerini, Hamish'in hikâyelerini, hepsinin bir arada olduğu hikâyeleri anlattı ve dışarısı gecenin karanlığına gömülüp rüzgâr daha güçlü uğuldamaya başlarken, Feradach hepsini dinledi.

Ve sonra çok olağanüstü bir şey oldu.

Ama bunun ne kadar olağanüstü bir şey olduğunu uzun bir süre anlamadılar.

İlk olarak Elinor, peşinde iki yetim kızla tavan arasına doğru çıkarken onları gördü ve "Merida, bu kadar geç saatte burada olan bu adam da kim?" diye sordu. Elinor gözlerini kısıp Feradach'ın yüz ifadesine baktı ve her ne gördüyse, Merida annesinin şüphelerinin bir anda uçup gittiğini görebildi.

Merida çarçabuk düşündü ve gerçeğe yakın bir şey söyledi. "Bu Ardbarrach yolunda tanıştığımız bir adam. Bize yolu tarif etmişti; DunBroch'tan geçiyormuş ve uğrayıp nasıl olduğumuzu görmek istemiş."

Elinor'un yanındaki kızlar, kibarlığı mümkün olduğunca elden bırakmadan, Feradach'a bakıyorlardı. Merida onu ne olarak gördüklerini bilmiyordu ama en azından bir kadın ya da kör bir dilenci olarak görmemelerini umuyordu ki anlattıkları tutarlı olsun.

"Pekâlâ, midesine biraz sıcak bira girdiğinden emin ol," dedi Elinor. "Dışarıda epey zorlu bir gece var. Bunlar harika eldivenler bayım."

"Teşekkür ederim," dedi Feradach. "Hediyeydi."

Olağanüstü bir şey olmuştu ama Merida ve Feradach hâlâ bunun farkında değillerdi. Cephanelikte Fergus, Hubert ve Gille Peter'a rastladıklarında da fark etmediler; fenerlerin etrafında oturmuş yüksek sesle hikâyeler anlatarak şamata

yapıyor, onlar mızrak saplarını onarırken köpekler kemiklerini kemiriyordu (kalenin köpeği her zamanki gibi bir kez daha çiğnemek için kemiği kusmaya başlamıştı bile).

“Senin için ne yapabiliriz hayatım?” diye sordu Fergus, Merida köpekler bacaklarının arasından kaçmasın diye kapıyı biraz örterken (Evet, artık orada bir kapı vardı! Yıllardır önüne itilmiş duran sandık gitmişti.)

“Şey, ben,” diye söze başladı Merida.

“Ah, orada olduğunuzu görmedim,” dedi Fergus Feradach’a. “Broşunuz... Siz, Breadalbane’den misiniz?”

Feradach Fergus’un bakışlarını takip edip göğsüne baktı ve ellerini, Merida’nın bunca zamandır onu takarken gördüğü, üstünde kökleri ve dalları görünen bir ağaç olan yuvarlak rozetin üzerine koydu. Onu yokladı ve Feradach’ın ona ilk kez dokunduğunu sadece Merida anladı; gerçi bu kimin yüzünü taşıdığını anlayabilmesi için yeterince açık bir ipucu değildi. Yalnızca defalarca söylemiş olduğu şeyi söyledi: “Hediyeydi.”

“Dışarıda hava nasıl?” diye sordu ona Fergus. “Sanırım rüzgârın uğultusunu duydum.”

“Fırtına yaklaşıyor,” diye onayladı Feradach.

Ancak Merida ve Feradach olağanüstü bir şeyler olduğunun hâlâ farkında değillerdi.

Müzik odasında da bunun farkına varmadılar. Hamish, Cennedig’in seyahat ettiği günleri anlatan hikâyesini hayran hayran dinliyordu; her ikisi de arplarını her an çalacakmış gibi omuzlarına yaslamışlardı. Kafalarını kaldırıp Merida ve Feradach’a baktılar. Hamish tabii ki Feradach’ı daha önce yüzü yaralı bir beden içinde görmüştü, ama şimdi onu tanıyor gibi görünmüyordu.

“Yukarı doğru çıkarken uğradık sadece,” dedi Merida, dikkatlerini Feradach’ın üzerinden çekmeyi umarak. İkisinin Feradach’ı nasıl gördüğünü bilmediğinden bir tutarsızlık olmamasını ümit ediyordu. “Biz size mâni olmayalım.”

“Bak sen,” dedi Cennedig. “Genç adam, Cairnlee civarında akrabalarınız var mı? O çevrede yaşayan, eskiden tanıdığım bir aileye benziyorsunuz; gözleriniz ve kabarık saçlarınız özellikle de.” Gülümsedi ve kendi kabarık saçlarına dokundu.

“Onlara benzediğimi daha önce de duydum,” dedi Feradach.

“Affedersiniz,” dedi Merida ve daha fazla sorgulama olmasın diye onu aceleyle çekiştirdi. Bu gidişle geçmişe dair anlattıkları hikâyelerin birbirleriyle çelişmesi kaçınılmaz olacaktı.

Merida ve Feradach, olağanüstü bir şeyler olduğunu ancak Elinor ile tekrar karşılaştıklarında anlayabildiler. Hâlâ oluyordu. Elinor koridorun tam karşısından geliyordu; kaçış yoktu. Merida, böyle şiddetli bir havada gece gece nasıl ikinci bir misafiri olduğunu açıklamak zorunda kalacaktı.

Ancak hayrettir ki, Elinor kızlarla birlikte yürürken – şimdi İla da onlara katılmıştı– Feradach’a bakıp, “Hava tamamen bozdu; sanırım geceyi burada geçireceksiniz, öyle değil mi? Ardbarrach’tan mı gelmiştiniz, yoksa oraya doğru mu gidiyordunuz?” diye sordu.

“İkisi de değil,” dedi Merida yavaşça. “Onunla Ardbarrach yolunda tanıştık, bize yolu tarif etti.”

Elinor onu daha önce gördüğü kişi olarak görüyordu.

“Eh, eğer köyden biri değilse, bu gece hiçbir yönde fazla uzağa gidemez,” dedi Elinor. “Pencereden dışarıya baktınız mı?”

Bakmamışlardı; halılar pencereleri sımsıkı örtmüştü. Ama şimdi baktılar ve avlunun pırıl pırıl parlayan görüntüsüyle karşılaştılar. Kar her yanı kaplamıştı ve hâlâ yağmaya devam ediyordu.

“Cailleach kaftanını yıkıyordur kesin,” diye mırıldandı Feradach.

Elinor, Merida’yı şaşırtarak güldü. “Bunu yıllardır duymamıştım.”

“Bunun anlamı nedir?” diye sordu Merida.

“Bir efsaneye göre, mevsimin ilk fırtınasında, Cailleach kaftanını Corryvreckan’da yıkar ve işi bittiğinde kaftanı ve İskoçya bembeyaz olur. Böylece kış gelir,” dedi Feradach.

Elinor Feradach’a övgüyle gülümsedi; ondan ve anlattıklarından hoşnut kalmıştı. “İla, onun için büyük odada bir yatak hazırlar mısın?”

“Elbette hanımım,” diye yanıtladı İla.

“İsminiz neydi, kusura bakmayın o kısmı kaçırmışım, aynı anda üç şey birden yapıyorum,” dedi Elinor.

Ne Merida’nın ne de Feradach’ın buna nasıl cevap vereceklerine dair en ufak bir fikirleri vardı.

“Onun adı Feradach,” dedi İla.

Merida ona şaşkınlıkla baktı.

“Feradach değil mi?” diye tekrarladı İla. “Daha önce tanışmıştık.”

Feradach tamamen afallamış görünüyordu. Merida onu daha önce bu kadar dili tutulmuş hâlde görmemişti. En sonunda yüzündeki ifadeyi toparladı ve “Kusura bakmayın kabalık ettim. Nerede tanıştığımızı hatırlamaya çalışıyordum, kusura bakmayın,” dedi.

“Galiba o zamanlar biraz daha farklı görünüyordunuz efendim,” dedi İla çaktırmadan Merida’ya bakıp gülümseyerek. “Ve ben de öyleydim. Hep bu yaşta değildim!”

“Evet, bizim İla’mız eskilerdendir,” dedi Elinor. “Ve sizin için büyük odayı hazırlayacak. Merida, konuğumuzun yerleştiğinden emin ol lütfen. Feradach! Tıpkı şu taş gibi; güzel isim. Üzgünüm, şimdi gitmek zorundayım, yoksa bu akşam asla oturamayacağım. Sonrasında biraz *whipkull* ve muhabbet için salonda toplanacağız Merida, tabii eğer isterseniz. Hadi kızlar.”

Onlar aceleyle uzaklaşırken, Merida ve Feradach kafaları oldukça karışmış hâlde kalakalmışlardı. Durumun olağanüstülüğünü şu anda tamamen anlamışları ve Ana Salon’dan çıkıp misafir odasına çekilmekte olan Cennedig ile tekrar karşılaştıklarında durum kesinlik kazandı.

“Giderek yaşılanıyorum,” dedi Cennedig kapı eşiğinden onlara doğru, özür dilercesine. “Ve eskisi kadar sosyalleşemiyorum. Bu yaşlı adam uykusuna düşkün. Biliyor musun, sen gerçekten Cairnlee’lı MacAuslands’ın hık demiş burundan düşmüşsün; hepsi sana benzeyen bir sürü oğlu vardı.”

“Öyle mi?” diye sordu Feradach belli belirsiz.

“Buna bu kadar bozulma evlat,” dedi Cennedig gülerek. “Bu bir iltifat; hepsi yakışıklıydılar. Siz ikinize iyi geceler dilerim.”

Cennedig kapıyı kapattıktan sonra Merida ve Feradach boş Ana Salon’a geri dönüp oradaki ateşin başında durdular.

“Seni tanıdılar!” dedi Merida fısıldayarak.

Feradach başını iki yana salladı; ama bunu inanmadığı için değil, şaşkınlığından yaptığı açıktı.

“Seni bir kereden fazla aynı biçimde gördüler,” diye üstelendi Merida. “Ve sanırım hepsi seni aynı biçimde görüyorlar. Benim seni gördüğüm gibi.”

“Bu mümkün değil,” dedi Feradach ama parmakları cephanelikteyken Fergus’un işaret ettiği broşun üzerindeydi. “Bu daha önce hiç olmadı.” Güzlerini kısarak pencereye doğru baktı. “Bu Cailleach’ın işi mi merak ediyorum; o hilebazdır.”

“Bu nasıl bir hile olabilir ki?” diye sordu Merida.

Feradach tekrar kafasını salladı. “Sen beni nasıl görüyorsun?”

Eskisinden daha farklı görüyordu.

“Sanırım burada değişen tek şey DunBroch değil,” dedi Merida.

FERADACH, FERADACH

F

ERADACH kaldı.

Kar yağdı, yağdı, yağdı ve Feradach kaldı. Elbette kar onu durduracak değildi ama o kaldı.

Feradach günlerce kaldı. Merida, ona seslendikleri zaman her defasında Feradach'ın durgun bir yüz ifadesiyle tepkisiz kaldığını görebiliyordu. Üstelik bu defalarca olmuştu, çünkü diğerlerinin onu hâlâ aynı şekilde görmelerini sağlayan sihir etkisini sürdürüyordu. "Feradach, bizimle Kamçılar ve Tazılar oynamak ister misin?", "Feradach, sen hiç Hoy'a gittin mi?", "Feradach biraz daha yemek ister misin?", "Feradach sen flüt çalabiliyor musun? Bize beste yapacak biri lazım.", "Feradach, büyük ihtimalle burada günlerce mahsur kalacaksın, umarım işlerin aksamaz." Böyle sürüp gidiyordu.

Karlı gecelerin her birinde, salonda vakit geçiren ailenin tüm ritüellerine katıldı; hikâyeler anlatıp, kremalı tatlı *whipkull* içerek Aileen'in büyük Noel ziyafeti öncesinde test

ettiği tariflerin tadını çıkarıyorlardı. Merida her gece onun eldivenli ellerini sıkıca kenetleyip kendi ismine tekrar tekrar kulak verişini izledi: Feradach, Feradach, Feradach.

“Bunda çok iyisin,” dedi birkaç gece sonra. Merida ile birlikte Brandubh oynuyorlardı. Merida çok uzun zaman sonra ilk kez oyunu gerçek hâli ile oynuyordu. Artık, kalenin yeni hâline yakışan çok güzel bir oyun tahtaları vardı. Eilean Glan’ın yetim kızlarıyla birlikte gelmişti.

“Onun oynaması yasak,” dedi Hubert. “Hep o kazanıyor.”

“Her zaman mı?” diye sordu Feradach.

“Evet, o bir hilekâr,” diye mırıldandı kafasını kitabından kaldırmadan.

Merida, Cailleach’ın hileleri hakkında Feradach’ın ne düşündüğünü gayet iyi hatırlıyordu, bu yüzden, “Hayır değilim! Sadece bunda çok iyiyim,” dedi taşını oynatırken.

“Ben de bunda çok iyiyimdir,” dedi Feradach kendi taşlarından birini oynatırken. Elleri hâlâ güvenli bir şekilde eldivenliydi. “Hiç yenilmedim.”

“Yenilginin tadını çıkar,” dedi Harris.

Ama Merida kazanmadı. Ya da en azından hemen kazanmadı. O taşlarını her zamanki gibi oynadı ve Feradach da kendininkileri oynadı. Her iki taraf da taşlarını bir ileri bir geri hareket ettirirken herhangi bir tarafın üstünlüğü yoktu. Harris ve Hubert kendi oyunlarından vazgeçip onları izlemek için tahtanın iki yanına çömeldiler. Oyun devam etti.

Elinor geldi. “Kim kazanıyor? Ah, Merida oynuyormuş, o hâlde kimin kazandığını biliyorum.”

“Kazanmıyor!” dedi Hubert.

"Ama kaybetmiyorum da," dedi Merida. O ve Feradach kıyasıya savaştılar.

Hamish ve Fergus içecekleriyle geldiler. Fergus Merida'yı tahtanın başında görünce, "Demek Feradach'ı karların içine yollamaya karar verdik, niyetimiz bu mu?" dedi.

"Merida henüz kazanmadı," dedi Elinor. "Durum değişken."

Leezie, dikenimsi bitkilerden yaptığı harika bir Yul⁴ şalına sarınmış hâlde kapıda belirdi. "Merida'nın bu oyunu oynaması yasak sanıyordum! Ah! Kazanmıyor mu?"

Aynı anda hem Merida hem de Feradach, Kara Kuzgun taşını serbest bırakacak bir hamle yaptılar.

"İmkânsız!" diye haykırdı Hubert ve Hamish.

"Olasılıksız," diye düzeltti Harris.

Feradach bakışlarını Brandubh tahtasından kaldırıp Merida'ya yöneltti, gözleri neşeyle parlıyordu. "Berabere. Peki, şimdi ne olacak?"

Tam o anda Brionn odaya daldı. Acayip bir içgüdüyle, odadaki her insan ve tanrının gözünü diktiği nesneye doğru sıçradı: Kara Kuzgun taşı.

Taşı kaptığı gibi odadan dışarı fırladı.

"*Brionn!*" dedi Harris ayağa fırlayarak, kardeşleri histerik bir şekilde gülüyordu.

"Öyle görünüyor ki ikiniz de bir av köpeğine yenildiniz," dedi Fergus, Feradach ve Merida'ya. "Kara Kuzgun'u ne için kullanacağını çok iyi bilen bir köpeğe hem de. Bir dahaki sefer için bol şans."

4 Yule, Jul veya Yul; Cermen, İskandinav ve Kelt halkları tarafından kutlanan antik bir pagan kış festivalidir. En uzun gecenin yaşandığı ve günlerin uzamaya başladığı gün olan kış gün dönümünün kutlandığı bir bayramdır —çn.

“Bir kez olsun Merida’nın berabere kaldığını görmek çok güzeldi,” dedi Elinor.

O gece Leezie, Merida’nın yatak odasının kapısında durup fısıldadı: “O tanrı Feradach mı Merida? Hani ormanda kurtardığımız?”

“Onu tanıdın mı?”

“Elbette tanıdım!” dedi Leezie kızarak. “Tanrılar ve sihir üzerinde çalışıyorum. Onun hakkında da biraz okumaya başladım.”

“Okuyorsun!” Merida çok sevinmişti.

“Harfler hâlâ karışıyor,” diye yanıtladı Leezie sinirli bir şekilde, “ama artık o kadar kötü değil. Feradach’ın neden burada olduğunu biliyor musun? Sadece onu kurtardığımız için bize minnettar olduğu için mi? Bir dileğimizi mi gerçekleştirecek? Bazen minnet duyan tanrılar dilekleri gerçekleştirebilirler.”

Tabii ki Merida gerçek sebebi söyleyemezdi, çünkü anlaşma hakkında konuşmamalıydı. Ve açıkçası hâlâ kalede olmasının asıl sebebinin anlaşma olup olmadığından emin değildi.

“Onun dilek dileyebileceğimiz bir tanrı olduğunu düşünmüyorum,” dedi Merida, çünkü böyle söylemek daha emniyetliydi. “Taş onun, kuyu değil.”

“Sence ona taş hakkında soru sorarsam kızar mı?” Leezie kendi sorduğuna kendi cevap verdi: “Muhtemelen onun ne olduğunu bilmiyor gibi davranmalıyım. Hikâyelerdeki tanrılar kendileri söylemedikleri müddetçe kim oldukları-

nın bilinmesini istemiyor gibiler. Ona bir adak adayacağım sadece. Bundan hoşlanıyorlar.”

“Leezie...” diye söze başladı Merida. “Boş ver. En iyisinin ne olduğunu düşünüyorsan onu yap. Nakış odasından memnun musun bu arada?”

“Elbette,” dedi Leezie. “Oradaki hayaletler çok kibar.”

Son söylediklerine bir açıklama getirmedi; sadece arkasını dönüp gitti. Tam Leezie’lik hareketi.

Fakat sabah olduğunda, Leezie’nin adağı bir şeylere sebep olmuş gibi görünüyordu, çünkü Merida tüm kaleyi aradıktan sonra Feradach’ı mutfak kapısının arkasında asılı pelerinini alıp omuzlarına koyarken, tam zamanında yakaladı. Son birkaç gündür onu giymemişti, şu anda onu giyişinde ise kararlı ve ölümcül bir hava vardı.

“Gidiyor musun?” diye sordu Merida.

Feradach onu duyunca döndü ve Merida onun gerçekten de gizlice çıkıp gitmeyi planladığını anladı.

“Gidiyorsun,” dedi Merida. “Bir sebebin yokken günlerce kaldın ve şimdi de tek kelime etmeden gidiyorsun!”

“Dayanamıyorum,” dedi Feradach sadece. Dışarı, karlara çıktı.

Merida hiç duraksamadan başka bir pelerin kapıp peşinden fırladı.

“Ayakkabıların yok,” dedi Feradach, sesi oldukça endişeliydi. “Neden devamlı beni karda çıplak ayakla kovalıyorsun?”

“Sen sadece gitmiyorsun,” diye meydan okudu Merida, Feradach’ın avluyu arşınlayan uzun adımlarına ayak uydurarak. Ayakları donuyordu elbette ama umurunda değildi. “Sen kaçıyorsun!”

Feradach başını eğdi ve DunBroch'tan çıkıp gitmek için kapıya doğru kararlılıkla yürümeye devam etti. “Şimdi anlıyorum. Şimdi neden insanlara her defasında aynı görünmediğimi anlıyorum. Burada kalamam. Buna dayanamıyorum.”

“Sebepe sadece bu mu? İnsanların seni tanıyor olması mı? Sana ailenin ne demek olduğunu bilmediğini söylemiştim! Sana zamanı, var olmanın nasıl bir şey olduğunu anlamadığını söylemiştim. Bu *izleyerek* öğrenebileceğin bir şey değil. İşin içindeyken daha farklı.”

Feradach tekrar hızla döndü. Kapının dışında, sadece birkaç metre ötedeydiler ve Feradach Merida'nın onu ilk kez kovaladığı ormanın ortasında duruyordu. Ancak şimdi, o hâlâ insan görünümündeydi; ayak bilekleri karın derinliklerine gömülmüştü. “Peki bu konuda ne yapmalıyım Merida? Bunun bana ne faydası var? Görevimi yapmamazlık edemem. Bunun bana zarar vereceğini bilmek seni keyiflendiriyor mu? Anlaşmadan galip çıktığını farz et. Böylece yıkımdan kurtulup hayatına devam edebilirsin, hiçbir şey değişmez senin için. Şimdi bir de benim kazandığımı düşün. Bu şartlarda elimi DunBroch'un üzerine koymam gerektiğini düşün! Bir sonraki köyün, bir sonraki insanın. Şimdi neyi mahvettiğimi biliyor olmam seni mutlu ediyor mu? Ediyor mu?..”

Feradach sustu. Bazen tanrılar bile ne diyeceklerini bilemezler. Dahası, o zaten şimdi hiçbir şekilde tanrı gibi görünmüyordu; saçları darmadağınık, yüzü yorgun ve endişeliydi. Daha önce sadece Merida ile karşılaştığı zamanlarda bu surete büründüğü için onu sahiplenmemişti, arkasını dönüp gittiğinde başka bir şey oluyordu; gerçek dışı bir şey.

Ama şimdi bu yüz Feradach'a aitti. İçinde yaşadığı bir bedenden vardı. Son birkaç gündür attığı tüm kahkahalar, çektiği kısa uykular... Onunla özdeşleşiyordu.

Her nasılsa birden fazla kişinin görebildiği bu yüze bürünmüş olmasının sorumlusu o olmamasına rağmen, Merida kendini yine mahcup hissetti. Görevini yerine getiremeyecek kadar onu utandırdığı zamanki gibi kötü hissetti.

"Bu yıl sende bir sürü şey gördüm ama korkaklık onlardan biri değildi," dedi.

Feradach, kendi sözlerini tanıyınca durdu ve omuzlarını dikleştirdi.

"Saygıdeğer bir rakip olacak mısın, olmayacak mısın?" dedi Merida. "Eğer kendi üzerine düşeni yapmazsan öleceksin ama bunun bir önemi olmayacak, çünkü sen gittikten sonra başka bir tanrı gelip yıkımı gerçekleştirecek. O yüzden bunu yapan sen de olabilirsin, tüm bildiklerine rağmen. Şimdi istersen gidebilirsin, ama bu ziyarette kendi üzerine düşeni henüz yapmadın."

Feradach'ın yüzünde yılgın bir ifade vardı. "Peki, neymiş o?"

"Buranın ne kadar değiştiğini görmeye geldin ama bana kendininkini göstermedin. Senin de bana yıktığın bir şeyi göstermen gerekiyor."

Feradach sadece iç çekti.

"Bilgeyi görmek istiyorum," dedi Merida. "Ona ne olduğunu bilmek istiyorum."

"Onun hayatına ve yaşadığı yere varmak kar yokken bile günlerce sürer," diye yanıtladı Feradach. "Ve anlaşmanın süresinin dolmasına fazla zaman kalmadı, üstelik Harris hâlâ değişmedi."

Doğru olduğunu bilmesine rağmen bu Merida'nın canını sıktı. "Yine de hızla seyahat etmenin bir yolunu bildiğini söylemiştin; yolculuklarımızdan birinde eğer ben atla sen de o yolla gidersen, beni geçebileceğini söylemiştin."

"Evet."

"O şekilde yolculuk edip beni de götüremez misin?"

Feradach kaşlarını çattı; karar vermeye çalışıyordu. "Sanırım olabilir. Ama seni bedeninden çıkarmam gerekecek. Seni geri döndüreceğime dair bana güveniyor musun?"

"Yapabilir misin, yapamaz mısın? İsteseydin beni şimdiye dek birçok kez öldürebilirdin, bu yüzden güven meselesi konumuzun dışında."

O gün ilk kez Feradach'ın yüzü gülmüştü. "Yapabilirim."

"Ne yapmam gerekiyor? Leezie'nin ritüelleri gibi kendi etrafımızda dönmemizi gerektiren bir şey mi, ya da biz..."

Ama sözlerinin devamını getiremedi, çünkü çoktan bedeninden sökülmüş ve göğe yükseltilmişti.

HAVADAN OLUŞAN BİR KIZ

H

AVANIN kendisiydiler.

Merida bunun ona mantıklı gelebilmesi için başka bir açıklama düşünemiyordu. Yüzen, uçan, görünmez bir beden olduğundan değildi. O sadece “vardı”. Düşünceleri, kişiliği, amacı. O havaydı. Her yerdeydi. Bilge kadının kulübesine gitmesine gerek yoktu, tam olarak değil, çünkü bu hâldeyken, bedensizken, bir şekilde zaten oradaydı.

Bu hâldeyken durumu her yönüyle değerlendirebilmek çok kolaydı, çünkü görmek zorunda değildi (gözleri yoktu), ya da duymak (kulakları yoktu), ya da hissetmek (teni yoktu). Bu hislerin hiçbirini kafasında bir hikâyeye dönüştürmek zorunda değildi çünkü havadan oluşan bir kız olarak, öykünün tamamına çoktan hâkimdi; başından sonuna kadar.

Havadan oluşan kız Merida olarak, bilgenin kulübesini bir kez daha gördü. Önceki gibi mektuplarla dolu olan

kulübenin sadece onlarla değil, hesaplamalar, gözlemler, ispatlanmış doğa yasaları ile ilgili sayısız dokümanla dolu olduğunu gördü. Ama şimdi hiçbir şey barındırmıyordu. Yıllardır geniş setlerinin arasından uysalca akan nehir, Ferradach'ın emriyle yükselmiş ve kulübeyi mahvetmişti. Tüm o değerli parşömenler, tüm o değerli veriler, sel yüzünden dört bir yana dağılmıştı. Tekrar toplanmaları mümkün olsa bile, hepsi karman çorman olmuş ve su yüzünden yazıların çoğu akmıştı.

Bilge, tüm çalışmalarını kaybetmişti.

Ama kendisi ölmemişti; selin mahvettiği şeyler arasında onun bedeni yoktu. Bu yüzden Merida havadan oluşan kız olarak onun şu anda nerede olduğunu araştırdı. Kısa bir süre önce bu yolculuğu kendi fiziksel bedeni ile yapmıştı ama o yolculuk çok uzun sürmüştü. Ama hava olarak Eilean Glan adasına bir anda ulaştı. Aslında havadan oluşan kız Merida olarak zaten oradaydı, çünkü o her zaman her yerdedi.

Her şeyi nasıl görüyor, duyuyor ve hissediyorsa, bilgenin başına gelenleri de gördü. Her şeyini kaybeden mahvolmuş bilge, gururunu bir kenara bırakıp bu adalara gelmişti. Máel Muire onu tanıyordu! Onu çok iyi tanıyordu; bilge çok daha genç olmasına rağmen arkadaşlıklar. Máel Muire'nin kocası hayattayken birlikte çalışmışlardı. Ama sonra o bildik, tatsız hikâye yaşanmıştı: düşüncesiz bir davranış, uygunsuz bir öpücük, bir skandal, bir gemi kazası, bir dul. Bilge ve Kraliçe birbirlerine büyük bir düşmanlık beslemiş, sürgüne gönderilen bilge inzivaya çekilmişti. Çalışmalarına ve acısına sığınmış, hem kalbi hem bilimsel çıkarımları körelmişti.

Ta ki sel her şeyi mahvedene kadar.

Ve şimdi bilge geri dönmüştü. Küskün, kırgın ve başını sokacak bir yer için yalvarmaya hazırды. Ama tıpkı havanın Merida'yı görme ve dokunma ihtiyacından kurtardığı gibi –havayken tüm bunların ötesindeydi– aradan geçen yıllar da her şeyi iyileştirmişti. Geçmişin tüm acıları aynı şekilde önemsiz görünüyordu. Máel Muire bilgeyi kabul etti ve ders vermesi için ona geleceğin bilgeleriyle dolu sınıflar bahşetti. Bundan sadece birkaç ay önce, Merida bu kalabalık adada ona ve çalışmalarına yer olmadığını görmüştü. Ama Elinor adlı bir kraliçe gelmiş ve bir düzineye yakın yetimi yanına alıp götürerek yeni gelenlere yer açmıştı.

Merida kendini tekrar bedeninin içinde, DunBroch'un hemen dışındaki ormanda dururken buldu.

Dişleri takırdıyordu. Ayakları donuyordu. Zihni bedeninin dışına çıkma deneyimiyle sersemlemişti. Az önce gördüğü olağanüstü yıkım ve yenilenme hikâyesi yüzünden kalbi güm güm atıyordu. Onun da bir parçası olduğu hikâye. Etrafında akmakta olan zaman şimdi tekrar yavaş ve ölümlü hâline dönmüştü.

Merida ve Feradach karın üzerinden birbirlerine doğru baktılar.

Sonunda Merida, "Düşman olmamıza rağmen iyi bir takımız," dedi.

Feradach başıyla onayladı.

"Bana yaptığın şeyi neden yaptığını anlayıp anlamadığımı sormuştun," dedi Merida. "Her şey yeni başladığı zaman. Anlamamıştım. Ama şimdi anlıyorum."

Feradach yutkundu. Tekrar başıyla onayladı.

"Bana seni nasıl gördüğümü sormuştun," diye ekledi Merida. "Tüm bunların en başında."

Feradach ormanda avlanan geyik gibi hareketsiz duruyordu. Soru sormadı.

Ama Merida cevap verdi: “İyi biri gibi görünüyorsun Feradach. Bunu sana söylemek istemedim çünkü bu beni kızdırıyordu. Düşündüm ki, yaptığın şeyleri yaparken neden öyle görünesin? Evet, elbette görüntün sadece bununla sınırlı değil. Dağ midillisi gibi gür, açık renk, yele gibi saçların var ama kaşların koyu renk. Gözlerin mavi. Tam şurada, kabarcık şeklinde küçük bir yaran var ve kaşlarını çattığın zaman alt dudak böyle kalkıyor.” Nasıl dudak büktüğünü gösterdi. “Kızların beğeneceği birine benziyorsun. Ama bu sadece bir beden, değil mi? Büründüğün yüz. Oysa iyilik senin özünde, bu bedende olup olmamanın bir önemi yok. Bu Feradach. Bunu şimdi anladım ve sana söylemekten çekinmiyorum.”

Merida konuşmaya başladığında Feradach broşa hafifçe dokunmuştu ve sonra daha hafif bir şekilde sadece kabarcık yaraya dokundu. Merida onun kimin yüzüne bürünmüş olduğunu hatırladığını anladı. O genç adamın akıbetini de hatırlayıp hatırlamadığını merak etti. Muhtemelen diye düşündü, hava olmanın nasıl olduğunu hatırladığında. Muhtemelen her şeyi hatırlıyordu.

Yaşantısı ne kadar tuhaf olmalıydı. Bir haftadan uzun bir süre neredeyse bir ölümlü gibi dolaşmak çok daha tuhaf olmalıydı. Merida için zaman bal kadar yavaş, onun için ise hava kadar hızlı akıyordu.

“Ben de şimdi senin neyi neden yaptığını anlıyorum DunBroch’lu Merida,” dedi Feradach. “Ama ben hâlâ senin düşmanınım ve burada kalamam, zira bunun beni kor-

kak yapıp yapmaması umurumda değil. Senin kadar cesur değilim. Buna katlanamam. Çok geç olmadan kardeşinin değişmesini sağla ve ben de yapmak için yaratıldığım şeyi yapayım.”

Ve ardından, Merida karlı ormanın ortasında tek başınaydı.

KURTKUYRUK

H

ARRIS, Harris... Harris'le ne yapacaktı?

Merida kendini bildi bileli, Harris üçüzlerin en soğuk olanıydı. Çokbilmiş olanı. Hesapçı olanı. Kendini beğenmiş ve bıkkın olanı. Kardeşlerinin çocukça boğuşmalarına ayak uyduramayacak kadar olgun olanı. Harris her şeyi küçümserdi.

DunBroch'lu Harris kimdi?

Merida'nın tüm bildiği onun bir züppe olduğuydu. Brionn'la birlikte ormanda yürüyüş yapan, yolculuklarında annesinin çadırından hışımla çıkıp giden, Dásachtach'ın kulağına gizli bir şey fısıldamasına izin veren bir züppe.

Artık o bir zamanlar tanıdığı Harris değildi.

Doğaüstü yıkım başlarına gelebilecek en kötü şey gibi görünse de dünyevi bir tehdit daha önemli bir hâl almaya başladı.

Bu tehdit, kale halkı Noel şöleni için gün sayarken, çok tanıdık bir ziyaretçi olarak geldi.

Kurtkuyruk.

Elbette yalnız gelmemiştii; yanında toplama askerlerden oluşan bir birlik vardı ama aslında onları ziyaret eden yalnızca Dásachtach'ın sağkolu gibiydi; çünkü daha önce olduğu gibi sadece o konuşuyordu.

“Buraya bir daha asla gelmemeyi umuyordum,” diye hırıldadı Kurtkuyruk çatallı sesiyle ve sürünün geri kalanı onu izledi. “Ama bunun yerine, kızınızın eskisi gibi hâlâ burada yaşadığını ve diğer iki oğlunuzu mac Alpin'e göndermek yerine hâlâ burada tuttuğunuzu duydum.”

Merida onu rahatlıkla görebiliyordu çünkü o ve üçüzler, hepsi birlikte bir önceki Noel'de konuşulanları gizlice dinlemek için gizlendiği yere saklanmışlardı: Ana Salon'un balkonuna. Elinor ve Fergus bir yanlarında muhafızlar, diğer yanlarında Elinor'un derli toplu kızları dizili hâlde tahtlarında oturuyor, oldukça asil görünüyordardı. Kabul etmeliydi ki Ana Salon'un ne kadar yenilenmiş olduğunu görmek çok hoştu. Şimdi çok daha etkileyici görünüyordu. Öylece girip masaları devireceğiniz ve bundan kolayca paçayı sıyırmayı umacağınız bir yere benzemiyordu. Ardbarrach'lı Bavyan mac Lagan'ın kraliyete layık olduğunu düşünebileceği bir yerdi.

“O hâlde duydukların adil değil,” diye gürledi Fergus. “Kızım Ardbarrach, Kinloch ve Eilean Glan'i ziyaret etti; değil üç tanesi, bir yıl içinde bu yolculuklardan sadece birini bile yapmış olsa yine de gayet etkileyici olurdu.”

“Bu onun teklifiydi, benim değil,” dedi Kurtkuyruk.

“Evet. Ve görevini yerine getirdi. Kaldı ki, her ikimiz de Kinloch'nin bu yıl yanıp kül olduğunu biliyoruz, bu yüzden kızımın orada bir yer bulması mümkün değildi. Oğullarım-

dan biri Ardbarrach'ta büyütülüyor, sadece kışı geçirmek için eve geldi. Ve Eilean Glan'den aldığımız bir sürü evlatlık kızı da kendi gözleriyle görebildiğine eminim."

Elinor'un tavrı netti. "Eğer efendinizin amacı krallıkları birleştirmekse, biz görevimizi fazlasıyla yerine getirdik. Ama amacı hiçbir zaman bu olmadıysa, şimdi öğrenmenin tam sırası."

"Elbette amacı buydu. Buna ne şüphe," dedi Kurtkuyruk.

Ana Salon'da derin bir sessizlik oldu; Merida'nın düşüncelerinin, yanıp kül olan köyün hatırasıyla bölündüğü bir sessizlik.

"O hâlde, kızımın işinin bittiği konusunda hemfikiriz diye umuyorum," dedi Elinor.

"Ayrıca, DunBroch'un sözüne sadık oluşu tartışılmaz ve efendinize karşı sorumluluklarını eksiksiz bir şekilde yerine getirmiştir," diye ekledi Fergus.

Kurtkuyruk dudaklarını yaladı ve "Doğrusu mac Alpin bu Noel zamanı huzurla uyuyabileceğini duyunca çok mutlu olacak. Beni evlatlıklarla tanıştırır mısınız? Ayrıca oğlunuzla Ardbarrach hakkında konuşmam mümkün müdür? Böylece bu haberleri mac Alpin'e iletebilirim. Ve belki son gelişimizden bu yana arazide yaptığınız tüm değişiklikleri de görebilirim. Sonrasında havalar daha fazla kötüleşmeden ona dönmem gerekecektir," dedi.

"Elbette," dedi Elinor. "Size neler başardığımızı göstermekten memnuniyet duyarız."

"İyi gitti," diye fısıldadı Hubert yukarıdaki balkonda.

Ama söz konusu Hubert olduğu için bu bir fısıltı sayılmazdı çünkü fısıldarken bile yüksek sesliydi; ama Kurtkuyruk çoktan salondan çıkmış ve avluya götürülmekte olduğu için bunun bir önemi yoktu.

Merida müthiş derecede rahatlamıştı.

Ne beklediğini bilmiyordu ama bunu beklemiyordu. Köyün dışında Elinor onunla o şekilde konuştuğu için Dásachtach'ın ona kin besleyeceğini ya da istediğinde üçüzleri ona göndermedikleri için sinirleneceğini düşünmüştü.

Ama şimdi hepsi geride kalmıştı ve sadece Harris için endişelenebilirdi.

“İşte şimdi gidip kaslarını bir başkasına gösterebilirsin,” dedi Hamish Hubert’e.

“Ve annem de ona akıllı kızlarını gösterir, böylece biz de Noel’in tadını çıkarabiliriz,” dedi Merida. “Çok şükür.”

Harris öfkeyle soluyarak hızla oradan ayrıldı. Birkaç saniye sonra, Harris’in gittiğini gören Brionn onu takip etmek için merdivenlerden inerken, tıkırtı ve tırmalama seslerinden oluşan karman çorman sesler duyuldu. Köpeklerin yaşlandıkça sahiplerine daha çok benzedikleri söylenirdi ama Brionn’nın, kendi kişiliği ile Harris’inki arasındaki uçurumu kapattığına dair henüz bir belirti yoktu.

“Derdi ne bunun?” diye sordu Merida. Anlaşmadan bahsedemiyordu ama bunu sormakta bir sakınca görmedi: “Sence bize söyleyemediği bir isteği mi var?”

“Evet, evden ayrılıp Dásachtach’la gitmek istiyor.”

“Ne?”

Hubert gitmek için ayağa kalktı. “Annemi, Dásachtach’ın onu nasıl yanına almak istediğini babama anlatırken duyduk. Gizlice dinliyorduk. Harris’in yüzü nasıldı hatırlıyor musun Hame?”

Hamish asık suratla onu onayladı. “Bu meseleye hâlâ fazlasıyla üzülüyordu. Onu görmeliydin. Gecenin geri ka-

lanında bizimle konuşmadı. Hatta odanın içinde bir şeyleri fırlattığını duydum.”

“Hepimizin aptal olduğunu düşünüyor,” dedi Hubert. “Durum gayet açık. Dásachtach’ın haklı olduğunu, anne babamın ise can sıkıcı ve demode olduklarını düşünüyor.”

“Böyle mi söyledi?” diye sordu Merida endişeyle.

“Hâlini gördün,” dedi Hubert. “Hadi ama.”

Böyle olduğunu düşünmek hoşuna gitmiyordu ama düşündüğünde bunun çok da imkânsız olmadığını anlıyordu. Dásachtach’a katılmak mı? Harris bunu gerçekten istiyor muydu? Ve eğer değişmesi için gereken şey buysa, Merida geri kalan herkesi kurtarmak için bunun olmasına izin verir miydi?

Harap olmuş köyü düşündü. Tuzlanmış kuyuları. Parçalanmış ağaçları. Uyarmak ve cezalandırmak için yok etmeyi. Yok etmiş olmak için yok etmeyi. Savunulacak hiçbir tarafı yoktu. Ardbarrach’tan da pek hoşlanmamıştı ama en azından oğullarını bir yerleri talan etsinler diye eğitmiyorlardı; hem de sırf talan etmiş olmak için.

“Onunla konuşmanın bir yolu olmalı,” dedi Merida.

“Ah, kimsenin Harris’le konuşmak ile ilgili bir sorunu yok,” dedi Hamish. “Sorun sana karşılık vermesini sağlamak.”

EFSENELERDEN DERS ÇIKARMAK

KISA günler uzun gecelere ve ardından daha kısa günler daha uzun gecelere karıştı. Merida Harris'le anlamlı bir konuşma yapmak istediğini belli etmeye çalıştıkça, Harris daha kırıcı ve mesafeli oldu. Merida çoğu zaman onu kahvaltıdan sonra bir köşeye sıkıştırabilmek için plan yapıyor ama onun masadan kalkar kalmaz koşarak kaçtığını görüyordu. Kelimenin tam anlamıyla koşuyor olmalıydı çünkü Merida kapıya vardığında, o ve Brionn çoktan arazide uzak birer nokta gibi görünürlerdi.

Birçok şey ona bağlıyken ona kızmamak çok zordu. Tabii ki onun bundan haberi yoktu ve Merida da ona söyleyemezdi. Tüm yük Merida'nın üzerindeydi; Feradach dışında dünya üzerinde bunu bilen kimse yoktu ve o da onları yok edip etmeyeceği belli olana kadar bir yerlere saklanmıştı.

Ve sonra birdenbire Noel arifesi geldi.

Bütün şato, bir sonraki gece verilecek ziyafet için şıkır şıkır giyinmişti ve tıpkı geçen seneki gibi her şey muhteşem gö-

rünüyordu. Bu yıl kar yoktu, sadece don vardı ve bu yüzden yakın zamanda yenilenmiş kalenin tamamı görünür hâldeydi ve çok zarifti; sadece bir yıl içinde ne kadar değişmiş olduğunu daha da vurgulayan ıslıl ıslıl bir parıltıyla kaplıydı. Fenerler pencereleri aydınlatıyordu. Her kapı eşğinde, Elinor ve evlatlık kızların ördüğü dallı budaklı çardaklar asılıydı. Havada egzotik ve keskin Noel baharatlarının kokusu vardı. Misafir odaları, Cennedig ve ailesi, Fergus'un Kinlochy felaketinden sonra yeniden irtibat kurduğu beyler ve kendi çocuklarını nasıl eğiteceklerini göstermek için Elinor'un davet ettiği hanımefendiler ile doluydu. Kale, Merida'nın çocukluğundan beri hiç bu kadar dolu olmamıştı.

Ama Merida kutlama yapamıyordu. Bu son günün önemini bilen tek kişi olduğu için çıldıracağını hissetti.

Güneş batarken gezinti duvarına sığınıp altın sarısı son ışık hüzmelerinin karanlığa gömülmeden önce gölün üzerinde parıldayışını izledi.

Tıpkı geçen yıl olduğu gibi, devasa bir ay vardı.

Ayın aydınlattığı ormana bakarken Brionn'un tanıdık havlamasını duydu. Genç köpekler özgü yüksek sesli havlaması yaşı büyümüş olsa da değişmemişti ama en azından artık Harris'in dibinden ayrılmıyordu.

Bu onun son şansıydı.

Dışarıda, antrenman sahalarında dolaşan kardeşini izlemek için duvardaki gözetleme noktasını kullandı. Buzla kaplı saha ay ışığı ve yıldızların altında öylesine parlıyordu ki, neredeyse onun tanıdık, dik yürüyüşünü bile seçebiliyordu.

Eteğini toplayıp en yakın nöbetçi kulesine koştu, merdivenlerden aşağı indi, avluyu geçti ve sahaya vardı. Tanrıya şükür babası kuleleri temizletmişti.

“Harris!” diye seslendi ona yetişerek.

Harris adımlarını yavaşlatmadı; elleri ceplerinde, sırtı tamamen dik, soğuk ve ciddi bir şekilde yürümeye devam etti. Herhangi bir şey de söylemedi ama yine de Merida Harris’in onu şapşal ve dağınık bulduğunu hissetti; zira nefesi kesilmiş hâlde onun peşinden koşan Merida, kontrolü elinde tutup ondan uzaklaşan Harris idi.

Merida kolunu yakalayıp onu durdurdu. “Harris, dur. Dur ve bana bak.”

Onu kendine doğru çevirdiğinde, Harris banyo yaptırılan bir kedi gibi gergindi. Dudaklarını içe kıvrırmıştı ve rahatsız edildiği için sinirliydi. Her zamanki gibi yaşından çok daha büyük görünüyordu.

“Bizden nefret mi ediyorsun? Bütün mesele bu mu?” diye sordu Merida.

İfadesi, nasıl mümkün oluyorsa, her zamankinden çok daha sert görünüyordu. Merida’nın ilgisini kaybedip onu serbest bırakmasını bekledi.

“Bana neden ona gitmek istediğini söyle,” dedi Merida. “Bana tüm geçerli sebepleri anlat, seni dinleyeceğim ve tamamen saçma değillerse sana yardım edeceğim, tamam mı? Ondan ve yaptıklarından hoşlanmıyorum ama ben sen değilim ve bu benim hayatım değil. Eğer istediğin buysa sana yardım edeceğim.”

Harris ona öylece baktı. “Ona gitmeme yardım mı edersin?”

“Evet, Dásachtach’a,” dedi Merida. “Hubert ve Hamish bana söylediler.”

“Sana onunla gitmek istediğimi mi söylediler? Böyle mi düşünüyorlar?”

Merida Harris'i serbest bıraktı. "E... evet?"

Bu iş hiç de beklediği gibi gitmiyordu.

Harris sanki gülecekmiş gibi, o kendine has küçümseyici *puh* sesini çıkardı; bunu tekrar yaptı ve ardından Brionn başını Harris'in bacağına dayayınca Harris de elini onun boynuna doladı ve ağlamaya başladı. Yanaklarından hızla akan sadece iki damla öfkeli gözyaşı...

Merida ona doğru uzanıp sarılmaya yeltendi ama o sertçe uzaklaştı.

"Harris," dedi Merida, "neden bana bu kadar kırgınsın? Biz eskiden çok iyi arkadaş değil miydik?"

"Bunun senin için ne önemi var ki?"

"Neden önemi olmasın?"

"Sen gittin," dedi Harris sadece.

Merida bir şeyler söylemek için ağzını açtı ama konuşmadı. Söyleyebileceği başka bir şey olduğunu düşünerek ağzını tekrar açtı ama sonra tekrar kapadı. Merida gitmişti. Krallık çapındaki o büyük macerasına atılmış ve geride kalan üçüzleri düşünmemişti; çünkü onlar birbirlerinin ve anne babalarının yanındaydılar. Merida, onların hiç değişmeden burada onu bekleyeceklerini düşünmüştü ve tüm bu bela da zaten değişmedikleri için başlarına açılmıştı.

Merida evini özleyeceğini biliyordu. Ama evin de onu özleyeceğini düşünmemişti.

Harris'in onu özleyeceğini düşünmemişti.

"Bana yalan yanlış şeyler söyleme," dedi Harris.

"Söylemeyeceğim," dedi Merida. "Özür dilerim." Ve ardından, "Lütfen sana sarılmama izin ver," dedi.

"Bu sadece sana kendini daha iyi hissettirecek, bana değil."

Merida burnunu çekti. “Biliyorum. Ama daha iyi hissetmeye ihtiyacım var.”

Harris, Merida'nın ona sarılmasına izin verdi. Ona sarılmak tıpkı bir sandalyeye sarılmak gibi tatsızdı ama Harris buna müsaade etti.

Daha sonra, “Dásachtach bana o gün ne dedi biliyor musun? Hani sen duymamıştın. Hepinizi öldürecekmiş. Ne yapmış olursanız olun ben hariç hepinizi öldüreceğini söyledi; ben de izleyecekmişim. Ve sonra beni kendi kalesine götüreceğini ve onun sahip olduğu en iyi savaşçı olacağımı söyledi. Bunun için ondan nefret edeceğimi ama aynı zamanda onu seveceğimi çünkü bunun için yaratıldığımı görebildiğini söyledi,” dedi.

Merida sustu. “Söylediklerini neden kimseye söylemedin?”

“Eğer söylersem bundan haberi olacağını ve daha erken gelip herkesi hızla öldüreceğini söyledi.”

“Harris!”

Yıkılan köyün oradaki günden beri bu yükü taşıyordu. Bazen Merida onun sadece bir çocuk olduğunu unutuyordu ve çocuklar kulaklarına bir şeyler fısıldayan kötü adamlar tarafından kurnazca kandırılabilirlerdi. “Muhtemelen sen hepimizden çok daha zekisin ve biz seni anlamıyoruz. Ve muhtemelen çok büyük bir adam olacaksın ve hakkında türküler söyleyecekler. Ama sen bir aptalsın! Bana söylemen gerekirdi. Ya da başka birine. Birine söylediğini öğrenebilmesinin hiçbir yolu yok. Nasıl öğrenebilir ki?”

“Bir şeyleri öğrenmenin bir sürü yolu var. Neyi görüp neyi göremediğini nasıl bilebilirim?” diye mırıldandı Harris.

“Bunu bize söylediğini görmesi imkânsız,” dedi Merida. Teselli eder gibi sakın konuşmaya çabalıyordu ama zihni hızla çalışıyordu. Bu, Kurtkuyruk’un yalan söylediği anlamına mı geliyordu? Önceki ziyareti numara mıydı? Tüm bunlar Dásachtach gelip onlara bir ders vermeden önce oynadıkları bir oyun muydu? İbret olsunlar diye miydi? Merida’nın bir an önce kaleye dönüp plan yapması gerekiyordu. “O senin kafandakileri göremez. İnsanlar başkalarının kafasının içindekileri göremezler.”

Harris geri çekildi.

“İşte,” dedi Harris tekrar soğuk ve mesafeli ifadesine bürünerek, “işte bu yüzden kimseyle konuşmuyorum.”

Merida söylediği şeyde ne yanlış vardı, anlamadı.

Tek bildiği ona ulaşmak için bir şansı olduğu ve bir şekilde parmaklarının arasından kayıp gittiği idi.

“Harris, biz eskiden konuşurduk,” dedi Merida.

Aniden, tepelerinde dönüp duran bir hareketliliğe gözü takıldı.

Yeşil bir parıltı gökyüzünü aydınlatmaya başlamıştı.

Tıpkı geçen sene gölcüklerin içinden yükseldikleri gibi, arazinin ilerisinde yükselen mavi ışık küreleri kuru otları aydınlatmaya başladı. Esrarengiz ve davetkâr bir şekilde alçalıp yükselmeye başladılar. Onları takip etmesi isteniyordu.

Anlaşmanın karara bağlanma zamanı gelmişti.

HİÇBİR YERE AİT OLMAYAN KIZ

KÜRELER onları gecenin derinliklerine doğru yönlendirdi. Daha doğrusu, Merida'yı yönlendirdiler. Sadece Durugörü'sü olanların onları görebildiğini sanıyordu. Ama Merida onları işaret edip gösterdiğinde, Harris de onu takip etti; böylece gidecekleri yere ulaştıkları zaman hâlâ beraberdiler: kutsal kuyuya.

Merida bunun duruma uygun olduğunu düşündü.

Tıpkı bir yıl önce, şelale ve etrafındaki gölcüklerin ay ışığı ve kuzey ışıkları altında biçim değiştirmesi gibi, Cailleach'ın kuyusunun etrafı da gündüz vakti annesiyle birlikte ziyaret ettikleri hâlden farklıydı.

Kuyunun kendisi yıldızlarla dolu mucizevi bir ışıkla aydınlanmıştı. Onları oraya yönlendiren ışık hüzmeleri sanki kendi dilek dileme sıralarını bekliyormuş gibi kuyunun etrafında asılı hâlde duruyorlardı. Aynı zamanda bir sürü ışık da kuyunun içindeydi ve derinliklere doğru indikçe ışıkları azalıyordu; kuyunun dibi yokmuş gibi görünüyordu. Belki de

yoktu. Belki de bütün geceler içinde sadece bu gece ortaya çıkan tuhaf bir okyanusa doğru gidiyordu.

Merida, Harris'in Feradach'ın taşına doğru baktığını gördü. Kuyu ne kadar aydınlıksa, taş da o kadar karanlıktı. Sanki ışığın birazı bile ona ulaşmıyordu. Taş, yeşil ışıklı gece göğünde siyah bir silüet gibi yükseliyor, ay ışığında gölgesi bile görünmüyordu.

Buna dayanamıyorum.

“Lanetli görünüyor,” diye fısıldadı Harris. Elini yine Brionn'ın boynundaki tüylere dolamıştı. Bu ona nasıl görünüyordu? Merida ona bunu sormak istemedi; şu son dakikalarda bile anlaşmanın kurallarını ihlal etmekten hâlâ korkuyordu.

Harris korkmuş görünmüyordu, çünkü o ispatlanmamış şeylerin onu etkilemesine asla izin vermezdi ama Merida yine de ona elini uzattı ve “Elimi tut Harris,” diye buyurdu.

Harris biraz duraksadıktan sonra Merida'nın elini tuttu. Çenesini yukarı kaldırıp başını dikleştirdi; sanki ona bunu yaptıran korku değil de alışkanlıkmış ve başından beri yapmak istiyormuş gibi davrandı.

“DunBroch'lu Harris,” dedi bir ses, “sonunda buraya gelmene sevindim.”

Karşılarındaki kuyuda, kedi gibi duran küçük bir beden vardı. Tıpkı kuyu gibi, o da içten aydınlatılmış gibiydi.

“İla?” dedi Merida hayretle. “Gece vakti burada ne işin var?”

“Zamanı geldi, değil mi?” dedi İla. “Anlaşmayı karar bağlama zamanı. Bütün bir yıl boyunca yaptığın şeylerin işe yarayıp yaramadığını görmenin, DunBroch'un kaderini değiştirip değiştirmediğini görmenin zamanı geldi Merida. Kurtulmanıza yetecek kadar değişip değişmediğinizi görme-

nin..." Biraz ilerde tek başına duran karanlık, tekinsiz taş a doğru baktı. "Feradach."

Harris kaşlarını çatıp bir Ila'ya bir de Merida'ya baktı. "Neden bahsediyor?"

Ancak Merida'nın bir cevabı yoktu. Daha doğrusu *neden* Ila'nın bundan bahsettiğine dair bir cevabı yoktu. Bu soğukta bile kaygıdan avuçlarının terlediğini hissedebiliyordu. "Sana bunların hiçbirini anlatmadım. Sözümü tuttum. Her şeyi tek başıma, gizlice yaptım."

Ila küçük, sinsî gülüşünü takındı. "Evet, öyle yaptın. Çok cesurca davrandın."

"Neler oluyor?" diye sordu Harris.

"Bu gece sihrin DunBroch'un kaderinin değiştireceği gün," dedi Ila ona. "Ve kız kardeşin bununla tek başına uğraştı. Ama artık değil. Artık ikiniz de buradasınız. Sihir sayesinde. Sihir DunBroch'un kaderini ilk kez değiştirmiyor. Harris, bu en son ne zaman olmuştu biliyor musun?"

Harris kafasını iki yana salladı ama Merida bu sallayış biçimini çok iyi tanıyordu. Bu kafa sallayış *hayır* anlamına gelmiyordu. Bunun anlamı, *cevabım evet ama itiraf etmek istemiyorum* idi.

"Gördüğün tüm o işaretler Harris," diye ısrar etti Ila. "Rüyalar. Seni gerçeği bulmaya çağıran ipuçları. Merida'nın günlüğü."

"Ben günlük falan okumadım," dedi Harris inatla.

"Birazcık bile göz atmadın mı?" diye sordu Ila. "İpuçları seni doğruca ona götürdü."

Harris kafasını iki yana salladı.

"Şimdi de *ben* neler olduğunu öğrenmek istiyorum," dedi Merida. "Siz ikiniz neden bahsediyorsunuz?"

Ila kuyunun kurnasına sıçradı. Merida'ya bunu yapmaması gerektiği daha önce hiç söylenmemiş olsa da ona yine de kutsal bir şeye saygısızlık yapıyormuş gibi geldi. Annesinin sesini net bir şekilde duyar gibiydi: *Kutsal kuyuya tırmanma Merida!* Ama annesi orada değildi ve Ila dikkatlice, bile isteye orada durmaya devam etti. Bedeninden ve aşağıdan yansıyan ışıkla, kuyunun bir parçası gibi görünüyordu.

"On yıldan biraz daha kısa bir süre önce, sihir DunBroch'a uğradı," dedi Ila. "DunBroch Kraliçesi Elinor üçüz erkek bebekler doğuracaktı. Ne harika! Nasıl da bekleniyorlardı. Ama bir sorun vardı. Kanama başladığında doğumun henüz başındaydı ve ebe bunu Kral'a söyleyemese de Kraliçe'nin ve üçüzlerin doğumdan sağ çıkamayacağını düşünüyordu. Elinor'un şansına ebe eski usulleri biliyordu. Hizmetçiyi çağırdı ve Elinor'un taç giyme töreninde taktığı tacı onun eline tutuşturdu. Bu taç Elinor'un sahip olduğu en değerli şeydi çünkü ailesini kurmadan önce genç bir kadın olarak başardıklarıyla kendini kabul ettirmiş, Barış getiren kişi olarak taç giymişti. Ve sonra ebe, kendi en değerli varlığı olan, gururla taşıdığı kemeri de ona verdi; bu kemer yaptığı işten dolayı ona şükranlarını sunan tüm kadınların verdiği boncuklarla kaplıydı. Hizmetçiye olabildiğince hızlı koşarak buradaki kuyuya gelmesini ve bu değerli şeyleri kuyuya atarak Cailleach'tan bir mucize istemesini emretti."

"Cailleach!" dedi Merida, "Cailleach annemizi mi kurtardı?"

"Ve de üçüzleri," diye yanıtladı Ila. "Ayrıca Leezie Muireall'in annesinin o gün kuyuya iki şey koyması iyi bir şeydi çünkü anneyi ve bebekleri kurtaran mucize çok büyüktü. Önce, o gün kan kaybından ölmesi gereken Elinor'u kurtardı. Daha sonra ise kordonu boynuna dolandığı için olduk-

ça moraran üçüzlerden birini kurtardı. Sadece iki kardeşin olabilirdi Merida.”

“Üçüzlerden hangisiydi?” diye sordu Merida. Ama Harris’in elini sıkmasından hangisi olduğunu anlamıştı.

“Diğer âlem tarafından kurtarıldı ve şimdi de diğer âlemi görebiliyor ama bakmak istemiyor, öyle değil mi?” diye sordu İla.

Harris cevap vermedi. En durgun ve mesafeli ifadesini takınmıştı; bu da onun zorla konuşturulamayacağı anlamına geliyordu.

“İla,” dedi Merida, “sen bütün bunları nasıl bilebiliyorsun?”

“Harris biliyor,” diye cevapladı İla. “Biliyor olmalı. Eğer dikkatlice düşündüyse anlamış olmalı.”

Ancak Merida üçüzlerin içinde en geçimsiz olan kardeşine baktığında onun gözlerini sımsıkı kapatmış ve endişeyle dudaklarını birbirine kenetlemiş olduğunu gördü. Kafasını kaldırıp İla’ya baktığındaysa onun Harris’e değil de kendisine baktığını ve ne yapacağını görmek için beklediğini gördü.

Çünkü bu, onu değiştirmek için son fırsattı.

Ama Merida ne söyleyebilirdi ki? Gerçeği, diye düşündü.

Eğer onun boyuna inerse, Harris’in bundan hoşlanmayacağını biliyordu bu yüzden onun yerine, kuyunun yanındaki kayalardan birine çıkması için ona elini uzattı. Şimdi göz gözeydiler.

Merida, diğerlerinden çok daha çabuk büyüyen bu tuhaf kardeşinin gözlerinin içine baktı. “Başkalarının göremediği şeyleri görmenin zor olduğunu biliyorum. Başka kimsenin bilmediği şeyleri bilmek çok zor.”

“Neler gördüğüme inanamazsın,” diye fısıldadı Harris. Sesi biraz hırçınlaşmıştı; sanki Merida’ya ona inanması için

meiden okuyordu. "Babam bütün bunların benim kafamın içinde olduğunu söyledi. Annem başkalarını korkutup durmayı bırakmamı söyledi. DunBroch'un yıkıldığını gördüm."

"Sana inanıyorum," dedi Merida. "Güven bana, sana inanamıyorum. Ben de bazen bir şeyler görüyorum. Dinle Harris, sen çok zekisin ve bunu biliyorsun. Ve çok cesursun. Ama bir başına olmak zorunda değilsin. Benimle her zaman bunlar hakkında konuşabilirsin, seni dinlerim. Gördüklerinle ilgili ne yapacağımı bilmiyor olabilirim ama dinlerim. Ve inanırım."

"Daima mı?" diye sordu Harris.

"Evet."

"Daima?" diye sordu ısrarla.

"Evet."

Harris, Ila'ya baktı. Çok ama çok kısa bir an için, tam da olması gereken yaşta, sadece bir çocuk gibi göründü ve Merida, insanların bazen nasıl göründükleri ile ilgili bir şey öğrendiğini fark etti; belki de ona bakan kişiye göre görüntüsü değişen sadece Feradach değildi.

Ve sonra Harris Ila'yı göstererek, "O Cailleach," dedi.

Merida "Ne!" diye çığlık atmak istedi. Ama daha az önce ona tamamen inanacağına söz vermişti. Bu yüzden bir şey söylemek yerine, sadece Ila'ya baktı; her zamanki gizemli sinsi gülüşünü takınmış hâlde başını sallayarak Harris'i onayladı.

Kayaların arasından esen rüzgâra ya da çok uzaklardan gelen boğuk bir kahkahaya benzeyen tanıdık bir inilti duyuldu.

Ve Ila, dönüşmeye başladı.

ANLAŞMA, II. KISIM

EAILLEACH etrafında onu pırıl pırıl aydınlatan ışık küreleriyle, kuyunun üzerinde duruyordu. Yıldızlar saçan gözü ve üzerinde durduğu kuyunun ışıldayan yüzeyi birbiriyle uyumluydu.

“Başından beri sen miydin?” diye bağırdı Merida.

Sana göz kulak olmak zorundaydım.

Merida Noel sabahı İla’yı odasında gördüğü o ilk anı düşündü; ne tesadüf ki, cesareti kırıldığında onu harekete geçirmek için tam zamanında gelmişti. İla’nın aylardır Le-ezie’yi Durugörü ile ilgili nasıl eğittiğini ve masum küçük bir yetim kılığında Elinor’u Eilean Glan gezisine yönlendirdiğini hatırladı.

“Feradach haklıydı!” dedi Merida. “Hile yaptın!”

“Sana söylemiştim.”

Feradach’ın sesini duyunca Merida’nın nefesi kesilecek gibi oldu. Cailleach dikkatini karanlık taşta yöneltti; Feradach adını taşıyan taşın gölgesinden sessizce çıkarken Me-

rida ve Harris de onu izliyordu. Tuhaf yeşil ışığın kenarına yaklaştığında, Merida onun her zamanki gibi görüldüğünü görebiliyordu. Nazik yüzü ve nefis dikimli eldivenleri ile sarı saçlı genç bir adamdı. Ancak Merida, şu anda onda farklı bir şeyler olduğunu düşündü. Bir gerçeklik, bir ağırlık. Feradach nasıl görüldüğünü artık biliyordu ve bu hâliyle birden fazla kişi tarafından görülmüştü. Zamanı sadece seyretmekle kalmamış, zamanın içinde yaşamıştı.

Bu, onu değiştirmişti.

Başını Merida'nın bakışlarından kaçırdığında, bunu bedeninin nasıl hareket ettiğini, yüz ifadesinin neyi ne kadar açığa vurduğunu bilmenin verdiği bir farkındalıkla yapıyordu.

Hile yapmadım Feradach. Sen ne kadar oradaysan ben de en az o kadar oradaydım sadece.

“Herkesin beni taşıdığım bu yüzle gördüğü zaman da mı?” diye meydan okudu Feradach.

Bir hediye idi.

Ancak Cailleach yaptıklarından keyif alıyor gibiydi. Merida, Feradach'ın bu konuda da haklı olduğunu düşündü. Bu bir hileydi. Cailleach Feradach'ın avluda onun eline düşeceğini, yapması gereken şeyi yapmaya dayanamayacağını biliyordu. Onunla ilgili olan daha ne hileler vardı?

“Artık ne olduğumu biliyorsun, değil mi?” diye sordu Feradach Harris'e. “Artık anlamamış gibi davranmayacaksın, değil mi?”

Harris'in yüzü bembeyaz olmuştu. “Sen...”

“Söylemek zorunda değilsin,” dedi Feradach.

Harris üzerinde durduğu büyük kaya parçasından aşağıya inip Merida'ya yaslandı. Artık korktuğunu gizleme gereği

duymuyordu. O da Hamish kadar titriyordu. "Yani gördüklerim doğrudur."

Merida midesine korkunç bir kramp girdiğini hissetti. Tüm bunların sona ermek üzere olduğunu daha yeni idrak etmişti. Bir yıl çok uzun bir süre gibi görünmüştü. Artık bir şeyleri değiştirmeye çalışmak için zamanı yoktu. Sadece bunların işe yarayıp yaramadığını öğrenmek için zaman vardı. Peki, bundan sonra... Ne olacaktı? Bunu da bilmiyordu. Bütün bir yıl boyu her şey ailesi ile yaptığı yolculuklar ve Feradach'ın ziyaretleri etrafında şekillenmişti ve daha önce hayat nasıldı, unutmuştu. "Olabilir de olmayabilir de. Öğrenmek üzere olduğumuz şey de bu, değil mi?"

Evet, yıl bitti. Artık benim için karar verme zamanı geldi.

Kayanın üzerindeki yaşlı kadın, kararmış asasını arkasındaki taş kadar karanlık, sessiz ve hareketsiz duran Feradach'a doğru eğdi.

Tabii anlaşma şartlarının yerine getirilme sürecine bir itirazın yoksa.

"Hayır," dedi Feradach.

Feradach yukarı doğru bakıp Merida ile göz göze geldi. O anda ikisi de eşittiler. Mükemmel bir eşleşme. Cailleach bunca zamandır ikisini birden kandırıyordu. Karar ne olursa olsun, başından beri onun olmasını istediği şey olacak, diye düşündü Merida. Cailleach her ikisini de hangi durumda olursa olsun kendi istediği yöne doğru itiyordu; sihirle ilgili sorun buydu, tanrıların sorunu buydu. İnsan hep üstünlüğün kendisinde olduğunu düşünüyor ve sonunda bu oyunda üstün olup olmamanın hiçbir önemi olmadığını keşfediyordu. Neredeyse insan olduğu için, Merida gibi Feradach da bunu unutmuştu. Merida, hükmü beklerken tuhaf bir düşünceye kapıldı; sanki Feradach da onun yanında durmalı, Harris

bir elini tutarken o da diğer elini tutmalı ve kaderleri ile ilgili kararı beklemeliydi. Ama elbette bu imkânsızdı. Mantıksızdı. Ne de olsa onları mahvedecek olan şey onun eliydi.

O hâlde hükmüme şahit olun, dedi Cailleach. Rüzgâr şahit olsun, yağmur şahit olsun, yaklaşan kış şahit olsun; geçip giden yaz şahit olsun. Üzerinde yaşadığım, içinde, altında, üstünde yaşadığım bu topraklar hükmüme şahit olsun ve kabul etsin. Hepimizi bir arada tutan bu dengenin, aşağıdaki ve yukarıdaki yıldızlar kadar mükemmel dansını hissetsinler. Bütün yıl boyunca DunBroch Ailesi'nin her üyesini izledim ve dengenin oradan oraya değişimini hissettim. Önce Feradach'ın sonra Merida'nın lehine değişti, sonra tekrar başa döndü ve şu ana kadar bu böyle devam etti; artık sona geldik ve nerede duracağımızı göreceğiz. Eğer denge değişimin lehineyse, DunBroch'lu Merida evine geri dönüp, anlaşmanın doğası gereği dilini tuttuğu sürece geri kalan günlerini dilediğince yaşayabilir. Eğer durağanlığın lehineyse, Feradach DunBroch'u hemen bu gece mahvetmelidir.

Feradach bakışlarını Merida'dan kaçırdı.

Merida gözlerini kapadı.

Ama gözlerini kapadığında da huzur bulamadı çünkü o karanlıkta yanan Kinlochy kalesini, veba kurbanlarını ve yükselen sel sularını gördü. Ve Feradach'ın yaptığı işin doğası gereği, bu yıkımdan sonra gelecek olanın iyi bir şey olacağını bilse de ailesinin ölmesini istemiyordu.

Hükmüm, dedi Cailleach.

“Bekle,” dedi Feradach sertçe. “Ben...”

DunBroch'un değişimi bağışlanması için yeterli.

Merida'nın gözleri fal taşı gibi açıldı.

Feradach eldivenli ellerini göğsünde kavuşturmuş, çenesi aşağıda, dua eder gibi duruyordu. Cailleach asasını doğrultmuş hâlde duruyor, gökyüzüne gönderdiği yeşil ışık coşkuyla titreşen yıldızların arasında salınıyordu.

Merida uzun bir süre duyduklarına tam olarak inanamamıştı. Bir yıl öncekinin aynısı gibi görünen gece göğüne baktı. O zamandan beri ne kadar çok şey değişmişti. Gerçekten ne kadar çok.

Merida, Harris'i sımsıkı kucaklayarak onu döndürdü. Ancak bir zırha sarılmak kadar tatminkârdı ama umurunda değildi. Ona sımsıkı sarıldı. "Başardık! Başardık!"

Ama hâlâ DunBroch'a yaklaşımakta olan bir felaket var.

Merida anında dans etmeyi bıraktı. Bir açıklama yapması ya da söylediklerini değiştirmesi için ona dikkatle baktı ama bunun yerine o esasını ufkun güneyine doğrulttu.

"Bu bir numara mı Yaşlı Kadın?" diye sordu Feradach. "Benden istediğin nedir?"

Kendin dinle.

Feradach yüzünü, sarı saçlarını havalandıran rüzgâra doğru kaldırdı. Gözlerini kıstı; Merida'nın göremediği bir şeyi görüyor, duyamadığı bir şeyi duyuyordu.

"Eyvah," dedi Harris.

"Eyvah," dedi Feradach.

Merida hepsine karşı sabrını yitirdi. Daha iyi görebilmek için bir çare ararken, gözleri Feradach'ın taşına takıldı. Birkaç hafif adımla mesafeyi aşp, DunBroch'un etrafında yürüyüş yaparken tırmandığı tüm taşlara çıkar gibi kendini dikkatlice taşın üzerine attı. El ve ayak parmaklarını hızla hareket ettirerek taşın üzerindeki helezonik kıvrımlarda ve gediklerde kavranacak yerleri buldu. Gerçekten hızlıydı. Korku duygusu onu karanlık taşın en tepesine kadar itti; yağmur altında kendini emniyete almak isteyen bir karga gibi tünediği yerden manzaraya doğru baktı.

Uzakta, hareket hâlinde birtakım parlak ışıklar gördü. Alçaktan gelen bir uğultu duydu; bir sürü beden aynı anda hareket ediyor gibiydi. Sanki çok uzakta gibiydiler ama böyle görünmelerinin nedeni karanlığın tüm ince ayrıntıları silmesiydi. Merida, meşale ışıklarının tek tek seçilebilmesinin çok uzakta olmadıkları anlamına geldiğini biliyordu. Işıklar Merida ve Harris'ten, Merida ve Harris'in DunBroch'tan uzak oldukları kadar uzaktı ve giderek yaklaşıyorlardı. Gecenin karanlığında geliyorlardı. Açıkça değil, mertçe değil, uzlaşma niyetiyle değil.

Bu yaklaşan Feradach'a ait bir yıkım değil. Bu, bilinçli olarak dengeyi sağlamak için yapılan bir şey değil. Bu, sadece insanların birbirlerine yapabileceği türden bir yıkım. Bu, telef etmek için yapılan bir yıkım. Harabe hâline getirip bırakmak için yapılan bir yıkım. Bu...

Onun cümlesini Harris tamamladı. "Dásachtach."

MUHAREBE

M

ERIDA, muharebeler ve savaşlar hakkında şarkılar, türküler dinleyerek büyümüştü. Evinin duvarları balta, kılıç ve kalkanlarla süslüydü. Zırh giymiş, ok atmış, babasının savaş atına binmeyi öğrenmişti. Bir adam boyundan daha kalın duvarları olan bir kalede yaşıyordu ve bunun sadece görünüşten ibaret olmadığını farkındaydı. Savaşın şekillendirdiği bir hayatın içinde büyümüştü.

Onu hiç görmemişti.

Ama şimdi görüyordu.

DunBroch'a geri kaçtıklarında, Fergus'un adamlarının çoktan silahlanmakta olduğunu gördüler. Orduyu onlar da görmüştü. Hiç zor değildi; Dásachtach'ın adamları artık onları duyabilecekleri kadar yakındaydı. Metalin şakırtısı. Atların çığlığı. Adamların bağırışları.

"Ne olacak şimdi?" diye feryat etti Hamish.

“Sana hiçbir şey olmayacak,” dedi Leezie. Kızartma tavasını tehditkâr olduğunu düşündüğü bir şekilde tutuyordu. Ama tavayı tek eliyle kaldıracak kadar bile güçlü olmadığından, sanki birazdan yumurta pişirecek gibi duruyordu. Her zamanki gibi yardıma muhtaç görünüyordu. “Her şey yoluna girecek. Görüyorum. Görüyorum.”

Onun arkasında duran Hubert savaşmak için giyinirken alışılmadık bir biçimde sessizdi. Savaşmak için! Merida buna katlanamıyordu.

Yetim kızlar merdivenlerde durmuş aşağıya bakıyor, sadece daha önce korkunç şeyler yaşamış olanların görünebileceği kadar korkmuş görünüyordular. Yolunda gitmeyecek şeylerin neler olabileceğinin bilincindeydiler.

“Onları tavan arasına götür,” diye bağırdı Elinor. “Merida’yı da.”

“Hayır,” dedi Harris sertçe. İlk kez sesi Hubert kadar olgun çıkıyordu. “Bize ihtiyacın olacak.”

“Korkarım doğru söylüyor,” dedi Fergus. “Merida, sen onlarla git hayatım... Hayır, itiraz etme. *Savaşabileceğin* için sana orada ihtiyacım var, *savaşamayacağın* için değil. Odalara çıkın, gerekirse camları kırın ve ne bulursanız aşağıya atın. Elimizden geldiğince dayanacağız. Bunların hepsi benim suçum.”

“Hayır, benim de suçum var,” dedi Elinor. “Eilean Glan’dan dönerken onu kızdırdım. Ne yaptığımın farkındaydım.”

Ama Merida, bunun aynı zamanda kendi hatası olduğunu düşündü. Kurtkuyruk’la plan yaptığı, ortaya atıldığı ve sonra dikkatini ailesini değiştirmeye verdiği için sonunu getirmeye asla niyetlenmediği için. Belki de o vakti güçlü müttefiklerle dost olmak için kullanabilirdi. Her zaman

olduğu kız olmak yerine annesine biraz daha fazla benze-yebilirdi.

“DunBroch için!” diye bir haykırış duyuldu aşağıdan; Fergus’un adamları savaşa hazırlanıyordu.

Ve ardından Dásachtach’ın adamları kapıya dayandı.

Savaş başladı.

Merida’nın savaş hakkında duyduğu şarkılara ya da tür-külere hiç benzemiyordu. Destanlarda liderler vardı. Mantık vardı. Bir olay örgüsü, akış vardı. Bir gaye vardı. Bu ise yıkımdı; kaostu. Dásachtach’ın amacı kaleyi ele geçirmek değildi, bir uyarı olarak onu yok etmektir. Ormandan yangın kokusu geliyordu; ağaçları, koruları, antrenman sahalarını yakıyorlardı. Yıkılmış olmak için yakıyorlardı.

Dásachtach’ın adamları kalenin dibinde öbek öbek toplanmış koçbaşlarını kapılara vuruyor, pencere pervazlarına kancalar fırlatıyorlardı. Burada Merida, üçüzler ve kızlar devreye giriyordu. Diğerleri müzik odasının pencerelerinden aşağıdaki işgalcilere eşya fırlatırken, Merida da karanlığa doğru ok üstüne ok atıyordu; atış yaptığı adamlar bitmeden çok daha önce oklarının tükeneneceğinin farkındaydı.

Şangır! Kuleden dışarı bir ayna uçtu. Şangır! Aslan ayağı oymalı bir sandalye. Şangır! Brandubh oynadıkları oyun tahtası.

Hamish büyük arpa yapışmış, onu pencereden fırlatıp birinin kafasını kırmaya dayanıp dayanamayacağını düşünüyordu. Merida ise ona bunu yapmasını söylemeye dayanıp dayanamayacağını düşünüyordu.

“Hamish yapma,” dedi Hubert ciddi bir şekilde. Bir taştan ayaklı vazoyu duvar halısına sarmıştı ve şimdi de onu

ateşe veriyordu. Bunu öyle ustalıkla yapmıştı ki, Merida onun asırlardır bunu yapmayı düşlemiş olmasından kuşkulandı. “Bu daha fazla akıllarında kalacak.”

Hubert’in alevli taşı pencereden aşağı düştü. Aşağıdan gelen haykırıışlar yanılmadığının ispatıydı.

Ama sonra başka birtakım haykırıışlar da duyuldu. Kule! Duvardaki nöbetçi kulelerinden biri! Korkunç bir şekilde ağır ağır yıkılıyor, taşlar birbiri ardına yuvarlanıyordu. Merida’nın annesiyle sık sık yürüyüş yaptığı o duvar...

Orduyu, nöbetçi kulesini yıkmak için kullandıkları koçbaşını taşıırken görünce Merida’nın yüreği giderek daha çok sıkışmaya başladı. Devasaydı. Onu hareket ettirmek için düzinelerce adama ve ata ihtiyaç vardı.

DunBroch’a doğru yaklaştı.

“Bunu hak ettiniz!” diye haykırdı Dásachtach. Tüm kargaşada sesi nasıl bu kadar duyulabiliyordu? “Adil davranmaktan başka bir şey yaptığım yok!”

Durum umutsuz gibiydi.

Düşün Merida, düşün.

Ama eğer bu bir Brandubh oyunu olsaydı, kara kuzgun ne olurdu düşünemiyordu. Dásachtach’ın derdi barış değildi. Onun derdi bir şeyleri ispatlamaktı. Komşu şehirlerdeki bütün insanların desteğini almış olsalardı belki kazanabilirlerdi ama öncesinde bir uyarı olmamıştı. Ve eğer bir şekilde biri onlara haber vermeyi başarsa bile, böylesi bir kış gecesinde, birlikleri çabucak toparlayıp onlara ulaşmalarının pek bir imkânı yoktu.

Onlara bir mucize gerekti.

Merida, Cailleach’ın annesini ve üçüzleri kurtarma hikâyesini düşündü. Cailleach geride kalan sene boyunca

Feradach'ın onları yok etmemesi için elinden geleni yapmıştı. Herhâlde bunu onun yerine Deli Adam'ın yapmasını istemezdi.

Belki gerçekleştirebileceği bir mucizesi daha vardı.

Leezie'nin annesi bir mucize dilemek için ne yapmıştı? Cailleach'ın kuyusuna en değerli şeylerini vermişti. Merida bunu yapabilirdi.

"Burada kalın," dedi kardeşlerine. "Hemen döneceğim. Leezie, eğer bu kapıya benden başka biri gelirse ne olursa olsun sakın açma!"

Aceleyle odasına koştu. Çocukluğundan beri sahip olduğu şeylerin olduğu eski, bildik odasına. Odanın içindeki her şeye dokundu. Ama odasında eline alıp tekrar yerine koyduğu her şeyin yeterince değerli olup olmadığından şüphe ediyordu. Evet, anne babasının onun için oyduğu oyuncakları özlerdi ama onlar şimdi sadece dekoratif birer eşyaydılar ve evet, eski yayını çok severdi ama istediği zaman yeni bir tane bulabilirdi. Duvar halısının üzerindeki işleme, halının kendisi gitse bile yine de hatırlayabileceği bir anıyı temsil ediyordu. Halka açık etkinliklerde taktığı mücevherleri vardı ama onları pek umursamıyordu. Ona hediye edilen parfümler ve topladığı taşlar vardı.

Buradaki hiçbir şeyin onun için önemli olmadığını farketti. Bir zamanlar önemliydiler ama *şimdi* değil. Uzun zamandır bu koleksiyona bir şey eklememişti. Bu yıl başlamadan önce çıktığı seyahatlerden bile hiçbir şey alıp getirmemişti.

Benim için değerli olan nedir? Bir mucize karşılığında takas edilecek kadar değerli olan şey nedir?

Düşünebildiği tek şey ailesiydi, kurtarmak istediği onlardı.

Onun için ailesi hakkında hissettiklerinden daha değerli bir şey olmadığını fark etti hayretle.

Çatı kıpırdatmayan fırtına...

Giderek daha fazla umutsuzluğa kapıldığını hissediyordu.

Düşün Merida, düşün.

Ama düşünemiyordu. Odasından çıkıp merdivenlere yöneldi; Cailleach'tan gelecek bir mucizeye ulaşabilmek için kullanacağı herhangi bir şey arıyordu. Nakış odasına baktı. Holdeki dolaba baktı. Ana Salon'un balkonuna gitti ama ne aradığını bile bilmiyordu. Üçüzlerin, Leezie ve yetim kızların olduğu odaya geri dönüp son bir kez daha direnmeli miydi?

Durum ümitsizdi.

Yaptığı onca şeyden sonra böyle biteceğini düşünmek... Ne korkunç bir son. Vahim, korkunç ve sihirden uzak. Kalenin dışındaki kaosun gürültüsünü rağmen, kederli bir sessizliğin içine gömülüyken büyük odadan gelen fısıltıları duydu.

Feradach'ın sesi.

Ve de Cailleach'ın?

Burada, şatonun içinde miydiler?

Kapı aralığından bakabilecek kadar yaklaştı ve sahiden de odanın ortasında duran iki tanrıyı gördü. Cailleach her zamanki gibi yabani görünüyordu; konuk odasında duruyor olmanın sıradanlığı gücünden bir şey eksiltmemişti. Yayıdığı yeşilimsi yıldız ışığı onu aydınlatmaya devam ediyordu ve tek gözü odanın içinde yanan bir mum gibiydi.

Feradach ise tam tersine tam anlamıyla insan gibi görünüyordu. Cailleach'ın önünde omuzları çökmüş hâlde dururken dehşetengiz güçleri varmış gibi görünmüyordu.

“Hilebaz olduğumu biliyordum,” diyordu. “Ama zalim olduğumu hiç bilmiyordum.”

Ben zalim değilim. Teklifimde ciddiylim.

“Ben ölümlü mü olacağım?” diye sordu Feradach. “Hem bunun ne faydası olacak ki?”

Nasıl bir faydası olacağını biliyorsun. Bunu görebiliyorsun. Bunu hissedebiliyorsun. İçinde olduğun bu beden senin bedenine olacak. O eller senin ellerine olacak. O eldivenler senin görevini yapacak başka birine ait olacak. Tanrı olan başka bir Feradach’a. Sen tanrı adı konulmuş Feradach adında bir insan olacaksın. Hayatını bir insan gibi yaşayacaksın. Zamanı geldiğinde her insan gibi sen de öleceksin.

Cailleach duraksadı; Merida görünmemek için çabucak, sessiz ve dikkatli bir şekilde geri çekildi.

“Sihirini bunun için mi kullanacaksın?” diye sordu Feradach. “Neden?”

Değiştin Feradach. Başka bir şeye dönuştün. İnsanlardaki devamlılığı sevmeyi öğrendin. Ait olmayı sevmeyi öğrendin. Tek bir insan gibi görünmek istemeyi öğrendin. Büründüğün bu yüzü sevmeyi öğrendin. Dünya hakkındaki düşüncelerini değiştirdin ve bu değişiklik, malum, benim ilgimi çekti. Bu bir mucizeye değer. Seni insan yapabilirim. İstedğini alabilirsin.

“Tam olarak ne istediğimi bilemezsin Yaşlı Kadın,” dedi Feradach.

Bu bedeni al Feradach ve bu gece Merida ile birlikte buradan kaç; bir bakıma ikiniz de anlaşmayı kazanmış olursunuz.

Merida nefesini tuttu.

Feradach ağır ağır tekrar etti: “Merida ile kaçmak...”

Onu sevmeyi öğrendiğini biliyorum.

Merida bir elini ağzına bastırdı. Nefesinin sesi bile duyulmasın diye yapmıştı ama bu aklına Feradach’ı, altında sıradan bir insan eli varmış gibi eldivenini çıkarırken gördüğü ilk anı getirdi.

Feradach yine ölümcül ellerini göğsünde kavuşturmuştu. Merida, düzensiz nefesi yüzünden ellerin bir aşağı bir yukarı hareket edişini görebiliyordu.

Sessizliğin içinden, ailesine saldıran ordunun yarattığı kaosun sesini duydu.

“Hayır,” dedi Feradach en sonunda.

Merida tuttuğu nefesini sessizce dışarı verdi.

Hayır mı?

“Değişiminin senin mucizene layık olduğunu söylüyorsun, doğru mu?” diye sordu Feradach. “Öyleyse o mucizeyi hâlâ istiyorum ama bu bedene sahip olmak, onunla birlikte kaçmak için değil. Mucizeni, Dásachtach’ı yenmelerine yardım etmek için istiyorum. Bunu tek başına yapamazlar. Birkaç saat içinde ölmüş olacaklar. Mucizeni onu defetmek için istiyorum; öyle ki bir daha geri dönemesin ya da eğer dönerse bu çok çok uzun yıllar sonrasına kadar olmasın.”

Beni şaşırttın Genç Adam. Ne istediğin konusunda yanlış bir fikir edinmişim.

“Onu seviyorum,” dedi Feradach öylece. “İşte bu yüzden ailesinin ölmesine izin veremem. Onlar onun her şeyi.”

Merida tıpkı onun gibi ellerini göğsünde kavuşturmuş hâlde durduğunu fark etti.

Onların yerine sen onun her şeyi olabilecekken bile mi?

Feradach iç çekince, Merida duyduğu bu ufacık sestten bile onun ne kadar perişan olduğunu anlayabildi. Ama Feradach, “Şimdiye kadar birçok insan izledim. Bu aşk olmazdı; bu sadece sahip olmak olurdu,” dedi.

Cailleach asasını yavaşça Feradach’tan uzaklaştırdı.

Bu yaptığın çok insana özgü bir şey Feradach, büründüğün bu bedene elveda demeyi ve sonraki, bir sonraki ve daha sonraki hedeflere ilerlemeyi seçmiş olsan da. Ve sanırım bazıları değişimi reddedip görevine eskisi gibi devam etmenin se-

MUHAREBE

nin doğana aykırı olduğunu söyleyecektir. Ama bence bu çok mantıklı. Değişen yeni nesli kurtarmak için kendini mahvetmeyi seçiyorsun ve bu da tam senin doğana göre. İstedğin bu mucize gerçekleşecek.

Feradach gözlerini kırptırdı ve bedenini dikleştirdi.
"Teşekkür ederim Yaşlı Kadın."

DunBroch'un aleyhine olan gidişat şafaktan önce yön değiştirecek. Eğer toprak bahşederse bu benim mucizemdir.

Asasını yere vurdu.

**Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından
yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır.
Lütfen pdf'lere para vermeyin ve daha fazla
yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin.
<https://t.me/ayisigikitap>**

MUHAREBE, II. KISIM

BİRDENBİRE savaş yön değiştirdi. Duvar Dásachtach'ın bir avuç dolusu adamının üzerine çöktü. Esen rüzgâr gözlerine toprak kaçırıyordu. Dásachtach'ın adamları onu yakmaya çalışırken ahır parçalara ayrıldı ama kaçan atlar sadece Dásachtach'ın atlarını ürküttü. Harris ve kardeşleri yeni pencere camını tam isabetle ordunun üzerine fırlattı. Oklar hedefini buldu. Kapılar tutuldu. Yağmur yağmaya başladı ve yanan ağaçları söndürdü. Ve sonra, Cailleach'ın yeşil ışığı gece göğünden uzaklaşıp şafak sökmeye başladığında, çiftçiler ve kasaba halkı ellerinde silahlarıyla derme çatma bir ordu hâlinde ortaya çıktılar.

Kasabanın dışından gelenler de vardı; hatta Keithneil'den gelen insanlar ve şafaktan hemen önce gelen, safları parıltılar saçan, kusursuz ve tehditkâr Ardbarrach'lılar. Merida, o üniformaları bir daha görmenin onu bu kadar rahatlatacağını hiç düşünmemişti. Ne kadar disiplinli ve

kurallara bağılı olduklarını görmekten memnun olacağını da. Cephaneleri daha fazla ok alıp yayıyla birlikte onları desteklemeye koştı.

Hava aydınlanmaya başladığında, Dásachtach'ın ordusundaki çocuklar koparıldıkları aileleri tanımaya ve safları bozmaya başladılar. Aileleri ile birlikte savaşmak için ama hiç savaşmadan geri döndüler; çünkü orduda DunBroch'la savaşmaya yetecek adam kalmamıştı.

Yeni kış gününün parlak yeşil ışığı altında sadece Kurtkuyruk ve Dásachtach duruyordu; hava garip bir şekilde ılıktı ve DunBroch'un yenilenmiş çatılarından yağmur damlaları süzülüyordu.

Merida, bu ışık altında kalenin ne kadar muhteşem gördüğüne hayret etti; eski DunBroch, yepyeni bir kale olmuştu. Yükselen güneş camların her birine vuruyor, onları bahar ateşi gibi yakıyordu. Sarmaşık yemyeşil ve gürdü. Noel dallarındaki meyveler savaş kadar parlaktı. Heybetli, davetkâr ve güzel bir manzaraydı, coşkulu ve hayat doluydu. Evet, arkada tüten bir duman vardı ve duvarlar daha yeni yıkılmıştı ama tüm bunların ardında kalenin canlı ve atan bir kalbi olduğunu görmemek imkânsızdı. Değişmişti. Feradach'ın yıkımından kurtulmayı hak etmişti. Yeni bir şey hâline gelmişti. Ya da daha doğrusu, hâlâ DunBroch idi ama büyümüş, değişmiş, ilerleme katetmişti ve Merida son derece gururluydu.

“Kaç git ve bir daha asla geri gelme,” dedi Fergus Deli Adam'a. “Çünkü komşularımızla arkadaş olmamızı söyleyen sendin ve biz de olduk ama hiçbirimiz senden hoşlanmıyoruz.”

“Eğer bir daha asla yolumuza çıkmazsan,” dedi Elinor, “biz de senin yoluna asla çıkmayız.”

“Ve belki bir gün yine karşılaşırız,” diye tısladı *Harris Dásachtach*’a; yüzünde o eski tuhaf parıltı vardı.

“Merida!” dedi Leezie dikkatini çekmek için Merida’nın kolunu tutarak. Sabah ışığı altında dağınık ve güzeldi ama bu kez yardıma ihtiyacı var gibi görünmüyordu. “*Feradach*,” dedi.

Merida onun bakışlarını takip etti. Leezie ormanı işaret ediyordu. Brionn saçaklı kuyruğunu havaya dikmiş onların yanında duruyordu. *Feradach*’ın hemen arkasında mavi mavi parlayan bir küre, sabah ışığıyla yavaş yavaş yok oluyordu.

Merida o yıl son kez bir tanrının peşine düştü.

SANA GÜVENİYORUM

F

ERADACH'I gölcüklerin orada buldu. Oradan bakıldığında kale çok güzel görünüyordu, bu yüzden daha da anlamlıydı. Gür sarı saçları ve nazik yüzüyle orada durmuş şelaleye bakıyordu.

“Feradach!” diye bağırdı Merida.

“Sen inanılmaz birisin,” dedi Feradach. “Devamlı peşimdesin.”

Merida biraz soluklanmaya çalıştı; sonra vazgeçti. “Söylediğin şeyi duydum. Yaptığın anlaşmayı duydum. Bu doğru mu?”

“Eğer doğru olmasaydı söylemezdim. Sadece doğru olduğunu düşündüğüm şeyleri söyledim.” Merida bir şey söylemeyince hemen ekledi: “Söylediklerim yüzünden benimle alay etme DunBroch’lu Merida. Buna dayanmam.”

“Seninle alay etmeyecektim,” dedi Merida. Onunla alay etmek istemiyordu. Ona samimi bir şeyler söylemek istiyordu, Leezie’nin bahsettiği türden aptalca şeyler, aşk hakkında şeyler. Ancak bunu nasıl yapacağını bilmiyordu. Böyle şeyler

söyleyemezdi, sadece hissederdi. “Gitmek zorunda değilsin. Daha doğrusu, geri gelebilirsin. Yaptığın şeyi yapmaktan vazgeçemeyeceğini biliyorum. Bu bir veda olmak zorunda değil.”

“Sadece bir durağanlık varsa buraya doğru çekilebilirim,” dedi Feradach. “Ve emin ol bunu istemezsin.”

“O zaman ben sana gelebilirim,” dedi Merida. “Buna ihtiyacı olan yerleri araştırır ve belki seni oralarda görebilirim.”

“Hayattan istediğin şey bu mu?” diye sordu Feradach. “Benim yaptığımı yapmak, ayaklarının seni sürüklediği yerlere, yok olmak üzere olan yerlere gitmek mi? Hayatlarının sonuna gelmiş yerlere gitmek mi? En kötüsünü aramak için tüm bu ülkeyi dolaşmak mı?”

“Seni tanımalarını istemiyor musun?”

Feradach’ın yüzünden bunu istediğini anladı. Bunu çok istiyordu.

Ve Merida da onu tanımak istiyordu. Artık tanrı Feradach’ı tanıyordu, ama onun kim olduğunu ve dünyada en az bir kişi daha onu tanırsa kim olacağını öğrenmek istiyordu.

“Senin için ne hayat olurdu ama,” dedi Feradach. “Beni sonsuza kadar takip etmek. Benim için nasıl bir hayat olurdu? Bir ölümlü tarafından tekrar tekrar yakalanmak. Sen inanılmaz birisin.”

“Seni sadece yakalamakla kalmazdım,” dedi Merida. “Aynı zamanda sana karşı harekete geçerdim. Bence Cailleach birkaç insan kurtarıırken seni kandırmak için ara sıra beni kullanmaktan mutlu olurdu ve ben de sanırım buna aldırılmazdım. Tabii biraz daha kaybetmenin senin için bir sakıncası yoksa.”

“Denge sağlandı. Ben hiçbir şekilde kaybetmedim.”

Merida gelecek yılın nasıl olacağını düşündü. Kendini yolculuklarla geçecek başka bir yıla hazırlanırken; huysuz Midge'inin üzerinde, dünyanın dört yanına doğru maceralara atılırken düşündü. Yapabileceğini biliyordu çünkü zaten daha önce yapmıştı. Ve bu düşünce aklından geçer geçmez eskiden hissettiği o sıkıntı, kabuk tutmuş, bariz ve sevimsiz bir kütleye dönüştü. "Denge gerçekten sağlandı mı? Bunu düşünüyordum. Hilelerin en büyüğü buydu, değil mi? Nasıl olduysa Cailleach yakayı sıyırmaya izin verdi ama sen de biliyor olmalıydın. Ama bunu söylemedin çünkü taraf tutuyordun. İkiniz de taraf tutuyordunuz. Ama DunBroch'ta değişmeyen bir kişi vardı, öyle değil mi?"

Feradach cevap vermedi, böylece Merida haklı olduğunu anladı.

"Tüm bunların başlangıcında, hep çok meşguldüm," dedi Merida. "Her yeri gezdim. Ve sonra geçen yıl tüm zamanımı herkesi değiştirmeye çalışarak geçirdim ve tüm bunlar sona erdiği zaman kendimle ilgili ne yapacağımı biraz bile düşünmedim. Bu yıl sadece başkaları için yaşadım ve bu sorun değildi; yapılması gereken şey buydu. Ama öğrendiğim onca şeyden sonra şimdi kendime bakıyorum ve ben aynı eskiden olduğum gibiyim."

"Öyle olsa bile bunun artık bir önem yok," dedi Feradach. "Bunun çaresine bakmak için zamanın var."

"Zamanım vardı," diye yanıtladı Merida. "Çok fazla zamanım vardı. Oysa ben aynı kalmayı ne kadar istediğimi hissedebiliyorum. Tüm düşüncelerim zaten sahip olduğum düşüncelerin aynısı. Ben tek bir çatı bile kıpırdatmayan fırtınayım."

Feradach kendi sözlerini hemen tanıdı. "Bunu söylemem çok acımasızcaydı."

“Hayır değildi,” dedi Merida. “Ya da en azından, yanlış değildi. Değişmiyordum. Hâlâ değişmiyorum. Nasıl değişeceğimi hâlâ bilmiyorum.”

Feradach yumruk yaptığı eldivenli ellerini artık gevşetmişti.

“Bu da yardımına ihtiyacım olduğu anlamına geliyor,” dedi Merida.

Feradach’ın eldivenini işaret etti.

Feradach elini geri çekti.

“Korkmuyorum,” dedi Merida. Bunu yapmaya karar veren Feradach olduğunda, yıkımın gerçekleşeceği tüm yolları görmüştü. Bazen Kinlochy’deki gibi korkunç bir yangın ama bazen de sel ya da bir arpçının kırılan eliydi. Canının yanacağını biliyordu ama adil olanın bu olduğunu da biliyordu. Nihayetinde, arpçı ya da bilge gibi olacağını biliyordu. Kendisinin daha iyi bir versiyonu olacaktı. “Lütfen.”

“Kolay olmayacak,” dedi Feradach.

“Sana güveniyorum.” *Seni seviyorum.*

Feradach iç çekti ve koyu kırmızı dikişli eldivenlerinin avuç içlerine baktı.

“Nasıl karar veriyorsun?” diye sordu Merida. “Olacak şeyin nasıl olacağına?”

Feradach eldivenlerden birini dikkatlice çıkardı. Ve sonra diğerini. Eldivenlerin altında her zamanki gibi sıradan, insana ait görünen eller vardı ama tabii ki hiç de sıradan insan elleri gibi değillerdi. Aslında ona ait bile değillerdi. Sadece kısa süreliğine ödünç alınmışlardı. “İçgüdüyle sanırım. İnsanları uzun süre izlemekten. Ne istediklerini sandıkları hakkında düşünür ve onu onlardan alırsın; böylece gerçekten neye ihtiyaç duyduklarını anlayabilmeleri için yer

açılmış olur. Gelişimin yoluna çıkan tüm parçaları kesip atarsın. Ölü uçları temizlersin. Bir zamanlar yararlı olan ama şimdi başka mahsul veremeyecek olan toprağı.”

“Bunun bana ne yapacağını biliyor musun?” diye sordu Merida.

Feradach başıyla onayladı.

“İyileşeceksin,” dedikten sonra elini onun yanağına koydu. Dehşet hissi yoktu, sadece Feradach’ın elinin yarattığı his vardı.

“Sen her zaman inanılmaz biri olacaksın,” diye ekledi ve diğer elini öteki yanağına koydu. Hâlâ olabileceklere dair bir kıyamet hissi yoktu.

“Hâlâ DunBroch’lu Merida olacaksın,” dedi ve onu öptü.

Ne ölümlü ne de tanrı daha önce âşık olmuştu. Biri her gün ya da her hafta ya da her ay ya da her yıl kendisini tamamlayan biri ile karşılaşmazdı ve hatta çiftlerden birinin tanrı diğerinin ise ölümlü olması yüzyılda bir bile denk gelmezdi. Böyle bir çift söz konusu olduğunda, bu bir aşktan daha fazlasıdır: Dengedir, mükemmel dengedir; birbirine ihtiyaç duyan zıt kutupların, birbirini itmesi ve çekmesidir.

Bu, asla eskimeyecek türden bir aştır.

Sihir, sihir, sihir.

Merida, içinde beliren korkuyu hissedebiliyordu.

Feradach, Merida’nın kulağına fısıldayabilecek kadar geri çekildi: “Olacak olan bu; beni bir daha göremeyeceksin.”

Merida gözlerini kapadı.

Gözlerini tekrar açtığında, yalnızdı. Gölcüklerin yanındaki buzun üzerinde tek bir ayak izi bile yoktu.

Feradach’ın elleri yıkıcı görevini yerine getirmişti. Merida’nın kalbi kırılmıştı.

Bir daha asla eskisi gibi olmayacaktı.

SON SÖZ

KAPI VURUŞU

B

U hikâye, iki tanrı ve bir kızın hikâyesidir.

Tanrıların ilki Cailleach, her zaman yaptığı gibi kendi işi ile ilgilenmeye devam etti. Tatlı dille ikna ederek ağaçların tomurcuklanmasını, bebek tilkilerin büyümesini, taşlı toprakların mahsul vermesini sağladı. Bu Cailleach'ın değişmekten aciz olduğu anlamına gelmiyordu. O sadece çok yaşlıydı ve yaşlanmaya devam ediyordu, bu nedenle değişimi o kadar yavaş adımlar hâlinde ilerliyordu ki, böyle bir hikâye söz konusu olduğunda bu değişimleri fark etmek çok zor olurdu. Bu bir bakıma, uzaydan bakmadığımız müddetçe dünyanın eğilimli olduğunu söyleyemememiz gibiydi. Çünkü dünya çok büyüktü. Cailleach da çok yaşlıydı. Merida'nın hikâyesi onu biraz da olsa değiştirmişti ama bu değişim o kadar ufaktı ki biz ölümlüler bunu göremezdik.

İkinci tanrı Feradach da kendi işi ile ilgilenmeye devam etti. Denge hâlâ korunmak zorundaydı. Yıkımlar hâlâ gerçekleşmek zorundaydı. Ama DunBroch ile geçirdiği zaman

onu değiştirmişti. Yıkımın fitilini ateşlemekte artık daha yavaştı ve bunu yaptığı zaman da genellikle eskisinden daha az bir yıkım oluyordu. İnsanlara hata yapmaları ve onlardan ders almaları için fırsat tanıdı ve gerçekleştirdiği yıkımlar bir şekilde insanların savrulup bir araya gelmelerini sağladı; böylece bu süreçte her şeylerini kaybetmek zorunda kalmadan birbirlerinden ders aldılar.

Ancak hikâyedeki kız, her zamanki gibi kendi işleriyle ilgilenemedi.

Eskiden çatıları yerinden kıpırdatmayan bir fırtınaydı ama tüm bir yılı çatıları yerinden kıpırdatan fırtınaları seyrederek geçirmişti. Her zaman yaptığı gibi başına buyruk davranmak yerine, dinlemeyi öğrenmeye karar verdi.

Baharda Eilean Glan'e gitti ve yaşlı Kraliçe kızlara nasıl iyileşeceklerini öğretirken onu dinledi.

Yazın Ardbarrach'a gitti ve çanlar çaldığında onların sesini, düzenin kıymetini dinledi.

Sonbaharda eve dönüp annesi yolculuk için hazırlanana kadar orada kaldı; ardından, birlikte yeni ve kırılgan İskoçya'nın her tarafını dolaşırken annesini barış hakkında konuşurken dinledi.

Kışın DunBroch'a döndü ve o uzun, karanlık mevsim boyunca öğrendiği tüm o şeyleri düşündü.

"Sana göstermek istediğim bir şey var," dedi Leezie Merida'ya.

İki kız —iki kız kardeş; hatta iki genç kadın— Feradach'ın taşı denen dikili taşa doğru yürüyüşe çıktı. Hava soğuktu. Taş karanlıktı ve buz tutmuştu, yanı başındaki kutsal kuyudan ayrı duruyordu. İki kız kardeş, eski bir el iziyle göz hizasına gelene kadar diz çöktüler.

Leezie Merida'ya elini izin üzerine koymasını işaret etti. O da yaptı.

"Taş," diye fısıldadı Leezie gözleri Durugörü'nün etkisiyle parlayarak, "ona ne gördüğünü göster."

Merida bir anlığına bunun işe yaramayacağını düşündü ve sonra, birdenbire, DunBroch'un DunBroch olarak anılmadığı çok eski bir zamana gitti. Bir süre avı vardı. Bu av sonradan adlandırılacağı ismi henüz almamıştı: Adsız Av.

Ağaçların arasında hızla koşan avı kovalayan iki avcı vardı. Tuhaf bir avdı, bedensiz bir av; sadece hisleri vardı ve havanın sadece biraz daha fazlasıydı, tüm zamanlarda tekrar tekrar var olmuş neşeli, tuhaf varlıkları andırıyordu. Soluk alabilen bu varlıklar her şeyi görebilirler, her şeyi izleyebilirlerdi ama bütün yaptıkları bundan ibaretti. Onlar dünyaya, dünya da onlara zarar vermezdi. Dünyayı severlerdi.

Doğru yerlerde onları hâlâ hissedebilirsiniz.

Avcılardan biri erkekti ve hâlâ ısrarla takip ediyor olsa da erkeklere her zaman olduğu gibi avdan eli boş dönecekti. Av, neyin peşinde koştuğunu bile anlayamayacağı kadar farklıydı ve bir şeyleri yakalamanın yolu bu değildi.

Diğer avcı, o zamanlar bile saygıdeğer olan Cailleach idi. Yaşlıydı ve hoş olmayan şeyler yapmaktan bıkmıştı; tatsız işleri ardında bırakıp sadece gelişime odaklanabilmenin hayalini kuruyordu ve bunun için bir planı vardı. O zamanlar da hilebazdı ve kontrolü altındaki havuzcuklardan birini gökyüzünün mükemmel bir yansıması hâline getirmek için bir numara yaptı. Tuhaf ve dikkatsiz hava varlıklarından biri, kaçarken bu tuzığa yakalandı ve o daha ne olduğuna anlam veremedi, Cailleach onu oradan çekip çıkardı. Av

onun türünden bir varlık değildi ama Cailleach'ın onu sım-sıkı tutabilmesine yetecek kadar ona benziyordu.

Havuzun yanındaki yontulmamış dikili taşta doğru yürüyüp elindeki varlığı taşta doğru bastırdı, böylece varlık teni ve taşın arasında hapsoldü.

“Artık hava olmayacaksın,” dedi Cailleach. “Bir tanrı olacaksın.”

Taş, varlığın gücüyle, dehşetin ve yıkımın aktarılışıyla uğuldadı. Hava yarattığı, ilk kez şekle büründüğünde haykırdı. Cailleach'ın eli taşın derinliklerine gömüldü.

Bu, Feradach'ların ilkiydi.

“Hayır,” dedi buruk bir şekilde, görevinin ne olduğunu anlar anlamaz. “Bir çıkış yolu olmalı.”

Cailleach gülümsedi.

“Elbette,” dedi Cailleach. “Ama bu hileli bir yol olmak zorunda.”

Merida taşta sırtını yasladı, aklı günümüze, Leezie'nin yanına dönüyordu. Zaman etrafında yavaşça akıyordu.

“Leezie,” dedi sesi zor zor duyulur hâlde.

“Bir yol bulmana yardım edeceğim,” dedi Leezie.

İki kız kardeş kaleye geri dönüp oradaki eğlenceye katıldılar.

Daha sonra, yılın en kısa gecesinde kar yağmaya başladı. Merida biraz taze ekmek almak için mutfağa gittiğinde, orada ateşe bakarak durup geçmişini düşünürken kapının vurulduğunu duydu.

YAZARIN NOTU

E

ESUR “tarihîdir.”

Tırnak işaretine dikkat çekmek isterim. “Tarihî”, tarihî değil. Beni yanlış anlamayın. Asıl tarihî gerçekler DunBroch’un içinde bir av köpeği gibi sıçrar, kaşıkları çiğner, mobilyaları kırar ve ateşin önünde kıvrılıp yatar. Bu sayfalarda, (her ne kadar gerçek zamanlarından biraz koparılmış olsalar da) gerçek tarihî figürleri, (eski zamanlara ait, eski imla ile yazılan yemek kitaplarından çekip çıkarılmış) gerçek tarihî yemekleri ve (türkülerde geçen, şiirlerde söylenen, mezar taşlarında yazılan) gerçek tarihî muharebeleri bulacaksınız.

Branşım Orta Çağ tarihiydi ve bu hikâyeye yerleştirebildiğim kadar çok tarihî unsur yerleştirmek için elimden gelenin en iyisini yapmak istedim. Ben aynı zamanda, Amerikan İskoç-İrlanda diasporasının pan-Kelt potasında eridiği özgün bir toplulukta yetişmiş bir arpçı ve gaydacıyım ve hikâyeye bu kültürden de elimden geldiğince çok şey katmak istedim. Son olarak, ailedeki beş çocukta biri olarak geniş

bir ailenin gerçek karmaşasına, hayal kırıklıklarına ve neşesine de yer vermek istedim.

Ama sonuçta *Cesur* bir masal ve bir romandaki diyaloglar ne kadar gerçek olabilirse o kadar gerçek. Gerçek bir konuşmayı yazıya dökmek sıkıcı olurdu. Kâğıt üzerindeki diyalogların gerçek bir sohbet hissi vermesi hikâye açısından çok daha iyidir.

Amacım okurları bu sayfalardaki her şeye inanmaları için kandırmak ya da onlardan şüphe duymalarını sağlamaktansa, gerçeklerin geri kalan kısımlarının peşine düşecek kadar meraklanmalarını sağlamak. Dikkatli okurlar *Dásachtach*'ı, meraları ve eğer çok dikkatli olurlarsa (ya da belki çok talihsiz) kurnaz tanrı *Cailleach*'ı bulacaklardır.

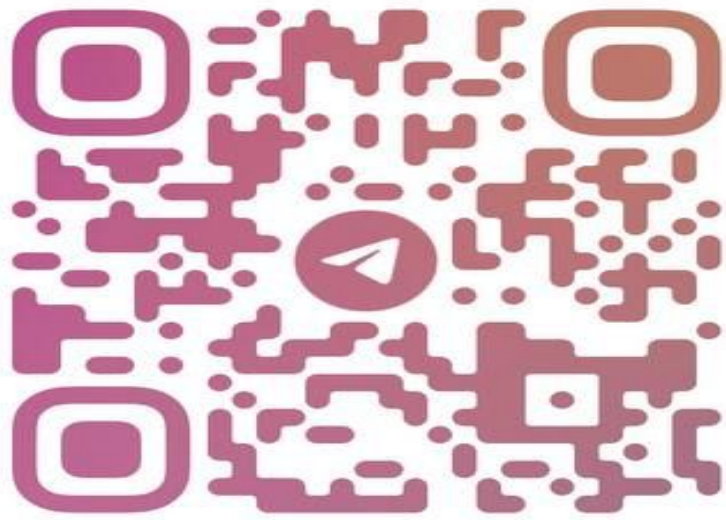
Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır. Lütfen pdf'lere para vermeyin ve daha fazla yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin.
<https://t.me/ayisigikitap>

TEŞEKKÜR

Y OĞUN gayretleri için editörüm Elena'ya, başlangıç aşamasındaki yardımları için Lauren'a, özgürce yazabilmemi desteklediği için Steve'e, sonsuz sabrı için ajanım Richard'a, köpeğini çalmama izin verdiği için Liz'e, metnimi ilk okuyan olduğu için Sarah'ya, ikinci okuyan olduğu için Victoria'ya, son okuyan olduğu için anneme ve gelip kapımı çaldığı için Ed'e, daima Ed'e teşekkür ederim.

@AYISIGIKITAP